Omuleţul roşu

Doina Ruşti

"Romanul româncei Doina Ruști se citește cu mare bucurie: cu mintea răvășită de exclamații și cu un abia reținut râs." (*La Stampa*, nr 1815, 12.05.2012)

"O poveste ironică și seducătoare, plasată într-un oraș contradictoriu la modul magic." (*Il Venerdì di Repubblica*, 23.03.2012)

"Un roman consistent, cu mister perfecționat în asemenea măsură, încât finalul reușește să-și uluiască cititorii." (*Stato Quotidiano*, 29.09.2012)

"Unii comentatori ai *Omulețului roșu* au favorizat lectura în cheia lumilor virtuale, a Cyberlandiei, hackerilor etc. Eu prefer lectura clasică, în cheia singurătății feminine atinse de aripa rece a eșecului sentimental. O feminitate obsedată de actuala vogă - obraznică grotescă, impetuoasă, mercantilă - a lolitelor". (Dan C. Mihăilescu, 2005)

Doina Ruști trăiește în București, unde este profesor la o faculate de teatru și film. Romanele ei se bucură de succes la public și la critică, fiind deopotrivă laureata Academiei Române și autoarea unui bestseller popular (*Lizoanca*). Povestirile și romanele ei au fost traduse în italiană, bulgară, spaniolă, franceză, germană și engleză.

Afilieri: Uniunea Scriitorilor din România, European Society of Authors.

Premii literare: Premiul Academiei Române (*Lizoanca*), 2011; Premiul Uniunii Scriitorilor din România (*Fantoma din moară*), 2008; Premiul Asociației Scriitorilor din București (*Zogru*), 2007; Premiul revistei *Convorbiri Literare* 2006; Premiul *Ad Visum* (*Omulețul roșu*), 2005.

www.doinarusti.ro

facebook.com/rustido

Omulețul roșu
ediția a II-a

ISBN EPUB: 978-973-645-538-4
ISBN PDF: 978-973-645-539-1

data apariției: 2012, decembrie

© Doina Ruști

Editura Vremea, București, 2004, ediția princeps
Editura Nikita, Firenze (it), 2012, ediția italiană (trad. Roberto Merlo)

Editura Vremea Director: Silvia Colfescu
010631, București, sector 1
str. Constantin Daniel, 14
tel 335 81 31
fax 311 02 19
http://www.edituravremea.ro
Redactor: Cristina Cantacuzino
DPT & Pre-Press: Laura Iosa
http://www.doinarusti.ro

Dedic această carte, cu toată dragostea, Cameliei Stănculescu, lui Doru Ruști și, bineînțeles, lui Albert.

1

Când a început *legătura* asta tocmai credeam că am ajuns la fundul sacului.

Toată vara am încercat să-mi găsesc un loc de muncă, nu pe măsură, dar măcar suportabil, ceva unde să-mi pot potoli cât de cât mintea, deși cam peste tot e la fel, în institute, la muzee, în redacțiile revistelor, în edituri, în fine, la Academie sau în teatru, peste tot e muncă de funcționar; te scoli, alergi să prinzi condica, șeful, să fii cât mai devreme ca să pleci repede de-acolo. Pe urmă, birouri, cafele, discuții otrăvite & inutile, bârfe, nemulțumiri, sărăcie, și, peste toate, castronul comun de impostură.

Din cauza asta multă lume vrea să devină profesor. Să stea la catedră, să se uite ostentativ la ceas, să se audă vorbind, să capete certitudinea că sub voința lui se modelează lumea viitoare. O catedră la un liceu în capitală costă cel puțin 1000 $. Posturile universitare sunt nu doar cu mult mai scumpe, dar blocate de cu totul alte interese. În primul rând politicienii vor să fie profi universitari. Pe urmă vin ziariștii, actorii, fotbaliștii. Bineînțeles, ratați, jangheli convinși că fără ei lumea s-ar duce de râpă și animați de o ură puternică față de tot ce înseamnă profesor. Fiecare universitate are dreptul să angajeze pe cine vrea, mai ales pe cine corespunde: cu spate puternic, bazat, dar mai ales mai prost ca șeful care îl angajează, lipsit de personalitate ori cât de cât cuminte, să nu facă gât, în sfârșit, de-al nostru. Forrest Gump.

Pe la universități n-am avut noroc. De licee nu-mi arde, e pierdere mare de timp și cheltuială cât nu face. Mi-au rămas instituțiile de cultură, adică birourile de frecat menta. Le-am luat pe rând și ba cu o relație, ba cu o recomandare, cu zece mii de telefoane, cu un plocon în stânga, cinci-șase plicuri pregătite pentru eventualități, mi-a trecut toată vara. Pe urmă m-am liniștit. M-am întors anchilozată la Editura Școala de Fier, din mila căreia trăiesc, tot așa ca și anul trecut. Tehnoredactez manuale, colaborez prin convenție civilă.

Începuse toamna, când mi-am dat seama cu adevărat că e vremea lolitelor. Făceam paginația unui manual, pentru câteva sute, și mă gândeam să scriu un dicționar de expresii latinești, ca să mai câștig ceva bani. Toamnă frumoasă și o suferință generală, dacă mă crezi, o auzeam din camera asta de-aici venind din direcția Foișorului de Foc. Cu o astfel de impresie în suflet m-am dus la întâlnirea cu Neica, pentru încă o discuție despre mini-enciclopedia de-o aveam la editura lui de aproape trei ani.

Dar nu era Neica, ci Lolita, o studenta de-a lui, apărută la editură astă-vară, genul de femelă care se poartă acum: cu fizic de puștoaică fără ciclu, dar cu mișcări nostime, agresive și mature.

Lolita stătea la birou, în poziție dominatoare, încercând să mă intimideze: față de copil răsfățat, câteva lucruri învățate pe de rost, plus tutuirea adversarului:

— Știi, ți-o spun ca specialistă-n în Heidegger, a-nceput ea si pentru că eu nu ziceam nimic, a miorlăit ceva despre planurile ei intelectuale și-a trecut la subiect:

— În sfârșit, nu știu dacă te interesează, eu voiam să-ți spun că enciclopedia asta ar fi meritat re-scrisă de un colectiv ori cel puțin de două persoane diferite, ca specializare mă refer, poate că o minte de filozof ar fi dat ceva în plus...

Pe scurt, Lolita e o păsărică incultă, dar care nu se lasă. Ceea ce ar fi vrut era să semnăm cartea împreună. Procedura este simplă: Lolita spune, ca specialistă, desigur, că manuscrisul e plin de greșeli. Nu are importanță că l-a citit multă lume înainte. Nimic nu are importanță în fața lolitelor. Nu e vorba aici de a câștiga favoruri de la Neica. O lolită hotărăște, iar hotărârile ei sunt literă de lege. Lolita discută cu aplomb absolut despre orice, are păreri filozofice, gândește repede, are fantezie, iar dacă un individ blazat și plin de sine, care stă-n nădejdea lecturilor lui de tinerețe, cum este Neica, se întreabă meditativ oare ce-o fi vrut să înțeleagă Hegel când a zis *Dumnezeu este Dumnezeu doar în măsura în care știe el însuși*, Lolita trece la speculații ordinare, fără gânduri: - Dar el chiar a zis de mai multe ori ce vrea să spună. Nu este vorba aici doar despre acea conștiință de sine, *autos*, cum zici tu, nu? Cu riscul de a intra în polemică... - Lolita privește cu seriozitate în ochii lui Neica, nu se

uită pe sub gene, nu este indecentă, este copilul genial, serios și interesat pe bune de filozofie. Îi aduce aminte bietului Neica să fie dascăl și să se rușineze că-l strânge șlițul.

Așa că: Lolita mi-a declarat cu siguranță, pe un ton ușor jenat, ușor compătimitor, că lucrarea mea e plină de greșeli.

Mă gândesc că n-are rost să-mi irosesc timpul, așa că îi trag un - ei bine, lasă că vom vedea împreună ce se poate face. Aici am subestimat-o pe lolită, pentru că ea voia un răspuns ferm, de genul - cred că dacă am rescrie împreună cartea... Așa că am ieșit din biroul ei, m-a condus politicos, mi-a luat o scamă de pe umăr și-am intrat la șefa departamentului. Acolo am auzit-o pe Lolita spunând:

— Manuscrisul mai trebuie citit o dată pentru că este plin de greșeli.

— Nu sunt de acord, în sfârșit m-am hotărât eu.

— În momentul ăsta cartea trebuie să intre în tipografie sau îmi retrag manuscrisul, pe care l-ați citit doi ani și.

— Bine, s-a indignat femeia-șefă-de-departament, dar cum să ți-l iei?! Noi am cheltuit deja cu el, l-am dat la atâția referenți, este în faza finală de lucru, de ce trebuie să ne somezi? Totuși, n-am putut să spun pentru că trăim în vremea lolitelor, ci doar aștept să mă sunați într-o zi-două, pentru că atunci nu eram încă sigură dacă lolitismul este general sau dacă nu este cumva vorba doar despre o întâmplare nefericită din viața lui Neica.

Imediat am căutat altă editură, dar când să-mi iau manuscrisul, a intervenit Neica, în mod evident nefiind încă pus la curent cu noutățile, promițându-mi, cu politețuri și complimente, că-mi scoate cartea cum vreau eu, în ce colecție vreau, cu ce redactor vreau și foarte repede. M-a convins să mă las în grija lui. Iar a doua zi m-a sunat să vin pentru o discuție și mi-am dat seama că intrasem deja în era lolitelor.

Și-așa am ajuns în noaptea capitală - a începutului. În acea noapte, mi s-au întâmplat două evenimente: Gabi, un băiat de la editura lui Neica, m-a sunat și mi-a spus că Lolita „lucrează” pe mini-

enciclopedia mea, schimbând pe ici pe colo, copiind de pe Net, în sfârșit, scriind *rapid* o carte, căreia îi găsise și un titlu: *Marile cărți ale omenirii*. Nu știu ce simt oamenii când sunt furați, trădați, împinși pe scări, dar eu mă simțeam pur și simplu trasă prin intestinul gros. Nu voiam nici măcar să împușc toate lolitele din lume, cum ar fi fost normal. Doream cu disperare să-mi salvez cărticica.

Și atunci s-a produs al doilea eveniment al nopții. Căutam reviste electronice pe Internet, în speranța de a-mi publica undeva povestea, de-a o spune și altora, de-a lansa un *help* mititel, când am dat de o bibliotecă *on-line*. Era un site care conținea scrieri nepublicate, genul ăla de gânduri mărețe, aforisme, testamente, conspecte, comentarii pentru bac, în fine, tot ce trecuse prin mintea unor oameni dornici să comunice cu alții. Oameni în situația mea. Site-ul avea și o adresă de e-mail: *arca@yahoo.com*. Așa că am scris două rânduri, care aveau să fie cheia care mi-a deschis un drum prin labirint, ceva de genul: M-a impresionat pagina dumneavoastră. bla-bla, e pe gustul meu. Mă întreb dacă aș putea să trimit și eu ceva pentru biblioteca dumneavoastră.

Imediat ce-am trimis mesajul în neant mi-a părut rău. Mi s-a părut penibil, m-am gândit la Leopold Bloom, la care, Doamne, de câte ori nu m-am gândit după aceea, îmi venea să plâng de nefericire și de scârbă și de lehamite și de singurătate. Așa că am cerut poșta, ca să văd dacă nu-mi scrie cineva, unul-doi dintre cei câțiva nefericiți care-mi mai scriu din când în când, și pot să spun că nu mi-a venit să cred că avem un mesaj:

Thu, 9 Nov 2000 21:35:00 -0800 (PST)
From: arca@yahoo.com
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Vă mulțumesc pentru aprecierile la adresa site-ului. Trimiteți. Aștept cu drag,

Andrei Scarlat.

Privit așa, din perspectiva actuală, și din *chilie*, mesajul este absolut normal, însă în noaptea tulbure, a părăsirii și a dezastrului, cuvintele astea au fost ca un semn, ca o solie, ca o mână întinsă. În

sfârșit, am plâns. Știu că nu face impresie bună. Dar așa a fost - am plâns. Am copiat primele treizeci de pagini din mini-enciclopedie și le-am trimis în aceeași noapte, când, de altfel, câteva ore mai târziu, mi-a venit și răspunsul, care se încheia stupefiant cu o întrebare: *V-ar deranja să-mi scrieți despre preocupările dvs.?*

Nimeni în lumea asta nu m-a întrebat de preocupările mele. Pe cine interesează ce fac eu? Pe nimeni. Mă întreabă adeseori unul sau altul ce mai fac, dar nici n-așteaptă răspunsul, trece la altceva, sau ascultă cu ochii împăienjeniți și căscatul înflorit pe buze. Simt în aer cum răsună câte-un du-te-n pizda mă-tii, la fiecare frază care-ncepe cu uite, ce mă preocupă pe mine în ultima vreme… Acum când scriu în fișierul ăsta, căruia i-am spus *chilia,* nu pot să nu mă gândesc că poate și întrebarea lui Andrei Scarlat a fost tot o vorbă a rutinei, poate că avea un text deja formulat pe care îl trimitea fiecărui corespondent, dar, mai sigur, voia sa aibă o evidență a celor care-i scriu și atât, cum povesteai tu că face Albert. Pentru mine a însemnat mult atunci în noaptea *aia* care se termina când am început să scriu:

Domnule Andrei Scarlat,

Preocupările mele sunt diverse. Sunt într-un fel liber-profesionistă, în sensul că nu am un loc de muncă stabil, ci colaborez pe la mai multe edituri – redactez și tehnoredactez texte. De asemenea, am publicat un dicționar de simboluri literare și am scris această mică enciclopedie, pe care încă nu am publicat-o și din care v-am trimis un fragment.

Doresc să vă meargă bine. Mai scrieți-mi, mă voi bucura.

L.I.

Și m-am culcat în zorii zilei, cu gândul că nu sunt singură pe lume. Ți-am și scris atunci ceva, nu aici în *chilia,* ci în celălalt fișier, numit atât de prozaic - *jurnal*.

N.B. În afară de un *ce e cu textul ăsta aici?* n-am prins alte reacții la prima intrare pe site. L-am copiat din *chilia* și l-am băgat noaptea trecută în *forum*-ul de pe *ofbrother*, apoi am intrat pe chat, dar nimeni nu vorbea despre mine. M-am uitat peste numele

participanților, dar nu mi s-a părut să fii printre ei. Ca să mă țin de cuvânt îți scriu mai departe.

2

A doua zi m-am trezit către prânz, mi-am tras în grabă ceva pe mine și mi-am făcut douăzeci-treizeci de cărți de vizită cu adresa bibliotecii de pe Internet. Era o toamnă teribilă, iar eu credeam că intrasem în timpul lolitelor. Pe canapeaua din sufragerie stăteau împrăștiate paginile unui manual de geografie, pe care urma să-l duc în câteva zile la editură, iar în fața bibliotecii, pe parchet, dădusem jos câteva duzini de cărți din care voiam să scot citate. Pe geam se vedea Foișorul de Foc și n-aveam nici un chef să plec, dar am luat-o spre editura lui Neica, pregătită pentru orice.

Era una din acele zile în care el vine la editură special pentru câte o treabă importantă, cum ar fi ca să strice cheful cuiva, ori așa, ca în situația de față, să mă întâlnească pe mine. L-am găsit într-o stare neliniștită, îmbrăcat tinerește cu niște pantaloni negri satinați și cămașă de la *Paradisul în declin*. Era pregătit cu un text învățat pe dinafară:

— Uite, eu vă vorbesc ca și copilului meu și vă rog să mă credeți că sunt foarte sincer. Cartea aceasta are părți foarte bune, dar și părți proaste; nu este vorba despre refăcut aici, ci proiectul este prea ambițios pentru dumneavoastră, așa că nu pot să dau drumul la această carte, cel puțin nu în forma în care se află acum.

El se aștepta aici, ca eu să mă frâng, să mi se pună un nod în gât și să plec obidită, eventual să mă sinucid. Habar n-avea, de fapt ce e cu mine. Așa că i-am răspuns amabil, că am înțeles și-am luat-o spre ușă.

S-a ridicat și el, incredibil de repede. I se descheiase un nasture de la cămașa lui (albastru de Prusia), căutată cu lumânarea, și-i vedeam pielea pătată, de bărbat bătrân și în mod sigur urât mirositor. Și-a dat seama la ce mă uit, dar era prea prins:

— Nu se poate să plecați, nu m-ați înțeles, eu vă spun adevărul, iar dumneavoastră se pare că nu mă credeți; iată, eu vreau să vă cer, să vă rog din suflet să nu publicați această carte.

— Păi, ce motiv aș avea, mai ales că am pierdut aproape trei ani?

— Desigur, este normal, să vă întrebați. Eu nădăjduiesc să am autoritatea să vă conving să amânați acest proiect, pentru că mai târziu s-ar putea să vă pară rău că i-ați dat drumul pe piață în această formă.

— Adică în ce formă?

M-a privit un moment cu ură deschisă, apoi a trecut la modul lui obișnuit de a privi oamenii ca pe niște hârtii mototolite:

— Doamnă, cartea e plină de greșeli. Așadar, iată-l prelucrat! Lolita n-a pierdut timpul. Aș fi putut să plec în momentul ăla, dar era amuzant: un bărbat coclit, cu chelia asudată de efort, încercând să mă convingă să ce? Să nu-mi public *nicăieri* cărțulia. Nu-și dădea deloc seama de situația penibilă în care se băgase. Am întins din nou mâna spre ușă, dar Neica era în misiune.

— Vă rog să mă ascultați! Știu că puteți s-o publicați foarte repede, mai ales că aveți și referatele de la noi, dar eu n-aș vrea să intervin pentru a opri acest lucru, ci aș vrea să renunțați dumneavoastră de bunăvoie la o carte care nu este încă definitivată.

Vasăzică nu se dădea în lături de la nimic, mă amenința în mod ordinar, încerca să câștige timp. Nu pentru el, ci pentru scumpa Lolita, care trebuia să termine monumentala operă vărzuită din manuscrisul meu. Așa că m-am cărat, cu el ținându-se după mine până la ieșire. Nu i-am zis nimic, nu l-am jignit, nu m-am enervat, nu m-am lăsat intimidată. Am trecut pe la Gabi și i-am pus pe birou câteva cărți de vizită, ca să dea el vestea că mi-am postat cartea pe Internet. Am mai intrat prin câteva edituri din Casa Presei cu aceeași treabă, dar și ca să sondez terenul, să văd unde s-ar mai putea tipări o cărticică respinsă de Neica. Nu mi-era chiar bine, dar nici căzută pe brânci nu eram.

Noaptea am deschis din nou fereastra spre lume și aveam două mesaje. Amândouă erau de la Andrei Scarlat. În primul îmi dădea adresa la care se afla enciclopedia mea, iar doilea suna astfel:

Fri, 10 Nov 2000 12:05:00 -0800 (PST)

From: arca@yahoo.com
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Dragă doamnă Laura Iosa,

Mă bucur că mi-ați scris despre munca dvs.

V-ar interesa să punem și alte texte pe Internet? Asta, desigur, dacă nu sunt probleme de copyright. M-ar interesa dicționarul cât și alte compoziții pe care le mai aveți. Ce-ar fi să vă fac și un site?

Asta era ceva. Să am un site, adică o pagină a mea! A fost prima oară când m-am gândit la Andrei încercând să ghicesc cam ce hram poartă, dacă e tânăr sau bătrân, în special. E un sentiment plăcut să deschizi cutia poștală și să găsești scrisori, e ca și cum te-ar striga cineva, iar eu mă înfiorez de bucurie numai la gândul că aș putea să aud un glas trimis către mine cu intenția de a-mi întrerupe așteptarea. Îmi imaginam atunci că Andrei nu putea să fie decât un puști țicnit, scăpat de sub mâna părintească și care își petrece toată noaptea la computer. Asta nu însemna că trebuie să-i scriu ca unui puști, ci cu un sobru *Domnule Andrei Scarlat*, mărturisind, cât am putut de repede: propunerea dumneavoastră mă emoționează și mă îndatorează totodată. În cazul în care nu vă răzgândiți, ce-ar trebui să fac pentru a avea un site?

Ziua de sâmbătă mi-a trecut cu tâmpenii. Pe atunci aveam mintea plină de lolite și de castrați și trăiam la tensiune mică. Nici nu bănuiam că există *alazar* și omuleți roșii. Așteptam să mă atingi cu aripa și așteptam să mi se întâmple ceva. Am ieșit puțin, m-am învârtit pe la Teatrul Național și m-am uitat la afișele care anunțau vechituri, actori bătrâni, spectacole didactice. De fapt, după ce a plecat Andrei Șerban n-am mai putut să rezist până la capăt la nici un spectacol de teatru. Pentru mine întâlnirea cu el a fost capitală. Mai cu seamă cu tragediile. Era vorba despre *Medeea, Troienele* și *Electra*. Îmi aduc aminte că am intrat la spectacol printr-un tunel luminat de torțe și străjuit de actori care arătau ca niște greci ospitalieri, a căror singură treabă era să m-aștepte pe mine și să mă conducă spre amfiteatru. Medeea era Maia Morgenstern, iar Iason Mircea Rusu. Amândoi tineri, pe-atunci, pe la începutul anilor 90. Era un amfiteatru luminos, cu personaje care vorbeau grecește, și o atmosferă generală care îți inducea treptat sentimental că nu

contează deloc cuvintele. La început încercasem să înțeleg ce-și spun. Descopeream textul grecesc într-o pronunție ușor distorsionată, scandat după niște reguli necunoscute mie și de unde eram foarte atentă la cum suna aoristul II în gura Maiei, am început să mă simt învăluită de sentimentele lor, să ascult sunetele ca pe niște reflexe ale sufletului împovărat de ură și disperare. După acest prin spectacol, oarecum tradițional, am făcut o pauză în holul mare al teatrului. Lumea foșnea liniștit ca după o experiență teribilă și complexă. O plasatoare îi spunea cuiva domnul, domnul, lăsați-vă umbrela la garderobă, și-mi amintesc încă răspunsul lui țâfnos: nu vreau, nu vreau, cucoană, vezi-ți de treaba dumitale! Cum vreți, spunea ea, dar s-ar putea s-o pierdeți în timpul spectacolului. Cu avertismentul ăsta mititel am intrat la a doua tragedie. Nici nu știu exact unde s-a ținut, dar probabil că sub scenă. Am intrat aproape împinși de la spate, grămadă, în cetatea Troiei, chiar în momentul în care aheii își manifestau pretențiile lor de stăpâni. Era o jale întreagă. Femeile troienilor alergau țipând, iar eu mă nimerisem lângă un car de luptă abandonat. Grupuri furioase de greci treceau pe lângă mine, mă împingeau, răcneau către mine, încât mi s-a părut mai prudent să mă refugiez sub car. De acolo am asistat la scene dureroase, când zeci de troiene au fost făcute sclave. Apoi m-am strecurat spre o intersecție în care era adusă Elena. Lumea, spectatori și actori - cine mai avea chef să facă diferența! - stătea adunată în jurul carului în care femeia cea frumoasă era lapidată, scuipată, rasă în cap, dezbrăcată. Cetatea a fost trecută prin foc și sabie. La fiecare colț de stradă se întâmpla câte ceva. De pe ziduri urlau înfiorător cuceritorii. Când am ieșit de la spectacol eram năucită. Dar nu pentru multă vreme, pentru că îndată am intrat la *Electra*. Pe scena mare a teatrului erau puse scaune pentru spectatori. Piesa se juca în sală. Actorii pluteau pe deasupra fotoliilor, apăreau la balcoane, în loje, apoi se apropiau de spectatori pe scena transformată în amfiteatru.

Pe urmă i-am văzut toate spectacolele. Au fost câteva, care mai de care mai incitante, timp de câteva luni. N-a rezista prea mult. Mai întâi au trimis minerii peste el, apoi l-au concediat pentru incompetență. Andrei Șerban s-a întors în America, unde a continuat să pună în scenă spectacole grandioase, iar Teatrul Național a fost năpădit de tot felul de joculețe jalnice și de nevăzut. Mai întâi au fost câțiva epigoni care au încercat să monteze tragedii

grecești. Ceva care semăna cu o nuntă de mahala cenzurată de activiști aduși de la Cântarea României. Au urmat spectacole didactice cu actori hotărâți să moară pe scenă, piesulici vanitoase, niște chestii de neprivit, de neascultat. Am încercat în mai multe rânduri, dar nu am putut să asist până la sfârșit. Într-o viață atât de scurtă, ar fi fost chiar culmea să aștept cuminte pe scaun, până la sfârșitul spectacolului.

Din când în când mă mai uit la afișe, sperând să se întâmple un miracol. Așa și atunci. Dar nu era nimic de reținut. Am luat-o spre Universitate, pe ruta mea obișnuită, și-am făcut un popas la *Edgar's pub*. Plin de fete, ca de obicei, fum și speranța plutitoare a fiecăreia de a se vedea cu cineva cunoscut. La un moment dat a apărut un tip valabil și toate privirile erau pe el. Era un bărbat brunet, arogant, genul care se regulează din datorie masculină și care mie îmi taie aprioric elanul. Am băut cafeaua, am citit două pagini din ce-mi luasem atunci cu mine, carte plictisitoare, nici măcar titlul nu i-l mai știu, și pe urmă am trecut pe la Raluca. Ea are o garsonieră deasupra prăvăliei *Al Padrino*, vizavi de Inter, cu vedere bună de pe balcon. Acum însă se lăsase frigul, așa că am stat în casă și i-am povestit în amănunt chestia cu Neica. N-o interesa, normal, dar m-a ascultat, pentru că așa fac oamenii care vor să se împrietenească.

Andrei mi-a scris abia duminică noaptea. Mai târziu am văzut că nu-mi scrie niciodată sâmbăta. Aia este o zi în care el face ceva foarte important. Are întâlniri. Are program obligatoriu. Are ceva.

Următoarea scrisoare era despre pagina mea de Net. Mă întreba cum aș vrea să arate și îmi cerea o poză.

Nici nu mai știu cât timp mi-a luat să-mi fac fotografia, îmi amintesc însă că pe atunci am cumpărat de la Palatul Șuțu o ilustrată cu portretul unui negustor de la începutul secolului al XIX-lea, un anume Sochim. Este vorba despre un individ care ar putea să aibă între 30 și 40 de ani. Poartă pe cap o căciulă mare, ca a poeților Văcărești, un işlic, sub care absolut sigur are fruntea umezită de efort - se vede pe fața lui de om care rabdă pentru că e convins că merită. Vreau să spun că omul presimțea că face o chestie măreață. Stătea în fața pictorului ca un erou. E răscolitor să afli că numele artistului s-a pierdut, pe câtă vreme fața chinuită a negustorului Sochim a ajuns până la noi. Un martir. Ei, cam în

condiția asta mă simțeam eu, încercând să ofer omenirii o poză pe care s-o țină minte. Așa că, dând cu ochii de negustor, m-a apucat râsul, mi-a fost și jenă și lehamite și toate alea, dar până la urmă m-am fotografiat.

N.B. Poate că de data acesta îmi răspunzi, că mi-e lehamite de înjurăturile oamenilor din *ofbrother*. Am pus și textul ăsta pe forum. *Ofbrother* este un site cu aer de club. Mi-am dat seama că vin aici oameni cu ceva pretenții intelectuale. Au un *chat* pe care intră în special ziua, de pe la serviciile lor, probabil, și au un *forum* pe care pun noutăți, articole publicate în lume, idei, comentarii pe teme arzătoare etc. Nu știu de ce ai ales tocmai site-ul ăsta, dar trebuie să fi avut tu un motiv.

Ofbrother chat

ABADON: Eu am citit ce-a scris Laura Iosa și mi-am adus aminte cu ce emoție desfăceam și eu fiecare e-mail, acum câțiva ani, când abia începusem să intru pe Net.
Q121: Și eu. Mi-a plăcut chestia cu fotografia. Cui îi scrie?

3

Bineînțeles, o lolită nu e o curvă, ci doar o femelă în timpul ei. Poate că ar trebui să spun aici că și întâlnirea cu tine a fost precedată, aproape simbolic, de o lolită. Anul trecut, nu știu dacă tot pe vremea asta, oricum prin toamnă, poate pe la început, când a avut loc marea mea înfrângere. Trebuie s-o povestesc. Știu: ai spus să povestesc doar din noiembrie până în aprilie, dar nu pot să nu povestesc și prima noastră întâlnire, legată de întâmplarea cu Victor. Mai ales că acum nu-mi mai pasă: mi-a mâncat luni bune, cu zbateri, nefericiri, treceri intempestive de la o stare la alta, ce mai târa-bâra, a fost un coșmar pe nume Victor.

Încă din vară îmi căzuse cu tronc, nu se știe niciodată de ce, pur și simplu atunci îl observasem, ca bărbat evident, pentru că așa îl știam de câțiva ani, doar un nume academic și atât. Ei, dar în vara aia mi-a căzut sub gene, era singur, părăsit, mai precis, și avea o dorință ascunsă cu obidă, care îi dădea un aer de slugă intrată la stăpân. Și-așa, din una-n alta, am început să mă ambalez. Treceam deseori pe la el, sub pretextul de a obține câteva ore la universitatea aia unde el este profesor. Și cum mă încurajase, începusem să mă tot interesez, ba despre facultățile umaniste pe la care aș putea să țin un seminar, ba de profesorii care au nevoie de suplinitori și, în sfârșit, stăteam câte o oră de vorbă, despre chestii neutre și reconfortante, timp în care încercam să trag cu coada ochiului și spre zona în care știam că zace dorința lui îngropată. De fapt nu puteam să mă uit în ochii lui și mi-era groază că ar putea să-și dea seama că mă îndrăgostisem.

Prin toamnă era altul. Am intrat în încăperea cu ferestre înalte care îmi amintesc în mod constant de ferestrele copilăriei. Catedra de istorie contemporană. Era așezat pe un fotoliu, la măsuța rotundă din stânga. M-a invitat să mă așez pe celălalt. L-am găsit întinerit într-un mod misterios. M-am uitat la el și mi-a lăsat gura apă, nu chiar cât să-mi cadă chiloții, dar, în fine, se vedea, pentru că și-a dat seama într-o fracțiune de secundă. Asta îmi place la Victor. Că întotdeauna e pe fază. Am avut intenția să mă fac că plouă, să zic că nu era vorba despre mine. Și atunci m-a implorat, pur și simplu. A

fost doar o privire care mi s-a întipărit în creier, o privire care spunea în mod clar: să nu cumva să te faci de rahat!

Înainte să cadă cerul pe mine, a apărut o lolită subțirică și serioasă, cu figură de copil rău.

— Uite, ai cunoscut-o pe Daniela? E asistenta mea, specialistă în istorie contemporană, doctorandă și colaboratoare a Academiei.

— Nu ne-am cunoscut. Deosebit de încântată. Laura.

Și-n momentul ăla am realizat că celălalt nume nici nu-și mai avea rostul. Așa că am plecat dracului de-acolo. Întrevederea a durat câteva secunde cu totul.

Abia în stradă mi-am dat seama că plecasem valvârtej și că până la urmă, în ciuda avertismentului, tot mă făcusem de rahat. În metrou, de la *Timpuri noi* și până în Romană, mi-am făcut planuri de răzbunare în ritmul sângelui care mi se izbea de pomeții obrajilor. Pe urmă am stat vreo două ceasuri prin Einstein, holbându-mă la bărbați și lincăind o apă minerală sub privirile de obrăznicătură ale picolului. Mi-aduc aminte că era și un mascul mare și prăbușit, îmbrăcat ca în anii 70, cu pulovăr galben peste cămașa de poplin bej, cu părul peste urechi și care purta ochelari cu rame mari de plastic. Aștepta pe cineva, jenat, uitându-se în toate părțile, ca și când s-ar fi aflat la furat de mere. E ciudat că mi-l aduc aminte pe individ, chiar și acum în timp ce scriu, mai cu seamă că face parte dintr-o categorie de masculi aflați cu totul în dizgrația mea. Mă uitam la el și-mi venea să vomit, așa fără motiv precis, dar cu toate astea nu puteam să-l șterg din raza mea vizuală, să mă uit în altă parte și gata: îl înregistram cu conștiința că este o ființă jalnică și meschină, un bărbat chinuit, de exemplu, de gândul, pentru el sinistru, că femeia pe care o dorește ar putea fi atinsă ori dorită și de alți bărbați. În sfârșit, o imagine care mi-a rămas înfiptă în creier.

Era o zi însorită de septembrie, încât ar fi fost o adevărată sinucidere să mă închid în casă. Aș fi vrut să-mi iau un bărbat și să-mi revărs asupra lui toate energiile care se revoltau în mine. Mi-aduc aminte că mergeam atentă, triind specimenele disponibile de pe stradă. Erau tot felul de indivizi ușor de luat, unii care se uitau

pe furiș la femei, alții care treceau nepăsători, dar cu toate dorințele din lume întipărite în felul prea destins și studiat în care-și mișcau picioarele. Pe Bulevardul Elisabeta am intrat într-un fast-food. La o măsuță de lângă fereastră, un bărbat privea nostalgic prin geam spre lumea care se revărsa pe străzi. Era genul dispus să intre în conversație, dar căruia i-ar fi fost teamă să se acupleze de la prima întâlnire. Restul erau derbedei dispuși la orice.

Am coborât apoi spre *Pizza Hut*. Aici erau mai mulți bărbați buni, mulți ieșiți în pauza de prânz de la firmele din centrul orașului, cu gândul clar de a stabili o legătură fulgerătoare. Se uitau la femei și le cercetau, urmărindu-le telefoanele mobile, genții și pantofii. Abia după, treceau la detaliile sexuale – picioare, sâni, șolduri. Cu astfel de bărbați ar fi trebuit să pierd cam mult timp cu aranjatul, cu pregătirile prealabile.

McDonald's-ul colcăia de vânzători și funcționari din zonă, preocupați serios de mâncare, iar prin jurul Cișmigiului roiau tot felul de perverși, convinși de valoarea lor masculină încă din anii 60, bărbați fără căpătâi, veniți din provincie ori din cartierele mărginașe.

Pe la Piața Kogălniceanu m-a apucat disperarea și m-am aruncat într-un 66, însă criza s-a declanșat abia seara, îți aduci aminte seara aia, în care încercam să-mi scriu povestea și nu se lega nimic! Aveam atunci fișierul *jurnal* în care îmi povesteam visele și mai notam, așa, câte o chestie care mi se părea că merită să rămână posterității, o întâmplare imaculată, cărți citite, impresii despre spectacole snoabe și-altele tot așa. Eram atât de zdrobită, că mi se făcuse milă și silă de mine. Aș fi băut ceva și culmea că nu era nimic prin casă, decât o sticlă de țuică, rămasă de multă vreme în cămară. Am fiert-o, am îndulcit-o, am aromat-o cu niște cuișoare, și ele cam vechi, și mi-am pus un pahar mare, cred că cel mai mare, nu chiar halba de bere, dar pe-aproape și m-am așezat la computer. Mă uitam la fondul galben al jurnalului și nu-mi venea nimic în minte, acolo, o idee eliberatoare, nimic.

Am băut, m-am ambalat, m-am revoltat pe soartă, am mai plâns și pentru chestia cu Victor. Și atunci ai apărut tu sau doar atunci te-am văzut.

Stăteai cu mâna-n falcă pe marginea imprimantei. Prima reacție a fost de surpriză și imediat de teamă la gândul că ai putea să nu fi adevărat. Îți bălăbăneai picioarele deasupra inscripției BJC - 250 și priveai drept în creierul meu. Nu m-am frecat la ochi de teamă să nu te spulberi. Cel mai mult m-a frapat că vedeam fluxul de lumină care se mișca încolo și încoace în corpul tău, sau, mă rog, în conturul, în pata asta de lumină care erai. Vedeam prin tine foaia rămasă pe stativ și tapetul cu floricele mărunte de pe perete. E adevărat, aripile erau opace, dar ele îți tremurau ușurel, de-o parte și de alta, că prima dată nu mi-am dat seama ce sunt. Părea că te sprijini pe ele, ca într-un fotoliu. Așa. Mă priveai de-acolo, amuzat și serios în aceeași vreme, și nici nu știu dacă deja îmi umpluseși capul de cuvinte sau dacă eu de la mine am zis că trebuie să fii îngerul meu. Am întins un deget să te ating și mi-a bubuit mintea de un - nuuuuu - care m-a băgat în sperieți. Pe urmă s-a lăsat liniștea, nu-mi venea nici să mai respir și atunci ai plutit pe umărul meu. Aș vrea să pot să povestesc senzația asta, care nu semăna cu nicio emoție cunoscută mie, să o pun într-un cuvânt măcar, unul de reper cel puțin, dar nu știu ce-aș putea să găsesc. A fost ca o ușurare, ca o plutire, dar mai ales ca o limpezire a tuturor gândurilor. *Împăcare* ar fi vorba cea mai apropiată, dacă n-ar fi așa de mistică.

Ca și după aceea, n-ai stat decât atât cât să-mi recapăt iarăși încrederea și pofta de a trăi.

N.B. De data asta am avut câteva mesaje, dar mi-e greu să-mi dau seama dacă este vreunul de la tine. În afară de EXMATRIX, care m-a îndemnat să scriu mai departe, ceilalți nu mi-au spus chestii amabile. De altfel, discuțiile de pe *ofbrother* se rezumă la sex, sictir și uneori filozofare. Trimit și partea a patra, sperând să-mi dai un semn.

4

Ei, tot așa ai venit și în noaptea în care am trimis în fine poza pentru site. M-a mirat puțin pentru că în ziua aia nu-mi mersese prea rău, în sfârșit, mie mereu mi-e greu, dar atunci nu fusese într-atât încât să-ți lași pe mine aripa și să mă scoți din mocirlă. Ai venit, așa, ca să mă asiști. Am trimis e-mailul și-am așteptat. Îți aduci aminte? Apăsând de două-trei ori pe *get message*, până a apărut răspunsul:

Fri, 24 Nov 2000 20:54:15 -0800 (PST)
From: Andrei Scarlat <arca@yahoo.com>
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Dragă Laura Iosa,

Am primit fotografia dumneavoastră. Tocmai când voiam să vă trimit e-mailul, l-am primit pe al dvs. Mi s-a mai întâmplat doar o data, cu un prieten iranian. Este intensă această absență prezență... În câteva ore, vă veți putea vizita site-ul. În seara asta mai lucrez până pe la 22. Așa cum mă așteptam aveți o figură simpatică și sper că și contextul (aranjamentul pe care l-am făcut) să fie pe măsură. Aștept cu nerăbdare să-mi spuneți ce părere vă face, dacă sunteți mulțumită sau nu de pagina pe care o lucrez.

Vă las aici, cu prietenie,

Andrei Scarlat

M-am mai uitat o dată la ceas, deși știam precis că este trecut de miezul nopții, și așa era. Am cercetat data mesajului, pe care eu o ignor de cele mai multe ori, și pe urmă datele tuturor scrisorilor lui, și abia în seara aceea mi-am dat seama că îmi scrie de departe, deși nu eram sigură: mă mai gândeam și că erau cumva datate prost. Așa că i-am scris:

Abia aștept să văd site-ul, pe care îl apreciez aprioric, nici nu se pune problema să nu-mi placă atâta vreme cât dumneavoastră vă place. În seara asta am descoperit că îmi scrieți de departe. De

regulă, nu mă uit la data scrisorilor. Îmi puteți spune de unde îmi scrieți?

Profund îndatorată,

Laura

Răspunsul a fost prompt și scurt:

Vă scriu din New York. La ora 2.30, ora României, puteți merge la adresa www.lauraiosa.home.ro

Site-ul era ceva de vis. În primul rând fotografia; era pusă într-un fel de ramă, încât părea că privesc pe fereastră dintr-o încăpere spațioasă, de undeva dintr-un loc foarte confortabil, o cameră care părea străbătută de perdele verzi, cu detalii abia schițate. Parcă era camera Sambô. Îmi dădea un aer și distins, dar și misterios, în sfârșit, eram tot eu, dar cu o figură pusă în valoare, ce mai, nici în realitatea favorabilă nu arătam mai bine. Cât despre texte - făceau impresie bună, mai ales paginile din enciclopedie, așezate sub titlul ca o acadea: *Scurtă istorie a ideilor pentru oamenii grăbiți*.

I-am scris cât de repede am putut să m-adun, că tocmai am fost acolo și că sunt și uimită și încântată și am și-așa... un sentiment de erou, pe câtă vreme el era îngerul de pe Internet.

Mi-aduc aminte că pe când pusesem mausul pe *send*, am tras cu coada ochiului spre tine și te-am văzut stând pe marginea imprimantei, ca și când ți-ai fi dat ochii peste cap, fâlfâind ușor din aripi și făcând să-mi vuiască mintea de *ooo!* și de *ahhh!* și de un râs mititel, despre care mai târziu am aflat că e reacția ta de participare la diferite farse de categorie Second.

A doua zi m-am dus în Club A, unde ținea Gioni Castratu o ședință a faimosului său cenaclu. Evident că nu mă duceam nici pentru literatură, nici pentru Castrat. Omul ăsta, care ține cu piciorul ușa culturii, încă din anii '60, nu doar că mă calcă pe nervi, dar e chiar de-a dreptul scârbos: înconjurat de câte două-trei lolite, primenit și pomădat, miorlăit și pisifelnic, îmi face greață mai ales pentru că a produs o gașcă mare de castrați, niște băieți tot așa ca și el, cu voci firave și mers de femelă. În nici un caz nu pentru el m-am dus

acolo, ci ca să mă-ntâlnesc cu Lucian. Nici acum, după ce te-am cunoscut și după toate intrările în *alazar*, nu am uitat emoția care mă cuprindea când trebuia să mă întâlnesc cu Lucian.

Dar despre el cred că trebuie să povestesc pe larg, dacă tot ai spus să nu omit nimic. Mă grăbesc să pun textul ăsta pe forum-ul din *ofbrother* și-am să-ți mai scriu abia mâne.

Ofbrother chat

SCANDINAVU: Și pe mine m-a emoționat când mi-am făcut prima pagină pe Net. Am făcut-o în Netscape, cu Composerul.
STIL-X: Parcă numai pe tine! E într-adevăr o experiență... Dar cui îi scrie tipa asta... Laura?
K1: Cuiva dintre noi, presupun :-)

5

Pe Lucian l-am cunoscut prin vara lui '99. Tot anul ăla încercasem să fac rost de programa școlară pentru liceu. Îmi intrase în cap să scriu un manual de literatură, dar pentru asta aveam nevoie de noul curiculum, ideal aproape de neatins. Cu un an înainte se schimbase programa pentru a IX-a, dar n-o văzuse nimeni până ce n-apăruseră manualele. Cum se întâmplă în mod normal, peste tot în lume, presupun, există o gășculiță de indivizi, nu contează cine sunt, în ce partide au intrat sau dacă au sau nu principii. Ei fac programele, ei le aprobă. Scriu și manuale. Tot așa - le avizează, le declară superbe, le vând și pe urmă dau interviuri în care anunță cu durere că profesorii sunt idioți. În special cei de la licee. Nu numai că nu se pune ca vreunul să scrie vreun manual, dar nici măcar pe ale lor, care sunt superbe, nu sunt în stare să le înțeleagă. Nivelul învățământului e zero. Au rămas toate ciurucurile la catedră. Lumea bună s-a băgat prin ministere, inspectorate, și-au făcut firme. Numai dobitocii mai vor să fie profesori în preuniversitar. Așa că toată gașca unită anunță cu mâhnire mare că nimeni n-a băgat de seamă unde stă programa: la îndemâna oricui. De mai bine de un an, e pusă pe Internet.

Aproape că-ți vine să-i crezi. Ei, in sistemul ăsta, am încercat să-mi fac rost de programă, adică s-o cumpăr cumva, pe bani ori pe servicii la schimb. Mă montasem în așa hal și-mi făcusem atâtea proiecte că mi-ar fi putut ocupa tot restul vieții. La un moment dat mă-nhăitasem cu unul care era și el în comisia asta de programe și care îmi promisese că mă bagă într-un colectiv de autori specializați în carte școlară. Ba chiar mi-a dat câteva teme cuprinse în programa secretă, pe care eu urma să le tratez de probă. Evident, m-am aruncat, am scris 40 de pagini, i le-am dat și pe urmă a uitat de mine. Ca să n-o mai lungesc, ce-i drept cu o cheltuială modestă, am reușit să cumpăr de la o secretară programa pentru a IX-a, dar atât de târziu, încât n-am mai apucat să scriu manualul.

Anul următor, adică prin vara lui 99, am început să caut lume care să mă ducă spre programa de clasa a X-a. Așa l-am întâlnit pe Lucian. Pe atunci ținea o emisiune pe Radio Cultural, despre edituri

și editori. Nu mai știu cum am ajuns și eu într-o emisiune de-a lui în care se vorbea despre tehnoredactare și din una-n-alta, am adus vorba despre programe și despre datoria Radioului de a dezbate și mai ales de a obține programele școlare. Sufletist și rupt de realitate, Lucian s-a angajat să facă rost de un exemplar al proiectului, prin departamentul care se ocupă de învățământ. Și pe urmă a fost o vară de pomină, în care zilnic un reporter de la Radio mergea la Ministerul Învățământului, spunea ce voia, iar acolo, cineva îi răspundea cu multă amabilitate că proiectul nu putea fi obținut în ziua aceea, mai veniți, dumneavoastră și mâine, regretăm din tot sufletul, însă, vă asigurăm că mâine. A doua zi era acolo altul și tot așa.

Prin luna august, m-am hotărât să-l cunosc direct pe omul acela pe care îl contactaseră cel mai mult, mai ales că observasem că nu avea manual, adică era de-a dreptul suspect că se afla stăpân peste programă și nu și-o luase să-și facă un manual glorios.

Pe om îl cheamă Costică Bălăceanu. Un individ cumsecade cum nu se poate, gata să-și dea și haina, și care m-a ascultat cu toată atenția, după care mi-a și dat mult căutata programă. Uite-așa, după cinci minute de conversație. Nu i-am spus decât că sunt gata să scriu nenorocitul ăla de manual și să-l semnez cu el, lui rămânându-i să se ocupe de editare și avizare. Și eu chiar m-am ținut de cuvânt: l-am scris. Iar el l-a semnat.

N.B. În ciuda insultelor (cineva m-a făcut *zuzoaică*) și a condiției mele de intrus pe *ofbrother* îți scriu mai departe.

6

Lucian stătea cu-o mână sprijinită artistic de tâmplă și cu alta pe reportofon, în timp ce un poet sugrumat de emoție citea nu știu ce, chestii de-ălea de nu le ții minte - că geamurile sunt asudate, casele vorbesc și iubita și-a-ntors chiloții pe dos. Câteva persoane, împrăștiate pe ici pe colo, respectiv fetele care vor să intre-n atenția Castratului, băiatul trecut de 30 de ani fără să-și fi găsit oaza lui de fericire, doi-trei prieteni de-ai poetului, un moș care dă din coadă, în fine, Radio-Lucian, venit la o obligație, știe toată lumea cum e, s-a dat un telefon, o amică a amicei pe care speră nu știu cine s-o reguleze, deși se știe prea bine că ăla nu e încă pregătit, nu acum, ci așa, în general, în anii din urmă. În față - poetul și Castratu.

E ora prânzului. Lucian are părul spumat ușor, ochelari mici rotunzi și-n mare seamănă cu Cesare Pavese, la tinerețe. Îi fac un semn, îmi răspunde tot așa și-mi arată pe ceas că vreo 10 minute. Știu că va fi sfertul. Mă uit fără rețineri la șlițul pantalonilor raiați și pe urmă în ochii lui, ca să-l văd cum se face că plouă. Brusc lectura se întrerupe și Castratu ține un discurs molcom despre cum poezia nu trebuie comentată. Moșul care dă din coadă se afirmă și el cu vreo două sfaturi și pa.

La Tosca - frig și trage curentul. Stăm la masa din centru ca să avem vedere și spre grădină și spre desenele de pe pereți, cu Bucureștii de altădată.

— Eu aș zice să n-ajungi la tribunal. Nu pentru că n-ai avea câștig de cauză, ci pentru că oricum nu contează cine are dreptate, știi cum e, se lungește, dai banu' și nu câștigă nimeni. Când se termină…

— Bine, nici eu nu mă gândeam până acolo, contam pe tine, nu știu, aș veni într-o emisiune…

— Nu se poate, îți dai seama! Ar fi scandal. Înnebunește Mitică. Mă dă afară.

— Păi atunci tu ce zici să fac?

— Hai să mergem să vorbim cu el, să-l intimidăm, să-l facem să schimbe măcar la ediția a II-a.

— Ce să mai schimbe? Îți dai seama că acum este așa de pătruns de eveniment că a și-nceput să creadă că el l-a scris.

— Domne, dar eu tot nu înțeleg cum a ajuns să facă un contract fără tine…

— Păi la manuale se face contractul înainte, autorul se angajează să-l predea la o dată anume. Eu l-am scris, după cum știi.

— Știu. Mi l-ai arătat de nu știu câte ori înainte să i-l duci, l-au văzut și fetele ălea, am înregistrat o copie prin notariat, am mers cu tine să-i duci discheta ca să ai martori și tot ți l-a furat.

— Păi da, pentru că inițial mi-a zis că vrea să scrie și el, pe urmă că vrea să-l corecteze, că are de făcut niște modificări. Așa că i-am dat textul în format electronic, l-a pus în P.C.ul lui de la minister. Pe urmă m-a cărat la Teora ca să facem contractul. Chiar am completat niște formulare de contract, ca apoi să se supere nu știu de ce pe redactorul de-acolo și să-mi spună că mergem la altă editură.

Lucian mă privește cu înțelegere. Știu sigur că îi pare rău de mine, dar nu într-atâta încât să și sară. Își vede de treaba lui.

— Prin primăvară m-a anunțat că îl publicăm la o editură mică, parcă îi zicea *Logaritm*, a cuiva de prin minister. Am mers împreună printr-o clădire veche de pe lângă Gara de Nord, am semnat într-un birou niște contracte care păreau în regulă.

— Și-n biroul ăla nu era nimeni?

— Era o femeie.

— Ei, femeia aia trebuie găsită.

— Poate era nevastă-sa.

— Nu e exclus. O cunoști?

— Nu.

Îi stă bine cu verde. Are o cămașă de bumbac, groasă, în carouri de două nuanțe. Decât să vorbim despre cum mi-a furat Costică Bălăceanu manualul, mai bine m-ar ține-n brațe.

— Decât să vorbim despre cum mi-a furat Costică Bălăceanu manualul, mai bine mâncăm.

— Ai dreptate. Legumele astea gratinate sunt mai bune…

— Dar noi venim aici că e ieftin. Cel mai ieftin.

Mă gândeam și-atunci ca și în multe alte dăți, dacă ești la curent cu ce-mi trece prin minte, dar încă nu începusem să-ți simt aripa pe umăr. La drept vorbind, chiar nădăjduiam să faci ceva, un miracol, să se spargă zidul ăsta dintre mine și Lucian. Nici nu știu dacă mi-ar fi plăcut mai mult să-mi fie iubit, dar ca amic și sfătuitor era jalnic. Altul n-aveam.

Ridic ochii din farfurie și mă mai uit o dată spre el, să-mi dau seama dacă mi-ar plăcea dezbrăcat și mă apucă râsul. De fapt e de plâns. Mă-ntreabă din ochi de ce râd?

— Mai bine spune-mi care mai e viața ta.

— Radio, casă și iar. A, chiar, uitasem să-ți spun: a apărut o tipă nouă la mine în redacție.

— Și?

— Nimic, așa, ca schimbare a peisajului.

— Cum arată?

— Nicicum, e așa…

— E înaltă, slabă, blondă, brunetă, tânără, bătrână?

— Tânără, foarte tânără. Chiar mă întreb ce vârstă o avea, zici că n-a terminat gimnaziul.

— Lolita!

— Poftim?

— Cum o cheamă? Că vom mai auzi de ea.

— Liza. Dar de ce vom mai auzi? N-am nimic cu individa.

— Tu? Mă faci să râd.

— Uneori spui niște chestii, Laura, dragă…

M-am despărțit de Lucian și totodată de gândul de a-mi recupera manualul. Sigur, mă încălzește simțământul răzbunării, dar nu mă răscolește și nu mă face să acționez. Îmi dau seama că furtul face parte dintre principiile supraviețuirii. Iar cel intelectual aproape că nici nu mai este considerat un delict. Lumea cere radierea treptată a autorului. În curând cred că mulți vor lua de pe Net texte anonime ori celebre și se vor semna pe ele. Nu doar elevii sau studenții, ci și academicienii, marii scriitori, celebrități ale scrisului ori ale justiției. Cu siguranță, eu nu voi face chestia asta. Sunt categorică pentru că am văzut multe nedreptăți, atât de multe încât am avut timp și material ca să mă pun și într-o situație și în alta. Un jaf e ca un picior în fund, iar despre asta am următoarea experiență.

Eram odată cu Tereza, o colegă de liceu. Chiulisem de la chimie, cred, și ne plimbam pe un trotuar plin de lume care aștepta să intre la cinematograf. Un bărbat murdar a trecut pe lângă noi și a întins mâna spre Tereza. L-am văzut arătându-și dinții galbeni, apoi l-am privit cum o înșfăca de piept, mai mult, i-am ținut minte mâna roșie și jupuită, încleștată pe sânul colegei mele. Eram revoltată și nu știam ce să fac. Totul a durat câteva secunde. Cunoșteam sentimentul devastator de umilință și distrucție. Eu însumi trăisem de-atâtea ori îmbrâncelile, pipăielile, brutalitățile străzii. Încă din gimnaziu învățasem că pe stradă, în cinematografe, la școală ori prin parcuri, peste tot de fapt, există bărbați care pot să pună mâna pe corpul meu, să tragă, să lovească, să pipăie ori să-și dea pantalonii jos și să-mi arate penisul inflamat. Tot așa știam că nimeni nu era dispus să mă apere. Oamenii maturi, profesorii ori milițienii căutau să mă convingă de faptul că numai eu sunt vinovată de tot ce se întâmplase și chiar și de ceea ce urma să se mai întâmple de-aici încolo. Așa că mă uitam la Tereza și sufeream prin empatie, dar nici prin minte nu-mi trecea să acționez. Ea a

făcut însă ceva ce m-a uluit total. S-a întors după agresor, care mergea mai departe ca și când nimic nu s-ar fi petrecut, l-a ajuns din urmă și i-a tras un picior în partea dorsală. Priveam de la oarecare distanță scena. L-am văzut pe cocalar întorcându-se și privind furios și jignit în urma Terezei. Totul se petrecuse repede; ea l-a lovit scurt și cu sete, apoi s-a întors și-a venit spre mine fără să privească o clipă în urmă. Trogloditul a încasat-o și și-a văzut de drum. A fost un moment de triumf, de satisfacție și de izbândă generală. Ori de câte ori mă gândesc la răzbunare am în minte întâmplarea asta și mai ales fața radioasă, îmbujorată și fericită a Terezei. Dar știu totodată că se putea sfârși și altfel. Că omul ăla care se credea îndreptățit să calce în picioare pe oricine, și mai ales niște elevele de liceu ieșite la plimbare, se putea întoarce la rândul lui mânat de răzbunare. Ne-ar fi putut zdrobi în mijlocul străzii și nimeni nu s-ar fi băgat. Probabil că miliția ne-ar fi păzit până muream.

Știu că este greu să accepți să fii pălmuit, să privești cum îți ucid tatăl ori cum se semnează altul pe cartea ta, dar de asemenea știu că există ceva și mai cumplit decât toate astea, anume să fiu silită să trăiesc în celălalt rol – al hoțului, al agresorului, al criminalului.

Ofbrother chat

ABADON: Și eu am avut de-a face cu niște... lolitele.
VALENCIA: Sună-l și spune-i! lui Lucian, vreau să zic, spune-i că-ți place omul, nu sta ca plăcinta!
STIL-X: Chiar dacă nu duce nicăieri, e bine să mai tragi câte un șut nenorociților. Cel puțin din când în când.

7

În restul weekend-ului nici nu mai știu ce-am făcut. Mi-amintesc doar că n-am putut să intru pe Internet. Mă tortura gândul că Lucian se îndrăgostise și mă simțeam abandonată pentru că nu aveam acces la Net. Am primit scrisoarea lui Andrei abia luni:

Dragă Laura Iosa,

Scrisoarea dumneavoastră mi-a făcut multă plăcere. Ca să vă răspund la întrebare, trebuie să vă spun că am destul de puțin timp liber, totuși, atât cât este îl investesc în acest site, pe care intenționez să îl dezvolt, deoarece eu cred în rolul Internetului și al informației stocate astfel. Acum am în proiect să fac și o revistă, de va fi posibil, una culturală. Dar n-aș vrea să vă plictisesc cu proiectele mele de viitor. Sper să-mi mai scrieți. Vă las aici (merg și eu să votez).

Pe curând,

Andrei.

I-am răspuns și am expediat scrisoarea în aceeași noapte. I-am scris mult și cred că atunci am renunțat și la adresarea politicoasă, explicându-i cât mi se părea de ipocrită.

Pe urmă a venit „nemaipomenita" experiență a Ralucăi. Am stat o zi și-o noapte cu ea încercând s-o conving că se putea și mai rău. Prin viața mea au trecut o sumă de oameni. Pe unii nici nu-i mai țin minte. Alții au rămas mai multă vreme. În perioada aceea, Raluca îmi era apropiată. Cu ea mă vedeam ceva mai des, fără să-mi fi făcut proiecte în ceea ce privește legătura noastră. Raluca e studentă la Litere, în anul III. Are o garsonieră lângă Universitate, pe care i-au cumpărat-o părinții ca să-și trăiască studența la cote maxime. Dar ca să trăiești e nevoie de multe, mai cu seamă la vârsta superbă când fiecare amănunt intră în analiza distructivă a omului nemulțumit de sine.

— Ce crezi tu, că e ușor! Nu se poate să mergi cu țoale de care-o fi,

în primul rând că, dacă nu poți totdeauna să ai ceva de firmă, măcar cât de cât dintr-un magazin mai decent, deși altfel stă o fustă care e fustă decât fusta de prăvălie ordinară, care e cârpă, domnule. Ai văzut paltonul meu? Nu se șifonează, nu se încrețește, nu face fulgi, nu arată ca și când ar fi călcat în picioare, pentru că e *Dika*.

Mă uit la ea, fără să murmur ca de obicei. Și pe urmă o întreb ca să-i fac plăcere:

— Adică ce are?

— Adică e de firmă. Adică e de trei ori mai scump ca unul din magazinul universal *Victoria*, dar se vede, îți dă aspectul, te face să ieși din rând, impune.

— Bine. Acum de paltonul tău e vorba!

— Nu. Dar se leagă. Nu m-aștept să înțelegi, totuși se leagă; uite, de pe la-nceputul lui noiembrie sunt îndrăgostită.

— Foarte frumos. Și acum îmi spui?

— Și dacă ți-aș fi spus mai-nainte ce-ai fi făcut?

— M-aș fi bucurat pentru tine.

— Te-ai fi bucurat pe dracu! M-ai fi ascultat cum mă asculți acum, salivând pe margine.

— Hai, știi, nu profita de situație. Nu fi misoancă! Să trecem la subiect: de cine te-ai îndrăgostit?

— De cineva despre care tu ai părere proastă, care însă este cu totul altfel decât se vede, e de-o sensibilitate și de-o profunzime și de-o eleganță, în sfârșit, este singurul. Și nu pot nici să-i pronunț numele.

— Chiar ești îndrăgostită. Dacă nu vrei, nu-mi spune!

— Mai bine nu-ți spun! Gioni Castratu.

— Ce e cu el?

— El este. Să nu-ndrăznești să comentezi, da, știu că e trecut de șa'iej de ani, foarte bine, poate să fie și de-o sută, asta nu schimbă cu nimic situația.

Mă privește printre genele rimelate și plânse și care arată ca noi. Rimel de firmă. Se uită măsurându-mă și pe urmă zice:

— Uite, paltonul ăsta e de vină. Știi, mi l-am cumpărat pe la-nceputul lui noiembrie, când a fost frigul ăla, voiam ceva lung și elegant, cu glugă și fără morgă, șic, de calitate și toate alea și-am avut norocul să dau peste ăsta. L-am văzut de cum am intrat în magazin. Ei, în mod normal poate că nu m-ar fi văzut...

— Dar pentru că erai cu paltonul ăsta…

— Exact. Eram în Dalles, mă uitam pe la ceva cărți, nu știu dacă ai văzut că s-a tradus Moscovici...

— Văzut, citit. Ei, pe-acolo, prin zona aia mă uitam, când a apărut el - să nu-i zici cumva *Castratu*!

Cu greu mare mă abțin să nu râd. Mă uit la ea: e gata să cedeze. Are părul aspru și în alertă, din cauza stresului. Știe că m-abțin și apreciază, adică trece mai departe:

— Își lansa Sabina Stănescu o carte de versuri, știi, tipa aia care a scris *Ioane, Ioane, m-ai futut în gură*, o știi sau n-o știi?

— N-am auzit în viața mea!

— E o tipă vampistă! Așa, să-ți zic mai departe: el, căruia te anunț că eu îi zic Devenitul, să nu care cumva să întrebi de ce… Așadar, el… Dacă-i zici cumva *Castratu*, în momentul ăsta s-a terminat totul între noi!

— Nu-i zic, vezi-ți de treabă, că sunt cât se poate de serioasă.

— Ei, Devenitul era acolo în grupul individei, care cred că se cam dădea la el.

Mă gândesc că tipa e disperată sau arată ca dracu', dar nu zic nimic, deși Raluca știe prea bine la ce mă gândesc, totuși renunță și trece

la detalii.

— Dacă nu eram cu paltonul ăsta nu mă remarca, după cum ți-am zis, tipa aia i se băga în suflet, știi, genul subțirică, cu față inocentă, intelectuală, preocupată de - chestii -, nu de căcaturi, pentru că și-a reprimat pornirile vulgare în așa măsură că poate să scrie porcării cu detașare, din creier, adică. Știi genul?

— Cum să nu! Lolita!

— Exact. Foarte bine se potrivește, chiar așa - o lolită.

De-asta îmi place Raluca: suntem pe-aceeași lungime, e în miezul vieții așa cum îl văd eu, știe încotro mă uit.

— Ei, te-a remarcat. Adică ce-a făcut?

— S-a uitat spre mine cât a ținut chestia aia și pe urmă a venit spre fundul sălii unde eram eu, prefăcându-mă preocupată de cărți, deși nu mai eram de când apăruse el acolo, pentru că într-un mod inexplicabil m-am simțit pur și simplu fulgerată până-n măduvă când s-a uitat în ochii mei.

Mă gândesc la ochii Castratului, îngropați în fleici uzate, acoperiți de sticlele ochelarilor demodați și întreb repede ca să nu-și dea seama ce-mi trece prin minte:

— Cu ce era îmbrăcat?

— Ca de obicei, cu un superb costum negru, cu haina încheiată până-n gât, cu țeasta rasă, cum e el în mod normal, n-avea nimic deosebit. Pur și simplu ceasu-ăl rău și nimic mai mult. A venit la mine și mi-a zis - Sărut mâna, domnișoară, nu v-am mai văzut de multă vreme.

— Păi de unde te cunoaște… el, pe tine?

— Mă cunoaște vag.

— Sau te-a confundat! Al dracului, chiar mă întreb cum își colectează tipele, toate tinere, numai una și-una!

— Da, m-am gândit și eu la chestia asta, dar nu m-a confundat, știi că mă pricep la expresii și fețe, nu e sigur că ar fi recurs la trucul asta, dacă nu i-aș fi părut măcar vag cunoscută și pe urmă - chiar așa era, îți spun imediat. Ceea ce este nemaipomenit e că, știi bine ce părere proastă aveam despre el și că niciodată nu m-am gândit la el ca la un bărbat, mai ales după ce i-am zis atâta timp *Castratu*, ei, bine, e nemaipomenit că nu mi-am găsit cuvintele, am dat în bâlbâială, ca până la urmă să zic în mod stupid: Sunt Raluca Damian, nu știu dacă nu cumva mă confundați... Vai de mine, Raluca, ești inconfundabilă, draga mea, ne-am cunoscut în vară la conferința lui Jacques Le Goff.

— Și-așa era?

— Da. Însă uitasem. Ei, pe urmă m-a întrebat ce mai scriu și s-a oferit să-mi dea ultima lui carte. *Literatura română în vremuri comuniste*!

— Și-ai de gând s-o citești?

— Mai întrebi! I-am și citit aproape toate cărțile, câteva sunt pe rol, iar pe asta am citit-o de două ori, mai ales că este și cu autograf! Da. După asta, chiar a doua zi m-am întâlnit cu el în holul Universității. Nu mă așteptam să vină. Mi-a adus volumul și pe urmă am făcut câțiva pași împreună, cam până la Pescarul, adică până la cafeneaua de lângă. Trecusem de casă și credeam că mă invită undeva, dar dintr-odată s-a uitat la ceas, și-a amintit că are o întâlnire urgentă, a urcat într-un taxi și-a dispărut înainte să apuc să zic pa.

— Asta e tot?

— Asta! Au urmat telefoanele.

— Adică?

— Mi-a dat cartea de vizită și a rămas să-l sun și să-i spun ce părere am despre eseu. Nu-ți spun că m-am ruinat pentru că mi-a dat numărul de mobil și l-am sunat de-am înnebunit.

— Și ce i-ai zis de carte?

— Rahaturi. Că e singura care reașază ierarhiile…, dar acum pe bune că e singura, și să știi că nu e chiar așa proastă cum ziceai tu.

O iert că e îndrăgostită.

— Bine, despre carte i-ai zis o dată, dar pe urmă despre ce-ați mai vorbit?

— Păi, chestii... Pe scurt, am ajuns că nu mai am de ce să-i dau telefon, am epuizat toate pretextele și mor de dorul lui. Știu cum sună, îmi vine să-mi pun capăt zilelor, pur și simplu, m-a bătut Dumnezeu pentru insolență.

— Destinul te persecută implacabil.

— Ce faci, dai citate pe suferința mea? Nemaipomenit! De-aia te-am chemat eu?

— Hai, lasă, n-o lua în tragic, dă-l dracu' de Castrat, o să-ți treacă.

— Să-mi treacă! Nu-nțelegi că numai pe el îl vreau, că nu pot să mă mișc, că îmi arde creierul, mă gândesc la el în fiecare clipă a vieții mele, am un nod în gât, mi se dezintegrează mușchiul inimii...

— Bine, atunci, ia-l, consumă-l și aruncă-l.

— Să-l iau! Habar n-ai pe ce lume te afli. N-ai fost în viața ta îndrăgostită, nu știi ce spui - iart-o, Doamne! Cum să-l iau, când nu mai am nici de ce să-l sun! Toate porțile îmi sunt închise, nu am nici o șansă să ajung la omul ăsta. Viața mea se sfârșește aici. Dacă ești așa de deșteaptă și dacă le-ai cunoscut pe toate în lume, spune-mi ce să fac, găsește tu soluția că de-aia ți-am spus ție, faci caz de experiența ta, acum să te văd, spune-mi ce să fac!

— Adică ce să faci ca să-l cucerești pe Castrat? Și ne-apucă râsul pe-amândouă, dar nu se calmează. Mă uit la ea: are 20 de ani, are ochii negri și înlăcrimați. E deșteaptă, e frumoasă și-l iubește pe Gioni Castratu.

— Uite, Raluca, mi se rupe inima când mă gândesc că individul ăla ar putea fi primul tău bărbat, dar dacă chiar îl vrei și știi tu sigur că numai pe-ăla-l vrei din câți bărbați are scumpa noastră țară, atunci

eu nu cred că există vreo piedică. Sună-l, spune-i că trebuie să-l întâlnești neapărat într-o chestiune de viață și de moarte, el o să-ți ceară amănunte, dar tu îi spui, foarte politicos că dacă era ceva de zis la telefon, i-ai fi zis, apoi îl rogi să-ți spună unde să-l aștepți și când, deoarece ai neapărat nevoie de sprijinul lui și contezi pe acest ajutor ca pe Dumnezeu din cer. Îi vorbești calm și chiar cu o anume resemnare în glas. Îl faci să creadă că ai nevoie să te ajute la un examen, dar sugerezi și că este vorba despre un lucru vital. Nici într-un caz nu-l lași să creadă că e vorba despre amor.

— De ce?

— Acum ce vrei? Să diseci lecția sau să-l cucerești pe … individ?

— A doua.

— Bine. După ce vă întâlniți, îl inviți la cafeneaua asta de jos, în centrul lumii, unde sunteți ca pe scenă. E superdecentă toată chestia. Apoi îl rogi să te scoată dintr-o dilemă ideologică pentru că nu mai poți să dormi nici noaptea din pricina ei, cum ar fi dacă el crede cu adevărat sau nu că în perioada dictaturii s-a făcut literatură. Ai grijă ca în timp ce-ți prezinți problema, să strecori câteva informații utile, cum ar fi: că ai o garsonieră de-asupra cafenelei, că locuiești singură, că taică-tu îți asigură independență financiară, dar în nici un caz nu-i spui cine este, pentru că s-ar putea să nu-i placă ideea că ești fată de senator. Îl rogi să te lumineze pentru că toată devenirea ta spirituală depinde de sfatul lui. Îl asculți cu atenție, îi mulțumești foarte politicos și îți iei rămas bun, eventual promițând să-l mai suni. Sub nici o formă întâlnirea nu trebuie să fie mai lungă de 40 de minute. În cel mai rău caz. Pe urmă - în funcție de cum iese această întâlnire. Dar trebuie să ai răbdare.

— Glumești! Tocmai răbdare nu mai am!

Și tot așa, noaptea întreagă și pe urmă, a doua zi, de la capăt am făcut planuri despre cucerirea unui ins bătrân, pipernicit, infatuat și în mod sigur impotent.

N.B. De data aceasta am primit mai multe reacții de la oamenii de pe *ofbrother* și nu mă pot abține să nu le transcriu aici:

Ofbrother chat

MORFEU: Și cum s-a terminat toată chestia?
K1: Cum aș putea s-o cunosc pe Raluca?
ABADON: Castratul ăla are 60 de ani, ori e greșeală în text?
VALENCIA: Să ne ții la curent cu povestea Ralucăi!
EXMATRIX: Scrie mai departe, că eu citesc.
DRAKON: Mă ofer eu dacă n-are cine s-o fută pe Raluca.
LORIS: Câți ani ai?

8

Cu suferința Ralucăi și cu suferința mea de a-mi vedea manualul semnat de altul, m-a găsit Sfântul Andrei. Eram atunci într-o stare confuză. Mi-era scârbă de Costică Bălăceanu, dar nu mai mult decât de Neica și de lolita lui. Mă oripila gândul că Raluca îl iubea pe Castrat și m-aș fi bucurat să n-o mai văd în starea aia, chiar dacă asta ar fi însemnat să devină iubita lui. În același timp, trăiam cu emoție momentul în care apăsam pe *get messages*, așteptând să primesc scrisorile lui Andrei, deși nu știam nimic despre el. În noaptea de dinainte de Sfântul Andrei mi-am amintit că era ziua lui. Mai era puțin până la miezul nopții. Așa că m-am grăbit să-l felicit.

Subject: La mulți ani!
Date: Wed, 29 Nov 2000 23:24:55 +0200
From: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>
To: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>

Aici este ajunul Sfântului Andrei, așa că mă grăbesc să-ți fac urările de ziua numelui tău. Îți doresc să faci doar ceea ce-ți place și, mai ales, să te bucuri. Grecii se salutau cu formula asta - *bucură-te!* (*haire!*) -, știi, în loc de *bună ziua*, *să fii sănătos*, sau ce-și mai zice lumea. Ce părere ai? Mie mi se pare esențial să te bucuri și de aceea îți fac urarea asta, plus să ai o petrecere superkalifragilistică. Poate că îmi povestești și mie.

Iar la final, mi-am pus și numărul de telefon, plus prefixul pentru Ro și Buc.

Câtva timp m-am uitat pe *Bumerang*, un site cu diverse, pe care l-am descoperit nu demult, și la un moment dat a venit răspunsul:

Am sunat de câteva ori dar este ocupat. Probabil că ești pe Internet. Am să mai încerc.

Am răspuns fulgerător că acum închid și-am și ieșit. Apoi a urmat un telefon incredibil.

Trebuie să ne aducem aminte în amănunt. Amândoi. Poate că mă

mai completezi. Ori sper degeaba?

Din momentul în care a început să sune ți-ai făcut apariția deasupra, pe monitor. Te priveam cu sentimentul cert că ceva decisiv mi se întâmplă, iar când ridicasem deja receptorul, te-am văzut plutind spre mine, mi-ai atins obrazul cu aripa și ai coborât pe umărul meu stâng, în timp ce în urechea dreaptă îmi intra un glas clar, de bărbat tânăr, cuprinzând în sunetul său ceva familiar mie, un ton de grabnică solidarizare, dar și de recunoaștere parcă. Bine, amplific acum sub impresia evocării. Nu mai știu exact dacă am simțit chiar așa, dar măcar ceva înrudit.

— Alo, Laura? Sunt Andrei!

— De ce m-ai sunat?

— Eram curios să-ți aud vocea și așa, ca să sărbătorim ziua mea. Trebuie să-ți spun că, deși știu de mai multă vreme de ea, mereu uit s-o sărbătoresc. Am venit de vreo oră acasă și am găsit mesajul tău care m-a bucurat și pentru că era de la tine, dar și pentru că mă anunța că am ceva de sărbătorit. Tu ce făceai pe Internet?

— Mă uitam pe *Bumerang*. Știi site-ul ăsta?

— Nu. E ceva care să merite?

— Sincer?

Râde scurt, cu înțelegere. Are un râs uniform și eliberator.

— Cate-goric.

— Horoscopul. Zice c-o să-mi meargă.

Iar râde. Cum dracu' de poate să râdă atât de firesc? Mie nu-mi vine să râd decât rareori și atunci mă abțin, pentru că mi se pare penibil. De cele mai multe ori zâmbesc atunci când oamenii râd în hohote.

Nu mai știu cum s-a încheiat discuția. Cred că a zis *bine, sper să mai vorbim. Îți spun somn ușor.*

Și atunci a început experiența mea teribilă. Mi-aș dori să nu mai

citească nimeni în afară de tine, pentru că este genul de întâmplare pe care e mai bine să n-o povestești. Dar cum acesta este momentul inițial al unui șir lung de călătorii, nu pot să sar peste el. Prin urmare: ai început să mă ridici. Îți simțeam aripile ca pe-un duș cald, alunecându-mi pe lângă urechi. Eram năucită și știam totodată că mă ridic cu scaun cu tot și că, plutind, mă transformam într-o pulbere, într-o mie de lumi, agățate de o lumină albă, de o pâclă cețoasă și strălucitoare către care îmi doream din tot sufletul să ajung, ca și când ar fi fost singurul loc de pe lume în care să mă pot odihni. Asta a fost tot.

Cam atât țin minte. Tu? Bineînțeles, la întrebările astea nu răspunzi. Te faci chinez. Nici nu pot să te cert, de teamă să nu te superi.

Către ziuă i-am scris:

Dragă Andrei,

Complet consternată. Aveam sentimentul că te uiți la mine. Trebuia să mă vezi: alunecată pe jumate sub birou, cu o pijama de finet, anii 60, cu părul strâns cu un pix, dar vorbind cu America la telefon! Pentru prima oară în viața mea. Îmi pare rău că discuția a fost așa de dezlânată, îți imaginezi că n-am mai vorbit de multă vreme cu cineva la ora aia, nici măcar cu îngerii. Ai o voce foarte plăcută. Aia era vocea ta de român? Vorbești puțin englezește, nu-i așa? Sau, mai degrabă, vorbești acolo românește, nu?

Mi-a răspuns imediat:

M-am bucurat enorm că am vorbit la telefon. Eram curios ce fel de voce ai, mai exact dacă sună prietenos. Da, sună. Cât despre vocea mea, chiar sunt flatat de ceea ce mi-ai spus. Știi, de fapt mă străduiesc mult ca să-mi păstrez accentul, sau măcar imaginea pe care o mai am despre limba maternă. Aș fi vrut să-ți scriu mai mult, dar acum trebuie să plec. Am o slujbă de noapte pentru o perioadă de timp. Îți mai scriu când voi fi mai liber și mai odihnit. Pe curând,

Andrei.

N-am mai dormit. În ziua aia aveam întâlnire cu Lucian, pe urmă cu un editor și mai trebuia să trec și pe la Școala de Fier să iau ceva de

lucru. Sunt din nou fără bani, fără mâncare, fără șanse prea mari de supraviețuire. Noroc cu Florentina, care mă lasă în apartament, nu se știe cât, până când ea se căpătuiește în Italia sau strânge ceva bani. Acum e babysitter la Roma.

M-am uitat în oglindă: aveam o față anormal de senină, ca și când mi-aș fi petrecut noaptea în Sânul lui Avram. Îmi plăcea să mă uit la mine. Ca niciodată. Aveam sufletul vărzuit de aripa îngerului și m-așteptam să încep din nou să plutesc. Mi-am pus pantalonii kaki și o geacă de soldat american și-am ieșit din casă cu mintea invadată de un chip tânăr, vag conturat, mai degrabă de doi ochi mari și fericiți, fără să mă gândesc la niciuna dintre realitățile curente, fără întrebările distructive și risipitoare și mai ales ignorând cu totul situarea mea istorică.

Eram frunză plutitoare și îmbătată de gânduri.

Aveam 43 de ani.

Ofbrother chat

ABADON: Eu n-am prins, de fapt cui îi scrii?
DRAKON: De cât timp corespondezi cu Andrei, cine e tipul, ce treabă ai cu el?
LORIS: Asta e vârsta te pe bune ori e abureală?

9

Lucian era destul de mototolit. Ne-am întâlnit la o cafenea din Amzei pe la ora 10 și două ceasuri bune m-a ținut cu sufletul la gură că i s-a-ntâmplat ceva de nepovestit, ca, în fine, către prânz, să-nceapă povestea:

— Ceea ce mi s-a întâmplat mie e ceva de necontrolat. În viața mea n-am mai trăit așa ceva. Pur și simplu am intrat într-o zonă de care nu știam, ca și când aș fi vrăjit și legat de zona aia care știu prea bine că nu duce nicăieri, este un loc închis, o fundătură sinistră, o...

— Adică, te-ai îndrăgostit?

— Nici nu știu. E mai degrabă vorba despre atracție, despre o boală.

— De Liza?

— Poftim? De unde știi de ea?

— Tu mi-ai spus. N-ai zis că a venit o tipă nouă la Radio, o lolită...

— O ce?

— O lolită, respectiv, genul care se poartă acum, femeie-copil genial, serioasă, preocupată de chestiuni sobre, dar care promite să presteze, mă-nțelegi.

— Nu, chiar nu. Liza e, pe bune că e, o tipă deșteaptă. Am avut niște discuții cu ea, ceva înfiorător, nici nu pot să-ți spun.

— Unde te-ai întâlnit cu ea, că lolitele nu fac discuții la slujbă?

— O știi cu lolitele! Ce dracu! Te referi la personajul lui Nabokov? Acolo era vorba despre un copil maltratat...

— Nu, n-are nici o legătură, doar numele. Știi, mersul general e spre prototipul ăsta. Tu ca jurnalist ar fi trebuit să remarci că în ultima vreme s-a tot vorbit despre asta, au apărut tot felul de poze cu fetițe dezbrăcate, sub pretextul că iată ce se întâmplă cu copiii noștri, pe

urmă au fost nu știu câte cronici despre cartea lui Nabokov, că, vai, e excepțională, ca și filmul, de altfel, nu, Doamne, ferește, pentru latura morală, ci așa ca realizare estetică, în sfârșit, s-au lansat o sumă de cărți scrise de adolescente - unele dintre ele au făcut repede carieră, s-au măritat cu tot felul de șefi, de mameluci infecți, ca și când numai așa s-ar fi putut întâlni în continuare pe sub poduri cu maidanezii doriți -, și ceea ce este de mirare e că nimeni, domnule, nu discută despre chestia asta, ba, de ce să fiu nedreaptă, a scris cineva în *Academia Cațavencu*. Omul a încercat mai în glumă mai în serios să semnaleze psihoza lolitelor, dar nu l-a luat nimeni în seamă. Uite, nici tu nu ai remarcat.

— Ești nebună! În fine, nu mi se pare că ai dreptate, sau chiar dacă, discuția nu are legătură cu Liza.

— Chiar așa să revenim la Liza! Unde te-ai întâlnit cu ea?

— La mine acasă. Nu, nu e ce te gândești, pur și simplu s-a întâmplat, am plecat amândoi de la redacție și pe la Palat a alunecat și și-a rupt tocul, am invitat-o la mine și l-am reparat cât de cât. A fost o întâmplare. Și, bineînțeles, am mâncat ceva, că tot urcasem, pe urmă am dus-o puțin pe terasă pentru că voia să vadă zona, știi cum se vede de la mine din blocul Turn, am vorbit de una de alta și așa am descoperit ce potențial fantastic are, e pur și simplu de-o cultură infernală și în aceeași vreme de o discreție specifică omului erudit. Laura, îți mărturisesc că în viața mea n-am întâlnit pe cineva mai profund și mai instruit și mai inteligent decât ea.

— I-ai tras-o?

— Ești tâmpită! Să știi că-mi pare rău, dacă atât ai înțeles tu din toată chestia asta...

— Dar ai vrea, nu?

Se uită la mine gata să plângă. Are pielea ușor mototolită sub ochi, sticlele ochelarilor sunt mozolite, iar cămașa pare purtată mai mult de două zile. Mi se face milă.

— Bine. Vrei s-o cucerești, nu? Nu pot să mă abțin să nu-ți spun că

îți va lua locul la Radio și te va planta înainte s-o atingi. Dar ar fi ceva de încercat: să faci un târg cu ea, să-i propui postul tău, tu devenindu-i subaltern și pe urmă s-o ceri de nevastă. Nu e sigur că va accepta, dar din filotimie s-ar putea să te ia o dată-de două ori.

— N-am crezut că ești așa de cinică. Pur și simplu nu cred că te-ai îndrăgostit în viața ta. Sunt consternat! Atâta duritate și otravă gratuită n-am văzut de când sunt!

Chiar îmi pare rău. Mă uit la el și aș vrea să-l îmbrățișez și, să-i spun minciuni, eventual, dar, Doamne, cum să nu-l avertizez, când mi-e atât de clar ce-l așteaptă?

— Și dacă te înșeli?

Mă uit la el și-mi piere elocința.

— Da, s-ar putea să mă înșel. Nimic nu este sigur în lume. Hai să zicem că ți-am spus cea mai neagră posibilitate, nu te amărî, du-te și spune-i Lizei ce simți pentru ea. Calea cinstită dă de multe ori roade.

Pentru că a plătit Lucian cafeaua, mi-au rămas 20.000, așa că m-am aruncat într-un taxi. Abia după ce am urcat, mi-am dat seama că nimerisem un șofer pus pe întrebări. Era un șmecher jegos și impertinent. M-a întrebat imediat dacă am copii și i-am răspuns că nu, urmărindu-l cu atenție didactică, dar, în loc să se intimideze, a început să dea cu tifla:

— E greu să n-ai copii, dar și mai greu e să n-ai nici bărbat. Aveți bărbat?

— Nu. N-am bărbat.

— Asta e și mai și. Ce poate fi mai rău decât să n-ai bărbat!

— Sunt multe chestii cu mult mai nasoale.

— Adică? Mai rău decât să n-ai bărbat? Ce poate fi mai rău de-atât?

— Păi, de exemplu, să ai bărbat.

Mă uit la el și sunt pregătită să deschid brusc gura și să mârâi, arătându-mi dinții. Dar nu e cazul. Își dă seama cu cine are de-a face și schimbă brusc discuția, într-o zonă inofensivă, despre starea proastă a șoselelor.

Ofbrother chat

ABADON: Ești tare! A luat-o în barbă? La Lucian mă refer.
MORFEU: E bună chestia cu lolitele!
STIL-X: Mi-a plăcut ce i-ai spus taximetristului.

10

Restul zilei n-a fost mai vesel, așa că m-am bucurat când am venit acasă și te-am găsit instalat pe tastatură. Mi-am adus aminte cu tulburare de noaptea trecută și m-am gândit că poate mi se păruse. Aș fi vrut să mă ridici din nou și nu știam dacă e bine sau nu să-ți spun. Îți aduci aminte? Stăteam în picioare în fața computerului și nu-mi venea să-l deschid de teamă să nu dispari, mă uitam cu tot creierul în alertă să nu cumva să uit ceva și nici să te tulbur și nici să fac, Doamne ferește, o prostie. Cât să fi stat? Nici nu mai știu. Te-am auzit după multă vreme că mi-ai spus clar, cu un glas atât de cunoscut, și care mi se părea că se aude din camera de alături, în fine, mi-ai vorbit pentru prima dată în mod lămurit, ai zis *nu dispar*, și-ai trecut repede pe un teanc de cărți, în timp ce eu nu puteam să-mi revin din uluială. M-am așezat, am așteptat să se lumineze desktopul și te-am întrebat cu vocea mea cea mai prietenoasă:

— Și-acum ce să fac?

— Scrie-i!

Voiam să-i scriu, dar mi se părea totodată ridicolă ideea de corespondență. Simțeam nevoia să mă justific, dar și să mă gândesc la diverși indivizi trecuți prin aceeași experiență. M-am apucat de scris mai mult pentru mine, dar am trimis textul puțin înainte de miezul nopții.

Thu, 30 Nov 2000 23:54:36 +0200
From: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>
To: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>

Dragă Andrei,

E destul de ciudată corespondența asta. De altfel, orice corespondență e un caz ciudat de sympathie, o încercare de a stabili alianțe și bineînțeles e o bucurie de a găsi pe cineva dispus să te asculte, să se măsoare cu tine, nu? Intenționez să păstrez scrisorile tale, dar aș vrea să-mi spui dacă nu vrei, și în cazul acesta - poți avea toată încrederea - le voi șterge.

În fond a scrie o scrisoare reprezintă un mare act de curaj. Ea nu este doar pentru adresant, ci uneori pentru ochi străini. Nu știu ce crezi, dar pe mine mă oripilează faptul că unii publică sub diferite pretexte corespondențele particulare ale unor oameni care au fost. Mi se pare indecent. Scrisorile ar trebui păstrate în arhive, pentru ochii acelor oameni care își câștigă într-un fel dreptul să le citească.

Gândindu-mă la noi, mai exact la faptul că ne scriem fără să ne fi cunoscut, îți mărturisesc că am o oarecare jenă, plus impresia că fac declarații publice. N-am mai avut o astfel de corespondență de multă vreme. Între 17 și 20 de ani am scris în fiecare zi câte o scrisoare - ca să-ți dai seama de unde începe experiența mea epistolară. Eram îndrăgostită. Pe vremea aia eram la unul dintre cele trei licee clasice care au rezistat pe vremea dictaturii, adică făceam șase ore de latină și patru ore de greacă pe săptămână, plus în particular. Și cum venea amurgul, eliberată de obligațiile intelectuale, scriam o scrisoare de dragoste. Evident că și primeam una, pe care n-o desfăceam și n-o citeam până la apusul soarelui.

Pachetul ăla de scrisori primite l-am lăsat un timp în grija bunicămii. După ce a murit, mi-am adunat câteva lucruri și am dat de scrisori. Primul gând a fost să le arunc. Și așa mi-am amintit că și bunica mea avusese o astfel de corespondență, pe care de asemenea a lăsat-o în casa părintească. Cred că avea vreo 70 de ani când a fost vândută casa aia. A cumpărat-o un tânăr romantic, care a dat de scrisorile ei și a chemat-o să și le ia. S-a dus, le-a recitit în grădină, pe o bancă de piatră, tocită, și pe urmă le-a aruncat într-o fântână abandonată. După câteva luni bune mi-a povestit și am ascultat cu o durere pe care o mai simt și acum. Așa că a trebuit să-l cunosc pe expeditor… dar asta e altă poveste. Revenind la scrisorile mele, primite de la primul meu iubit, mi-am dat seama că am datoria să le păstrez, ca să plătesc cumva vinovăția bunicii mele de a le fi aruncat pe ale ei, să le depozitez cu toate că știam sigur că n-o să le recitesc. Așa că le-am ținut un timp prin garajul unei prietene, iar acum le țin în cămară, unde oricum nu mai am nimic altceva. Totuși, în cămară. E vreo diferență între fântână și cămară? Măcar ea le-a recitit.

De-aia, mă întreb ce se întâmplă cu scrisorile păstrate. Unde ajung, pe mâna cui? Acum înțelegi, cred, de ce sunt cu totul împotriva

publicării corespondenței particulare.

Vreau să-ți mai povestesc ceva pe aceeași temă.

Pe când eram adolescentă am găsit pe la bunici o carte despre *Legiunea Străină*. O chestie de doi bani, fără valoare. Era într-o ladă din subsolul magaziilor. Pe manșeta cărții un individ își scrisese povestea cu creion chimic. Îl chema Fănică și era sergent. Furase sau pierduse banii regimentului în 1917 și abia după vreo 10 ani îl prinseseră sau se dovedise furtul.

Cert este că în 1927 se afla în închisoare la Severin. Era deja condamnat la moarte, dar spera să se întâmple un miracol. Așa că își scrie în două fraze povestea (că nu știe cum s-au pierdut banii), apoi face o declarație vulgară de dragoste unei anume Ana, în ideea că acest volum va ajunge la ea. Dar pentru că probabil nu-l vizita nimeni, individul face și o listă absolut impresionantă cu femeile pe care le cunoscuse și cu localitatea în care se produsese întâlnirea. Printre ele se afla și o femeie din familia mea, chestiune care pe vremea aia mi s-a părut catastrofală, anume ca tanti Mitina să fi fost încurcată cu sergentul pușcăriaș. Am făcut tot felul de cercetări și am ajuns la concluzia că într-adevăr ea făcuse o croazieră pe Dunăre, într-o vacanță și că era posibil să fi coborât la Galați la o cofetărie poate, sau cine știe. Era cu fetele Racoviță, toate trei venite de la Paris, într-o perioadă de emancipare… și totuși, ălea nu erau trecute pe lista lui Fănică. Îți imaginezi că apoi cineva a șantajat-o pentru că nu văd din care alt motiv ar fi ajuns în lada de sub magazii *Legiunea* cu listă compromițătoare. Am încă această carte.

De posibilitatea asta ce zici?

Ajunge pentru noaptea asta.

Pe curând, L.

Mă simțeam eliberată după scrisoarea asta. Mai curând capabilă să evadez din lumea asediată de atâta iubire. Mi-am pus un mp3 cu Eminem și mă gândeam să ies puțin, când a venit răspunsul:

Dragă Laura,

Vreau să-ți fac o mărturisire: îmi place să primesc și să scriu scrisori. În general, îmi păstrez corespondența, iar din când în când, recitesc unele scrisori și, da, le consider (pe unele) o dovadă de mare intimitate.

Mi-a plăcut mult povestea despre Fănică, ba chiar am început să mă gândesc la ceea ce s-o fi întâmplat cu el. S-ar putea întreprinde o anchetă, adică eu aș fi amator pentru că mă pregătesc să devin jurnalist. Părinții mei au plecat din țară pe când aveam 15 ani, însă am urmărit mereu ce se întâmplă acolo. Am mulți prieteni și aici și acolo, și știi că veștile circulă. Acum sunt înscris la o facultate de jurnalism, după ce am abandonat Dreptul, unde mă trimiseseră ai mei. Sunt așadar într-o perioadă de dizidență. Bine, am avut și o etapă de mare confuzie, dar de un timp m-am decis și, cum am vrut să fiu independent, mi-am găsit mai multe slujbe mărunte care mă ajută să-mi împlinesc acest vis. Într-o oarecare măsură sunt în situația ta.

Cât despre soarta scrisorilor de la tine, poți să stai fără grijă. N-or să încapă pe mâinile nu știu cui. Promit.

Acum iară sunt grăbit. Mă așteaptă un amic pe-aici prin zonă. Vrem să mergem în Twince, un bar deocheat, în care ne-am angajat să spălăm pahare în noaptea asta. Îți povestesc mâine cum a fost.

Să ai un somn lin,

Andrei.

Ofbrother chat

K1: Chiar, ce s-a întâmplat cu Fănică?
EXMATRIX: E ok. Povestea, adică.
RAKU: De-aia e bine să nu-ți dai numele adevărat.
ABADON: Pe mine mă doare-n posterior dacă îmi citește cineva scrisorile.

11

A doua zi m-am întâlnit cu Raluca, supărată rău:

— Mi-am pierdut respectul față de tine, să știi! Am făcut exact cum mi-ai zis, l-am sunat, m-am montat, i-am spus că e de viață și de moarte…

— Și?

— Fără rezultat. Mi-a zis să vin la Fundația Libra. M-am dus, dar nu era acolo, pentru că între timp plecase din București. Unde? La dracu', la Sinaia, habar n-am, că l-am sunat și mi-a zis că e în provincie, că să-l scuz, că una-alta, până la urmă a rămas să ne vedem pe 5 decembrie când e nu știu ce lansare de carte pe la Librăria Sadoveanu și pe urmă, dragă Raluca sunt al tău. Așa mi-a zis.

— Domne, dar el acolo la fundație nu are Internet?

— Ba da! Asta da... în fine ai și tu o idee ca lumea. Îl sun pe tata să-i zic să m-aboneze la Internet, dar să-mi arăți cum se face.

— Nu trebuie să-ți arăt că e văzând și făcând. Îți zice cine-ți instalează și-mi scrii un mesaj pentru antrenament, uite aici adresa mea de e-mail. I-o scriu pe coperta *Cursului general de lingvistică*, să n-o piardă.

De ziua națională am corectat niște șpalturi luate de la Școala de Fier, prin milostenia Andreei, iar în amurg ai venit, ca o răcoare furișată prin ziduri, chiar ca o teroare, dacă nu te superi.

De data asta te-am văzut prinzând formă aproape de ușa balconului. Pe locul ochilor îți străluceau cercuri de lumină galben-verzuie. Sigur, ca la sfinți. Nu mi-ai vorbit, n-ai mai făcut nici o introducere, m-ai atins cu aripa peste obraz și m-am cutremurat fără gânduri. Pe urmă am început să mă urc încet spre pâcla albă, cu sufletul ghemuit de frică și de plăcere. Sus era ca un glob de sticlă prin care vedeam străzi, clădiri și oameni, un oraș învăluit în întuneric, mai

curând într-o ceață care părea să se înmulțească odată cu dorința mea de a distinge figuri sau detalii. Am amorțit și mă simțeam ca și cum aș fi căzut, dar nu-mi era teamă de cădere, iar, alunecând, aveam sentimentul că mă descompun, că mă împrăștii. La un moment dat am știut că nu eram singură. Se apropia de mine, lent, un fel de plasmă caldă și narcotică, pe care doream s-o ating și s-o absorb. Era ca o invazie de aburi păstoși și strălucitori. Bucuria era năvalnică și nu-mi lăsa loc pentru gânduri și întrebări. Prezența unei ființe cuibărite pentru o clipă în sufletul meu era atât de autentică și de familiară că mult după ce dispăruseși cu totul din cameră, aveam sentimentul că cineva mă privește încă, din neant.

Mai târziu am deschis Netul și am găsit scrisoarea lui Andrei:

Dragă Laura,

Îți scriu pe scurt, stilul meu preferat, câte ceva despre noaptea trecută care e de fapt de nepovestit: Twince e ca un glob de sticlă imens, prin care se vede orașul, de fapt strada și ceva clădiri, și care, pe dinafară, arată ca o sferă din oglinzi. Bucătăria e la subsol, unde am ajuns rostogolindu-mă pe o scară spiralată, cam pe la a treia treaptă m-am împiedicat, ceasul rău. În sfârșit, munca n-a fost cine știe ce, dar am cunoscut două tipe haioase, și ele tot așa, cu slujbă de-o noapte, dar în alt domeniu. Să ți le descriu în zece cuvinte, pentru exersarea stilului jurnalistic: năltuțe amândouă, subțiri, una cu părul vopsit în tonuri de toamnă, adică de la oliv la stacojiu, în toate nuanțele ruginii, iar cealaltă – tunsă American Navy. Uite că n-am putut să mă încadrez în zece cuvinte! Cum să fi spus ca să înțelegi? În engleză mi-ar fi ieșit. Pe bune! Ei, în rest: am mai lucrat, am mai flirtat, am schimbat impresii. Am ajuns acasă frânt. Am dormit vreo șase ore și am alergat la cursul de *feature*, iar de pe la 16 m-am apucat să fac macheta pentru revista pe care ți-am zis că vreau s-o fac.

Ce zici, știu să povestesc?

Cu prietenie,

Andrei.

M-am gândit și atunci, dar mai cu seamă după multe zile, m-am tot

gândit la cârciuma-sferă și la reveria mea din globul cu dorințe omorâtoare. Atunci am vrut pentru prima oară să vorbesc cu cineva, nu mă refer la tine, care și tu făceai parte din problemă. Era cu adevărat ceva mai mult decât o experiență excitantă și binefăcătoare, era o *problemă* de care mă temeam vag în momentul ăla. De fapt chiar am încercat să-i spun Ralucăi:

— Sunt nu știu cum, am intrat într-o emoție străină...

— Te-ai îndrăgostit! Tocmai tu! La vârsta ta, adică, mă rog, nu ai vârstă, în sfârșit, mai bine îmi spui.

— E de nespus, și ce-are a face vârsta? Dacă s-ar fi putut spune, tu ai fi fost prima...

— De ce? E însurat? E bocciu? E de categorie B?

— Lasă-mă, că-ți spun când i-o veni rândul.

— E femeie!

Tot prin perioada aia l-am remarcat pe doctorul Rufă. Un băiat ofilit, specia *bou sinistru*, vecin de apartament cu mine și care evident, are pe ușă scris mare, pe plăcuță de oțel: Dr. Nini Coroană. De fapt, Raluca l-a remarcat, a identificat categoria, *nu-l vezi, domne, că omul ne ignoră*, și-așa era, Rufă, trecea pe lângă mine cu importanță, înalt, drept, subțire și fără față, adică genul ăla care arată ca scos din cutie, dar care tocmai de-aia e șters, lipsit de note particulare: fără figură, fără coaie.

— Cine dracu se uită la tipii ăștia?

— În general, femeile șantajate, dar mai ales fetele sărace, Raluca, dragă.

— De ce tocmai ele?

— Pentru că au răbdare. Da, sunt răbdulii cu vanitatea inșilor de teapa lui Rufă și-i manevrează la meserie, pentru că indivizii ăștia nu caută prieteni, ci adepți, lume care să nu-i contrazică, să nu aibă păreri, dă-l în mă-sa, acum despre Rufă stăm noi de vorbă?

— Dar despre cine? Nu este el vecinul?

Și-a fost providențială afirmația ei, că am ajuns la un moment dat să mă sprijin de umărul lui Rufă. Dar asta mai târziu, după ce îmi pierdusem măsura și speranța.

În ziua următoare i-am scris lui Andrei un mesaj clar, căutându-mi cuvintele cu prudență. Mă simțeam ca și când aș fi fost prinsă cu mâța în sac. Noaptea am expediat-o cu certitudinea că o citește imediat:

Povestea ta mi-a plăcut mult și-ți mulțumesc că mi-ai scris-o. Vreau să-ți spun că îmi place cum le spui, iar dacă vrei să știi cu adevărat cum cred eu că se poate zice pe scurt despre tipele alea, atunci pot să-ți spun că e suficient să zici: două jangheliță gătite, aranjate, băgate bine în timpul lor istoric.

Să-mi mai scrii chestii de genul ăsta, că mă bucur sincer.

Cu toată simpatia,

Laura

Ofbrother chat

VALENCIA: Păi dacă știai că n-ai habar, de ce te-ai mai băgat să dai sfaturi?
Q121: De unde ai scos toate populațiile astea? Ia vezi că nu sunt toate balcanice.
ABANDON: Mișto visul. Dar ce vrei să spui cu înălțarea aia?
TROTILA: Și eu am unul pe scară exact ca Rufă. Unde stai?

12

În zilele următoare am făcut tot felul de drumuri. La Editura Școala de Fier am lăsat șpalturile corectate. Andreea avea impresia că arăt diferit de alte dăți, dar abia după ce-am trecut pe la două tipografii și pe la redacția gazetei *Timpuri prăfuite* am început să mă gândesc că într-adevăr era ceva cu mine. Cel mai mult m-a impresionat privirea unui tipograf, un ins, nu contează cum arăta, ci că se uita la mine ca la o femeie tânără. Aproape că și uitasem sentimentul ăla de teamă și mândrie, fericirea aia stresantă pe care o cunoaște femela aflată la prima ei tinerețe. Și peste toate, în *Edgar's pub* m-am întâlnit cu Cristian Avram, poetul. Era, ca de obicei, agitat, în mișcare browniană, cu părul vâlvoi și ochii duși:

— Ești îndrăgostită. Ce frumos!

— Sunt doar într-o stare emoțională, nicidecum...

—Lasă, lasă, mie nu trebuie să-mi spui tâmpenii. Ești incredibil de tânără. Ce vârstă ai?

— 150, dar uneori par mai tânără.

De-aici încolo, mereu a fost cineva care să remarce fața nouă care creștea din mine.

Abia după câteva zile mi-a răspuns Andrei.

Date: Tue, 05 Dec 2000 03:37:45 -0800
From: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>
To: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>

Ce-nseamnă "janghelițe" ? E de bine sau e de rău?

Zilele astea am avut atâtea pe cap că n-am apucat să-ți mai scriu. La un moment, cred că ieri, chiar mă simțeam vinovat, dacă mă crezi, era ca și cum nu mi-aș fi făcut tema. Am intrat în Yaffa, o cafenea simandicoasă de pe Saint Marks, știi genul ăla cu tot felul de tâmpenii desenate pe pereți, cu o mie de oglinzi și cu pretenții de

ceva stil. Mă holbam și la nimfele de pe mese, și la chelnerițe, când a apărut o individă: femeie bine, la 40 de ani, cu țoale ca lumea pe ea și cu un tip pe măsură și fie că vorbeau între ei, fie că mi s-a adresat, nici acum nu știu, că trecând pe lângă masa mea s-a uitat către mine, așa fugitiv, cum te uiți la un pahar, și-a zis mai mult în șoaptă: “Dacă ai de scris, atunci scrie!

Aiureală, nimic de zis, dar voiam să-ți spun.

Tot cu simpatie, evident,

Andrei.

Mai aveam și o scrisoare de la Lucian:

Laura, prietenă scumpă a mea,

Ți-am urmat sfatul, adică am mers pe calea cinstită și într-adevăr rezultatele au fost cele sperate. Am fost cu Liza la Predeal. Două zile. A fost un vis...

Sunt atât de fericit că nu-mi vin cuvintele să-ți scriu, deși simt nevoia acută să-ți împărtășesc această fericire. Poate ne vedem cândva, în săptămâna care vine, la o cafea.

Cu prietenie,

Lucian.

Ce ciudat. Uitase cu totul de descurajările mele cinice. Mă ținea minte doar cu îndemnul final, ca și când doar atât ascultase. Vasăzică Liza, lolita dracului, îi dă speranțe…

Pe de altă parte mă mai gândeam și cu oarecare invidie.

După ce-am citit scrisoarea lui Lucian s-a întâmplat ceva straniu. Aș putea să spun că acela a fost momentul în care noi am intrat cu adevărat în legătură. În tot cazul s-a produs un contact. Am ieșit de pe Net și am salvat mesajele într-un fișier. Cred că voiam să răspund. De fapt, nici nu mai știu dacă scriam pentru mine ori dacă începusem să-i scriu lui Lucian. Îmi aduc aminte numai momentul în care un cuvânt a început să se coloreze pe rând în verde, roșu,

portocaliu și alte câteva culori. Totul s-a produs repede. Se poate să fi atins vreun buton din greșeală. În tot cazul așa m-am gândit atunci. Era un cuvânt banal: aștept. Scrisesem ceva de genul că *te aștept cu detalii* sau așa ceva. Apoi te-am auzit spunând, tot așa, de parcă îmi vorbeai din camera cealaltă, *S-ar putea să fie îndrăgostită de Lucian. Lasă, nu fi otrăvită, mai bine gândește-te la tine*. Te-am văzut plutind pe lângă umărul meu și pe urmă te-ai așezat de-a dreptul pe tastatură și mi s-a părut că te aud spunând: *Te așteaptă, să știi.*

N-am putut nici să răspund și nici să mă gândesc ca lumea la vorbele astea că m-a cuprins în clipa aia o disperare fără motiv. Simțeam că se apropie de mine cineva, o existență, un suflu ori un suflet venit din neant. Voiam să rezist tentației de a intra în vârtejul cvasialcoolic și aproape senzual, care mă ridica, inducându-mi discret impresia că mă înalț legănată de aripa îngerului. Am pătruns în lumina albă cu ochii închiși și cu sufletul la gură. Alunecarea prin pelicula lăptoasă și caldă mi s-a părut ceva mai scurtă. Dincolo de ea era un oraș. Mai precis, mă aflam pe o stradă ca toate din lume, stradă de cartier, străjuită de blocuri. Intrările în clădiri erau mai largi decât cele știute de mine, aveau scări și balustradă de beton, iar pe ici pe colo, printre clasicele tufe de arbust tropical, câte un ghiveci, câte un strat de flori înveselea locul. Știam că trebuie să traversez strada. Mă mișcam repede și mă cuprinsese o bucurie bruscă, așa cam în genul celei care precede începutul unei proiecții într-o sală de cinema. Între blocuri era un fel de amfiteatru, un locșor aproape înconjurat de bănci de lemn puse în semicerc pe vreo trei rânduri, unul mai înalt ca altul. Cineva ținea un discurs. Eram curioasă și tocmai voiam să mă apropii de vorbitor, când l-am văzut pe Andrei coborând treptele blocului din dreapta mea. Știam că este el, după cum și el mă cunoștea, căci s-a îndreptat spre mine ca spre cineva de multă vreme cunoscut. Era un bărbat de până-n 25 de ani, subțirel și scund; avea un pulover negru, gros și cam vechi. A venit spre mine și m-a îmbrățișat neglijent, așa cum se salută colegii care nu s-au văzut de mult. Încercam să-i văd bine fața, dar nu știu de ce nu reușeam să-i prind în vizor imaginea integrală. Îi vedeam doar ochii: erau din cei care te privesc în fundul sufletului și te fac să-ți mai și placă violarea asta. Îl ascultam aiurită, îmi zicea că se duce undeva, era grăbit, spunea nume de străzi și ore. Dintr-odată mi-a spus să-l aștept la ora

8, iar eu știam că este vorba despre 8 seara, și mă gândeam că e prea târziu, cred că i-am și spus, nu mai știu decât că ziceam *trebuie să plec acum. Ne vedem când ne vedem, dar nu astăzi*. Și-am făcut câțiva pași să trec strada, dar mi-am dat seama că îmi concentram atenția nu asupra bordurii trotuarului, ci pe tastatura pe care stătuseși tu și care acum era pustie, fără nici un înger, cu beculețul verde aprins lângă *num lock*.

I-am scris o scrisoare cam autobiografică:

Date: Wed, 06 Dec 2000 01:03:27 -0800
From: Laura Iosa <lauraiosa@arexi.ro>
To: Andrei Scarlat <andreiscarlat@yahoo.com>

Ascultă, hombre,

Ce crezi tu că înseamnă "janghelițe", dacă mi-ai zis clar că ți-au plăcut fetele alea, dar nu într-atât încât să te-nsori cu ele?

Vasăzică îți place să stai prin cârciumi cu nimfe. Și mie. Deseori singură. Îmi place să mă plimb, să intru prin diverse locuri, de toate categoriile și nivelurile, să trec printre oameni. Singură. Mă împrietenesc repede, am de-a face cu multă lume, dar asta nu-nseamnă c-aș renunța la confortul ipseității. Ce zici, e de bine sau e de rău? Nu sunt măritată, nu am copii, nu mai am părinți. Trăiesc, așadar, eliberată de istorie, într-o singurătate fericită. Tu cunoști starea asta?

Ți-am scris prea multe lucruri dintr-odată? Mă gândesc că suporți. Sau nu?

Îți doresc să fii fericit, să faci lucrurile care îți plac.

Aștept scrisorile tale cu mult interes.

Laura.

Aș fi vrut să-l întreb unde locuiește, cum arată împrejurimile, eventual dacă există un mic amfiteatru… Dar n-am putut să trec la amănunte de genul ăsta.

Ofbrother chat

TROTILA: Nu cred că nu l-ai întrebat!
Q121: Adică ai visat, ai intrat în transă, ce vrei să spui?
RAKU: Ai halucinații. Sunt multe persoane care au, e o boală care îți dă pitici pe creier.
ABANDON: Dar de fapt tu aveai de gând să scrii cartea aia ori vroiai să te implici și nu știai cum?

13

A doua zi către prânz m-a trezit Raluca. O alarmase nesimțirea mea. N-o sunasem, nu-i dădusem de știre dacă mai exist.

— Nu se poate, miț o, să dispari așa, ca gherțoiul, fără urmă, cu nepăsare, păi ce crezi că faci ce vrei tu în lumea asta? Ai datorii, ai obligații morale, acum dacă tot m-ai scos din matca mea să mă aduci spre tine. Dormi fără grijă, în timp ce Raluca arde!

— Ce ți s-a-ntâmplat?

— Vrei să-ți spun? Bine. Atunci, spală-te pe ochi, vino-ți în fire și pe urmă oi vedea dacă și ce ți-oi spune.

— E despre Castrat?

— Asta numești tu față omenească? Te-ai spălat cumva? Cu ce săpun?

— Lasă, e secundar, mai bine spune-mi…

— Stai așa: e ceva în neregulă cu tine.

— N-am nimic.

— Ești mai slabă, ești mai luminoasă. Ai ochii mai mari!

— Pai da, mi-au crescut în timpul nopții. Hai, zi ce-ai făcut.

De făcut nu făcuse mare lucru. Se întâlnise cu Gioni Castratu la o lansare de carte și cum se-ntâmplă de regulă în situații de genul ăsta, schimbaseră câteva vorbe convenționale și pa. Dar pentru Raluca întâmplarea avea proporții, era cu semne și mesaje de la bunul Dumnezeu, că - altfel, de ce crezi, măi Laura, că s-ar fi uitat la mine, fixându-mă cu intenție, în timp ce-și scotea ochelarii, ca să-i prind mai bine privirea pe când rostea distinct și numai pentru mine cuvântul *dragoste*, rotunjit, clar și cu pauză mare după?

— Vezi-ți de treabă, Raluca, nu e nici o scofală, omul prezenta un

volum de versuri, cum voiai să evite tocmai titlul, cred că l-a spus de enșpe mii de ori, ce dracu' voiai să facă?

— Eu mă refer doar la un anumit moment, în care s-a uitat la mine.

Nu mai era nimic de zis, o lungeam degeaba pentru că până la urmă tot ea avea dreptate, ea știa, simțea, se afla în legătură cu el, - uite și acum se gândește la mine, nu știu cum să-ți spun dar mă simt ca și când mi-ar rescrie ADN-ul, e o amorțire bucuroasă a creierului și o zumzăială a inimii, de fapt este și ca o durere și ca un regret și ca o împlinire, e ceva ce n-am mai trăit până acum!

— Bine, Raluca, dar până la urmă ți-a spus ceva concret, ți-a dat vreo întâlnire?

Și-a strâns părul ondulat cu ambele mâini și cu tristețe a recunoscut că nu.

— Tocmai de-aia îmi vine să mor și nu mai am stare și te-am căutat ca să vii cu mine la Media, unde ține o conferință. Azi, pe la două.

— Și-acum cât e ceasul?

— Deja 12! Hai pune-ți niște țoale și mișcă-te.

— Unde e Media asta?

— În *Louis Calderon*, nu prea departe de-aici, dar tot facem juma de oră dacă mergem lejer și până te îmbraci, până mergem să mâncăm ceva și pe urmă să aprindem o lumânare la Dudul lui Brâncoveanu, tocmai bine, ajungem când își începe Gioni conferința.

Mi-a luat ceva timp să mă hotărăsc ce să-mi pun pe mine. Din baie venea un miros insuportabil de la câinii ținuți în apartamentele de sub mine. Tu erai tolănit pe un teanc de cărți uitate pe măsuța din hol. Atunci am întrebat-o pe Raluca dacă vede ceva acolo și, spre surprinderea mea, a răspuns că da, sigur, e o lumină cam stranie deasupra cărților. Și apoi ai vorbit tu: *Vezi că cineva te așteaptă afară, să te oprești și să vorbești cu el*. Iar Raluca: ce e ăsta citat sau glumă?

— N-am vorbit eu, ci îngerul.

Dar n-am mai dezvoltat atunci pentru că ea a deschis ușa și în fața apartamentului era Rufă, cu un plic mare între degete. Îl ținea ca și când ar fi fost infestat. Permiteți-mi, zicea el, să vă dau plicul acesta care dintr-o eroare a fost lăsat în cutia mea poștală.

— Și de unde știi că este al meu? l-am luat repede la pertu, ignorând sclifoseala individului, care era aranjat la patru ace, cu un costum din pânză moale, neșifonabilă, de-ăla de nu-i vezi tighelele și nu știi dacă este cusut sau turnat direct din cremă de ciocolată.

— Este scris numele dumneavoastră pe plic.

— Păi tocmai asta întrebam și eu, de unde știi cum mă cheamă?! Sunt absolut surprinsă și dacă nu-mi spui o să mor de curiozitate!

Rufă s-a cam fâstâcit inițial, dar cum stătea încă în poziție de așteptare, cu plicul în mână, nu i-a venit impulsul să plece. Cât despre scos o înjurătură scurtă, cum ar fi fost cazul, nu se punea, pentru că individului îi lipsește spontaneitatea.

— Este afișată în hol lista datornicilor la plata întreținerii și am căutat numele de pe plic până ce am identificat apartamentul.

— Hai, Laura, lasă omul. Rufă ia calul, iar noi, liftul!

— Mulțumesc, domnule; pe dumneata cum te cheamă?

— Sunt doctorul Nini Coroană.

Cred că-am râs amândouă deodată și tocmai atunci a venit și liftul. Am mai zis un *încântată*, iar Raluca un *bine, să trăiești, pa* și am coborât. Plicul era de la Editura Școala de Fier cu o felicitare mare, trimisă cu ocazia sărbătorilor de iarnă, ca unui colaborator serios ce eram.

— Ce e asta, frate, afiș în cinstea lui Stalin?

Pe ilustrată se vedeau pachete multicolore, cu funde, baloane, crenguțe de brad și fețe crispate de copii: băieții cu șapcă mare, fetele cu părul împletit în câte două cozi.

Am ajuns la Biserica Batiștei într-un moment luminos, cu soarele

răspândit peste cupola argintie. Dudul lui Brâncoveanu părea o arătare, din cauza corsetului de fier și beton, apoi am intrat in curtea bisericii, eu rugându-mă să mă audă bunul Dumnezeu, Raluca scotocind după bani pentru lumânări. Biserica era întunecoasă și aproape goală la ora aia. Am cumpărat trei lumânări și le-am înfipt în nisipul umed: una pentru sănătate, alta pentru noroc și a treia pentru împlinirea visului meu de iubire.

Universitatea Media e un loc simandicos, cu lume politicoasă. Conferința se ținea într-un amfiteatru cu perdele galbene, iar Gioni a vorbit despre prostul gust care omoară lumea, fără să spună prea clar la ce se referă. Publicul a zâmbit complice, înțelegător, cu superioară acceptare, iar Raluca a numărat că a privit-o de cincizeci de ori. La sfârșit a și întrebat-o *ce mai faci draga mea?* așa ca pe-o cunoștință veche, dar era greu de spus dacă era o cunoștință din cartier sau una de pe strada lui.

— M-a umilit, pur și simplu!

În restul zilei și-a spus indignarea pe mai multe tonuri, pe rând, la *Mecul* din Pasajul Universității, la *Edgar's pub*, în librăria Eminescu și în holul Universității, unde am mai stat de vorbă, așezate pe banca de marmură, așa, pentru că nu ne trăgea nimic spre acasă, și, în fine, mi-a venit și mie rând la vorbă, adică am găsit momentul cel bun să-i spun despre tine. Am luat-o direct:

— Nu știu dacă îți mai amintești ce mi-ai zis când am ieșit azi pe ușă, înainte să ne-ntâlnim cu nenorocitul de Rufă.

— Nu. Ce-am zis?

— Ai zis că spun citate.

— Păi asta faci de obicei.

— Uite, ce este: nu am vorbit eu azi, mai precis fraza aia că *să stai de vorbă cu cine te așteaptă în fața ușii* n-am zis-o eu.

— N-am auzit de nici o ușă!

— Hai s-o luăm altfel: mă întâlnesc uneori cu un fel de înger, să nu care cumva să râzi, sunt absolut normală, nu e nimic inventat sau

vreun vis, ci, într-o noapte, am văzut pe imprimanta computerului un fel de înger de lumină, pe care l-ai văzut și tu azi, deasupra teancului de cărți din hol, știi lumina aia de-ai zis că e stranie...

— Parcă îmi aduc aminte de lumină...

— Ei, acolo era individul, adică omulețul, îngerașul ăsta care îmi vorbește uneori și pe care...

— În ce noapte, de cât timp, adică?

— Cam de un an, nici nu mai știu exact, după faza cu Victor, dar de vorbit nu-mi vorbește decât de vreo lună. Să-ți povestesc: era într-o noapte, cam după ce aflasem că Lolita de la editura lui Neica vroia să-mi fure cartea..., dacă-ți aduci aminte ți-am spus atunci, adică ți-am împuiat capul.

— Parcă mi-aduc aminte; chiar ce-ai făcut cu manuscrisul ăla?

— L-am dat la Al-M, o editură bunișoară. Cam pe-atunci a vorbit, adică mi-a spus câteva chestii, dar de văzut l-am văzut prima oară după ultima mea vizită la Victor.

— Nu cred că mi-ai spus de Victor.

— Eram fiartă rău și nefericită peste medie, stăteam cu ochii pe ecranul PC-ului și mă gândeam la tot felul de chestii răzbunătoare, când l-am văzut pe marginea imprimantei...

— Adică ce-ai văzut?

— Un omuleț transparent, făcut dintr-un fel de lumină lăptoasă și care pare să aibă aripi. Un îngeraș. Mă crezi sau să-mi retrag povestea?

— Te cred bineînțeles, cum să nu te cred. Dacă îmi zicea altcineva aș fi avut îndoieli, dar tot ascultam și acordam ceva credit, d-apăi dacă îmi spui tu! Se schimbă. Oi fi eu misoancă, dar sunt gata să te-ascult. E mereu acolo la tine?

— Nu chiar. Mai pleacă din când în când. Dar azi era.

— Chiar îmi aduc aminte de lumina aia... avea ceva, era cumva... Să mă ții la curent cu ce se mai întâmplă și să mi-l prezinți și mie data viitoare!

Ofbrother chat

VALENCIA: Precis nu i l-ai prezentat!
K1: Nu te cred!
EXMATRIX: Îmi place că ai părere bună despre tine, se vede din cum îți descrii țoalele.

14

În noaptea aia de 7 decembrie am găsit mai multe mesaje, care mai de care mai interesante, dar am citit mai întâi scrisoarea lui Andrei:

Nicidecum. Ieri treceam neatent prin Grand Central, cerul era întunecat și căzut peste lume, mă apucase o tristețe superficială, cred că știi la ce mă refer, când mi-am amintit dintr-odată de confortul singurătății, despre care mi-ai scris ieri. Aș vrea, nu știu cum să-ți spun, că una este să citești ceva, de exemplu despre o stare descrisă de altul și cu totul altceva este s-o simți tu și să te luminezi, să descoperi ce-a vrut el să spună. Cam așa am trăit eu ieri: trecând pe lângă oameni necunoscuți și fericit la modul sincer că nu cunosc pe nimeni. Așa că îți răspund la întrebarea ta cu "nicidecum". Nu mi-ai spus prea multe, dimpotrivă, ghicesc că acesta este doar începutul, că îmi vei mai spune încă multe și la fel de interesante lucruri despre tine.

Cu aceasta cred că ți-am mărturisit cât de mult îmi plac scrisorile tale.

Pe curând, sper,

Andrei.

Surprinzător pentru mine era că îmi scrisese Cristian Avram, poetul:

Laura, ființă luminoasă care ești!

Ți-am găsit adresa pe *Arca* lui Andrei și nu m-am putut abține să nu-ți scriu vreo două vorbe esențiale: care este viața ta de te-ai deschis spre lume? Mă gândesc încă la tine, la privirea ta fericită și nu pot să nu-ți mai spun din nou că mă obsedează, mă intrigă, mă nedumerește și-mi stârnește ireductibile curiozități întinerirea ta bruscă.

Te sărut pe ochișori,

Cristian Avram

Mai erau două scrisori, una de la Editura Școala de Fier și alta cu horoscopul trimis de Susan Miller, în care îmi spunea că o să-ncep anul fără slavă, ca un Leu bolnav de ligoare.

Te-am strigat și-ai venit repede. Te-ai așezat cu mâinile în șold, în fața ecranului. Ajungeai în dreptul lui *Spectrum 5Glr+*.

— Ce vrei să știi, mi-ai zis, dacă îl cunoaște pe Andrei? Bineînțeles că-l cunoaște.

— E o deducție a ta sau știi precis, ca înger ce ești?

— Știu. S-au întâlnit pe la sfârșitul verii.

Aveai un căpușor ca un balon de săpun, iar buzele îți vibrau ca și cum ai fi vorbit.

— Dacă știi așa de multe, te-am întrebat, de ce nu-mi spui direct, cum arată, câți ani are, cine este acest Andrei.

— Pentru că nu știu. Eu nu l-am văzut.

— Dar știi cum l-a văzut Cristian Avram?

— Aproximativ. Cel mai bine este să-l suni sau să te întâlnești cu el și să-l întrebi.

— Vreau să-mi spui tu!

Atunci te-ai strâns, ridicându-ți puțin umerii înaripați și mi-ai spus ceva mai tare:

— Eu pot să-ți spun despre Albert!

În loc să-mi povestești ai coborât lumina albă deasupra mea și au început să-mi curgă ochii în prăpastia pâsloasă din mine.

Când s-a limpezit, eram într-o cameră nu prea mare și nu prea luminoasă, mai precis, din față-stânga pătrundea o lumină trasă prin jaluzele, pe lângă silueta unui bărbat care butona la un computer. Îl vedeam din spate: stătea aplecat pe tastă și își bălăbănea piciorul drept, întins lateral și sprijinit pe vârf. Avea

pantaloni mătăsoși gri și un tricou cu mânecă lungă. Părul îi venea în ochi. Pe ecran se înșirau niște fraze pe care aveam sentimentul că trebuie să le citesc neapărat. M-am apropiat pe la spatele lui și am încercat să privesc peste umăr spre textul de pe ecran, dar în momentul ăla a închis computerul, ca și când ar fi simțit că cineva îi află gândurile. S-a ridicat, a trecut prin mine ca printr-o umbră, a luat o haină de pe spătarul scaunului și a ieșit. Abia atunci am văzut că în spatele meu, în dreapta, era o ușă. Am întins mâna spre butonul PC-ului, și-am simțit că mă prăbușesc. Cădeam repede, ca într-un film S.F. și în doar câteva clipe am ajuns din nou în fața ecranului pe care scria prozaic:

Doamnă, treceți vineri, pe la mine. Am ceva de lucru pentru dumneavoastră. Andreea.

Trebuia să vorbesc cu cineva. Voiam să știu care sunt experiențele neobișnuite ale altora. Nu-mi venea chiar să întreb *credeți în fenomenele metanormale?* dar nici nu puteam să ignor ce se întâmpla cu mine. Mai ales că mai avusesem și altădată episoade inexplicabile, pe care le-aș putea numi *ciudate*. Nu cred că voiam să aud ce are de spus Andrei, ci *dacă* mai există și alții, care să fi trăit ceva similar. De la Andrei așteptam mai curând o confirmare a întâlnirilor misterioase din lumina albă. În cele din urmă m-am apucat de scris:

Dragă Andrei,

Uneori mi se întâmplă să particip la emoția altcuiva, să mă întâlnesc fără să vreau cu o stare fericită sau chiar să comunic cu o ființă care știe sau nu de mine. Ți se pare aberant?

Ca să înțelegi despre ce este vorba am să-ți povestesc ceva care ar putea să fie și o introducere pentru o discuție mai substanțială pe tema asta, care poate să aibă sau nu loc.

Anul trecut, într-o zi frumoasă de iunie, scriam ceva ff. important, eram cufundată în gânduri și nu voiam să știu de nimeni. La un moment dat mi-a intrat jumătate din populația Bucureștiului în creier. A fost ca o săgeată, ca un țipăt disperat, topit treptat în beatitudine. M-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat spre balcon cu certitudinea că voi găsi răspunsul. Pe trotuarul de vizavi, pe la

Pizza Hut, trecea un bărbat pe care îl cunoșteam de multă vreme și despre care aveam o părere foarte proastă. Și cred că și el despre mine. Din ziua aia, timp de câteva săptămâni m-am aflat într-o emoție nefirească, legată de acest personaj; mă trezeam, știam că trebuie să ies, nu știam unde, dar în scurt timp mă întâlneam cu individul. Eram în permanență cuprinsă de o bucurie ucigătoare pe care mintea mea n-o putea accepta, dar de care sufletul era bucuros. Așa că m-am hotărât să clarific situația și i-am făcut o vizită acestui om. L-am găsit absolut prăbușit de fericire: era îndrăgostit de o femeie (pe care o mai iubește încă), iar eu am fost atrasă de emoția aia. Așa am aflat că dintre cazurile posibile de acces la alt suflet, pentru mine, și nu am de unde să știu dacă numai pentru mine, face parte și emoția îndrăgostitului oarecare, trecător pe lângă sufletul meu.

Întâmplarea m-a făcut să cred că există o mulțime de motive ale întâlnirii în - lumina albă - atât de multe, încât nici nu merită să-ți pui întrebări. Când se-ntâmplă, trăiești, înghiți și uiți.

Cu bucuria de a-ți fi scris,

Laura.

Mă simțeam ușurată într-un fel, dar și într-o situație stupidă de așteptare, venită parcă din convingerea că Andrei știe de "vizitele" mele, că îmi cunoaște gândurile și emoțiile, că nu știu ce duh ne leagă ș.a.m.d. Și tot ambalându-mă în sensul ăsta, am început să navighez la întâmplare pe *străzile* din ce în ce mai obscure al Netului, până nu mai știu cum, pe un site cam amestecat, am dat de pagina lui Rufă, vecinul: *Nini Coroană, doctor psihiatru vă sfătuiește*. Avea acolo poza – siluetă simandicos sprijinită de un raft de cărți copertate, aurite, imense, îndoliate. Arăta ca un tip care te regulează cu ochii închiși și pe urmă se șterge pe mâini cu un șervețel dezinfectant. Din C.V. am aflat că și-a trecut doctoratul *cum laude*, cu o teză despre epilepsie, că scrie printr-o sumă de reviste și că pictează. Avea, evident, o adresă de e-mail pentru cine voia să-i ceară sfatul *în orice problemă de suflet și de minte*. Ca în multe alte locuri din Europa, și la noi psihiatru ține loc de psiholog, așa că nu m-am mirat de aroganța lui Rufă, atâta că voiam să comentez cu tine descoperirea. Chiar mi s-a părut că te aud spunând: *Scrie-i!*

Nu știu dacă de la tine a venit ori dacă a încolțit în mintea mea gândul, dar am simțit un impuls irezistibil să-i scriu lui Rufă. Mai precis, să-i trimit aceeași scrisoare pe care i-o trimesesem și lui Andrei. Mi s-a părut amuzant. Dar aveam nevoie și de un corector, de un reper în lumea mea din ce în ce mai confuză. Mi-am deschis un cont poștal pe *easymail* cu adresa *lolaQ* și, schimbând titlul, i-am trimis textul și lui Rufă.

Dar pentru că eram într-o dispoziție jucăușă, cu vreo două-trei fraze în plus am copiat aceeași scrisoare și pentru Cristian Avram. I-am pus și un P.S. în care întrebam dacă îl cunoaște pe Andrei.

N.B. Sunt câteva mesaje pe *ofbrother*, dar nu-mi dau seama dacă e vreunul de la tine:

Ofbrother chat

CLARA: Și mie mi se întâmplă să am o emoție deosebită în legătură cu anumite persoane. Aș vrea să discutăm mai mult pe tema asta. Eventual, mi-ar plăcea să ne întâlnim. Ce zici?
RAKU: Până la urmă ăla era înger sau ce?
Q121: Pe tema asta, cu telepatia, îți dau lecții, dar te costă :-)

15

A doua zi era cât pe-aci să ratez lucrarea de la Școala de Fier. M-am trezit târziu și am alergat într-un suflet până acolo. În holul editurii era o femeie tânără, genul clar de lolită în vacanță, care făcea un scandal incredibil: lăsase de mai multă vreme un manuscris pentru care nu primise încă nici un răspuns și care nu se mai găsea, ca să-i fie înapoiat. Pentru că nimeni nu-i dădea explicații, a început brusc să mi se plângă mie: Este inimaginabil ce se întâmplă în țara asta! Scrii o carte și îți dispare manuscrisul. Până să îți dai seama ce se întâmplă apare sub semnătura altcuiva! Nici nu vreau să mă gândesc câtă încredere am avut în Editura Școala Nouă… ori cum dracu' îi mai zice, acum...

— Școala de Fier...

Se uită prin mine. Nu prinde poanta.

— Am înțeles că și-a schimbat numele în Școala Românească..., mă informează ea.

Aflu, treptat, că o cheamă Crissina, că e asistentă la Litere. A scris o carte de eseuri, al cărei mss. nu se mai găsește. Individa are privirea dusă, vocea gravă și carnea de pe picioare îi tremură în grupuri vineții, dezvelită până aproape de șolduri. Duhnește a vin, îmi dau seama că e ușor alcoolizată și că de aici îi vine gravitatea.

Câteva clipe mai târziu, Andreea îmi spune că i-a fost colegă de facultate:

— S-a învârtit bine și-a prins un post de asistentă. Pe urmă a adunat cu răbdare scrieri de-ale studenților, în special lucrări de seminar, și a încropit o carte de eseuri. Însă manuscrisul s-a pierdut.

— Cum să se piardă?

— Nu știu, doamnă, mâna lui Dumnezeu, chiar nu știu ce s-a făcut, că după ce l-a adus, s-a evaporat, pur și simplu. Poate că l-a pus înapoi în geantă și nu mai știe. E alcoolică.

Îmi iau ce era de lucru, mai schimb două-trei vorbe cu Crissina și nu știu cum că mă binedispune la culme întâlnirea asta. Nu pot să explic. Ce-ar fi nemaipomenit în întâlnirea cu o lolită beată și fraierită!

Acasă era, ca de obicei, pustiu și nu aveam nimic de mâncare. Frig. Prin aerisire venea de jos mirosul de câine, ca pe un maidan. Ar trebui să li se interzică oamenilor să crească animale în apartament, mai cu seamă câini. Stau înghesuiți, cât trei-patru persoane în 50 m^2, și-și mai iau și câte un câine mare, pe care îl spală, când îl spală, în aceeași cadă în care își fac ei baie, îl constrâng să ducă viața pe care o duc ei, să stea într-o cușcă și desigur, îl scot noaptea, să-și facă nevoile pe trotuar. Calea Moșilor este o stradă locuită de mari iubitori de câini și de aceea este acoperită de excremente. La intrarea în ganguri, în fața magazinelor, pe spațiile verzi. Mă întreb cum de n-a izbucnit încă o epidemie.

Noaptea am primit răspuns de la toți trei, în ordine: Rufă, Andrei și Cristian Avram.

Dragă LolaQ,

Mă bucur că ați ales să-mi scrieți și să-mi faceți o așa mărturisire intimă și interesantă din punct de vedere psihologic. Din experiența mea știu că oamenii pun adeseori astfel de stări pe seama unor legături misterioase. Vreau să clarificăm un lucru, de la bun început: nu există situații de neexplicat, ci doar unele cărora nu li s-a găsit încă o explicație. Situația dumneavoastră poate avea numeroase cauze. Mă refer, desigur, la cauze medicale. Unele dintre aceste stări pot avea rădăcini psihologice, dar foarte multe sunt determinate de disfuncții fiziologice. Din acest motiv, nu pot să intru în mai multe amănunte, până când nu vă faceți un riguros control medical, de la care se poate începe apoi o discuție ori o investigație psihologică. Desigur, nu vă oblig să mergeți la medic, dar sunt dator să v-o spun. Aștept să-mi scrieți și să-mi spuneți ce ați hotărât.

Toate urările de bine,

dr. Nini Coroana

Andrei scria pe un ton foarte cald:

Dragă Laura,

Nu pot să nu te întreb: de unde știi că bărbatul acela nu era într-un mod misterios legat de tine și că iubirea lui pentru femeia aceea nu era decât un pretext? Mi s-a întâmplat de câteva ori să mă îndrăgostesc și să simt ceva similar: o emoție sugrumătoare, presentimentul că Ea se află în apropiere, așa cum spui tu. Dar, pe lângă toate acestea, am resimțit și o durere grea, de nesuportat, ceva teribil. De asemenea, mi s-a mai întâmplat și să am o premoniție, să știu, de exemplu, cu câteva clipe înainte că va suna telefonul ori că vine un mail…. mă preocupă realmente aceste stări omenești și am adunat și ceva material în privința asta. Un subiect intervievat de mine, o femeie, povestea că în săptămâna de dinaintea morții mamei sale era cuprinsă de o groază fără motiv. Avea impresia că mamei i se va întâmpla o catastrofă: alerga s-o vadă, însă, mama era sănătoasă, veselă, părea să nu aibă habar de ceva. La sfârșitul săptămânii a murit într-un accident.

I-am mai auzit și pe alți oameni vorbind despre presimțiri similare și am convingerea că există o forță mentală la care toți indivizii sunt conectați, sesizând, însă, această legătură în grade diferite. În ceea ce te privește, sunt convins că ești o ființă sensibilă și capabilă să intri ușor în contact emoțional cu cineva. Eu însumi am uneori sentimentul că, să nu râzi, că pătrunzi cu mintea până aici.

Cu toată prietenia,

Andrei

N.B. Îmi dai voie să transform mărturisirea ta într-un interviu pe care să-l public în revista facultății?

Scrisoarea lui Avram era ca de obicei plină de efuziuni.

Scumpa mea,

Ești formidabilă! Nu pot să nu te întreb cine era dobitocul? Nu era unul care citește poezie…! De fapt ai și spus că nu-l simpatizai. Pur și simplu i-ai simțit emoția! Și vrei să știi părerea mea! Ei, bine,

numai ființele îngerești simt cu sufletul și pot să alunece în sufletele vecine. Cât n-aș da să mă găsești și pe mine cu tentaculele sufletului tău! Dar nu am eu atâta noroc să intru în comunicare spirituală cu o ființă delicată ca tine.

Cât privește întrebarea de la finele scrisorii, aici e mai simplu de răspuns: L-am întâlnit o singură dată pe Andrei Scarlat. E un bărbat tânăr și care arată ca din jurnalele de modă. Dacă l-aș întâlni, nu știu dacă l-aș mai recunoaște.

Cu îmbrățișări frățești,

Cristian Avram

N.B. Mă gândesc că unul dintre mesajele astea ar putea fi de la tine. Dar care?

Ofbrother chat

VANKU: Mi s-a întâmplat și mie ceva similar; eram la mare, în Vamă, cu un grup, ne distram, totul era ok, până când am început să mă întristez din senin, eram cu inima varză și aveam presimțirea unei catastrofe. Mi-a fost așa vreo două ceasuri bune. Pe urmă, m-a sunat mama și mi-a spus că fratele meu avusese accident, nimic grav, dar trecuse prin toate alea.
ABADON: Are și doctorul dreptate, dar cu emoția telepatică e ceva. Mai scrie
MORFEU: Doctorul e dobitok (

16

Deși am râs, nu pot să nu-ți mărturisesc că scrisoarea lui Rufă m-a și îngândurat. Mi-ar fi părut rău să fiu bolnavă. Dar tu dispăruseși pur și simplu. Au fost atunci câteva zile de disperare, nici nu-mi venea să mai deschid P.C-ul, nici chef să ies din casă nu mai aveam. Starea mea de disconfort amețitor se agrava și o jenă imensă mă împiedica să spun două cuvinte simple: *sunt îndrăgostită*. Dar era aberant. Din toate punctele de vedere. Mă îndrăgostisem de un bărbat cu mult mai tânăr. Și asta nu era tot: nici măcar nu știam cum arată. Starea asta venea din mintea mea îmbibată cu literatură și dintr-un suflet ținut sub papuc atâta vreme. Trăiam cu convingere într-un dialog de nepovestit, mă simțeam ca și când aș fi fost conectată la un gând, pe cât de familiar pe atât de străin: eram bucuroasă, nefericită, disperată, până când venea din nou spre mine un fluid cald, aducător de beatitudine.

Apoi a urmat transformarea ta. Asta a fost după ce Andrei mi-a telefonat a doua oară.

Când a sunat telefonul, priveam pe geam către Pizza Hut. Doi țigani hrăniți bine, îmbrăcați cu haine negre de piele și cu părul geluit îndelung, tocmai smulgeau banii unui papagal. Vocea lui Andrei m-a luat prin surprindere în mod definitiv, încât am intrat fără să vreau în tonul grav:

— Voiam să vorbesc cu tine. E aici o iarnă grea, a nins, am și căzut de câteva ori! New York-ul parcă a intrat în era glacială… tu ce făceai?

— Mulțumesc bine. Nimic interesant.

— Zilele astea am fost la un film... Și îmi povestește filmul, oricât ar părea de incredibil, cel puțin pentru mine, care n-aș fi bănuit că cineva sună din America ca să povestească filme…

Peste drum, păgubitul continuă să stea lovit de destin lângă ghișeul pizzeriei. E un tânăr cu haine jerpelite, subțirel și la prima experiență de gen. Țiganii i-au luat banii în timp ce-i întindea spre

vânzător. Acum ține în mână cutia, pe care în mod evident vânzătorul o revendică. Andrei a sfârșit de povestit filmul. Mă întreabă din nou ce fac. Nu-mi vine să-i răspund, ca și când m-ar fi întrebat într-o limbă străină:

— Nimic special, pe-aici...

— Săptămâna trecută am cunoscut o tipă formidabilă!

Mi se taie genunchii. Nu comentez.

— Face fotografii, ceva excepțional, aș vrea să-mi ilustreze revista, deși nu știu dacă am s-o conving. Bietul papagal renunță la cutia de pizza. Aproape că îi simt lacrimile năvălind în fundul gâtului meu.

Telefonul acesta m-a lăsat fără aripi. Tu nu erai nicăieri. De ce m-a sunat? Cum să mă gândesc în ambiguitatea asta, întreținută de speranța mea care modifică totul? Cum să înțeleg ce vrea un om, dacă nu pot să-i văd privirea, atitudinea, respectiv mesajul rapid. Analizând la rece, nimic încurajator nu s-a strecurat din direcția lui. Totul emană o bunăvoință glacială, o dorință cam orgolioasă de a întreține speranțele oamenilor. Va trebui să analizez cele două chestiuni care m-au încurajat: că îmi răspunde la scrisori și că m-a sunat. Prima ține și de politețe, dar mai ales de mentalitatea simplă că la urma urmelor nu este rău să primești scrisori, să ai corespondență. Până și bietul Leopold Bloom știa chestia asta. Telefonul. Să vedem: *in primo ratione*, omul sună în general din obligație, din nevoia de a transmite urgent un mesaj, din plictiseală, din disperare, ca să se confeseze. În cazul lui habar nu am despre ce este vorba. Telefoane albe, fără nuanță, fără… cred că știu: oamenii mai sună și când sunt nefericiți, de pildă îndrăgostiți fără speranță, dar fără să-și poată povesti drama. Sună pe câte un individ pe care îl știu la fel de nefericit și deși vorbesc alb, spun tâmpenii și generalități, de fapt în toate cuvintele lor transpare aceeași obsesie. Să vedem. Mi-a vorbit despre: un film snob și despre fotografă - cu entuziasm adevărat. Posibil să fie îndrăgostit sau doar nemulțumit că nu poate să fie admis într-un anumit cerc, în intimitatea unei anume persoane. De aceea și-a pus speranțele în noua lui cucerire - fotografa -, sau în altcineva de aceeași categorie. Nefericirea nu se stinge însă cu speranțe, așa că mă sună sperând ca nefericirea mea să-l stimuleze și, mai cu seamă, dorind să-mi alunge tristețea pentru

a se putea bucura de binele meu. Vrea să facă ceva în compensație la situația lui.

Nu s-a gândit nici o clipă la mine ca la o femeie.

În cazul în care rămân aici, chiar și după această punere la punct a situației însemnă că este vorba despre rea-voință din partea mea.

Mă limpezisem oarecum și mă pregăteam să intru în bucătărie, când ai apărut tu. Păreai ceva mai mare. Te-am văzut plutind în cadrul ușii.

— Cu siguranță știi că m-a sunat. Din ce cauză ar suna cineva din America…?

— Așa a avut chef! ai spus, apoi ai început să prinzi consistență. La început te-ai colorat în roz, devenind translucid și, pe măsură ce-ți puneam întrebări despre transformarea asta, te-ai umplut de viață. Ai căpătat forme omenești, ca și când ai fi fost modelat din plastilină. Atunci ai devenit omulețul roșu. Nu mai aveai aripi. Examinat de aproape, arătai ca un bărbat tânăr și ironic.

Ofbrother chat

Q121: Se poate să fi sunat pentru că avea un bonus de la Connex.
MORFEU: De ce crezi că ăia care i-au luat pizza papagalului erau țigani?
RAKU: Băiatu' ăsta e o labă tristă. Părerea mea.
TROTILA: Da, nici eu nu cred că ar da cineva telefoane din America, la o tipă bătrână.
VALENCIA: E un tip complexat și NF.
SCANDINAVU: Și pe mine m-au furat țiganii la Pizza Hut, anu' trecut pe vremea asta. Eram cu un trening de la Nike, bej, cu două dungi roșii pe mâneci.

17

Mi-e foarte greu să-ți scriu toată povestea, pe care oricum o știi, și s-o mai pun și acolo, pe forum-ul ăla. Ai putea să-mi dai un semn, să-mi spui câteva cuvinte pe care să le înțeleg doar eu și care să-mi facă suportabile discuțiile de pe chatul fraților ălora.

Cum nu am de ales, povestesc mai departe, după cum ți-am promis.

Intrasem într-o stare de confuzie și de emoție cutremurătoare. Notam atunci în jurnal tot felul de chestii care, îmi dau seama că, citite acum, par aberații ori chiar mărturisiri de comedie populară, dar, trebuie să-ți spun că, revăzându-le, retrăiesc fiecare detaliu, mai ales emoția aia paroxistică, impresia vie că cineva se află în mintea mea. Aveam sentimentul că intru din când în când într-un duios dialog mental. Mă gândeam și că am înnebunit, îmi venea să-i dau dreptate lui Rufă, mi-era și jenă de mine și milă și aveam uneori senzația că oamenii de pe stradă mă privesc fie cu un soi de compasiune, fie cu amuzată curiozitate, în tot cazul ca la spectacol, cu luare-aminte, pentru că mă comport nefiresc. Am văzut și eu de multe ori astfel de persoane care par dezarticulate, râd în hohote când nimeni nu râde, iar râsul lor sună sinistru. Mi s-a părut uneori că oameni pe care îi știam de multă vreme vorbesc cu mine ca și când m-ar vedea prima oară, distrați și distrași, cu gândul dus. Unii sunt îndrăgostiți, alții însă sunt doar bolnavi de dragoste, abandonați și nefericiți. Așa eram eu: într-o stare de alertă permanentă, pe de lături de lume. Stăteam la pândă, într-o încordare teribilă, ca să prind un semnal din lumina albă de deasupra capului meu și de dincolo de lume.

Întâlnirile erau de asemenea intensitate, că începusem să-i disting trăsăturile feței. Puteau foarte bine să fie numai viziuni de ființă bolnavă. Mi se părea că arăt ca o pastă care curge peste lume, fără reliefuri, amestecată cu celălalt fluid, venit de acolo, și care era o ființă caldă, cu figură liniștitoare. În special îi vedeam pomeții proeminenți și ochi clipocitori.

Pe la începutul lui ianuarie, după telefonul inexplicabil, te-ai

transformat într-un omuleț roșu, viu și adevărat, și cum începusem să-ți spun cât sunt de nefericită, că sunt bolnavă după un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, te-ai ridicat în fața mea pe o policioară de cărți, ți-ai luat o poză gravă, ai ridicat un deget și ai început să spui cuvintele stranii care m-au torturat nopți și zile după aceea, în încercarea mea paranoică de a descifra mesajul închis în ele. Mai întâi ai spus de câteva ori cuvântul începutul, apoi ai declamat clar și pătruns acele cuvinte, despre care mi-ai spus că sunt importante. M-ai rugat, chiar, să le memorez și m-ai asigurat că în ele se află răspunsul tuturor întrebărilor mele: *Lună sfâșiată în beregata mea / de plumb / luna fălcilor falnice peste buze / îmi curge înapoi în creier / luna / noiembrie.*

Le-am întors pe toate părțile, ca pe niște versuri, le-am citit în diverse combinații și pe urmă am chemat-o pe Raluca.

Prima voastră conversație a fost normală. Trebuie să recunoști că Raluca știe să ia lucrurile așa cum sunt, nu se îndoiește de nimic, nu se tulbură din orișice. Te-a pipăit, tot minunându-se că nu-ți lipsește nimic din anatomia unui om, dar îmi aduc aminte că n-ai protestat. Apoi și-a strâns părul inelat cu amândouă mâinile, cum face adesea, și-a început cu ceea ce eu nici măcar nu gândisem:

— Cum te cheamă, neică?

— Săritoru

— Nu se poate! Ce ăsta e nume?

— Păi, ce Raluca sună mai bine?

— Hai că-mi place. Și e frumușel. Semănă cu Keanu Reeves!

— Ți se pare, Keanu n-are ochii ăștia.

— Da, ochii sunt deschiși, mai degrabă verzi, dar ca atitudine, așa, cam aduce.

Ți-a admirat hainele din catifea neagră și te-a sfătuit să-ți pui ceva gri ca să se asorteze mai bine cu fața roșie, ba chiar s-a oferit să-ți facă ea niște lucruri, dar ai umilit-o schimbându-ți instantaneu vestimentația, până când ea s-a declarat mulțumită. Pe urmă te-ai

tot îmbrăcat cu hainele alea: jeansi gri, cămașă gri cu dungi fine roșii și vestă cu tot felul de buzunare și aplicații, bineînțeles, tot gri. Atunci te-am întors pe toate părțile, te-am pipăit, te-am dezbrăcat și ți-am căutat zadarnic încheieturile. M-a mirat inițial consistența materiei din care ești făcut. Puteam să jur că este carne, elastică, netedă, chiar cu mușchii bine reliefați, cu tot ceea ce are un om, mai puțin lumina aia care se aprinde în tine. Îți aduci aminte, ți-am apăsat abdomenul și pe urmă te-am luat între degete cum iei un baton de ciocolată, am strâns, cred, destul de puternic, până când ai început să te luminezi pe dinăuntru. Arătai ca un bec vopsit în roșu, apoi luminiscența din tine a crescut, te-ai albit ca un tub de neon, speriindu-ne pe amândouă. Abia după ce ți-am dat drumul pe marginea biroului, ai început să te stingi. Am văzut bine cum lumina alburie cobora în vene, marcând arborele binecunoscut al circuitului sanguin normal. M-am gândit că funcționezi cu lumină ori cu un lichid alb, fosforescent. Nici acum nu știu cum. În tot cazul gura, nasul și toate celelalte orificii știu sigur că nu îți folosesc la nimic. Sau nu încă.

— Dacă v-ați lămurit în privința mea, ar fi cazul să ieșim!

M-a mirat atunci dorința ta de-a ieși în lume, dar nici o clipă nu mi-am pus problema că vom intra în vreun bucluc, că se va uita lumea ca după urs ori că ne va ridica poliția. Eram extrem de curioasă în privința mesajului tău și mă așteptam ca Raluca să-mi dea un răspuns. Ea era atunci preocupată de tine, îți punea tot felul de întrebări idioate, gen dacă te exciți și la ce-ți folosește penisul, iar tu răspundeai corect și destins ca și când n-ar fi fost vorba despre tine.

— Deocamdată nu sunt conștient de forma mea exterioară, habar n-am cum și cât voi evolua și care va fi traiectoria vieții mele, după cum nici voi nu știți. De ce ar trebui să știu eu?

Ne-am dus la *Basilicum*, cârciuma lui nea Nelu, o rudă, ce-i drept, o rudă suspect de obedientă, de-a Ralucăi. Aveam rezervată o masă lângă geam. Atmosfera acolo este de casă veche românească, așa cum și-o imaginează proprietarul, adică are tot felul de policioare cu obiecte mici, buchețele de flori uscate, fotografii de pe la 1920, înfățișând inși care sigur n-au legătură cu nea Nelu.

Purtat până atunci în geanta Ralucăi, te-ai așezat confortabil, lângă o păpușă de lemn, într-un coșuleț de răchită, pus ca decor pe masă. Chelnerul ne-a zâmbit cu înțelegere și complicitate, tratându-te ca pe un cățel pe care trebuie să-l suporte. Nu era prea multă lume la ora aia. Cei câțiva clienți risipiți prin încăpere se făceau că nu observă că pe masa noastră se lăfăia un omuleț roșu.

Raluca n-avea nici o părere despre text.

— E probabil tradus, luat din vreo antologie contemporană. De unde l-ai luat Săritorule?

— Din seif.

— Al cui seif?

— Ce vrei să insinuez? Al meu, firește.

— Și înainte de a-l pune acolo de unde l-ai luat?

— De la Laura.

— De la mine? N-am avut în viața mea un text ca ăsta! Aș fi ținut minte!

— Stai, nu te enerva, poate că s-a întâmplat de mult. Când l-ai luat de la ea?

— De câteva zile.

— Și eu de ce nu știu?

Discuția n-a dus nicăieri, iar analiza a durat o bună bucată de timp, până când Raluca a conchis că e ceva legat de luna noiembrie, de ceea ce-am făcut sau am ratat atunci.

— Nici nu știu cum a trecut luna aia! Cine își mai aduce aminte toate... Cred că atunci am început o corespondență pe Net.

— Să nu-mi spui că scrii cuiva necunoscut! am auzit tot felul de povești despre amoruri tâmpite din mesaje trimise electronic, mai ales despre oameni cocliți și fără viitor care intră în corespondențe

stupide cu alții, tot ca ei, și nu se întâmplă nimic mai mult decât c-o iau razna, își pierd interesul față de viață, nu se mai duc la slujbă, nu-și mai suportă prietenii ori familia, pe scurt, își fac o imagine ideală despre corespondentul lor și trăiesc aiurea ceea ce n-au reușit niciodată să facă în lumea reală.

— A, nu e nimic de genul ăsta. Îmi părea rău că-i spusesem, dar măcar știam că nu merită să mai deschid discuția și cum, oricum era de nepovestit...

Între timp, la o masă vecină s-au așezat doi bărbați tineri, cu fețe de sportivi în vacanță. Unul dintre ei privea contrariat spre tine, în timp ce Raluca își continua interogatoriul:

— Parcă spuneai că te-ai îndrăgostit... nu cumva despre asta vorbeai?

— Nici pe departe, asta e ceva în legătură cu manuscrisul pe care voia să mi-l șutească lolita aia de la editura lui Neica, știi că ți-am tot povestit, că l-am pus pe Internet, într-o bibliotecă, am intrat în legătură cu mai multe persoane, în fine, o chestie paralelă cu ce vorbim. Îi cunoști pe tipii ăia?

— Sunt niște fotbaliști. Ce faci, schimbi vorba?

— Mai bine spune-mi ce-ai mai făcut cu iubirea ta pentru....

— Castratu s-a cuplat cu o asistentă de la mine de la facultate, o individă vulgară și proastă.

Părul negru, ondulat în șuvițe subțiri îi venea acum peste ochi și mă așteptam să și-l strângă cu gestul ei tipic.

— De unde știi că *s-a cuplat*? Întreb și mi-l și imaginez pe Castrat gâfâind satisfăcut, cu fața în sus, cu ochii pironiți în tavan, luând-o pe femelă de mână cu un sentiment de compasiune, ca și când ar pipăi o jucărie folosită, stricată, poate.

— Știe toată suflarea din Litere: vine s-o ia de la facultate, se sărută pe coridoare, nu apare nicăieri fără individă și, colac peste pupăză, și-a schimbat și telefoanele. Sunt un pachet de nervi.

Își strânge in nou părul și mă privește întrebător.

— Poate s-a îndrăgostit...

— Aiurea! E o femelă stupidă, nu ți-am spus?!

Fotbaliștii vorbeau în mod evident despre tine, unul chiar te arăta cu bărbia, iar celălalt te privea cu sprâncenele ridicate și cu-o mare nedumerire întipărită pe față.

— De unde știi tu?

— Femeia asta ține un seminar de estetică, iar unica ei contribuție e să dea din cap, zâmbind bovin. Nu poți s-o faci să răspundă la vreo întrebare, să intre în vreo conversație ori ceva. Pur și simplu studenții își citesc lucrările, ea le saltă la sfârșit și, dacă, de exemplu, o întrebi cum i s-a părut eseul, răspunde zâmbind un *da*, fără legătură cu nimic. Nu mă crezi!

— Cum o cheamă?

— Crissina.

— O știu. Am cunoscut-o zilele astea. E o lolită alcoolizată.

— Ce lolită, asta e o jangheliță, confunzi, îmi pare rău!

Aici, în punctul ăsta al discuției te-ai ridicat, salutând politicos. Unul dintre fotbaliștii curioși se apropiase de masa noastră, iar salutul tău l-a lăsat fără cuvinte. După ce s-a adunat, și-a făcut o intrare lungă, omorându-ne cu tot felul de politețuri, privindu-o mai mult pe Raluca decât pe mine, și pe urmă întrebându-ne de unde te-am cumpărat. Tu râdeai dezlănțuit, iar eu priveam cu uimire spre noua ta față și spre bucuria aia reconfortantă. Raluca și-a ridicat șuvițele rebele de pe frunte și-a spus fără să-l lase să spună *mulțumesc*:

— Din America. Dintr-un supermarket new-yorkez. Apoi a continuat discuția despre amanta Castratului: Cum îți spuneam, individa este total imbecilă și numai un bou sinistru se poate uita la o asemenea ființă!

N.B. Mesajele de pe *ofbrother* au fost destul de prompte, aproape că mi-au tăiat elanul:

Ofbrother chat

ABADON: Să nu cumva să pretinzi că omulețul ăla există! Ce dracu', ne scrii romane aici?
RAKU: Cine erau fotbaliștii? Bagă nume, nu mă aburi!
EXMATRIX: Asta e literatură sau ce?
STIL-X: Și mie mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc pe Net, dar după ce m-am întâlnit cu individul, am fost brusc dezamăgită. Era unul bubos, în fine, ceva ce nici nu mi-am închipuit.
ELVIRA: De fapt tu nu aveai cui să povestești. Bine ai făcut că nu i-ai zis tipei ăleia care pare genul de vacă ipocrită.

18

Momentul *Basilicum* m-a convins că nu puteam să-i povestesc Ralucăi despre Andrei. De fapt nu puteam să povestesc nimănui. Era absurd și grețos totodată. Și pe urmă ce-ar fi fost de povestit!? Că o femeie matură, fără slujbă și fără căpătâi face corespondență cu un bărbat tânăr. Asta era partea ușoară. Abia de aici venea greul: toate stările prin care treceam, întâlnirile din lumina albă, apariția și transformarea ta și, în fine, chestiunea dureroasă și de nepovestit, secretul teribil și cauza cauzelor.

Rațiunea mă îndemna să-i scriu lui Rufă, dar cum mi-era greu să recunosc lucru ăsta, cu modificări minime, am trimis scrisoarea și lui Andrei, apoi și lui Cristian Avram:

Printre lucrurile greu de explicat, dintre cele trăite de mine, se află și întâmplarea următoare:

Era prin 1993, cred, când m-am prăbușit fizic. Respectiv, n-am mai putut sa merg. De mai multă vreme aveam crize de sciatică, dar în toamna aia abia dacă mă mai puteam târî. Mergeam aplecată și ținându-mă de pereți. Cu greu, cu tot felul de relații și prin bunăvoința generalului Voicu, am ajuns la Spitalul Militar, căruia i se dusese vestea ca singură instituție în care merită să-ți îngrijești sănătatea. Acolo am trăit o experiență umilitoare care a durat câteva ore bune. Nu mai știu câte analize mi-au făcut, prin ce cabinete am trecut, pe câte coridoare infecte am așteptat, nici cum arătau oamenii care mi-au vorbit. Îmi amintesc doar sentimentul, dar știi, așa, în amănunt, un sentiment de umilință cruntă, ca atunci când ești îngenuncheat, bătut și scuipat numai pentru că te-ai întâmplat pe-acolo. La sfârșit, doctorul care conducea operațiunea, și pe care nu mai știu cum îl chema, mi-a zis că trebuie să mă internez timp de trei săptămâni, sub supravegherea lui. Trebuia să fac un tratament, sperând să-mi crească la loc cartilajul dispărut dintre două vertebre. Individul era un omuleț cu chelie maro, acoperită de pete și unsoare și se purta cu mine ca și cum aș fi fost bunul lui personal, adică așa cum se poartă de regulă doctorii: apreciind rapid avantajele, spunându-ți tăios ce vei face, iar nu ceea

ce ai putea să faci, vorbindu-ți ca unui sclav care are nevoie de reparații.

Așa că m-am hotărât să mă sinucid. Am venit acasă, mi-am făcut un plan minuțios ca să nu aibă nimeni de suferit de pe urma acestei chestii neplăcute, apoi mi-am luat o carte ca să mă mai bucur puțin de viață.

În momentul ăla a sunat la ușă. Trebuie să-ți spun că ajunsesem într-un astfel de hal că nu răspundeam nici la telefon. De ușă, nici nu se punea. Locuiam într-o garsonieră pe la Piața Kogălniceanu. De fapt era camera servitoarei dintr-un apartament interbelic, cu intrare comună, printr-un hol mic, placat de patru uși: cea de la intrare, cea de la camera mea, cea de la apartamentul luxos și cea de la gheenă. Aceasta era vizavi de ușa mea, aflată în drumul preferat al gândacilor. Camera era de patru pe patru, iar într-un colț, mascat de-un paravan, erau closetul, chiuveta și dușul, atârnat de ea. Evident, aerisirea se făcea prin cameră, printr-o fereastră destul de mărișoară. Asta ca să ai peisajul.

Cu toată aversiunea mea față de musafiri, pur și simplu m-a tăiat un gând clar că trebuie să merg să deschid. Iar asta, chiar de la primul țârâit al soneriei. M-am târât, ținându-mă de ziduri și-am crăpat ușa.

Era un bărbat ceva mai tânăr decât mine, cu ochi verzi, păr negru, care îi cădea drept până la umeri, și barba roșcată. Adică o apariție. Mi-a zis așa:

— Doamnă, gândurile dumneavoastră nu mă mai lasă în pace. Aveți nevoie de mine. Am venit pentru că m-ați chemat.

Iți dai seama că mai întâi m-a apucat râsul: mă urmărise de la spital, îl trimisese cineva, era unul care suna pe la uși și spunea chestii la plesneală. Așa că l-am luat la întrebări - cine e mă-sa, cine e ta-său și toate alea câte se întrebă. Ca și mai târziu, mi-a răspuns fără să se supere.

Pe scurt, băiatul ăsta, căruia i-am spus Magus, nu doar ca m-a vindecat, dar m-a dus pentru prima oara in lumea luminii albe. Nici nu mai contează cine era și care îi era rostul pe lume, ci că m-a

întors de pe un drum și m-a ajutat să găsesc și cauzele pentru care eram acolo. Recunosc că nu am avut nici o clipa încredere în el, deși ne-am văzut câteva săptămâni, cred că patru. De cele mai multe ori la întâlnirile noastre mai era câte o prietenă, rugată de mine să obiectiveze faptele, sau să înregistreze ședința. Nici acum nu știu dacă a venit din întâmplare, daca l-a trimis cineva, sau daca... mi-a auzit gândurile :-) Rămâne o certitudine: vindecarea mea miraculoasă. Omul ăsta, care în mod evident nu citise prea mult, și care nici nu avea la dispoziție prea multe cuvinte ca să-mi explice, mi-a spus că prăbușirea mea fizică vine dintr-o lipsă de suport; mă târăsc fără bucurie, fără dragoste, fără Dumnezeu. Și cum din pulberea sufletului meu nu se înalță nimic spre stele, nu-mi rămâne decât calea minții. M-a învățat să caut cu mintea o lumină albă asupra căreia să-mi revărs resursele mele de simpatie. Inițial îmi imaginam că deasupra mea se află steaua strălucitoare către care îmi trimit dorințele, apoi am început să mă rog și s-o caut ca pe-o ființă omenească, până când am simțit cum mi se umple cutia craniană de căldură și inima de bucurie. Era o stare pe care încercam s-o urmăresc și s-o trăiesc în aceeași vreme, iar, de multe ori, rămâneam încremenită, fără gânduri, într-o lumină mișcătoare, aruncată grijuliu peste mine. Ce făcea Magus în timpul ăsta? Gesturi ridicole, pe care evitam să le privesc ca să nu mă apuce râsul. Poate de aceea m-am și refugiat în lumina albă, ca să-mi păstrez gravitatea.

Nu știu când, după prima săptămână, poate, am început să mă simt mai bine. Pe urmă am îndrăznit să-mi mișc picioarele, să-mi folosesc articulațiile și, în fine, să-mi îndeplinesc o dorință stupidă, pe care o aveam din adolescență: să umblu pe pantofi foarte înalți și incomozi.

După această întâmplare am hotărât să nu ajung niciodată într-un spital.

Ofbrother chat

STIL-X: Ce face acum Magus, unde poate fi găsit?
LORIS: și eu am trăit ceva similar, dar e mai confuz, nu știu dacă aș putea să povestesc.
Q121: Nu te cred, dar să știi că mi-ar plăcea.
VANKU: Eu o cred, cunosc o grămadă de lume care s-a vindecat

prin energie, e și-un site cu adrese de vindecători - www.bioenergy.ro

19

În perioada aia, am tot ieșit cu tine. Ne-am plimbat prin parcuri, am stat pe cheiul fântânii de la Universitate, te-am prezentat curioșilor ori cunoștințelor. Te-a văzut multă lume și dacă de unele din toate câte le-am trăit sub aripa ta mă îndoiesc uneori, existența îți este, ca să zic așa, atestabilă. Pe mulți dintre cei care te-au văzut nu știu cum îi cheamă, cum nu știu nici numele fotbaliștilor întâlniți la *Basilicum*. Există însă persoane cu prestanță, oameni sănătoși ori publici care te-au remarcat. Chiar acolo, în restaurant, ceva mai târziu, a apărut Cristian Bivolaru. A schimbat câteva vorbe cu cei doi fotbaliști, apoi și-a aruncat privirea spre tine și cum tu îi trimiteai bezele, a surâs și ne-a salutat pe toți trei – pe mine, pe Raluca și pe tine. De altfel, cu cine nu te-ai salutat? Îți mai amintești de întâlnirea cu actorul?

Stăteam în fața Teatrului Național, pe treptele populate de studenți și cerșetori. Începuse să se încălzească vremea. Cred că era pe la sfârșitul lui februarie și ca și iernile din ultimul timp și asta a fost blândă și scurtă. Adrian Titieni ieșea de la o repetiție, din Național, și te-a zărit când a ajuns în dreptul nostru. Tu stăteai în picioare pe genunchiul meu și îmi povesteai despre Albert.

— Nu se poate, a spus el actoricește, de unde aveți omulețul ăsta roșu?

Iar tu ai răspuns cu seninătate: vrei să-ți împlinesc trei dorințe?

— Vai de mine, sigur că da, apoi către mine, - mai și vorbește, n-am mai văzut încă, mă scuzați, sunt Adrian Titieni, actor și părinte totodată, cum aș putea să intru și eu în posesia unei astfel de minunății pentru fetița mea? Și-atunci tu, întărindu-ți vocea ca a unui megafon, ai început să spui cuvinte care se rostogoleau peste toată Piața Universității:

— Nu înțeleg de ce ar avea întâietate jocul în fața informației. Bineînțeles că știu și eu, ca toată lumea, cum este să te joci până uiți de toate și de tine însuți. Este o bucurie fără margini, fără opreliști, fără vreo remușcare. Oamenii care treceau pe trotuar se

uitau cu lehamite spre balconul Universității și apoi spre teatru. Niște studenți, care nu stăteau prea departe de noi, începuseră să râdă. Dar te ambalaseși prea tare ca să te oprești aici. Adrian Titieni a râs și el, apoi s-a așezat pe trepte.

— Lumea se joacă pentru că nu este capabilă să acționeze în direcția dezvoltării ei, ai spus, modelându-ți din ce în ce mai bine glasul, potrivindu-l pe discursul care găsise un spațiu bun de propulsare în piața ca o aulă, străjuită de clădiri înalte.

— Să nu-mi vorbiți de plăcere! Plăcerea nu stă în simpla întâlnire cu obstacolul, cu ceilalți jucători ori cu locul specific, ci vine din acea singură emoție, creată de gândul victoriei. Finalitatea, dobândirea rangului, obținerea bomboanei contează. Dacă nu există miză, nu există nici joc. Îmi veți spune că adevăratul jucător nu se gândește nici o clipă la câștig. Pentru el, există numai bucuria simplă a participării, fericirea de a se lăsa în voia plăcerii până într-atât încât să-și uite cu totul rostul și locul lumesc, cum zice unul: *fiind cuprins de fericire, uitasem că mai trăiesc pe lume!* Este cazul copiilor, și nici al lor întotdeauna, doar când devine o evadare din programul strict al vieții. Cu adevărat stimulative sunt întrecerea, confruntarea, jocul desfășurat în fața spectatorilor de la care jucătorul capătă recunoaștere, glorie vremelnică, aplauze, nu-i așa, Titieni? Ce-ar mai fi spectacolul la care nu se uită nimeni? Omul are nevoie de recompensă ca să intre în joc.

Câțiva inși se opriseră pe trotuare și încercau să identifice sursa discursului care părea să vină dintr-un megafon puternic. Între timp, ai sărit pe muchia unei reclame uriașe, care înfățișa o crainică tv, și ai început să gesticulezi și să te plimbi ca la un show. Ți-ai schimbat hainele încât păreai o păpușă havaiană pregătită pentru turiști. Studenții de lângă mine urmăreau spectacolul din pură plăcere, fără să aștepte vreo bomboană sau ceva, cum ziceai tu.

— Eu nu cred, ai continuat, că există cineva care să intre în joc fără un stimulent minim. Nici măcar spectatorii, care participă de pe margine, ca să zic așa. Și ei sunt mânați de speranța unui premiu. Vin la spectacol ca să se distreze, pentru că așteaptă o idee, un mesaj, vor să vadă ceva extraordinar, au nevoie de o întâmplare emoțională trăită cu minimum de efort și chiar atunci când le este evident că spectacolul este prost, așteaptă cu nădejde până în

ultima clipă să se producă ceva important și de neanticipat. Dar aceștia sunt jucătorii timizi, obosiți ori pur și simplu leneși. Ceilalți, adică grosul lumii acestea, participă în permanență la o competiție cu premii. Școala, ascensiunea socială, căsătoria sunt tipare al marelui joc la care participă toți. Albert însuși, jucător de elită, a creat o sumă de reguli care constituie treptele spre recompensă...

Din momentul în care ai atacat subiectul *Albert*, am început să-mi fac griji pentru deznodământul discursului tău. Studenții comentau între ei - ia te uită, se ia de noi-, - tu ce recompensă aștepți, fiorosule?, - asta are înregistrat!, - hai să ne tirăm! stăm ca idioții să ascultăm o păpușă! Dar de plecat n-au plecat, au stat acolo până la sfârșitul reprezentației, ca și actorul care mă tot întreba ce alte texte mai ai, cât ai costat, de unde te-am cumpărat și celelalte. Tocmai când începusem să-i spun că te-am găsit într-o sticlă, a apărut și polițistul; a căscat gura la tine, s-a uitat la noi, cântărind bine tot grupul așezat pe treptele Naționalului și, după ce s-a convins că nu putea scoate o sumă care să merite, s-a îndepărtat alene spre stăpânul cerșetorilor din zonă. Cât timp au vorbit cei doi, eu m-am hotărât s-o șterg, pentru că de oprit nu-mi făceam iluzii să te pot opri.

Am luat-o pe bulevardul Carol, hoțește, timorată de posibilitatea că nu te vei mai întoarce și sperând să te întorci. Dar nu m-ai părăsit atunci. Ai apărut după câteva ore, dându-mi de înțeles că plecaseși odată cu mine, și ai continuat apoi să-mi povestești despre Albert.

Ofbrother chat

RAKU: Cine e Albert? Nu cred că ne-ai spus.
VALENCIA: Polițiștii din zona Universității sunt de o nesimțire stilată.
EXMATRIX: Și până la urmă, păpușa aia avea sau nu o înregistrare?

20

Dar întâmplarea asta s-a petrecut târziu, pe la finele lui februarie, cred, după ce mă obișnuisem cu ideile tale și după ce intrasem în *alazar*.

Să mă întorc în ianuarie. Pe la începutul lunii, după ce am trimis scrisoarea despre vindecarea mea miraculoasă, ne-am dus la nunta lui Lucian. Evenimentul m-a luat prin surprindere, dar nu m-a afectat decisiv. Trăiam pe atunci experiențe exuberante și zdrobitoare totodată, aveam sentimentul cert că mă aflu în legătură cu Andrei. Începusem să-i zăresc fizionomia ori să i-o compun din mintea mea alertată și bolnavă. Aveam inima sfâșiată și pusese stăpânire pe mine o disperare fără margini precum și gândul învinovățitor că disperarea este un păcat. Știam prea bine că nu se poate să doresc un bărbat despre care habar n-am cum arată, numai pentru că am impresia că mă aflu în legătură spirituală cu el. Mă gândeam și că l-am creat în mintea mea de atâta timp depărtată de lume, dar mă gândeam și la o experiență magică, la o voință divină al cărei semn evident erai tu.

De aceea, nunta lui Lucian nu m-a afectat prea mult. Îmi plăcuse, de fapt, îmi plăcea, mă emoționa suportabil. Mi-am dorit să trăiesc alături de el. Îi apreciam gusturile vestimentare, îi adoram ochelarii rotunzi, care păreau desenați. Îi priveam cu admirație silueta subțire și aerul de savant neamț, plecat în expediție. Dar o iubea pe Liza.

Nunta a avut loc într-o biserică din Sinaia, unde un preot tânăr și cam figurant i-a cununat la ora 10, noaptea. Niciodată până atunci nu mai auzisem despre o nuntă nocturnă. Evident, ideea era a Lizei care era fata unui om bogat din Sinaia. Restul nunții, adică petrecerea, s-a ținut până în zori, într-o casă mare, care avea un salon imens la parter, plin de mese mici, aranjate cu fast și încărcare de mâncăturigrețoase. În mijloc clipocea un bazin, ornamentat cu nuferi din plastic.

Pentru mine nunta asta a fost importantă pentru că atunci am intrat

prima oară în *alazar*.

După miezul nopții, nașul a început să arunce cu petarde în curtea acoperită cu zăpadă. Individul era fratele Lizei, un puști ras în cap, deșirat, îmbrăcat în costum negru și foarte dornic să-și împărtășească distracția cu toți nuntașii. Se crease un vacarm mare și nimeni nu îndrăznea să-l oprească pe Goe. Nici măcar protestele tale comice, care-ți atrăseseră câțiva fani, nu s-au dovedit folositoare. Am urcat la etajul casei, încercând să ne refugiem într-o cameră din care să nu se audă zgomotul petardelor.

alazar, I

Cred că am deschis o ușă la întâmplare. Nu avea nimic special. Părea, ca și celelalte, un dormitor, dar înăuntru era un peisaj incredibil. Încăperea era învăluită într-o lumină verzuie, fosforescentă. Drept în față se afla un panou, pe care aveam să-l mai văd de câteva ori după aceea, un panou cât dimensiunile camerei, din care ieșea o față eterică. Trăsăturile, binecunoscute mie, erau ale aceluiași bărbat tânăr, cu pomeții proeminenți și alungiți spre urechi, zâmbind galeș, mișcându-se ușor într-o parte și în alta și privindu-mă cu afecțiune. Eram absolut convinsă că este Andrei. Jos, în dreapta panoului, se vedea o inscripție galben-strălucitoare: *alazar*.

M-am apropiat cu intenția să-i vorbesc, făcând, de fapt, câțiva pași, apoi am întins instinctiv mâna spre cuvântul care pâlpâia. În momentul acela m-am răsucit cu întreaga încăpere, ca și când cineva uriaș ar fi întors fila unei cărți din care făceam și eu parte. În secunda următoare eram în mijlocul unei mulțimi. Inițial, m-a izbit aerul de vară victorioasă și mirosul de ardei verde și de busuioc. Eram într-o piață de zarzavaturi, iar pe lângă mine treceau oameni îmbrăcați cu haine albe. Priviți cu atenție nu aveau nimic neobișnuit, erau femei și bărbați, dar aproape toți purtau pantaloni și cămăși spumoase. Nu vestimentația era ieșită din comun, ci felul în care se mișcau, prelingându-se pe lângă mine, din când în când poticnindu-se, îndreptând capetele ori zâmbind într-un fel nefiresc, ca și când ar fi fost niște fotografii decupate din reviste turistice.

Tarabele cu zarzavaturi, aliniate ca la armată, se întindeau de o parte și de alta. Până să mă dezmeticesc, un individ zâmbitor s-a

apropiat de noi și ne-a spus cu bunăvoință:

– Trebuie să ajungeți la Vila Roza.

Stăteai pe umărul meu, ca de obicei, de unde ai început să faci comentarii sceptice, să batjocorești indicația pe care tocmai o primisem, în sfârșit, să faci bâlci și să atragi privirile trecătorilor. Mă gândeam să mergem drept înainte până se termină piața, dar n-am apucat să-ți comunic gândul, că s-a creat o rumoare urmată imediat de o avalanșă de lume care alerga, obligându-ne totodată și pe noi să s-o luăm drept în față, mânați parcă de un val uriaș ori de un monstru. Nu mă puteam uita în spate, iar tu nu vedeai nimic și păreai la fel de speriat ca toată lumea. În marginea pieței, ni s-a deschis o străduță laterală, pustie, în mod incredibil, și am luat-o în direcția aia, și, pentru că nimeni nu ne urmase, ne-am oprit să ne uităm în jur. Nu se mai zărea nimic, nici mulțimea panicată, nici vreun urmăritor misterios. Doar un nor opac, o perdea care acoperea capătul străzii. De la o fereastră, o femeie ne făcea semne și trimitea *pâs*-ituri duse de ecou în josul străzii.

– Spune, Madona, ai urlat tu, dar femeia a dispărut de la geam și câteva secunde mai târziu din direcția aia a căzut la picioarele noastre un petec de hârtie. Pe el scria cu un marker, cu litere de tipar, groase: FERIȚI-VĂ DE OMUL CARE VĂ TRIMITE LA VILA ROZA! Ne-a pufnit râsul pe amândoi, ți-aduci aminte, că după ce am căzut prin trapa din mijlocul străzii și ne-am trezit în beciul întunecat, încă mai râdeam. Cel puțin eu. De aici nu știu cât de bine îmi mai amintesc toate amănuntele, știu doar că am rătăcit o bună bucată de vreme până când tu ți-ai dat seama că eram într-un labirint. Tocmai când ne organizasem și însemnam pereții cu o cretă galbenă pe care nu știu de unde o scoseseși, am ajuns în fața ușii cu portret. Bineînțeles că ți-ai dat cu părerea, ai spus tot felul de mitocănii la adresa pictorului, deși, ți-am spus, că era un portret cunoscut, ceva din pictura olandeză a secolului al 17-lea. Însă ai susținut că mă înșel. Era un portret de fată cu fața luminoasă, pe un fond întunecat.

În fine, am intrat pe ușă, iar tu ai început să cânți *Oh, darling!* și să te miști pe umărul meu încât nu știam ce e mai grav: să cazi, ori să atragi vreun pericol. Ne-am plimbat pe un coridor înalt, ca al unui castel; pe pereți erau atârnate portrete, iar din loc în loc - oale mari

cu plante, în special arbuști de interior. Aici am întâlnit oamenii fantomatici, niște ființe subțiri și incredibil de înalte, parcă alungite, care treceau pe lângă noi fără să ne vadă. Organizau o petrecere, căci intrau și ieșeau din camere cu tăvi de mâncare, castroane, coșuri de fructe. Erau niște oameni posomorâți ori numai serioși, femei cu rochii înflorate și bărbați în costume de mătase. Ne-am strecurat printre ei, apoi am început să vorbim tare, să facem tărăboi și să ne convingem că pentru ei nu existam. Țin minte că voiam să-i ating, să aflu dacă au consistență ori dacă sunt vii, dar, de-ndată ce mă apropiam de careva, acela își schimba direcția, se ferea în ultimul moment, încât atingerea unui personaj devenise un adevărat pariu.

Aproape că mă plictisisem când a apărut Margareta. Firește, atunci nu știam nimic despre ea. Era doar o femeie micuță și blondă, alungită și ea, dar parcă mai scundă decât ceilalți, o femeie care ar fi putut avea orice vârstă în jur de patruzeci, și spre care am întins mâinile, încercând s-o ating.

Prima impresie a fost ca un cutremur, iar următoarea terifiantă. Mai întâi am simțit cum ceva mă aspiră cu violență, ca și când aș fi fost jupuită, strânsă între chingi de piele, răsucită în toate părțile și azvârlită în abis. Când mi-am revenit eram într-un loc întunecat, cu impresia că cineva m-a folosit ca să-și sufle nasul. Chiar din primul moment m-au cuprins o tristețe și o groază pe care mă tem că nu le voi putea povesti. Era un sentiment de jale amară, ca atunci când ți se sfâșie sufletul pentru că știi că ai ajuns la capătul lumii, la capătul puterilor, azvârlit pe scări, bătut, scuipat, umilit până la refuz. Dar în afară de asta, mai era și spaima năvălitoare și fără putință de oprit. Pe negândite, am știut că aceasta era moartea. Cred că așa se simte omul nevoit să-și părăsească locul lui, ceașca lui de cafea, canapeaua zilnică. Papucii.

Cu timpul, habar n-am cât timp, am găsit puterea să ies din starea de amorțeală care îmi dădea impresia că stau covrig, pe partea stângă, și să mă familiarizez cu bezna dar mai ales cu gândul că nu exista nimic în jurul meu, nici un punct de sprijin, nici un obstacol. De văzut am început să văd ceva mai târziu, după ce simțisem și înțelesesem toate gândurile și sentimentele Margaretei. De fapt, aveam conștiința că sunt Margareta. Pierdusem sensul meu de

ființă, mai precis, ipseitatea mea era doar o impresie îndepărtată, un fel de adăpost pe care îl țineam de rezervă. Pe scurt, eram Margareta, o femeie deznădăjduită la maxim, a cărei existență se derulase lent timp de 60 de ani. Arăta anormal de tânără, și nu era doar impresia mea de când o văzusem prima oară, ci și analiza amănunțită pe care i-am făcut-o după aceea. Margareta se uita în toate oglinzile, se privea cu o tristețe care îmi face rău chiar și acum, când scriu. Se examina fără gânduri și ofta. Îmi amintesc că nemulțumirea mestecată ani după ani nu-i mai lăsase loc pentru nici un gând, nici măcar pentru o nedumerire trecătoare în legătură cu fața ei de femeie tânără și interesantă. Margareta avea trăsături de păpușă de porțelan. Părul, deschis la culoare, lua nuanțe diverse, de la auriu la roșiaticul pe care îl are părul blond, iar ochii verzi străluceau de un interes niciodată folosit la cote înalte – erau niște ochi nu prea mari, rotunzi, de un verde întunecat și transparent, ca fundul unei sticle de bere. Acești ochi se mișcau jucăuși pe o față aproape imobilă.

Viața ei trecuse fără mulțumire. Crescută într-o familie de țărani, într-un sat de nisipuri, la 16 ani s-a măritat. De aici începe de fapt drama ei. Paul Vașcu, bărbat mărunțel și chelios încă de la tinerețe, era un funcționar, care se întâmplase să treacă pe un drum de țară, la marginea dunelor de nisip, unde Margareta păzea oile sub un salcâm. Se oprise la umbră. Apoi, stătuseră de vorbă. După ce-a trecut prima jumătate de oră, s-au îmbrățișat puțin. În sfârșit, s-au strâns unul în celălalt, împreunându-se, aproape erotic. Și după aceea, s-au tot întâlnit câteva săptămâni la rând. Pe Margareta o impresionase felul îngrijit în care vorbea acest funcționar, ca și când n-ar fi vrut s-o rănească, și de aceea n-a îndrăznit să-l refuze. Când și-a dat seama că va avea un copil, speriată de pedeapsa părintească, s-a mutat la Vașcu, într-un târg, nu departe de nisipurile ei. Într-o cameră închiriată.

La puțin timp după ce a născut copilul, un băiat cu ochii mari, care nu semăna cu nici unul dintre părinți, Vașcu a murit.

Margareta și-a luat pruncul și a mers din casă în casă, din oraș în oraș, spălând rufe, pe unde se nimerea să primească de lucru. După vreo câteva luni de peregrinări i s-a îmbolnăvit băiatul și, ajutată de niște oameni inimoși, l-a dus într-un spital, din care n-a mai ieșit. Își

aduce aminte amănunțit zilele și nopțile în care aștepta pe la porțile spitalului să poate să intre și să-l vadă. Într-o zi i-au spus că murise.

De aici încolo singurul gând al Margaretei a fost să se mărite. A continuat să spele rufe cu ziua, apoi chiar și-a găsit un serviciu stabil, la un closet public. Zilele ei s-au scurs căutând în fiecare zi un bărbat care s-o ia de nevastă. Este de neînțeles cum în toată lumea asta mare, nu găsise pe nimeni care să-i îndeplinească dorința. Resimt și acum speranțele ei prăbușite, felul în care, în timp ce încasa banii pe biletele de toaletă, visa să întâlnească acel bărbat care s-o ceară de nevastă. Nu cred că s-a gândit vreodată la iubire, iar sentimentele ei față de cei câțiva bărbați întâlniți întâmplător sunt de modestă simpatie, întotdeauna amplificată de gândul cel dominator: căsătoria.

Margareta se uita la bărbați cu timiditate, făcând pe indiferenta, privind mereu în altă parte și desigur întrebându-i de la bun început care sunt planurile lor de viitor. Ocaziile fuseseră rare. La serviciu, nici nu privea spre clienți, iar la glumele lor lăsa capul în jos și începea să înjure încet și bolborosit. Până la 60 de ani viața ei a trecut în singurătate, speranțe, dezamăgire și miros de closete. N-a fost clipă în care să nu aștepte venirea logodnicului visat. Nici măcar după ce îmbătrânise și adormea pe scaunul de paznic al toaletelor, n-a renunțat la visul ei, pe care îl urmărea ca pe o datorie: se trezea speriată și apăsată de gândul ratării, ca imediat să intre în visul ei nădăjduitor. Se imaginea, cel mai des, într-un parc, privind cerul, cu indiferență totală față de cei din jur, în timp ce El, bărbatul atât de așteptat, se așeza pe aceeași bancă și începea să-i vorbească. Era cineva grav, politicos și avea totdeauna în mână un ziar, o servietă, măcar o mapă mică.

Într-o zi, după ce împlinise 60 de ani, Margareta s-a prăbușit pur și simplu în mijlocul străzii. Își aduce aminte capetele aplecate asupra ei, neputința de a se mișca și bineînțeles groaza imensă, după ce s-a trezit în întunericul fără margini. Apoi, când își pierduse cu totul firea, dintr-o dată, s-a luminat în jur. Plutea pe coridoarele unui castel, ducând continuu tăvi imense și visând nestingherită și fără speranța aia devoratoare la acel bărbat care nu venise.

Când te-am zărit așezat pe creanga de leandru am știut imediat cine sunt. Gândurile mi-au revenit, exact cum fixezi un dop în gura unei

sticle. Mi-am adus aminte tot drumul nostru de când intrasem în *alazar*. După cum mi-ai mărturisit și tu mai târziu, ceea ce m-a scos de-acolo a fost strigătul tău exersat pe toate tonurile. Ziceai că mi-ai spus numele de peste 50 de ori, dacă nu cumva ai exagerat povestindu-mi. Din momentul în care m-am trezit pe podea, aproape de ghiveciul cu leandru, am și luat-o la goană, evitând orice atingere de oamenii fantomatici. Nu mai știu cum am ajuns în stradă, parcă pe-o fereastră, dar știu că am alergat de-a lungul ei, până când am dat de un loc deschis, un fel de piațetă. Aici, drept în față, era o casă albă, cu pridvor țărănesc pe care scria *Vila Roza*. În stânga se vedea o fântână arteziană, străjuită de statuete de ipsos. Ne-am îndreptat spre fântână. Pe mine mă cuprinsese o sete mare, dar când m-am aplecat spre apă, am călcat totodată acea dală făcută special, prin toate filmele proste, să se reașeze zgomotos în matcă, deschizând poarta, nevăzută până atunci, din spatele fântânii. Am apucat-o instinctiv în direcția aia, mai mult de frică să nu se închidă la loc, și am ajuns într-o cameră care arăta ca o sală de cinematograf.

După ce m-am obișnuit cu întunericul, mi-am dat seama că te pierdusem. Pe urmă am început să disting siluetele micuțe care ocupau întreaga încăpere: valuri de omuleți roșii, stând unul lângă altul, parcă fără treabă, în așteptare. Am făcut vreo doi pași, ca apoi să-i văd cum se dau în lături, aliniați ca la trecerea regelui. Mi-au deschis o cărare, dreaptă, largă, ducând până la ecranul pe care scria *alazar*.

Ofbrother chat

EXMATRIX: Asta pare dintr-un joc, mai puțin chestia cu Margareta.
RAKU: Știu un tip, un hacker de la mine din cartier, care are un site www.alazar.home.ro, poate ai intrat acolo.
VALENCIA: Și eu am fost pe *alazar*, e cu de toate, dar mai ales cu noutăți IT.
K1: Oka :-) ai intrat pe *alazar*, ai făcut un nivel, dar ce căuta Andrei acolo?

21

Când am ieșit de-acolo, am văzut că eram tot la nuntă, pe coridorul de la etaj, de unde se auzeau foarte bine petardele nașului. Tu dispăruseși. Te înghițise pământul. Am trecut pe lângă o oglindă și am tresărit de surpriză: aveam o față de statuie. Totuși îmi făcea plăcere să mă uit la mine.

Întâmplarea din *alazar* m-a făcut să-mi ia mintea foc. Voiam neapărat s-o povestesc cuiva și nu aveam cui, nici măcar Ralucăi nu-mi venea să i-o spun, pentru că partea cea mai importantă, din punctul meu de vedere, era legată de Andrei. Recunosc că mă răscolise contactul cu Margareta, însă nu mă interesa câtuși de puțin femeia aia. Paradoxal, continuam să mă gândesc la ea cu inima sfâșiată și mai ales să-i retrăiesc amintirile ca pe propriile mele amintiri, să mă gândesc la toată deznădejdea aia de ființă neiubită și nefericită până la capăt, deși interesul meu real se îndrepta doar spre fața de pe panou. Ochii lui care priveau spre mine ca spre cineva cunoscut, regăsit după multă vreme de așteptare, și toată înfățișarea familiară, apărută dintr-o memorie avariată, dar care răspândea impresia unei trăiri dense și excepționale, mă convingeau fără urmă de îndoială că bărbatul de pe panou era Andrei.

Nunta a fost greu de suportat. Lucian părea resemnat, iar Liza obosită.

Am ajuns în București cu mașina unor necunoscuți, într-o dimineață de iarnă înghețată și strălucitoare. Mi-aduc aminte că eram cu pantofi iar zăpada era până aproape de genunchi, acoperită cu un strat crocant de gheață, încât urmele mele arătau ca niște găuri pe aleea necurățată din fața blocului. În cutia poștală aveam o scrisoare de la Florentina. Îmi scria din nou să am grijă de apartament și că este pe cale să-și găsească ceva mai serios de lucru. Și la Roma era iarnă, poate ceva mai blândă, dar tot scârboasă. Nu era fericită. Deși sperase că în Italia viața ei va înflori, nu era deloc așa, îi era dor de gropile din asfalt, de fețele văzute pe stradă, chiar și de telejurnalele sinistre, dar mai ales îi era dor de limba

românească, de cuvintele rostite pe toate tonurile și în toate împrejurările. Se simțea umilită acolo, nu era doar faptul că făcea o muncă de servitoare, ci că era străină, o persoană - venită-, pe care ceilalți o priveau cu superioritate și suspiciune. Îmi scria ceva despre o călătorie și promitea amănunte.

Acasă nu aveam nimic de mâncare, datoria la întreținere era astronomică, telefonul & Internetul ar fi trebuit plătite, iar eu câștigam atât de puțin că îmi venea să plâng. Mă gândeam să subînchiriez o cameră și să încep din nou să umblu după un serviciu.

Am deschis Netul, mi-am luat poșta și am început să-mi citesc scrisorile.

Cristian Avram îmi răspunsese primul:

Scumpa mea,

Scrisoarea ta m-a găsit într-un moment de disperare existențială. Revista noastră, căreia știu că tu îi zici cam pe nedrept *Timpuri prăfuite*, a căpătat o orientare care mă îngrijorează, de când sinistrul personaj a preluat conducerea. Nu vreau să te plictisesc cu amănunte grotești despre o stare de fapt din care numai un miracol ne-ar mai putea smulge. Și *à propos* de miracole, vreau să-ți spun că m-a impresionat povestea ta despre Magus, mai ales că eu însumi am trăit câteva experiențe mistice. Una dintre ele mă obsedează încă, i-am povestit-o nu de mult și lui Liviu Ioan Stoiciu și simt nevoia să ți-o spun și ție.

S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, prin anii 70, când eram student și-mi petreceam verile acasă, la Ruginoasa, nu departe de Iași. În vacanța aia despre care vreau să povestesc mă bântuia un vis, mai precis, începusem să-l visez pe bunicul meu dinspre tată, pe care nici măcar nu l-am cunoscut. Aveam în casă o singură fotografie cu el, de pe la 1930, în care arăta ca un tânăr visător și neștiutor de ce e pe lume, îmbrăcat în costum național și înconjurat de vreo 12 copii, și ei înfofoliți în bundițe noi și cămăși încrețite ca niște garoafe. În tinerețe fusese învățător și pierise în război, se credea că într-un lagăr rusesc. Dar eu îl visam ca pe un bătrân care mă privea cu ochi rugători și care adeseori mă lua de mână și mă

ducea spre un chioșc, acoperit cu viță sălbatică, unde obișnuiam să trândăvesc cu vreo carte în mână. Visul ăsta avea ceva dramatic în el, îmi dădea sentimentul unei vieți nefericite, încât mă trezeam cu o durere neputincioasă și învăluitoare de care nu mă puteam desprinde ore bune după aceea.

La început am crezut că este ceva îngropat în preajma chioșcului. Mi-am pierdut cam o săptămână tot cercetând pământul bătătorit, din fața și apoi de sub cele două bănci dinăuntru, până când am zărit o inscripție ascunsă de frunzele mari și întunecate. Era un nume scrijelit pe o stinghie a chioșcului, ca și când cineva care ar fi stat ghemuit pe bancă, pe jumătate întors spre ieșire, și-ar fi făcut de lucru cu un briceag. Scria pe lemnul alb-cenușiu cu litere de tipar, potrivit de mari și lustruite de ploi: GICĂ STĂNCULESCU DIN COMOȘTENI, 1944. Numele îmi era absolut necunoscut și nimeni din familie nu-l mai auzise. Mă simțeam ca în preajma unei taine capitale, am și scris atunci un poem, pe care l-am publicat mai târziu (*Litere la umbra groasă*). Poate că s-ar fi terminat aici, dacă n-aș fi dat întâmplător peste o broșură editată de Poșta Română, în care erau înșiruite localitățile și codurile lor poștale. Acolo am descoperit că există un singur Comoșteni, un sat din județul Dolj. Mai mult ca să-mi dovedesc mie că iau în serios Aventura, ori care ar fi ea, am trimis o ilustrată, pe care am scris niște tâmpenii de genul, *Domnule Stănculescu, sunt nepotul lui Nicolae Avram și îmi doresc de mult să vă cunosc…*

Surpriza cea mare a fost că omul chiar exista! Am primit tot o carte poștală, scrisă cu multă deferență și îngrijire, al cărei conținut aproximativ mi-l mai amintesc: *Domnule, vă aștept să-mi faceți o vizită.*

Pe vremea aia, o călătorie de genul ăsta nu constituia o problemă, căci plăteau părinții. Satul ăsta era în fundul lumii. Am schimbat mai multe trenuri și mașini și-am făcut o zi jumate până acolo, după un popas de câteva ore într-o autogară din Craiova. Am ajuns la prânz și nu mi-a fost greu să-l găsesc pe omul căutat. Avea o casă mare, boierească, în mijlocul satului, iar ceea ce m-a frapat, chiar de la intrarea în curte, a fost un chioșc asemănător cu al nostru, acoperit cu viță sălbatică. Gică Stănculescu era un om subțirel, nu foarte înalt, dar căruia îți venea greu să-i zici bătrân; părea mai

degrabă prăbușit, cuprins de o tristețe care cobora din creier peste fața palidă și mai ales în privirea cercetătoare, intimidantă, căci avea niște ochi care îmi dădeau sentimentul că au văzut tot ceea ce era de văzut pe lume.

Povestea lui m-a impresionat atunci devastator. Am rămas o săptămână acolo. Casa era ca un conac, populată de multă lume, copii și nepoți, dar și străini în trecere pe-acolo, ca și mine. Nu cred că am mai intrat după aceea în vreo casă ca aia, cu viață în exces, cu o colcăială declanșatoare de gânduri optimiste. În fine, era ceva acolo care venea din alt timp pe care eu îl ratasem.

Gică și bunicul meu se întâlniseră pe un drum de țară, în august 1944. Amândoi erau ofițeri care își primiseră gradul de căpitan după eliberarea Basarabiei și amândoi erau învățători, plecați la război pentru țara lor. Când România a rupt alianța cu Germania, ei erau cu un batalion mixt, de români și nemți, nu departe de Milcov. Conform ordinului s-au despărțit după o noapte de petrecere modestă - nemții spre sud, românii spre nord. Dar la puțină vreme batalionul lor a fost bombardat de avioane rusești. Soldații alergau în toate părțile, risipiți pe câmpurile secerate, mureau pe capete, iar comandamentul dintr-un sat, în care își puseseră toate speranțele, mărșăluind până la căderea nopții, fusese făcut zob. După zile lungi de teroare, când mai rămăsese o mână de oameni, Gică a dat drumul soldaților din subordinea lui, ca să se descurce cum pot, iar el a luat-o singur spre Iași, conform ordinului. Pe o potecă străjuită de porumb, nu departe de o haltă feroviară, s-a întâlnit cu bunicul meu. Nu se cunoșteau dinainte. Au avut noroc de un tren și-au ajuns până la Pașcani, iar de-acolo au mers pe jos până la Ruginoasa. Au stat la vie, în chioșc, aproape patru zile. Erau doi bărbați tineri care își iubeau țara și Mareșalul și care, ca orice român, știau că primejdia cea mai mare vine dinspre ruși și că orice alianță este de preferat, orice compromis merită făcut pentru a evita pericolul roșu. De aceea erau derutați, înfricoșați de noua alianță cu Sovietele și, mai ales, nu știau ce ar trebui să facă și ce ar zice Mareșalul.

După două zile de discuții și tensiune, s-au îmbrăcat cu hainele civile și au pornit spre Târgul Frumos, spre un han cu multă lume. Sperau să afle vești și mai ales sperau într-o rezistență a ofițerilor

de carieră. De cum au intrat în han, i-a recunoscut un sergent beat, care a început să urle din băierile inimii la ei. Locul era plin de soldățime rusă și de ofițeri români care așteptau să fie transportați spre Iași. Gică și bunicul meu au fost imediat luați pe sus, însoțiți să-și ia uniformele și aruncați într-un tren cu destinația Iași.

Noaptea au dormit în holul Universității, plin ochi de ofițeri români, dezarmați, îmbrânciți, păziți cu arma, tratați ca prizonieri de război. După încă o noapte petrecută în Universitate, și-au dat seama că vor fi duși spre lagărele comuniste. Gică a scris pe o foiță de țigară un mesaj: *Cine are suflet de român s-o anunțe pe Maria Stănculescu din Comoșteni că am căzut prizonier la ruși*. Și s-a semnat. A învelit în foița aia delicată și 100 de lei, apoi, a așteptat. În ziua următoare coloana imensă de ofițeri români a luat-o încet spre gară. Pe trotuare, civilii se uitau spre ei fără să comenteze. În oraș se auzeau doar zgomotele de tramvaie și cuvintele rusești, răstite de-a lungul coloanei. Gică și-a încrucișat privirea cu o femeie tânără și elegantă, i-a arătat biletul răsucit ca o țigaretă și l-a aruncat la picioarele ei. Femeia a călcat imediat peste hârtie și nu s-a mișcat din loc până când nu a trecut toată coloana. Era o avocată din București, pe care a întâlnit-o după ce s-a întors din lagăr. Ea a trimis o scrisoare spre Comoșteni, în care a strecurat și foița de țigară împreună cu cei 100 de lei. Așa a aflat familia de soarta lui. În timp ce despre bunicul meu nu se știa nimic.

I-au dus la Oranki, apoi prin multe alte lagăre, au îndurat lucruri greu de povestit, și-au pierdut tinerețea, speranțele și au trăit sub amenințarea morții timp de 12 ani. Nimic din ce ți-aș povesti nu ți-ar da cu adevărat o imagine despre ceea ce au trăit oamenii aceștia. De altfel, multe le-am uitat chiar și eu. Ceea ce mi-a rămas este imaginea unor sclavi obligați să muncească pentru binele marii Rusii comuniste. În anii ăștia, Gică n-a primit nici o veste de acasă.

Cei care se converteau la doctrina comunistă erau eliberați. Ceilalți, adică bunicul meu, Gică și alții ca ei, au rezistat, iluzionându-se că își păstrează demnitatea. Amândoi au muncit ca tâmplari, au mâncat coji de cartofi, au suportat isteria femeilor aduse să-i scuipe și să-i batjocorească pe dușmanii poporului. Au citit broșurile de propagandă. Adică au trăit cu viteză și acuitate ceea ce urma să trăiască tot Regatul României căzut sub comunism. În 1953, după

ce a murit Stalin, sub presiune occidentală, rușii au declarat că au eliberat toți prizonierii de război. Dar lagărele au continuat să-și ducă viața mai departe. Mulți ofițeri au intrat în greva foamei, alții s-au revoltat, alții au reușit să-și anunțe familiile. Prin 1956, le-a venit și lor rândul să plece. Într-o noapte au fost scoși cu încă vreo 20 de deținuți în afara lagărului. Gardienii le-au făcut semn să plece, apoi au început să tragă în ei. Gică a luat-o în zigzag spre un pâlc de mărăcini și a alergat până când a auzit o bufnitură în spate. L-a văzut pe bunicul destul de bine sau așa mi-a povestit. A murit împușcat în cap, de la spate, cu fruntea în țărâna rusească. Apoi, după ce s-a convins că murise, Gică a alergat continuu toată noaptea, s-a târât prin păduri ori prin lanurile uscate de porumb. Era toamnă și începuse să dea bruma. A întâlnit în drumul său oameni de tot felul, și buni și răi, a dormit sub cerul liber sau în grajdurile milostivilor și în cele din urmă a ajuns în satul lui.

L-am mai visat și după aceea pe bunicul, nu știu dacă sub impresia poveștii, dar cu certitudinea că am făcut ceea ce el își dorise de la mine.

Te îmbrățișez frățește,

Cristian Avram

Când am terminat scrisoarea poetului ai apărut și tu, îmbrăcat cu un costum bleumarin, în dungi albe, pășind prin fața ochilor mei ca pe un bulevard. Mă priveai ironic și afectuos totodată, iar ochișorii tăi verzi emanau o lumină calmă și mântuitoare:

– Frumoasă scrisoare, ai spus tu, am mai citit ceva asemănător, aș putea să-ți povestesc.

– Lasă-mă să citesc și restul corespondenței, am șoptit eu, deși mă înmuiase cu totul povestea lui Cristian Avram.

– Cum vrei, cum vrei, dar nu mai e nimic de citit, mi-ai răspuns tu, cu o voce largă, de rățoi.

Ofbrother chat

Q121: N-am auzit de Cristian Avram, dar îl cunosc pe Liviu Ioan

Stoiciu și-am să-l întreb de tipul ăsta.
EXMATRIX: Am mai auzit că i-au ținut în lagăr 12 ani, dar nu cred, totuși.
LORIS: Ba să crezi, pentru că am eu o carte care povestește pe larg chestia cu lagărele rusești. Dacă ai puțină răbdare îți zic și amănunte.
VANKU: Oricum, frate, asta e o chestie moartă și fumată, hai să nu mai dezgropăm morții! Ce mă interesează pe mine ce-a fost acu o sută de ani?
LORIS: *Drumul crucii* de Aurel State, așa se cheamă cartea.

22

Și într-adevăr, mare lucru nu mai era. Andrei îmi scria câteva rânduri, se scuza că nu are timp pentru o scrisoare ca lumea și îmi trimitea un link spre revista lui - *Arca salvatoare*. Era o revistuță de texte livrești, semnate de oameni necunoscuți, probabil prietenii lui. Cuprindea proză satirică îmbibată de simboluri și de porcării, comentarii docte și suficiente despre idei minore și, bineînțeles, nelipsitele poezii despre *o, ce bine era când traversam strada spre sânul mamei mele, ce-am să mă fac acum, blazat, inutil și gras.*

Revista asta mi s-a părut o jignire teribilă, nu știu cum să spun, dar de la un om căruia îi povestisem atâtea mă așteptam ca la rândul lui să-mi povestească, să mă mângâie ori să-mi zâmbească. Andrei era în căutarea gloriei, nu avea chef să fie corespondent! El voia să fie scriitor, iar eu nu avem nici un elan să citesc chestiile alea adormitoare și, după cum mi-o ceruse, să-i mai scriu și opinia despre ele. În toată revista era un singur lucru interesant pentru mine: o mini-prezentare pe care și-o făcuse și din care aflam că Andrei are 32 de ani. Era totuși o vârstă ceva mai încurajatoare.

Am trecut la scrisoarea lui Rufă:

Stimată LolaQ,

Am înțeles că nu doriți să ne vedem. Disprețul dumneavoastră față de medici mi se pare nejustificat. Dar nu vreau să vă plictisesc cu un subiect atât de delicat pentru dumneavoastră. Povestea despre vindecarea dumneavoastră miraculoasă, desigur, n-o voi pune la îndoială, pentru mine există numeroase explicații. Da, omul are o mare capacitate de autosugestie, capabilă să influențeze în mod spectaculos organismul. Dar aceasta nu înseamnă vindecare. Buba rămâne și reactualizează boala atunci când omul se așteaptă cel mai puțin, uneori, din păcate, într-un mod fatal. Mai cu seamă tulburările mentale conduc la stări induse prin tot felul de tertipuri ale minții intrate în haos, pentru că o minte cutremurată, ca să nu scriu deranjată, capătă o forță greu de controlat, prin intermediul căreia sunt scoase din meandrele subconștientului dorințe și viziuni

aberant conexate.

Deși nu doriți să ne vedem, am să vă rog totuși să meditați la ceea ce v-am scris.

Cu bine,

Dr. Nini Coroană.

P.S. Desigur, m-aș bucura să-mi mai scrieți.

Scrisoarea lui Rufă mi-a făcut rău, m-a agresat ca și când mi-ar fi trecut un fier încins prin suflet și m-a cuprins o jale mare. Îmi venea să plâng și eram și furioasă totodată, așa că am cășunat pe tine:

– Dacă Rufă ăsta are dreptate și mintea mea este *cutremurată* și mă aflu în pragul nebuniei? Simt uneori că îmi clocotește creierul, că se zbate ca și când și-ar da ultima suflare...

– E un semn de comoție cerebrală, ai spus tu. Și? Mare lucru! Când Albert a început să simtă prima oară...

– Lasa-mă odată cu Albert!

Nimic nu mă irita mai rău decât poveștile tale despre Albert, mai ales că le spuneai ca un papagal, cu o voce egală și doctă, ca și cum ai fi citit dintr-o invizibilă carte.

– De ce? Trebuie să știi! Neapărat! Migrenele lui Albert s-au aflat la originea Mediului, iar despre această chestiune chiar trebuie să-ți relatez în amănunt.

Când începeai să povestești despre Albert mi-era imposibil să te mai opresc. Albert era prietenul tău pe care îl disecai zilnic, îl analizai pe toate părțile și, ascultându-te, mă gândeam adeseori că și despre mine povestești cuiva, în altă parte. Din câte reușisem să te urmăresc, pentru că nu întotdeauna eram atentă, Albert era un individ de 30 de ani, însingurat și nefericit, care lucra aproape continuu pe un computer.

– Înainte să-mi spui despre Albert, n-ai vrea să discutăm despre intrarea noastră în *alazar*?

– Sigur că vreau, dar nu înainte, ci după ce îți spun despre migrene.

Povesteai monoton, într-un stil cam pedant, parcă prea atent la nuanțe și sensuri ca să poți trăi bucuria povestirii:

– Migrenele au început încă din gimnaziu, pe la 13-14 ani. Venea de la patinoar, printre blocuri, și apoi cu tramvaiul până în Balta Albă, cărând geanta mare, cu echipamentul de hochei, și gândindu-se la visul lui de învingător. Tot drumul spre casă era o evadare din lume, încât aproape că nu-și aducea aminte pe lângă ce clădiri trecuse, dacă erau copacii înfrunziți ori ce fețe întâlnise în drumul lui. Până acasă era un prinț fericit, un învingător ovaționat de tribune isterice, logodnicul dorit, salvatorul onoarei naționale. Se închipuia dând golul decisiv, patinând printre picioarele înfășurate în jambierele groase, urmărind doar pucul negru, pe gheața limpede, în care se oglindea chipul lui. Evident, se vedea matur, ca un bărbat abil și luptător ninja.

– De-asta îl apuca durerea de cap, mi-am dat eu cu părerea, însă tu ai continuat să povestești, ignorându-mi comentariul:

– Migrena îl cuprindea abia după ce intra în casă, după ce își lăsa pe cuierul din hol geanta enormă, de care se împiedicau, pe rând, toți membrii familiei, și pe care până la urmă o ducea cineva în debaraua din dormitorul lui. Era o durere profundă, care îl învăluia cu brutalitate, ca și când i-ar fi fost capul strâns în prosoape ude și reci. Era ca o menghină din cârpe care îl aducea la exasperare și îl făcea să plângă în hohote, așezat cu fruntea în palmele mamei lui.

– Putea să ia un Saridon.

– Se înțelege că lua tot ce se găsea pe vremea aia și tot ce aducea mama lui de la spital, se înfofolea bine și se așeza pe marginea patului, cu spatele pe jumătate sprijinit de tăblia tapetată cu perne mari. Lângă pat avea o masă mică pe care își așezase primul lui computer. Era un HC 85, legat la un televizor auto, alb-negru, și la un casetofon, prin care introducea informația. Tastatura o ținea pe genunchi și butona repede, în ritmul vieții care pulsa în el, odată cu fiecare lovitură pe care o dădea dușmanului, odată cu mișcările rapide și sofisticate pe care le făcea personajul de pe ecran. Iar acest erou de pixeli era nu doar un frate, ci parte din sine însuși, intrat

într-un joc fermecat și serios, acaparator până la uitarea durerii înnebunitoare, disipată ca o ceață, risipită și în cele din urmă dispărută, pe măsură ce Albert se apropia de nivelul al 3-lea.

Mi-ai povestit mult despre Albert, despre jocurile și migrenele lui, nici nu mai știu câte și ce, ci îmi aduc aminte doar cum stăteam ghemuită pe canapea, ascultându-te pe jumătate, și pe jumătate gândindu-mă ce să fac, cum să-mi găsesc ceva de lucru, unde să mă duc. La un moment dat am intrat pe Net și am început să caut joburi. Tu continuai, cam ambalat aș zice, ajunseseși să povestești despre imnul pe care Albert îl prelucrase electronic, despre încercările lui de-a face un clip al echipei de hochei. Amănunțeai fiecare etapă, în timp ce eu citeam repede: *angajez menajeră, ….vânzătoare tânără, …..secretară maxim 25 de ani, caut intelectuală pentru copil, …femeie menaj de două ori pe săptămână, …secretară cu bune cunoștințe de lucru pe calculator, tânără, drăguță, cunoscătoare engleză, germană, studii superioare, cel puțin 1.70 înălțime.*

Tu descriai un program care făcea să fâlfâie steagul clubului pe melodia de la *Paloma blanca*, iar eu treceam în viteză peste toate anunțurile care conțineau cuvântul *tânără*. Până la urmă am găsit ceva care mi-a stârnit curiozitatea: *căutăm bucătăreasă pentru o zi pe săptămână, salariu bun.* Dădeau un telefon fix, care părea de prin nordul orașului.

Ofbrother chat

VALENCIA: Și pe mine mă enervează ăștia care angajează secretare și cer tot felul de calități, ca și când s-ar duce cineva să se facă secretară când știe două limbi și mai arată și bine!
EXMATRIX: Le știu, HC-urile, și la mine în casă era unul la un moment dat.
ELVIRA: Are și doctorul dreptate, nu te supăra…!
TROTILA: Doctorul? e imbecil, vă spun eu!
Q121: Albert există ori e inventat? Frate-meu a făcut hochei în liceu, la un club din Balta Albă.

23

Discuția despre *alazar* n-a fost lămuritoare pentru mine. Erai încântat de toată excursia fabuloasă, dar, spre deosebire de mine, tu luaseși totul ca pe un joc incitant și atât. Nici măcar nu puteam să te fac să înțelegi experiența mea cu Margareta, nici nu știi, îți spuneam, cum simt încă tristețea acelei femei, ca și când aș fi trăit încă o viață, așteptând, muncind, îmbătrânind, în sfârșit o viață cu toate amănuntele ei, cu zorii zilei, cu spălatul, îmbrăcatul, cozile la alimente, risipindu-mi forțele ca să găsesc mâncare, ca și cum aș fi trăit, îți spun, aș fi murit și aș fi înviat apoi, într-o altă viață.

– Da, răspundeai tu, mângâindu-ți obrazul luminat brusc, impresia este puternică și îmi închipui că ai încă amintirile acelei întâmplări, deși te asigur că ai stat doar câteva minute acolo, nici nu văzusem unde ai dispărut, dar mi-am imaginat că ai căzut în vreo capcană. Te-am strigat Laura-Laura, până m-am plictisit, te-am căutat prin împrejurimi și la un moment dat am văzut-o pe femeia aia surâzând, însuflețită, parcă, și privindu-mă pe furiș dintr-o oglindă. Inițial, am crezut că știe ceva, dar când m-am apropiat de ea s-a ferit ca și când i-ar fi fost teamă să n-o ating; tot așa reacționa și când îți strigam numele, se îndepărta, se întorcea fără veste, intra în câte o cameră în care nu avea treabă, așa că am început s-o urmăresc și să-ți urlu numele pe tonuri înalte, până când te-ai rostogolit dinăuntrul ei ca dintr-o oală uriașă de smântână.

M-a uimit că nu știai mai mult decât mine. Singura diferență era că tu nu păreai deloc speriat, nu considerai nimic anormal, ci chiar sugerai că ne vom întoarce în *alazar*.

– Și Andrei?

– Care Andrei?

– Era acolo, l-am văzut la intrare, un chip uriaș, ieșind din panou...

– A, la intrare, nu era Andrei, nu era cineva, era... *alazar*.

Mi-ai povestit mult, ce-i drept, și destul de răbduliu, dar mi se părea

că nici tu nu știai, ori nu erai în stare să-mi explici, pentru că vorbeai despre *alazar* ca despre un univers oarecare, așa cum este magazinul, cinematograful ori școala, în fine, un loc banal, populat cu indivizi, nu contează cum arată, posibilitățile fiind, din punctul tău de vedere, oricum infinite, cu o întreagă încăpere de omuleți roșii, care îți erau și ție tot atât de străini pe cât îmi erau și mie.

În ziua următoare am sunat la oamenii care cereau bucătăreasă pentru o zi și m-am și dus să mă vadă. La plecare, în lift, ne-am întâlnit cu doctorul Rufă. Tu stăteai agățat de buzunarul impermeabilului meu galben. Urcai pe șiretul de la glugă și te strâmbai înfiorător, dar în ciuda eforturilor tale de a-i atrage atenția, Rufă te privea tot așa cum privea și butoanele liftului. Înalt, cu paltonul gri, întins impecabil, ca o bucată de tablă, cu părul pieptănat peste cap și fața albă și țeapănă ca o coajă de ou, semăna cu manechinele de pe la sfârșitul anilor 80.

Obraznic, l-ai luat la întrebări:

– Salutare, doctore! Cam târziu pentru mers la slujbă! Unde ai plecat pe vremea asta câinoasă?

S-a uitat la tine în trecere și pe urmă a răspuns, privind pe deasupra capului meu și trăgând de cuvinte până a ajuns liftul la parter:

– Într-adevăr, e iarnă cu ger mare, dar există semne, am văzut de pe balcon, să iasă soarele, și nimic nu este mai sănătos ca o zi de iarnă ca asta, cu zăpadă și soare strălucitor. La revedere!

A ieșit repede și din câțiva pași a fost la mașina lui, trasă chiar lângă ușa blocului, un Tico albastru.

– Omul ăsta nu cred că este vreodată atent la ceilalți. Nu cred că-i pasă de cineva.

– Ei, nu fi atât de sigură, mi-ai răspuns tu, ținându-te de capacul buzunarului. Sunt mulți oameni care se poartă și vorbesc convențional numai pentru a face față timidității, pentru a se proteja de invazia lumii din afară ori pur și simplu de frică. Sunt realmente îngroziți de orice întâlnire, de orice individ care se apropie de ei, de viață, de regulile lumii, uneori, fără nici un motiv.

Trăiesc în stare de alarmă și își ascund tensiunea prin poza asta înțepată, de păpușă tâmpită.

Apoi, mi-ai povestit ceva, o istorie ilustrativă, bineînțeles, dar eu evadasem deja, înaintam printre gândurile mele, care mă făceau să mă simt în miezul lumii.

Îmi aduc aminte că tot drumul m-am gândit la Andrei, încercând să găsesc o cale prin care să-i cer să-mi trimită o fotografie. Dragă Andrei, trimite-mi o poză, ca să știu cum arăți, nici nu se pune să ne mai scriem dacă nu-mi văd corespondentul, de fapt, aș vrea să știu dacă ne întâlnim cu adevărat în lumina albă ori în *alazar*, să nu te faci că nu înțelegi, este imposibil să nu știi de aceste întâlniri... și tot așa, perindând prin minte cuvintele alea de nespus, pe care nu se cade să le scrii unor străini, am ajuns în strada *Barbu Delavrancea*.

La adresa pe care o căutam era o vilă construită în perioada interbelică, împrejmuită pe trei laturi cu ziduri înalte și cu fațada la vedere. Am urcat cinci-șase trepte, până în verandă, și am sunat la interfon. M-a intimidat și sunetul, care semăna cu sirena pompierilor, dar și descoperirea surprinzătoare că asupra mea era îndreptată o cameră video. După un timp, în cadrul ușii a apărut o doamnă gravă, cu ochi de oțel, care era menajera, desigur. M-a condus înăuntru, într-o încăpere vastă, o sală pardosită cu marmură albă, încălzită. Peretele din stânga mea era complet din sticlă groasă, dublată de un grilaj negru, lucrat cu un model baroc, din flori și arabescuri. Mai târziu am aflat că peretele acesta se ridica în timpul verii, devenind o copertină, care umbrea trotuarul până la bordura piscinei. Pe ceilalți pereți se vedeau intrări arcuite. Una dintre ele dădea pe scara care cobora în bucătărie. Pe-acolo am ajuns în final, într-o încăpere largă, cu ferestrele sus, ca la orice demisol. Era bucătăria, utilată cu aparate diverse din inox, încât mi-a trebuit mult până să–mi dau seama care era aragazul, care era frigiderul ori mașina de spălat vase.

Stăpâna casei, o femeie subțirică și prietenoasă, cu figură asiatică, și-a spus numele, ca și când ar fi trebuit să-l știu: Felicia Ardelean. Bineînțeles, m-a întrebat ce experiență și ce pregătire am. Nu puteam să-i spun că de cele mai multe ori mâncam pastă de roșii pe pâine și că n-aveam nici o idee despre gătit și bucătărie.

– Doamnă, am început eu să mă laud, sunt licențiată în filologie clasică, iar educația mea este o garanție că n-am să vă scuip în mâncare. Sunt și foarte ordonată, iar despre experiența mea culinară vorbește vârsta.

– Câți ani aveți? Mă privea deja cu neîncredere, dar și cu o ușoară curiozitate.

– 43.

Mi-a cerut actele și, în timp ce le cerceta, am început să mă milogesc repede, ca școlarii de gimnaziu care vor să se învoiască de la ore: ați putea să mă angajați de probă, este o experiență și pentru dumneavoastră, nu numai pentru mine... Și pentru că nu spunea nimic, am adăugat aproape cu elocvență: Am citit multă literatură sud-americană.

Felicia mi-a înapoiat actele cu sprâncenele arcuite. Voia explicații, așa că am continuat: nici nu știți câte rețete culinare sunt în romanele argentiniene! Ca să nu mai vorbim despre bucătăria antichității greco-latine, pe care o am la degetul mic. Și vă asigur că încă n-a murit nimeni otrăvit de mâncarea mea...

Poate că am amuzat-o, poate că a și ispitit-o ideea de a avea în bucătărie o profesoară de latină sau poate că i-am fost simpatică, cine știe, că în cele din urmă m-a acceptat pentru două săptămâni.

Bucătăria avea o ușă care dădea în curtea din partea dreaptă, pe unde se ieșea direct în strada Rozelor. Trebuia să vin lunea, foarte devreme și să pregătesc masa până în prânz. În bucătărie mă așteptau ingredientele și lista cu mâncărurile dorite. Familia era compusă din trei persoane mature; mi-a spus că avea un copil student. Fiecare membru al familiei avea programul lui, cu excepția zilei de luni, când se reuneau și luau masa împreună. Menajera venea de două ori pe săptămână. În afară de mâncarea cerută, din când în când trebuia să fac și prăjituri pentru toată săptămâna. Salariul era de două milioane pe lună. La plecare, noua mea stăpână mi-a spus că nu este interesată de mâncături exotice, preferă mâncarea autohtonă.

Cum am ajuns acasă am dat o căutare pe Google, să-mi dau seama

cine este familia Ardelean și am aflat destul de repede că erau patronii unei firme de soft – *AFASOFT* -, probabil Alin și Felicia Ardelean. Aveau cam vârsta mea.

Nu mi-am făcut nici o grijă în legătură cu slujba asta. Nici nu-mi făceam probleme că n-o să mă descurc, atâta timp cât îmi lăsa ingredientele. Era clar că nu trebuia decât să le amestec. Adevărul este că mă bazam și pe tine.

N.B. În afară de binețiutele comentarii, pe chatul *ofbrother* era o scrisoare lungă pentru mine, o scrisoare semnată *Doru*.

24

Scrisoarea lui Doru a constituit o surpriză totală:

Hello Laura!

Am citit câteva dintre mesajele tale, între care unul mi-a stârnit interesul în cel mai înalt grad. Este vorba despre povestea lui Fănică, soldatul condamnat la moarte. Întâmplător, dețin o scrisoare veche, adresată unei surori de-a bunicii mele, și care conține mai multe elemente care mă fac să cred că semnatarul ei și Fănică, despre care vorbești tu, ar putea fi același om. Am copiat scrisoarea în grafia actuală, scutindu-te de greșelile ortografice, și te rog să-mi spui ce părere ai. Ana, sora bunică-mii, a plecat din Transilvania pe când avea 12 ani, a luat drumul Bucureștiului, unde a găsit de lucru la o fabrică de ciorapi. Nu știu prea multe despre ea, decât că a murit pe la începutul anilor 80, iar bunica a moștenit-o. Cum tocmai primisem repartiție la Muzeul Antipa și nu aveam unde să stau, am locuit eu în garsoniera lăsată de tanti Ana și printre lucrurile ei am dat și de această scrisoare, pe care o rescriu mai jos. Era scrisă cu creionul chimic pe file mari, cândva liniate, făcute sul, ca un papirus, învelite într-o bucată de mătase și băgate într-o poșetă.

Aștept să-mi răspunzi,

Doru

Scumpa și dulcea mea Ană,

Îți scriu încă odată cu toată disperarea în care soarta m-a aruncat și te rog în genunchi să mă ierți și să vii, ia-ți inima în dinți și vino pân-la Severin, ca să-ți mai văd măcar o dată, pentru ultima oară, chipul tău de înger adorat și pe care nu mi-l mai pot scoate din sufletul meu nenorocit.

Ană, dragostea mea, iartă-mă, dacă nu pentru ce ți-am făcut, măcar

creștinește, ca pe un condamnat care își cere iertarea, înainte de moarte. Sufletul meu, cum poți să fii atât de crudă și să nu vii niciodată, de un an jumate, de când stau aici și putrezesc fără vină? Te-am așteptat ca pe-un cireș copt, săptămână de săptămână, deși mi-a spus Gelu că nu vrei să vii, că ți-am distrus viața și nu vrei să mai știi de mine. Ana mea iubită, ce puteam eu să fac, dacă m-au ridicat în ziua nunții ca pe un tâlhar de drumul mare, m-au smuls de lângă tine și m-au aruncat în temnița în care îmi putrezesc oasele și mi se usucă inima. Nu-ți spun ce pătimesc aici, decât că toate s-ar ușura dacă te-aș mai vedea odată: să te văd o dată și să mor.

Nu sunt vinovat, cum ți-am mai scris, n-am nici o vină pe sufletul meu, m-a aruncat aicea răzbunarea unei fiare și pentru că mă gândesc că poate n-o să vii, am să-ți spun aici, unde este începutul nenorocirii mele.

Suflete al meu iubit, păstrează scrisoarea asta care poate să fie ultima mea mărturie. Am mai scris și pe marginile unei cărți pe care o am aici, *Legiunea Străină*, și vreau să i-o trimit unei fete pe care am cunoscut-o eu mai demult. Nu te supăra că nu e nimic, e fata unui avocat din București, pe care o chemă Mitina, și pe care o s-o rog cu Dumnezeu din cer să facă ea recurs ori să mă ajute cumva pentru că trag nădejde, chiar și acum după ce m-au condamnat la moarte, că viața mea nu se sfârșește aici.

Ană, scumpa mea, toată povestea a început acum 10 ani, în 1917. Eram mobilizat la manutanță și-am primit o permisie de cinci zile că mă pusesem bine cu sergentul. Voiam să trec pe la mama, prin Colentina, și pe urmă să văd pe cineva, în sfârșit, prostii și distracții de-ale mele, care eram și eu atunci tânăr, abia împlinisem 20 de ani. Când am urcat în tren am băgat de seamă că se luase după mine un camarad de-al meu, unul de era curier, Mihail, de-un leat cu mine, și care îmi plăcea că era băiat de caracter. Îți jur pe sufletul mamei mele că n-am avut habar că el plecase fără învoire, de nebun. Cum a fost, cum n-a fost, s-a rugat de mine cu cerul și pământul, s-o luăm spre Craiova fiindcă era amorezat. Avea un medalion cu fotografia iubitei lui și o privea cu lacrimi în ochi. Numai tu știi cât sunt eu de sensibil la dragostea altuia și mai cu seamă când văd omul nefericit. Era fata unui politician, o chema Rica. Iar mai târziu, pe la 1920 am și văzut-o, printr-o întâmplare,

la Galați. Era o fată brunetică și gingașă, scundă și cu ochii mari, prea mari, ca să mă înțelegi.

El nu mai știa nimic de ea, de vreo două luni, de când se înrolase, și voia acum s-o caute acasă. Piedica cea mare, era că familia fetei nici nu voia să audă de el, ba mai mult, mai fusese alungat de la poarta casei, cu scandal mare, cu servitori înarmați.

Așa că am luat-o spre Craiova și l-am rugat să mă lase pe mine să culeg întâi informații despre fată, să ne facem un plan, ca să poată s-o întâlnească la sigur. Ghinionul nostru a fost că fata plecase din țară, era undeva în Elveția, unde o dusese taică-său, ca s-o pună la adăpost. Nu-ți pot povesti jalea care l-a cuprins pe camaradul meu și nici cum am ajuns să merg cu el mai departe, pe firul Jiului, spre Comoșteni. Am mai urcat în câte-o căruță, ne-a luat unul cu trăsura, am mai mers și pe jos și seara, când se întunecase bine, am ajuns la ai lui. Mihail era fiul unui dascăl de școală, un om impunător și întunecat tare. După ce am bătut în poartă, ta-său a ieșit din casă și-a rămas încremenit în capul scărilor. Erau vreo 10-12 trepte, iar omul ne privea încruntat și de sus, ca de pe-un piedestal. Și-atunci l-am auzit pe Mihail - Tată, am dezertat, eu nu mă mai întorc la regiment! Și plângea în hohote, încât câine să fi fost și tot te-ai fi îndurat de el, baremi să bea o cană cu apă dacă nu altceva. Află, scumpa mea, că au ieșit frații și sora lui și-au început să se roage de taică-său și-a ieșit și mumă-sa plângând în tăcere, iar omul ăla i-a spus liniștit: Du-te îndărăt, la regiment! S-a întors și-a băgat familia în casă și-a închis ușa. Am mai stat o vreme prin curte și pe urmă am luat-o spre Jiu, cu gândul să trecem înot și s-o luăm spre un conac, unde credea el că ar putea fi Rica, deși auzise bine că plecase din țară.

Se făcuse frig, era pe la începutul lui septembrie. Eu am rămas pe malul apei încremenit când am auzit jandarmii strigând - Stai, că trag! . Mihail intrase în apă și nici nu știu dacă a auzit. L-am văzut cum s-a întors spre mine și mi-a făcut semn și pe urmă l-am văzut prăbușindu-se sub bătaia puștilor.

Pe mine m-au arestat fără întrebări și am tras vreo două săptămâni după întâmplarea asta, până s-a dovedit că eram în permisie și până a venit unchiul Nicu de-a vorbit cu cine trebuia.

În toată povestea a fost amestecat și un căpitan, unul Tudor Afronie, un nenorocit care de fapt era comandantul lui Mihail, și care îi cășunase pe mine. Mă scotea vinovat de instigare la dezertare, pe urmă zicea c-am falsificat semnătura sergentului și, dacă nu era să intervină chiar colonelul, mă trimitea la Batalionul disciplinar. Ei, omul ăsta este cel care a depus mărturie acum! Mă acuză c-am furat banii regimentului, legând învinuirea asta de toată povestea cu Mihail. Atunci, în toamna lui 1917, au dispărut niște bani de la casieria manutanței, unde eu nici nu călcam, și procesul ăsta a ajuns să se judece acum, tocmai pentru că acest câine de Afronie l-a tot scos basma curată pe casier, care e un văr de-al nevesti-sii.

Ană, sufletul meu iubit, crede-mă și nu mă alunga din inima ta. Sunt nevinovat și se poate să mă duc, pentru că după cum vei fi aflat, s-a dat sentința. Se poate să nu mă mai găsești în viață când vei veni, dar gândește-te cât ar face pentru mine să pot să te mai văd o dată. Îmi tremură sângele în mine, dar în același timp, există ceva care îmi spune că Dumnezeu n-o să mă lase să mor nevinovat.

Și de-oi muri, am să mor cu gândul la tine și uscându-mă de dorul tău,

Fănică.

Cel mai mult m-a frapat informația despre tanti Mitina. N-o cunoscusem decât din povestite, pentru că murise puțin înainte de a mă naște eu, dar aveam un portret al ei care m-a fascinat în copilărie, și care o înfățișa ca pe o femeie brunetă, cu buze bombonoase și cu o privire care părea să intre imediat în dialog cu mine. Era ceva familiar în figura ei, emana instantaneu încredere, făcându-mă să regret că n-am cunoscut-o. Mitina era vară primară cu bunică-mea. Îmi aduc aminte vag că fusese măritată cu un tip blond, cam șters, și că nu avusese copii. Din scrisoarea asta era clar că îl cunoscuse pe Fănică și probabil că *Legiunea Străină* ajunsese în cele din urmă la ea, împreună cu mesajul lui disperat. Poate că l-a ajutat. E posibil să fi făcut recurs, dar și mai posibil este ca nefericitul de Fănică să fi murit nevinovat.

Ofbrother chat

MORFEU: Excelentă scrisoarea lui Doru! Merită un premiu că a

scris-o. Putea s-o țină doar pentru el.
ABADON: De ce-ar ține-o? Oricare ar fi făcut la fel. Pe mine mă intrigă numele *Comoșteni*, care a mai fost în altă scrisoare...
VANKU: Se pare că Fănică a murit nevinovat. Care mai știe ceva, să toarne aici!
STIL-X: Dorule, mai lucrezi la Antipa? Aș vrea să ne mai scrii câte ceva.

25

I-am scris lui Doru o scrisoare entuziastă și m-am întors la povestirea mea.

Atunci, pe la finele lui ianuarie, am scris alte scrisori. Bineînțeles, am lăudat revista lui Andrei în câteva rânduri și am încercat să mă concentrez pe chestiuni pozitive. Că îmi găsisem slujba de bucătăreasă, era un pas important, dar tot mai aveam nevoie de bani ca să supraviețuiesc. De pe la edituri mai scoteam două milioane, dar mi-ar mai fi trebuit măcar încă două de undeva. Să dau meditații ar fi fost o idee, dar ar fi trebuit să cunosc niște profesori care să mă recomande elevilor lor. De altfel, avusesem un singur elev particular, pe Raluca, pe care o întâlnisem întâmplător într-o librărie. Mai realist mi se părea să închiriez cuiva o cameră ori să scriu teze de licență, dar acum nu era perioada. Oricât încercam să mă gândesc la existența mea, îmi năvăleau în creier celelalte nemulțumiri, mai exact nefericirea cumplită care mă umplea de obidă și îmi punea un nod în gât. Eram prinsă de sufletul lui Andrei, îl simțeam aproape de mine și pe cât încercam să mă împotrivesc, pe atât mă simțeam mai aproape de el. Cobora peste mine ca o umbră răcoroasă și parfumată, și, pe măsură ce îmi lăsam sufletul să fluture, mă gândeam că trăiesc o beatitudine combinată cu mila și grija față de mine însămi. Aveam impresia că în miezul inimii îmi cresc frunze moi și în același timp mă cuprindea teama să nu fac un infarct. Eram disperată și absolut singură.

Tu povesteai despre Albert, fără să te pot întrerupe. Așa că m-am hotărât să-i scriu lui Rufă, să mă duc la un doctor, să tratez lucid situația.

Dar nu puteam să-i scriu lui Rufă despre intrarea în *alazar*. Nu voiam să-l șochez și mai mult. Apoi, pentru mine era mai greu de suportat starea de buimăceală și sfârșire în care trăiam. Așa că am ales să-i scriu despre ea, începând de-a dreptul brutal cu *Domnule doctor, am 43 de ani și m-am îndrăgostit de un bărbat tânăr, mai tânăr cu zece ani decât mine...*

Tu stăteai ca de obicei pe imprimantă, povestind cu voce egală despre Albert. Ajunseseși la un moment crucial, din adolescența lui, și din când în când mă obligai să-mi întrerup scrisoarea și să te ascult. Părul tău roșu-întunecat, tuns scurt, fața întinsă și strălucitoare, dar și ochii, în ciuda faptului că erau deschiși la culoare, îți dădeau într-adevăr, aerul distins și spiritualizat pe care îl are Keanu Reevs. Povesteai liniștit, fără grabă.

Căderea comunismului l-a prins într-un moment de răscruce. Albert avea 17 ani și era atacant la echipa de hochei de la clubul Triumf. Urma să treacă la seniori, iar gândul acesta îl stăpânea de dimineața până seara. Pe la liceu se ducea din ce în ce mai rar, mai ales că după ce trecuse de treapta a II-a nimerise într-o clasă în care nimeni nu se omora cu firea, erau într-un fel de vacanță din care îi mai deranja din când în când diriga, mai cu seamă pe cei care aveau prea multe absențe nemotivate. Albert se îngrijea să-și aducă toate motivările date de clubul sportiv, iar când voia să plece, se învoia înainte de oră, cu vă rog frumos să-mi dați voie, mă așteaptă mama s-o schimb, e de azi-dimineață la coadă, la o alimentară din Dristor, să prindă niște lapte, ori niște telemea ori mai știu eu ce, iar profesorul îl asigura că nu-i va pune absență. Pleca grăbit, de cele mai multe ori spre un chioșc de pe la Piața Rosetti, unde se găseau gogoși calde, apoi hălăduia pe străduțele din apropierea Liceului Unirea, imaginându-și fie cum o uimește pe fata antrenorului, fie cum ajunge cel mai bun hocheist din lume, căutat și cerut de toate cluburile. În perioada aia, ai lui își cumpăraseră video de la nemți și una dintre principalele preocupări ale lui Albert era să facă rost de filme, în special cu Chuck Norris, de pe la alți băieți ai căror părinți mai ieșeau din țară. În privința asta, el era privilegiat, căci tatăl lui pleca destul de des, fiind șeful unui departament important al Uzinelor 23 August și un cetățean de încredere. Ieșise de multe ori și se întorsese de fiecare dată. Era un om loial partidului și devenise un fel de reprezentat permanent de câte ori uzina era invitată pe la vreun târg ori în rarele ocazii în care primeau comenzi de afară și era nevoie de cineva pentru discuțiile preliminare.

În zilele Revoluției, toată familia a stat în casă. Mama a anunțat la spital că nu poate să vină, tatăl își luase câteva zile de concediu, iar Albert a fost păzit cu strășnicie, ținut în camera lui cu un - stai așa să vedem ce se întâmplă, nu cumva să ieși afară că îți dă careva în

cap.

După împușcarea lui Ceaușescu, primul gând al lui Albert a fost că. în sfârșit, se vor găsi casete cu filme, un gând uitat repede, căci pentru el a început o perioadă cumplită. N-a putut să intre în niciunul dintre puținele cluburi care aveau echipe de hochei în momentul ăla. Nimeni nu părea dispus să-și mai amintească de victoriile lui, de golurile care salvaseră în atâtea rânduri prestigiul clubului. Câțiva băieți intraseră la Dinamo, se duseseră pur și simplu și fuseseră primiți fără prea multe întrebări, imediat în primăvara lui 90, când lumea aștepta derutată să primească ordine, să le spună cineva ce au de făcut. Oricine angaja pe oricine, nimeni nu era dispus să refuze, atâta timp cât nu exista nici o restricție, nici un regulament, doar o teamă imensă și generală de a nu fi găsit vinovat pentru ceva. Așa că, în timp ce unii strigau proteste anticomuniste în Piața Universității, alții își găseau un loc de muncă mai bun ori își transformau vechiul loc de muncă în societăți pe acțiuni. În special cei care lucrau în turism s-au orientat cel mai repede. Mai intraseră în contact cu lumea liberă, prin turiști, prin atmosfera ceva mai destinsă a hotelurilor și restaurantelor. Cei mai destoinici și-au dat șeful afară pe motiv că e comunist, venind cu ideea acțiunilor comune, ori au început o afacere, profitând de toate facilitățile vechiului loc de muncă. Tot așa, sediile diferitelor organizații comuniste s-au populat cu edituri, redacții de ziare, dar mai ales cu firme de import-export. O clădire cu atât de multe instituții, cu uși înzorzonate, cu inscripții pompoase și diverse, cum devenise chiar o aripă a fostului CC, era privită cu respectul cuvenit noii lumi capitaliste care se ridica uimitor, sub ochii majorității, adică ai celor care continuau să aștepte. Iar printre aceștia era și Albert. El credea că cineva avea să-l cheme, că antrenorul îl va recomanda, că orice echipă va avea nevoie de el.

Anul școlar s-a încheiat pe neașteptate, oricum orele nu se mai țineau, iar profesorii erau preocupați de ziarele și partidele politice care apăreau în fiecare zi. Vara lui 1990 a fost una de totală deznădejde. Până atunci, pentru Albert activitatea socială se limita la antrenamentele de hochei și la școală. Acasă era mai mereu singur. Părinții veneau târziu și oricum nu erau dispuși să stea vreodată de vorbă. El era plin de întrebări, pe care nu avea cui să le pună. Nu era vorba despre acele întrebări uzuale, ci despre

nedumeriri legate de propria existență, care începuseră să-l tortureze încă de pe la finele gimnaziului. Dar încercările lui de a vorbi cu taică-său erau la fel, adică eșuate din start, de genul:

– Când eram în clasa a II-a am șters nota de pe un extemporal, era nota 5, și am lăsat doar semnătura învățătoarei. Își aduci aminte?

Tatăl se uită la televizor de pe canapeaua confortabilă și mărește puțin volumul, mormăind ceva. Albert nu se lasă intimidat, știe că taică-său nu este niciodată dispus să stea de vorbă. Vine de la serviciu, mănâncă, își ia o sticlă de bere, se uită la televizor.

– Atunci m-ai bătut crunt și nici în ziua de azi nu știu de ce. Oricum dacă veneam cu note mici mă snopeai. Nu mi-ai explicat nimic, nu mi-ai reproșat nimic, ci m-ai luat la bătaie. Tată, m-auzi? Vreau să-mi spui și mie...

În fine, tatăl deranjat, îi răspunde fără să-l privească:

– Ce vrei, mă, ce vrei să știi, marș în camera ta!

Apărută din pământ, mama îl ceartă și ea cu voce scăzută:

– Nu-l supăra pe tata, lasă prostiile și treci în camera ta, nu vezi că e obosit, hai-hai, lasă că vorbim altădată! Pe urmă lucrurile intrau în normal.

Între ei părinții își mai vorbeau totuși, în special duminica dimineață, înainte de-a coborî din pat. Îi auzea vorbind, șoșotind mai degrabă, dar nu poate să-și imagineze despre ce. Multă vreme Albert și-a dorit să știe cum gândește taică-său, era curios ce părere are despre una ori despre alta, dar n-a avut decât o singură dată ocazia să-l audă. Aceasta a devenit o întâmplare însemnată pentru el, un fel de reper al unui vag portret patern. Era într-o vară în care merseseră la Deleni, în Moldova. Toată familia era strânsă în jurul mesei, familie numeroasă de țărani, cărora le venise în vizită băiatul de la București. Albert stătea lângă tatăl său și îi privea pe fiecare în parte, încercând să-și dea seama în ce relație de rudenie se află unul cu altul. Oamenii păreau bucuroși peste măsură. Fiecare povestea ce face, cu cine s-a mai întâlnit ce-a mai auzit, numai tatăl lui Albert nu scotea nici o vorbă. Până la urmă i-au pus întrebări și

pentru că răspundea evaziv, l-au încolțit:

– Spune-i măi, Pavele, mamă, și lui ceva, s-a însurat băiatul și are nevoie de un sfat de-al tău.

– Da, chiar așa, spune-i și lui ceva să se folosească-n viață.

– Și să te țină minte.

Pavel îi privea pe fiecare cu buza de jos ieșită la înaintare, dar nu scotea nici un sunet. Toți ochii erau ațintiți asupra lui, și-ai lui Albert, care aștepta cu sufletul la gură să-l audă pe taică-său spunând ceva, emițând o idee, chiar și un sfat pentru Sandu, de curând însurat. În cele din urmă, Pavel a vorbit:

– Ce să-i spun? Iaca, îi spun să nu se încăpățâneze, că de multe ori nu e bine.

Albert s-a gândit adeseori la acest precept încercând să afle de câte ori se încăpățânase în mod fatal taică-său și ce trăsese de pe urma încăpățânării sale, dar avea prea puține date despre el și pe oricine ar fi întrebat, pe mama, pe tanti Ileana, pe bunica, nici una nu i-ar fi răspuns decât de-asta stăm noi acum, ce, altă treabă n-ai acum decât să te gândești la ce-a făcut tata!?

În vara lui 90 era deja blazat în privința asta, stătea de bunăvoie în camera lui, cu același vechi HC 8.5, modificând un program de animație și așteptând o veste de la antrenor. Zilele treceau greu, iar Albert ieșea din ce în ce mai rar din casă, doar să dea târcoale pe la club, sperând să întâlnească pe cineva, mai ales pe fata antrenorului, căreia nu îndrăznea nici să-i rostească numele. Își dădea seama că toți anii petrecuți la antrenamente se scurseseră într-o singurătate totală. Era într-o echipă, dar de fapt era mereu singur: nu avea nimic de povestit despre el, nu avea ce să întrebe, ci asculta, lua parte atent la toate mișcările grupului, sorbind fiecare vorbă a antrenorului. Își aduce aminte și acum în momentul ăsta în care eu îți spun ție, ziceai tu, își aduce aminte de jena sufocantă de la duș, de privirile furișe către ceilalți și bineînțeles de penisul lui zbârcit, neînsemnat, ascuns bine în pielea întinsă. Băieții din echipă își făceau duș cu sexul la vedere, ieșit fără efort din teaca lui subțire, atârnând mare, incredibil de mare. Vorbeau porcos, ori se

luau la bătaie urlând din toți rărunchii *don'soor, don'sooor*, până când apărea antrenorul, el însuși gol și amator de distracție, întrebând ce e și așteptând să-i răspundă careva.

– Albert, don'soor, Albert se regulează cu sora lui stângă!

Dar nici Albert nu se lăsa mai prejos, îl înjura și sărea la bătaie și-l dovedea repede pe calomniator, devenind el însuși acuzatorul principal.

– Nu, don'soor! El și-o freacă, e nenorocit și figurant mare, bă, vezi că-ți rad un cap acum, nu mai fă pe nebunul!

Băieților le era frică de el, îl respectau pentru că era puternic. Nu era înalt, nici unul nu era, cum nu sunt în general jucătorii de hochei, dar era solid, numai mușchi, și de-o agilitate mare. Nu se poate spune, în pofida tăcerilor lui și a jenei care-l cuprindea la dușuri, că băieții nu-l plăceau. Cu toate astea, în afară de orele de antrenament nu se vedea cu niciunul, nici măcar nu se sunau, nu aveau plăceri ori locuri comune. Pe el îl porecleau Intelectualul pentru că discuția lui preferată era despre computer, evident, HC-ul pe care nu-l văzuse nimeni dintre ei, deși l-ar fi putut descrie cu ochii închiși. Mai ales în perioadele de cantonament, când stăteau noaptea de vorbă în camerele de hotel pe unde erau cazați, Albert povestea, până când adormeau toți, despre programe, jocuri și creiere electronice.

În vara lui 90 nu s-a întâlnit cu niciunul dintre băieți. Parcă intraseră în pământ. Nu l-a căutat nimeni. A aflat de la televizor că Dinamo renunțase la echipa de hochei și că toți jucătorii se risipiseră pe la cluburile din țară.

Ofbrother chat

ABADON: Chiar așa, și pe mine mă preocupă, de fapt mă preocupa într-un timp, chestia asta cu "indexul" ieșit la interval. Am văzut și eu destui băieți dezbrăcați și m-a complexat felul în care își țineau penisul ușor dezvelit, fără să fi fost excitați.
DORU: De fapt, erau excitați și bineînțeles se și aranjau din când în când; simplă chestie de obișnuință. Crede-mă, ți-o spun ca biolog.
VANKU: Și eu am o dârlă mică și acoperită bine și care se mai și

zbârcește când e s-o scot în public, dar n-are nici o legătură cu potența sau cu altele.
STIL-X: Eu știu un individ care are penisul ca un buton de aragaz, nu mai mare de doi cm, și care stă în poziție de drepți. Totuși s-a însurat, are copii și pare destul de fericit pentru unul în situația lui.

26

Luni m-am sculat cu noaptea în cap și ne-am dus în Barbu Delavrancea. Am intrat prin dos, în bucătăria familiei Ardelean. În casă era liniște deplină, nu răzbătea nici un sunet de sus. Pe masă erau îngrămădite tot felul de alimente, iar la vedere - o hârtie galbenă pe care scria citeț: *borș, mâncare de fasole, prăjitură cu brânză; legumele și alte ingrediente sunt în cămară*. Am citit de câteva ori meniul și am tăbărât pe tine cu întrebările, dar cunoștințele tale nu erau cine știe ce. M-am uitat la materia primă: un ciolan afumat, un castron cu fasole uscată, o cutie cu brânză, făină, ouă, vanilie. Alături era o sticlă în care tu susțineai că se află borșul. Am gustat puțin, era o licoare scârboasă, un fel de pipi de pisică; mai avusesem ocazia să gust pe la cantine ciorbă făcută cu zeama aia de tărâțe fermentate și mi se păruse tot așa de grețoasă, încât mă întrebam acum ce dracu să fac cu ea, și, mai ales, cine o să mănânce chestia aia. Cămara, găsită cu greu, căci ușa era mascată de gresia care o acoperea și care se asorta cu pereții bucătăriei, arăta a cameră în toată regula și era ca o prăvălie alimentară. Îți aduci aminte că vreo oră am polemizat pe seama combinației posibile a ingredientelor. În cele din urmă, pentru că eu mă plictisisem, am ales fasolea și am pus-o să fiarbă cu un fir de busuioc și unul de cimbru, iar după încă alte parlamentări am pus într-o oală și ciolanul. Apoi ne-am familiarizat cu încăperea, cu lucrurile, cu frigiderul. M-au trecut sudorile când am scăpat fructiera de cristal, dar ai intervenit tu cu scamatoriile tale, ai trimis-o în vârtejuri elegante spre policioara pe care fusese așezată inițial.

Dimineața aia a fost una de distracție copioasă, nici nu mai știu de ce tâmpenii am râs ori ce-am făcut. Ai estompat toate zgomotele, ai adus și curățat cu promptitudine vasele, ți-ai dat cu părerea despre toate operațiile culinare încât mi-ai deschis pofta să facem ceva bucătărie și acasă. După ce a fiert ciolanul, am scos carnea de pe el și am aruncat osul, apoi tu ai epurat de grăsime zeama în care fiersese, am aruncat acolo morcovi, țelină, ardei, ceapă, le-am fiert vreo oră, apoi am pus și un sfert din carnea fiartă, pastă de roșii, o mână de orez, iar înainte de verdeață tu ai adăugat și un sfert din borșul urât mirositor. Bineînțeles n-am gustat-o cum n-am gustat

nici restul mâncării. Am oroare să-mi bag botul în mâncarea cuiva pentru că nici mie nu mi-ar plăcea să-mi guste cineva mâncarea, să-și tot înmoaie mustățile și limba în lingură și să mestece apoi cu ea în mâncare, știi, gestul ăla clasic. Plus că nici nu aveam vreo curiozitate pentru ciorba cu borș! Am aruncat apa în care fiersese fasolea și am început să punem tot felul de legume crude peste boabe: am tăiat ardei, am ras morcovi, țelină, am mărunțit o grămadă de pătrunjel verde, apoi am pus și restul cărnii, ulei, oțet, piper, sare și am răsturnat toată mixtura pe un platou. Arăta ca o salată bună. Deși îmi dădeam seama că nu arăta ca iahnia tradițională, totuși, nu se putea spune că nu este o mâncare de fasole! Cu prăjitura a fost mai greu. Pentru că nu ne venea nici o idee, am amestecat brânza, ouăle, zahărul, vanilia, și vreo cană de făină. Tu ai mai pus și niște stafide și smântână. Am găsit o tavă și pentru că nu știam ce să facem, dacă s-o ungem sau s-o tapetăm, tot tu ai pus o folie de aluminium, peste care am răsturnat melanjul. Am stat vreo 40 de minute tot pândind să vedem ce se întâmplă, dar după, arăta ca o prăjitură.

Am plecat de-acolo înainte pe la 10.30, consternați noi înșine de reușită.

Preocuparea mea principală era să știu cum arată Andrei. Mi se părea atunci vital să-i văd fața, mai ales după ce îmi spuseseși că nu e el cel din *alazar*. Dar asta nu mi se părea relevant, în condițiile în care tu nici nu știai cum arată Andrei. Aveam încredere în intuiția mea, în vocea interioară care îmi spunea că fața aia atât de cunoscută, cu ochi care îmi transmiteau un sentiment de încredere totală, și care aveau pielea de sub ei pliată din cauza zâmbetului permanent, era fața lui Andrei Scarlat.

Chiar în seara aia, cred, ne-am dus în clubul *Adio, mamă*, să-l întâlnesc pe Cristian Avram, singurul dintre cunoscuți care știa cum arată Andrei. A fost ceva teribil și de nepovestit. Acolo ne-am întâlnit și cu Crissina.

În clubul ăsta vin mulți ziariști, în special dintre cei fără bani, nemulțumiți, ofiliți de invidie și disperați să nu cumva fie excluși din circuit. Cristian era la o masă cu astfel de indivizi, unul și-unul: cu fețe posomorâte, nemâncați, îmbrăcați prost - blugi, tricouri nespălate, geci ori veste bătrâne, de piele -, freze în dezordine, ochi

de ființe jignite fie și numai de gândul că cineva anonim, cum eram eu, de exemplu, ar putea să-i abordeze. Printre ei era și un individ, Cornel, care are o emisiune la televiziunea națională, o chestie plictisitoare în care el vorbește cu pauze largi despre un știu ce carte pe care au citit-o doar el și cu mă-să, ori conversează cu vreun scriitor, tot așa, cunoscut în cercul lui restrâns, pe care îl întreabă la ce lucrați acum, după cum spune A. Gide, și urmează citatul lung, spus cu poticneli, nu-i așa că arta cere sacrificii? Cornel este prozator, a scris niște cărți de proză scurtă de care e atât de fălos încât privește pe toată lumea din vârful genelor. Ei, tocmai lângă individul ăsta s-a nimerit să ne-așezăm și, deși te-am lăsat imediat pe masă și te-am stimulat să te dai în spectacol, se purta ca și când n-am fi fost acolo. Dar ce era și mai și, era că vorbea continuu, încât nu găseam rând să-i pun lui Cristian Avram întrebarea dureroasă: Cum arată Andrei?

Cornel voia neapărat să știe ce părere are lumea, adică noi, despre emisiunea lui și cum eu nu mai aveam de câțiva ani televizor, nu puteam să intru deloc în discuție. Norocul meu a fost că a apărut Crissina. Venea dinspre ringul de dans, legănându-se în ritmul muzicii - *La stânga femei, la dreapta femei*. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, de mușama neagră, și cu o bluză transparentă din lycra bleu. Evident, nu avea sutien, doar părul negru îi mai acoperea din când în când sfârcurile bombate.

– Ia te uită! ce gașcă de rateuri! a spus ea. Cine ar fi crezut că mai trăiți!

– Du-te și pune-ți chiloții, Crissina, că răcești, nu de-alta!

– Oho, Cornel care se cacă pe el! Dar ce-i cu păpușa asta de pe masă?

Crissina și-a tras un scaun între mine și Cornel și s-a aruncat pur și simplu ca într-un balansoar. Ținea scaunul doar pe două picioare și, ca să nu cadă, se apucase cu o mână de marginea mesei și cu alta de mine.

– Nu sunt o păpușă, duduie, ai spus tu și-ai și sărit pe degetele Crissinei, încleștate de masă. Mi-am dat seama că voiai să intri în discuție cu ea, dar ai reușit s-o sperii în asemenea hal, că s-a

desprins de masă fluturându-și mâna, s-a dezechilibrat și-a căzut pe spate, cu scaunul ei și cu mine în același timp. Dar n-a apucat să rîdă nimeni, pentru că tu ne-ai readus imediat pe poziție, în timp ce Cristian mă privea uluit și incredul în aceeași vreme. Ceilalți nici nu cred că și-au dat seama. Ți-ai ratat intrarea, pentru că tocmai veniseră câțiva indivizi, niște discipoli de-ai lui Gioni Castratu, care au început s-o interogheze pe Crissina despre domnul Gioni, dacă îl găsesc mâine la Fundație, dacă se mai ține chestia aia despre care ne zicea domnul Gioni, ne pare bine Crissina că ești aici, ziceau ei rar, cu vocile lor subțirele, mângâind cuvintele unul câte unul, iar Crissina îi privea dintr-o parte, răspunzând precipitat, da-da, o să-l întreb, nu știu exact, eu oricum cred că plec săptămâna viitoare la Sorbona.

Acest ultim cuvânt a aprins beculețele tuturor mesenilor, care au sărit cu întrebările imediat:

– La Sorbona?

– Cum? De ce pleci la Sorbona?

– Țin un curs acolo, lămuri ea, tolănită acum pe scaun, cu picioarele încrucișate și întinse până sub scaunul lui Cristian, de vizavi.

– Păi, cum ai reușit, ai o bursă?

– O bursă! se miră ea disprețuitor. Sunt asistentă la Facultatea de Litere și am primit o invitație să țin un curs.

– Tu și curs! a pufnit cu obidă Cornel, ce curs? În ce limbă, când tu nu prea stai bine la capitolul conversație?

– Am dat la tradus cursul profesorului Manolache. Se ocupă de traducere niște colegi de la Franceză, explică ea didactic, privindu-l pe sub gene pe Cornel. Iar acolo îl citesc.

– Și ce te faci dacă te întreabă vreun student ceva?

– Nu îndrăznesc ei să întrerupă cursul!

Ca să pună capăt discuției, Crissina, după câteva șușoteli, l-a convins pe Cornel să danseze, au plecat și castrații, iar atmosfera s-a

destins. Desigur, muzica venea în valuri și uneori vorbitorii ridicau tonul ca să se înțeleagă. Fuioare de fum pluteau spre tavanul cufundat în beznă. Doar din loc în loc erau mini-neoane pe pereții vernil, așa că fețele comesenilor mei îmi apăreau în linii mari, îndepărtate, dar tot nu-mi venea să-l întreb direct pe Cristian Avram, mai ales că voiam să pun mai multe întrebări secundare, să aflu detalii despre chipul necunoscut. Voiam să știu precis ce înseamnă că *e un bărbat tânăr și care arată ca din jurnalele de modă*. Asta era o informație vagă, trebuia să-l fac să-și amintească mai mult și pentru asta aveam nevoie de timp.

Unul dintre indivizii de la masă începuse să se confeseze în legătură cu nevastă-sa. Era un ziarist de la *Cotidianul*, care părea să-l cunoască de multă vreme pe Cristian, spunea ceva de genul că nevastă-sa se ocupă mai mult de copil decât de el și atunci ai intrat tu în scenă:

– Și nu-i copilul tău?

– Ei cum să nu fie! Păpușa asta vorbește?

– Am mai spus că nu sunt păpușă.

– N-ai adus-o tu?

Și cum toate capetele erau îndreptate spre mine, m-am intimidat și am început să mă descotorosesc de tine, să spun că nu, era aici, adică a fost pe brațul meu, dar apoi a sărit pe masă și când mă tot bâlbâiam jalnic tu te-ai avântat în fața ziaristului de la *Cotidianul* cu - Domnule, trebuie să vă spun că mă preocupă realmente problema asta înrobitoare a legăturii dintre părinți și copii. Dar nimeni nu era dispus dă te asculte. Cristian a izbucnit aproape isteric:

– E un fel de duh! Cine ești și cine te-a trimis la masa noastră?

– S-ar putea să fie ceva de la televiziune, un fel de cameră ascunsă...

–L-o fi adus Cornel.

– Nu se poate să nu mă ascultați, ai insistat tu, terminați cu aiurelile: nu sunt nici păpușă, nici duh, nici trimis de Cine-Știe-Cine. Sunt un individ oarecare, cum ar fi Ionescu-Popescu.

– Popescu sunt eu, a spus aiurit un individ care te privea cu mâna-n falcă. Ziaristul a întins brațul și te-a luat cum iei o banană, dar pentru că, probabil te strângea prea tare, ai dispărut instantaneu spre stupoarea generală. În câteva secunde te-am re-văzut, pe umărul lui Cristian, de unde l-ai apostrofat pe agresor:

– Mi se pare că ai nevoie să te destinzi! Și pentru că ziaristul continua să te privească nedumerit, ai început să-l legeni ușor, cu scaun cu tot, de vreo cinci-șase ori, până când ceilalți au izbucnit în râs.

– Ăsta da, subiect! a exclamat tipul care susținea că se numește Popescu.

Când ai început din nou să țopăi în mijlocul mesei, schimbându-ți hainele, sărind, ori plutind pe dinaintea fețelor noastre, Cristian te-a întrebat de unde vii și cum e în lumea ta și i-ai explicat succint, în stilul tău amabil și ușor pedant, că nu există decât o singură lume pentru toți.

De la celelalte mese se uitau uneori spre noi, câteodată apărea cineva să-l salute pe Cristian, ori pur și simplu să se holbeze mai de-aproape, dar nu întârzia nimeni.

Ringul de dans gemea de lume, muzica se derula comentată în doi peri de-un DJ plictisit, iar mesele scunde și rotunde erau înflorite de lume – femei și bărbați, preocupați de ceva, ambalați în discuții, ținându-și țigările între degete ca pe niște trofee și însuflețiți în mod evident de povestea altuia sau de propria poveste.

– M-am gândit adeseori, ai atacat tu subiectul, de ce fac oamenii copii.

– Din neatenție, a spus Cristian, acompaniat de râsetele celorlalți.

– Este adevărat. În bună măsură, copiii se nasc din legături întâmplătoare, dar eu vorbesc despre oamenii care își doresc din tot sufletul, uneori mai mult decât orice, să facă pui. Sunt oameni săraci care locuiesc în case sordide, în câte o cameră, ori cu părinții lor, nu au nici o idee despre viitor, știu precis că nu vor avea cum să crească un copil și totuși îl fac, cu speranța că lucrurile se vor

aranja de la sine. Nu doar că îl fac, dar îl aruncă într-o lume chinuitoare, îl obligă să trăiască în mizerie și îi inoculează chiar din copilărie un singur ideal: să facă la rândul lui copii.

– Normal, altfel specia ar dispărea, a comentat Cristian.

– Nu e vorba despre nici o specie aici, despre nici o datorie, ci doar despre un egoism teribil și întunecat. Cei mai mulți indivizi fac copii din cauza unui instinct de posesiune, au nevoie de iubire, de una necondiționată, mai precis, au nevoie de un suflet la îndemână, care să fie doar al lor, pe care îl învață imbecilitățile personale, îndrumându-l să facă acele acțiuni pe care le-au făcut ori doar le-au ratat ei și, mai cu seamă, au nevoie să-și lase fizicul în lume.

– Firește, omul se prelungește prin urmași, un fapt banal pe care l-au remarcat destui inși înaintea ta, iar Shakespeare chiar l-a scris până l-au durut amândouă mâinile.

– Foarte bine, Cristian Avram, dar dorința asta se transformă de-a lungul vieții într-o legătură greu de suportat pentru ambele părți. Părinții fac tot felul de sacrificii, își hrănesc copii cu ceea ce au mai bun, îi îmbracă, îi duc la școli, uitând adeseori să mai trăiască. Aleargă de dimineața până seara să facă rost de bani, fac economii, recurg la compromisuri, trăiesc toate atrocitățile la care îi supune societatea, lăsându-se în permanență șantajați, cum spunea altcineva, ca să dau și eu citate.

– Balzac.

– Ei, toată lupta asta teribilă îi otrăvește și își exprimă regretul că nu sunt liberi determinându-i pe copiii lor să se simtă vinovați și datori pentru toată această viață de zbucium și de nemulțumire tăcută. Ce se întâmplă mai departe? De îndată ce copiii cresc încearcă să scape de sub jugul părinților, dar acest lucru este imposibil. Ei încep să se lupte pentru părinții lor neputincioși și își dau seama că nu pot să facă mare lucru, caută mijloace să le ușureze bătrânețea, aleargă să le caute medicamente, iar uneori își iau lumea în cap. Însă, fie că sunt niște copii buni, fie că sunt răi și își abandonează părinții, în ambele cazuri suferă înfiorător, se simt vinovați pentru toate nemulțumirile acestora, își petrec viața într-o disperare cruntă, iubindu-și părinții, simțindu-se vinovați, făcând la

rândul lor copii pe care îi învață ceea ce i-au învățat părinții lor. Într-un cuvânt, omul trăiește în nefericire, alergând jumătate de viață ca să-și crească progeniturile și altă jumătate de viață ca să le chinuie.

– Da, explodă Cristian, trecându-și repede-repede mâna prin păr. Și ce-ar trebui să facă? Alternativa Swift: luați de mici și duși în crescătorii?!

Cred că am intrat și eu în vorbă pe-aici entuziasmându-mă de una singură. Îmi dădeam seama că nu mă asculta nimeni. Se gândea fiecare la ale lui, iar eu vorbeam timorată de gândul că nu m-ascultă. Am început să le spun despre desființarea școlii. Adică nu chiar. Sunt o sumă de oameni pregătiți să intre în viață devreme, maturizați de pe la 17 ani, și pentru care școala reprezintă o nesăbuită pierdere de vreme. În fond, perioada marilor elanuri se duce cu examene, cu memorări stupide, sub bagheta ori sub parul unor dascăli măcinați de problemele vieții lor și, în cele mai multe cazuri, incapabil să-l învețe pe altul. Mi-ar plăcea ca școlile să se transforme în cluburi, să aibă o funcție de strictă socializare. De altfel, copiii merg la școală ca să vadă ce-a mai făcut cutare, să se întâlnească unii cu alții, să cunoască lume din aceeași generație. Nu cred că există elevi care merg la școală pentru învățătura pe care o primesc acolo. Sunt convinsă că educația intelectuală se face de unul singur, prin studiu. Profesorul ar trebui să aibă doar rol de corecție. Mi-ar plăcea ca școala să se facă prin computer, prin teste periodice, fără individul sinistru care stă călare pe catedră și pe câte o sută de sclavi.

Dar nu cred că mă asculta cineva. Toți ochii era îndreptați asupra ta, mai întâi din amuzament apoi să-ți asculte povestea despre Albert.

Ofbrother chat

EXMATRIX: *Adio, mamă!* e pe Eminescu – o casă cam de mahala cu un pic de curte în față.
ELVIRA: Mie îmi place Cornel, mi se pare un băiat citit.
LORIS: Am avut ocazia să-l cunosc și eu pe Cornel ăla și pot să spun că e un maimuțoi de categoria I și se crede buricul pământului.
STIL-X: Dar ce emisiune ține el?

ELVIRA: Are o emisiune literară cu invitați, eu mă mai uit uneori. E un băiat cam la treiej de ani, brunet, cu părul creț.
K1: La *Adio, mamă* e o putoare ce nu s-a pomenit, am intrat din greșeală într-o noapte acolo și pe lângă fauna decăzută, pute a transpirație și-a urină și e un aer încins, dus de colo până colo de vreo trei ventilatoare.

27

Ai început să povestești despre el, după ce s-au întors Crissina și Cornel. Au acceptat și ei că este posibil să asculte un omuleț roșu, evident după ce ai venit spre Cornel, plutind până în dreptul ochilor lui, în timp ce el spunea - asta e vreo glumă gen camera ascunsă, n-am de gând să mă las intimidat-, și i-ai spus să tacă și să asculte că n-o să i se întâmple nimic. Pe urmă ai început cu voce înaltă:

– Albert are aproape 30 de ani și nici o mulțumire. Părinții lui l-au crescut cum se cuvine, respectând toate regulile, dedicându-i fără rezerve viața lor. În 1989 erau proprietarii unui apartament cu trei camere.

– Pe la finele dictaturii unii primiseră dreptul să cumpere apartamente, îmi amintesc, dar ăia nu erau oricine, așa că spune-ne cu ce se ocupau!

– Domnule Popescu, părinții lui Albert erau destul de bine situați. Tatăl conducea un departament al Uzinelor 23 August, iar mama administra magazia de medicamente a Spitalului de Urgență.

– A! Păi erau cineva în vremea aia! Pe la sfârșitul anilor 80, indivizii care se gândeau la perpetuarea speciei, ca să rămân în temă, nu mai erau preocupați doar să fure de la locul de muncă, nu contează ce, în fiecare zi câte ceva pentru că era păcat să nu furi, tot nu erau ale cuiva! De la portar la director toată lumea lua de la serviciul lui o ață, o sârmă, un pumn de cuie. Rușinos ar fi fost să pleci cu mâna goală. Ei, dar în ultima perioadă a dictaturii comuniste oamenii începuseră să fie interesați mai ales să vândă materialele din fabrica ori uzina în care munceau. Cine avea nevoie de niște gresie, fie că pleca noaptea să fure de pe vreun șantier, fie alegea o metodă și mai simplă, dădea câțiva bani muncitorilor de pe acel șantier și furau ei pentru el.

Ceilalți îl priveau cu interes pe Popescu – slăbănog, negricios, cu o barbă rară și cu un singur dinte așchios, strălucind sub mustață.

– În sfârșit, astea sunt lucruri secundare, ai zis tu, ridicând umerii

cât două mărgele și plutind încet spre gura știrbă a lui Popescu.

– Nu sunt deloc secundare. Are dreptate Popescu, a întărit ziaristul, este important de știut că Revoluția a găsit un comerț înfloritor, evident subteran. Adică în timp ce ăla spunea la televizor că o să facem totul, dragi tovarăși, pentru a ajunge pe culmile cele mai înalte ale comunismului, activiștii de partid, șefii, polițiștii luau marfă din depozitele unor fabrici asupra cărora puteau să-și exercite în vreun fel autoritatea ori o confiscau de la fraierii prinși furând și le-o dădeau unor oameni dispuși să riște ori să se descurce cu minima protecție pe care le-o ofereau. Ăștia erau bișnițarii. Ei vindeau populației papuci, cafea, mai ales năut, țigări, săpun, orișice la urma urmei, în timp ce, în locuri mai ferite, activiștii, care erau adevărații stăpâni ai depozitelor, își ridicau case, care semănau cu cele din serialul *Dallas*, după ce obțineau autorizații de construcție, împotriva legii. Și, în afară de ăștia, mai era și rețeaua creată de muncitorii simpli care furau la comandă de la locul lor de muncă. Cine era magazioner - ehe! avea totul pe mână. Oricum nu interesa pe nimeni, nu făcea nimeni inventar de-adevăratele, toate datele erau inventate, de la cele ale unei magazii de șireturi până la bilanțurile înaintate guvernului, care oricum cerea perfecțiunea, adică *să facem totul* pentru a ajunge pe culmile comunismului.

– Așa, mă bucur că înțelegeți! ai spus tu, grăbit să te întorci la povestea ta preferată. Părinții lui Albert erau oameni bine situați. Mama lui făcea, într-adevăr comerț cu medicamente încă de la finele dictaturii, iar pe la începutul anilor 90 și-a deschis o farmacie. Cumpăra ceva și de pe la furnizori, dar, în mare, da, fura din depozitul spitalului, unde și-a păstrat câțiva ani slujba, și vindea totul în farmacia ei. Tatăl și-a făcut o firmă de import-export și-a început să vândă fier vechi în occident, în special utilaje mari din secția lui, intrate la casare. Apoi, l-a angajat câteva săptămâni în uzină pe Albert, pe un post fictiv, și prin autoritatea lui de șef i-a repartizat o casă, pe undeva prin Pipera. La aceasta a contribuit, bineînțeles și certificatul de revoluționar.

– Și-a cumpărat și certificat de revoluționar!

– De fapt, nu și l-a cumpărat. Pentru că de vândut s-au vândut doar atunci în zilele revoluției.

– Da, ideea i-a venit unui chelner, mi-am amintit eu, care lucra la o cantină sportivă sau ce era aia, în colțul străzii Regale, vizavi de Société Générale, chiar în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989. Se spărseseră geamurile, iar el stătea acolo, lângă o fereastră, la o masă de cârciumă, și scria pe niște diplome, genul care se dau la sportivi. Avea și-o ștampilă. Și cerea 10 lei, ca să-ți scrie un certificat de revoluționar.

– Asta a fost atunci, a precizat ziaristul, dar apoi a venit ordin oficial de la guvern către toate instituțiile ca directorii și șefii mai importanți să întocmească liste cu oamenii loiali partidului de guvernământ și care, pentru loialitatea lor, puteau fi numiți revoluționari. Iar șefii au pus pe listă pe cine cotiza. Mai târziu, tot așa s-au întocmit și listele de handicapați. A fi revoluționar ori handicapat este, încă, o mare realizare pentru că se pot obține diverse beneficii: scutirea de taxe, bilete de transport gratuite, priorități la repartizarea locuințelor și mai ales, a spațiilor comerciale gratuite.

– Îmi aduc aminte de arabul ăla, a completat Cristian, care avea un magazin de piese auto pe la Universitate, iar pe peretele prăvăliei își ținea diploma de revoluționar român, înrămată!

– Ei, normal că tatăl lui Albert avea și diplomă de revoluționar și certificat de handicapat, ai pus tu capăt discuției. Prin 94 au renunțat la farmacie și au deschis un magazin alimentar în Moșilor; apoi, în anii următori au mai amenajat alte două mini-marketuri, unul pe Ștefan cel Mare și celălalt pe Titulescu. Viața lor era destul de activă. Alergau de dimineața până seara să-și protejeze investițiile, supravegheau totul, erau atenți să nu-i fure vânzătorii, iar în weekend plecau în Pipera, unde renovaseră din temelii casa lui Albert și mai finisau câte ceva, mai amenajau o piscină, mai plantau un pom, puneau aplice ori tavan fals. Mereu mai erau lucruri de făcut la acea casă, în care nu aveau de gând să se mute. Cât despre Albert, nici nu-și puneau problema c-ar putea să locuiască singur. Continuau să stea în Balta Albă, în apartamentul lor de bloc, e adevărat, transformat și el, luxos, dar totuși un apartament de cartier. Albert își vedea destul de rar părinții, iar aceștia, mereu grăbiți, păreau chiar să îl evite.

După ce-a terminat liceul, Albert a dat examen la Aeronave și a fost

admis. Își dorise să facă Automatica, dar se temea că n-o să intre. Ar fi trebuit să lucreze cu un profesor particular la matematică și nu îndrăznise să le ceară bani părinților lui. Mai ales tatăl se enerva când venea vorba despre bani, țipa, trântea și spărgea tot ce întâlnea în cale. Răscolea casa.

Așa că, a dat examen la Aeronave.

Părinții s-au arătat deosebit de încântați când Albert a devenit student, i-au spus din nou că numai pentru el muncesc și apoi lucrurile au intrat în normal. În timpul facultății Albert arăta ca un cerșetor: era prost îmbrăcat și mereu fără bani. Nici cu mâncarea n-a dus-o mai bine. Frigiderul lor era mereu plin, dar nimeni nu mai gătea. Ai lui erau mereu plecați, la magazine, la firma de colectare a fierului vechi, la casa din Pipera, iar Albert nu știa cum să le ceară bani. S-a descurcat cu bursa, visând zi și noapte la un computer. S-a înscris la un curs de yoga și a devenit vegetarian. Dar marea lui bucurie a fost Internetul. Politehnica avea un sistem puternic și multe computere. Așa că Albert a început să vină acasă din ce în ce mai puțin, doar pentru somnul de noapte. Era supărat pe părinții lui și încerca totodată să-i înțeleagă. Se așteptase ca, după ce intră la facultate, să aibă nu o mașină a lui, dar măcar acces la mașina familiei. Își luase carnetul de conducere, chiar în anul I, presat de tatăl său, și crezuse că îl așteaptă marele cadou. Ei își cumpăraseră un Cielo, dar din primele zile fusese evident că el nu va avea acces la mașina aceea. Se consolase cu gândul că îi rămâne vechea Dacie. Dar n-a fost așa. La scurtă vreme au vândut-o.

– Nu se poate! Eu nici nu i-am întrebat pe-ai mei! Într-a XII-a, când mi-am luat carnetul, am și început să călăresc Dacia. Nici nu m-am gândit să le cer voie ori să aștept de la ei.

– Bine, măi, Cornele, tu ai fost un copil obraznic! Dar chiar așa, de ce nu i-au luat o mașină dacă tot aveau de unde? a întrebat Crissina.

– În primul rând pentru că n-a cerut.

Toți te priveau cu interes dar și cu fețe nedumerite. Crissina stătea cu privirea pironită și buzele neglijent deschise. Era deja amețită de la Bloody Merry, și-și freca piciorul de piciorul lui Cornel. Acesta

afișa o atitudine dezinvoltă, de amfitrion care își supraveghează oaspeții. Numai el și cu mine ne luasem bere Guinness. Cristian, ziaristul și Popescu păreau grupați de conferință: stăteau toți trei picior peste picior, cu falca sprijinită într-o mână, fumând cu patos. Toți trei beau votcă. Tu te așezaseși pe marginea paharului meu de bere, bălăbănind un picior, ridicându-te din când în când, gustând cu un pai din berea mea. Deși ți-ai schimbat de mai multe ori hainele, îmi amintesc totuși că la un moment dat erai complet îmbrăcat în roșu, cu un fel de manta soldățească.

– Nu doar că nu cerea, ai continuat tu, dar ei îl și uitaseră ori uitaseră scopul zbaterii lor zilnice. Munceau mult și fiecare pe cont propriu. Tatăl se ocupa de firma lui pe care o dezvoltase, iar mama avea grijă de magazine. Se întâlneau doar în weekend, în Pipera, dar și aici aveau treburi diferite de făcut. În puținele cazuri în care vorbeau, discuțiile erau legate strict de afaceri, de angajați, de contribuția lor bănească la partid.

De Albert se mai ocupa o mătușă, sora mamei lui, care avea un *en gross* în marginea orașului, de unde îi aducea din când în când tricouri, pantaloni ori alte articole de îmbrăcăminte. Cu ea mai vorbea uneori. Părea să-l înțeleagă, oricum, îi dădea dreptate când el își expunea pe scurt nemulțumirile: nu am chef să merg în tabăra studențească, prefer să mai lucrez și mă și enervează organizatorul, un coleg, nu ceva special, așa, e el enervant, nu e nimic rău la yoga, am auzit și eu ce scriu ziarele, dar mie nu mi s-a părut nimic de genul ăla, habar n-am dacă ai mei știu de mine că mă duc acolo.

Ai lui nu știau, într-adevăr și nici nu erau interesați să afle. Ei îl găseau pe Albert dormind, obosit de la facultate, și îl lăsau dormind, dimineața, când plecau după marfă, după treburi. Dacă se mai întâlneau totuși, tatăl îl întreba automat cum merge școala, ai nevoie de ceva, dar nu aștepta niciodată răspunsul, ori dacă Albert formula vag o cerere, răspunsul era, de asemenea stereotip: *vorbește cu maică-ta*. Aceasta părea ceva mai atentă cu el, îl interoga uneori: *cum te distrezi, cum te înțelegi cu fetele?*, dar nu aștepta nici ea răspunsul, continua să vorbească trecând repede de la un subiect la altul – nu mai sta și tu atâta cu nasul în computerele alea, avem o grămadă de probleme, magazinul ăsta ăl nou nu merge, mi-e frică să nu facem datorii, uite, e niște tort în frigider, mă grăbesc să

ajung la primărie pentru o autorizație, să fii cuminte, hai, pa.

Albert a terminat facultatea, a plecat în armată, s-a întors, dar nimic nu s-a schimbat în viața lor. De fapt ceva s-a schimbat, dar nu-l privea pe el. Prin 97, tatăl și-a trecut pe numele lui casa din Pipera. L-a dus pe Albert la un notar și l-a pus să semneze niște acte, cu explicații sumare. O să te angajezi acum și e mai bine să n-ai casă! Poate îți dă de la serviciu. Pe Albert nu l-a afectat, nici nu fusese decât de două ori la casa din Pipera și i se părea un loc pustiu și neinteresant. Se aștepta ca tatăl său să-i dea ceva de lucru, să-l ajute să-și găsească o slujbă. Dar n-a fost așa. A început să umble după serviciu, mai întâi pe la aeroporturi. I-ar fi plăcut să dirijeze avioanele de la sol, să le urmărească traseul pe computer, însă nu știa că acelea erau niște posturi care se cumpără pe bani mulți. Albert credea că își poate găsi ceva doar ducându-se la angajator și spunându-i că poate să facă bine treaba aia.

– Vai de mine! Săracul! Nu cred că există loc de muncă dat pe gratis! Tu cât ai dat Cornele pentru postul din televiziune, așa, de curiozitate?

– Ei, n-am dat, am participat la concurs.

– Hai sictir! Cu cine crezi că vorbești?

– Și dacă îți spun, scrii la ziar!

– N-o scriu. Pe cuvânt de onoare!, insistă ziaristul.

– Bine, s-a dus tata la unul ca să mă introducă, dar n-a fost vorba de bani, pe bune, am dat concurs.

– Aș putea să spun eu, dar nu acesta este subiectul, ai adăugat tu cu aroganță și cu o voce sonoră care i-a speriat pe unii de la masa vecină. Să revenim: Albert, obosit și descurajat s-a închis în camera lui. Treptat și-a dat seama că nici nu era prea rău. Dormea mult, mânca direct din frigider și se uita la televizor, pe HBO. Privea de dimineața până seara, participând la acțiune, revenind de fapt la pasiunea lui din copilărie pentru cinema. Acum îi plăcea Harrison Ford. Se imagina pe sine în rolul lui Indiana Jones și se depărta cu totul de lume. Un an întreg s-a uitat la televizor, încercând să

supraviețuiască fără computer. Dar într-o zi s-a trezit de dimineață, s-a îmbrăcat cu hainele lui vechi și a plecat să-și caute de lucru, să muncească, să câștige bani și să-și cumpere un computer. N-a mai căutat un post de inginer de nave, ci a hotărât să folosească tocmai ce știa cel mai bine să facă. În cele din urmă a găsit o firmă care monta alarme și sisteme de irigații computerizate. S-a angajat și în câteva luni a adunat banii de computer.

Părinții păreau mulțumiți că el și-a găsit o slujbă și au fost foarte încântați în ziua în care și-a adus computerul acasă. Mai ales tatăl, care a insistat să fie pus în sufragerie, ca să-l poată folosi și el. Noaptea tatăl se iniția în tainele computerului, îi cerea asistență lui Albert, apoi l-a rugat să-i facă programe de contabilitate. Așa că a mai lucrat alte câteva luni și și-a cumpărat alt computer, la mâna a doua, unul mai puțin performant, pe care l-a pus, în sfârșit, în camera lui.

Pe urmă a renunțat la serviciu și a început să lucreze la un program soft. A trecut aproape un an până când ai lui și-au dat seama că Albert nu mai are serviciu și s-au alarmat. Au încercat să-i explice că e timpul să trăiască pe picioarele lui, să-și facă un rost, să se pregătească pentru când o avea casa lui, căci viața e grea, uite, ei muncesc de dimineață până seara, doar pentru el muncesc, ale lui vor fi toate după moartea lor, făcându-l să se simtă și mai vinovat decât era până atunci.

În momentul de față, Albert are aproape 30 de ani, e un băiat desocializat complet, stă în camera lui și lucrează la un program, un fel de spațiu multifuncțional în cadrul căruia să poată fi făcute cu ușurință alte programe. Îi tremură sufletul când aude pașii părinților lui trecând pe la ușă, se teme ca ei să nu intre pe neașteptate și să-l întrebe ceva, deși ei nu întreabă decât arareori. Zilnic, deschid ușa și doar se uită.

Albert nu are nici o idee despre viitorul lui. Și asta, din cauza unor părinți care nu l-au învățat mare lucru, nu l-au ajutat cu nimic și care n-ar concepe în ruptul capului că el ar avea nevoie de o locuință a lui, de o mașină, de independență.

– De ce nu se duce să muncească, să-și vândă programul și să-și câștige cumva autonomia?!

– Pentru că nu știe să acționeze. De fapt, domnule Cristian Avram, el nu a avut parte de educația dumitale de luptător.

– Aș adăuga chiar de luptător de gherilă, a completat Popescu, însă Cristian Avram părea absorbit în meditații:

– Este vorba aici despre un copil care a avut relații superficiale cu părinții și de aceea și cu oamenii.

– Pe el l-a găsit Revoluția deja format, îndoctrinat cu chestiile alea comuniste, fără să fi avut timp să-și dea seama că erau rahaturi. Cât ziceai că avea în '89?, întrebă ziaristul, mișcându-și capul într-o parte, ca și cum ar fi vrut să-și facă loc cu tâmpla prin fumul pâclos.

– 17 ani. Da, este adevărat, aici s-a întrerupt educația lui și în multe privințe a continuat să se poarte ca la 17 ani. Izolarea în care a trăit după aceea a contribuit și ea, însă aceștia nu sunt decât factori secundari. Părinții lui sunt principalii vinovați.

– Și ei cu o educație sumară, își dădu cu părerea Popescu, în timp ce arunca un nou val de fum spre fața asfixiată a ziaristului.

– Nici mai buni nici mai răi ca majoritatea părinților, declamă Cornel, cu vocea lui de TV.

– În fond și ai mei au mentalitatea asta, că o să am tot ce-mi trebuie după moartea lor, mărturisi ziaristul. E greu de spus dacă un părinte e dator să-și ajute copilul să intre în viață ori nu. În America, după câte am văzut eu prin filme, părinții aproape că își izgonesc copiii de-acasă la vârsta majoratului. Îi învață de mici să muncească și cum au un loc de muncă – pa! Îi trimit să-și caute și locuință.

– Păi, într-un fel, n-am făcut și noi așa? Cornel părea foarte convins că făcuse exact ca și copiii americanilor și simți nevoia să explice: La 18 ani am plecat din orașul natal la facultate, am stat pe la cămine, pe unde s-a nimerit, pe urmă ne-am găsit de lucru și ne-am aciuit care pe unde. Nu i-am mai văzut pe-ai mei de mai bine de un an și asta pentru că mi-e silă de drumul ăla zdrobitor.

— De unde ești, Cornele?

— Din Bistrița.

— Vă atrag atenția că aici nu e vorba despre luptătorii și haiducii plecați în lume, ci despre un număr important de tineri care trăiesc cu părinții lor, ai spus tu, săraci ori bogați, nu contează, trăiesc pentru că părinții îi țin de fapt prizonieri.

— Ei, prizonieri, s-a indignat Cristian, dându-și pe spate capul ornamentat de părul înfoiat ca o coadă de pisică. Ăștia îl țineau cu dinții la gard de zgârciți, s-a văzut clar! Parcă i-ai scos din literatura realistă a veacului al 19-lea!

— Sunt zgârciți, ai continuat tu, dar nu aceasta este problema principală, ci atitudinea părinților care se leagă de copii: se cred datori să muncească pentru ei, dar nu îi ajută cu nimic, nu se îndură să le cumpere o garsonieră și nici nu concep să-i lase să închirieze o locuință. Mai rău! Există nenumărați părinți care se bâlguie la salariile copiilor ori care se bucură să-i știe pe aceștia neajutorați, lipsiți de mijloace, adică dependenți de ei. Spun adeseori că abia așteaptă să scape de copii, îi îndeamnă să-și găsească un loc în lume, să-și caute serviciu, dar dacă se întâmplă ca vreunul să plece, începe partea a doua a dramei: pe mine mă lași aici singură și bolnavă să mă prăpădesc, ce-o să mă fac, o să mă găsești moartă-n casă! Există un sistem de șantaj reciproc și oribil. Cât sunt mici, copii speculează slăbiciunile părinților pentru a obține ceea ce vor, iar mai târziu, părinții inoculează sentimente de vină copilului care este definitiv legat de părintele lui. Să nu-mi spuneți că aceasta este iubire!

– Adevărul este că și acum, după 12 ani, mă mai simt vinovat pentru moartea mamei mele, șopti Cristian. Nu mi-a reproșat, Doamne ferește, nimic niciodată, m-a iubit mult și nu m-a ținut niciodată lângă ea. Avea o privire pe care mi-o arunca la plecare și care era ca un reproș. În fine, am plecat de-acasă când avea mai multă nevoie de mine. Nu m-am interesat cum o duce, n-am întrebat-o cum se simte, n-am dus-o la un doctor. Am lăsat-o pur și simplu să moară. Dar de ce? Din egoism, din imbecilitate. Mă gândeam atunci cum să-mi public un volum de versuri, munceam în mai multe locuri și trăiam într-un pod de casă veche din București. Din joi în Paște mă duceam la Ruginoasa s-o văd pe mama și atunci ea se făcea luntre și punte să facă rost de mâncare, să-mi gătească, să-mi facă pachet, să-mi spele rufele murdare. Nu-i duceam aproape

niciodată nimic. A murit mestecând în mâncarea de pe foc.

Aproape toți cei de la masă priveau în jos, jenați parcă de lacrimile din ochii lui Cristian. Doar Crissina se holba la el, dintr-o atitudine de spectator, cu gura larg deschisă. Primul a vorbit Popescu:

— Eu sunt copilul de pe locul al doilea. Despre asta nu ai nimic de spus, piticule? Ai mei o adoră pe soră-mea. Mie nu mi-au putut da nimic. Stau și acum cu chirie, vai de capul meu! În schimb, ei nu i-au refuzat nimic.

Popescu vorbea rar, subliniind prin ton câte un cuvânt, cam în felul demonstrativ și epatant în care pronunță italienii cuvântul *Italia*:

– Chiar din copilărie au făcut o diferență netă între noi. Bine, asta nu însemnă că nu-mi iubesc sora ori că-mi urăsc părinții. O iubesc și am discutat de multe ori cu ea despre asta, iar când a putut m-a mai ajutat, de ce să zic! Chiar și ei mai recunosc din când în când, mai spun ne pare rău că n-am avut să-ți dăm nimic, dar ești băiat, te descurci, tu. Soră-ta săraca e fată, e mai greu pentru ea, i-am dat apartamentul bunică-tii și dacă ne-o ajuta Dumnezeu, i-om cumpăra și mașină. Poate se mărită, cine știe!

Se făcuse aproape 4 dimineața, clubul se golise, iar eu nu apucasem să-i spun lui Cristian întrebarea care îmi ardea sufletul.

Ofbrother chat

K1: Da, e nasol să stai cu părinții ori numai cu unul dintre ei. După ce m-am angajat mi-am pus salariul de-o parte trei ani și am trăit numai pe banii lor și pe urmă mi-am luat o garsonieră, înainte să se scumpească, iar acum trebuie să-i sun aproape zilnic, pentru că altfel maică-mea face criză.
DRAKON: Eu stau cu ei, dar nu e nasol; babacii muncesc, eu am camera mea, dau pe-acasă ca pe la hotel.
MORFEU: Poate nu era copilul lor de se purtau așa cu el. Cu Albert ăla.
Q121: Și eu am avut un coleg de liceu așa, cu părinți bazați, dar care îl țineau ca pe-o slugă. Ei o duceau bine-merci, iar copilul îl țineau din scurt ca să nu se-nvețe să pună botu' și să-i lase pe ei cu curu-n pulbere la bătrânețe.

28

Am plecat de-acolo pe la 4.30. Strada Eminescu era bine populată de câni și aproape acoperită de murdării de tot felul. Îmi părea rău că nu apucasem să-l întreb pe Cristian, dar nu regretam ieșirea. Ceea ce spuseseși despre Albert mă afectase într-o oarecare măsură. Mă simțeam și eu desocializată, bineînțeles nu din cauza cuiva, ci prin existența actuală de izolare. Ieșeam rar din casă, nu aveam televizor, aproape că nu mai știam ce se întâmplă cu oamenii, în general. Realizam în momentul acela că nu știam nici măcar cine este prim-ministrul României.

Am ajuns repede în intersecție, aproape de corturile țiganilor care vând flori. Întotdeauna mă irită priveliștea asta jalnică, de bâlci, de grajd strecurat în miezul unui cartier destul de select. Este o intersecție mare, în care se întâlnesc bulevardul Dacia, Calea Moșilor, str. Eminescu și str. Traian. Din trei puncte cheie, intersecția este supravegheată de niște florării improvizate. Este vorba despre corturi mari, mohorâte, în care locuiesc de fapt trupe întregi de țigani. În fața cortului au o masă pe care mănâncă de trei ori pe zi aruncând resturile în preajmă, pe trotuare ori pe suprafețele verzi din zonă. Pe alte mese, de toate mărimile, sunt căldările mari cu flori ținute în viață cu mult efort. Am văzut extrem de puțină lume cumpărând de aici, într-o zi am stat câteva ceasuri bune pe balcon și am spionat, însă nimeni nu s-a oprit în dreptul florilor astea. Mai cu seamă că sunt multe florării elegante în apropiere. Totuși trei corturi mari de țigani pretind că vând flori în intersecția Eminescu. Nu sunt țigani nevoiași, ținuți din mila primăriei, ci par destul de bine înfipți în viață. Au case mari, nu departe de intersecție, se hrănesc destul de bine, în general cu alimente scumpe, după cum o atestă ambalajele, și sunt toți bine îmbrăcați. De aceea, de mai multă vreme, am căpătat credința că alta este misiunea lor aici, într-un cartier cu bănci, reprezentanțe de firme și magazine scumpe.

Când am ajuns în intersecție, un bărbat își făcea nevoile aproape de intrarea în Raiffeisen Bank. Zăpada mocirloasă din jur mi se părea îmbibată cu urină. Înaintam greu, ca printr-o supă groasă, printre

resturi alimentare, hârtii și celofane de la flori. Am trecut de cort pe zebra curățată și uscată, tot chemându-te în gând. Când aproape că ajunsesem la cel de-al doilea cort, în care se auzeau șușoteli, te-am văzut cățărat pe felinarul din colțul trotuarului. *Hello, Virginia!* ai urlat tu, cu o voce incedibil de puternică. Apoi am luat-o amândoi spre Banca Țiriac, am cotit la stânga, în curtea interioară care era complet pustie. Nici măcar câinii nu se arătau printre copacii desfrunziți, când am văzut coborând spre noi o lumină mică, ca o stea. S-a izbit de zăpadă la picioarele mele, declanșând o pulbere de scântei și gheață, în miezul căreia se deslușea o fâșie strălucitoare, o limbă de foc care s-a rulat în jurul nostru, rostogolindu-ne cu mare viteză. M-am ridicat de pe jos, de pe podeaua albă și am văzut panoul mare pe care scria *alazar*.

alazar, II

Chipul atât de cunoscut mie mi-a zâmbit și a clipit fără să se grăbească. Drept în față era o ușă galbenă care ne aștepta.

Intrasem într-o sală imensă, luminată de candelabre sofisticate și care, după primul pas s-a cufundat în beznă totală. După ce m-am obișnuit cu întunericul mi-am dat seama că în centru se afla o groapă adâncă, pe marginile căreia se zăreau poteci, de-o parte și de alta. Te-am văzut imediat după ce te-am auzit strigând. Erai dincolo de prăpastie și mă întrebai încotro aveam s-o apuc:

— Spune-mi neapărat încotro o ei! Să nu cumva să păsești până când nu aflu în ce direcție te o iei! Urlai tu cu o voce care umpluse sala. Deși îți făceam semne disperate, se părea că nu mă vezi, iar glasul meu nu răzbătea prea departe. Pe urmă mi-ai cerut să-ți scriu:

— Scrie, odată, femeie, nu mai pierde timpul, scrie-mi în ce parte o iei!

După puțină vreme, am observat pixul fosforescent, de la picioarele mele. Am smuls o stinghie din parchetul care fusese făcut ferfeniță, când sala se adâncise ca o prăpastie, și am scris cât am putut de citeț, cu litere roșii: *O iau spre dreapta, pentru că se vede un punct luminos.* Am ridicat bucățica de lemn laminat, am agitat-o și fără să vreau am scăpat-o în hăul de la picioarele mele. De aici începe să

fie interesant, pentru că ceea ce s-a întâmplat apoi m-a fascinat pe negândite.

După ce scândurica a alunecat în prăpastie, în jurul ei s-a creat o lumină stranie și în câteva fracțiuni de secundă, de jur împrejur s-a plăsmuit un om transparent, ca o gelatină mișcătoare, căruia totuși, în mod ciudat, îi vedeam trăsăturile feței, hainele și chiar grimasele ori gesturile mici. În interiorul lui, de la cap, de-a lungul coloanei, până la noadă, strălucea mesajul meu, ca un fir roșu de semene mici și încâlcite. Omul era tânăr și vesel, fluiera ușurel o melodie, ținându-și mâna stângă în buzunarul pantalonului bej. A făcut câțiva pași, iar pe unde trecea se lumina locul. Din neant s-a desprins o femeie tânără și suplă, cu părul negru și buclat, ca în ilustratele argentiniene din perioada interbelică. Îi vedeam bine buzele rujate și ochii scânteietori. S-a apropiat de bărbat, pe care instantaneu, am știut că îl cheamă Barbu. S-au sărutat și, încet, mesajul meu, ca o spirală de sârmă, s-a strecurat în ea. Îi vedeam îmbrățișați, intrând apoi într-o casă. În jurul ei au început să crească flori. Apoi a apărut un copil, un băiat pasional, pe care îl chema Alexandru. Și el purta de-a lungul coloanei vertebrale același mesaj banal, scris de mine pe bucățica de scândură. Alexandru s-a căsătorit cu Magdalena și-au ridicat o casă mare, înconjurată de gard înalt. Au făcut cinci fete care se mișcau în toate direcțiile, încât nu știam pe care s-o urmăresc mai întâi. Toate aveau în ele firul roșu, alcătuit din cuvintele mele neînsemnate. Dana era băiețoasă, se îmbrăca în haine lejere și juca handbal la un club sportiv din cartier. În jurul ei roiau oameni de toate categoriile și de toate vârstele. Era în centrul vieții. Nu refuza pe nimeni, era dreaptă și gata să lupte în numele dreptății. S-a îndrăgostit de un bărbat, a trimis mai departe mesajul meu, iar după ce bărbatul a părăsit-o, a început să lupte pentru supraviețuire, cu o risipă de energie dementă. Copilul ei era un derbedeu pe nume Petru, care se trezea târziu, scotocea gențile, portmoneele și buzunarele maică-sii, apoi pleca la o sală de jocuri mecanice, sperând să devină bogat. Într-o zi l-au omorât alți derbedei, în colțul străzii Bastilia, pe trotuarul căreia a rămas lipit mesajul meu.

Surorile Danei au trăit și ele vijelios, luminând hăul de la picioarele mele, căci fiecare confecționa o lume în drumul ei. Alina cânta într-un bar când l-a întâlnit pe Dragoș. Amândoi erau iubitori de artă: ei

îi plăcea muzica, el era pictor. Au trăit un timp într-o mansardă. Apoi, după ce Alina a început să dea concerte, și-au cumpărat o casă mare, n-am mai vrut să știe de nimeni și au înconjurat-o de garduri metalice. Și-au pus toate telefoanele pe mesagerie automată. Mai târziu, Alina l-a azvârlit în stradă pe Dragoș, luându-și alți bărbați. Abia cu Miki a avut un copil, o fată blondă pe nume Cătălina, care mi-a dus mai departe mesajul.

Mariana, sora Alinei și a Danei, a mers la facultate. În drumul ei l-a întâlnit pe Dragoș, fostul ei cumnat, dar și pe alți bărbați abandonați și nefericiți, cărora a vrut să le dea ceva din dragostea ei generală pentru lume. Pe unde a trecut s-au înălțat hoteluri, case mici, cartiere întregi cu lume nevoiașă, locuri prin care se întâlnea cu acei bărbați mâhniți irecuperabil. Toate încercările mesajului meu de-a prinde viață au eșuat, pentru că Mariana se grăbea să avorteze după fiecare deziluzie amoroasă.

Celelalte două surori ale Danei, Alinei și Marianei, au trăit la bloc, în același cartier. Au intrat vânzătoare într-un supermarket, s-au măritat cu băieți veseli și muncitori și au făcut fiecare câte doi copii. Aceștia, împreună cu celălalt copil, Cătălina, au dus mai departe cuvintele mele. Și-au făcut case frumose și numeroși prieteni, încât aproape toată adâncitura din mijlocul sălii arăta acum ca un oraș luminat și încărcat de lume, case și mișcare. Peste tot se zăreau firicele roșii alunecând într-o direcție sau într-alta, din capătul în care mă aflam eu, către cel în care erai tu.

Unul dintre purtătorii mesajului îngenunchease la marginea orașului. Era Valentin, fiul cel mare al Cătălinei, un băiat fericit că există și cuprins de dragoste pentru Dumnezeul său. Valentin avea 22 de ani și era student la Teologie. În ziua aceea fusese copleșit de un extaz, de o bucurie venită din altă lume și înțelesese că se află aproape de Dumnezeu. El a ieșit din oraș, sub un impuls de neînțeles, cu presentimentul vag că avea să trăiască ceva excepțional. Îngenunchease pe buza unui șanț, dincolo de care se întindea un câmp proaspăt arat. La orizont creștea peste lume cerul senin și îndepărtat, de martie. În timp ce Valentin se ruga sau își trăia chemarea ca pe o bucurie, din corpul lui urca abulic spre cer șirul lung de cuvinte pe care eu le scrisesem pe scândurica ruptă din parchet.

Apoi te-am văzut culegând cuvintele ca pe niște flori și am auzit bubuitor: *Bine, ia-o spre dreapta!*

Drumul pe care îl alesesem începea cu o potecă îngustă, pardosită cu iarbă. Într-o parte și în cealaltă era beznă, părea vid și mi se făcuse frică să nu alunec. Am făcut câțiva pași, apoi am zărit în stânga un dreptunghi luminos, un fel de lespede pe care era gravat un text, cu litere negre, ca pe un cavou. Am vrut să trec mai departe, dar bucata de piatră s-a exfoliat și o pagină a plutit spre mine. Am luat-o și am privit din nou spre lespedea albă, o bucată de marmură ca un mormânt, acoperit cu inscripții, pe care nu le puteam citi. M-am aplecat puțin, dar și piatra s-a depărtat, s-a adâncit în beznă. Instinctul îmi spunea să merg mai departe.

Cu pagina lucioasă în mână, am făcut drept înainte pași mărunți. După câteva minute bune am ajuns într-o intersecție și te-am auzit strigând: *Ține-o tot așa, nu te uita nici în stânga nici în dreapta*. Am mers mult și bine, cu privirea ațintită asupra gazonului pe care călcam, până ce am dat de un obstacol. Era o ușă metalică, familiară, cu geamuri, prin care se vedeau cutiile de poștă din holul blocului meu. Am scos cheile din buzunar și am deschis ușa. În lift am citit textul de pe pagina subțire și strălucitoare ca o hârtie plastifiată, pe care o luasem din *alazar*:

"Ieri, 8 februarie, 2001, o fetiță din Ștefănești (Vâlcea), în vârstă de șase ani, s-a ridicat la cer sub privirile consătenilor ei. Fetița se numea Loreta Stoica și, înainte de această întâmplare, uimise întreg satul prin înțelepciunea ei. Oamenii veneau adeseori să se sfătuiască ori să le facă preziceri legate de destinul lor, iar părinții credeau că a coborât asupra ei un duh sfânt. Ieri, pe la ora prânzului, Loreta stătea în fața casei, de vorbă cu o vecină, Mariana Tache, iar în preajmă, pe drum și pe la porțile apropiate, mai erau cel puțin șase persoane care au asistat la eveniment. Mai întâi s-a lăsat o lumină roșie peste sat. Apoi, Loreta a privit cerul și a spus: *E aproape șase jumate*. Imediat după aceea, s-a înălțat câțiva metri de la pământ și a dispărut brusc, cum se sparge un balon.

Deocamdată nu există explicații plauzibile despre dispariția Loretei, deși părinții au cerut sprijinul poliției din localitate. Cetățenii din Ștefănești vor să ridice o troiță pe locul în care fetița s-a înălțat la cer. (Agenția *Mediafax*)"

Ofbrother chat

Q121: Asta, cu mesajul închis în oameni, chiar e interesant, e pe gustul meu.
VALENCIA: Toți țiganii care vând flori prin oraș par să fie în misiune.
EXMATRIX: Știrea asta cu fetița din Vâlcea cred că am citit-o și eu pe undeva.
STIL-X: Știrile astea nu sunt serioase.
VANKU: Și de ce n-ar fi? Se întâmplă atâtea lucruri incredibile și ignorate cu bună știință de cartezienii constipați, că m-apucă sila!
STIL-X: 10x, frate!.

29

După ce am pus fragmentul 28 pe *ofbrother* m-a apucat disperarea. Mai am atâtea de povestit și m-ai avertizat că nu am voie să omit nimic. Deși intru pe forumul ăsta de câte două, chiar de câte trei ori pe zi nu mi-ai dat încă nici un semn, așa cum mi-ai promis. Știi bine câtă nevoie am de tine și cu toate astea m-ai abandonat. Nici măcar nu mi-ai spus ce mă așteaptă la finalul confesiunii, dar sufletul meu speră în ceva care să merite efortul ăsta. Aștept Duminica Floriilor ca pe o înviere.

Dar să mă țin de cuvânt: după întâlnirea de la *Adio, mamă!* am intrat în *alazar*, chiar în fața blocului, iar după ce am ajuns în casă mi-ai spus că ne aflasem în primejdie, că de data asta a fost o intrare greșită, dar nici tu nu știai de ce. Eu mă simțeam revigorată, ca și data trecută și speram să găsesc un sens mesajului scris pe bucata de hârtie pe care o luasem din *alazar*. În ciuda stării fizice bune în care mă aflam, eram supărată că nu reușisem să capăt nici o informație despre Andrei. Mă durea sufletul și aveam sentimentul că el se află undeva aproape de mine. Mi-am luat poșta, pe care mă repezeam destul de des s-o iau și într-adevăr îmi scrisese. Era o scrisoare de câteva rânduri în care îmi reproșa că nu i-am spus mai mult despre revistă, mai ales când știu cât de importantă este *opinia* mea pentru el. În ziua următoare am scris o analiză amănunțită și cam academică asupra revistei, am citit-o de mai multe ori și i-am trimis-o în cele din urmă.

Chiar acum, luându-mi poșta din rutină, mi-a venit o scrisoare pe care trebuie s-o copiez neapărat aici, deși încă n-am ajuns la zi cu povestirea. Este o scrisoare care vine din Italia și care mi-a plăcut mult.

Tue 13 Mar 2001 21:35:00 -0800 (PST)
From: kamiz@tin.it
To: lauraiosa@arexi.ro

Laura dragă,

Am luat adresa ta de pe forum, din paginile mai vechi pentru că

trebuie să-și spun că am citit aproape toată arhiva și ți-am scris aici pentru că nu mi-a venit să intru pe *ofbrother*. Am încă reticențe față de mărturisirile astea publice, deși, la urma urmei îmi doresc să completez și eu povestea. Te las pe tine să decizi dacă ceea ce îți voi scrie merită ori nu pus acolo.

Totul a început cu o nevinovată căutare cu Google. Voiam să aflu vești despre locul meu natal, Comoșteni, și am ajuns la povestea ta. Întâmplător sau nu. Mai mult, Gică Stănculescu a fost bunicul meu și îmi aduc aminte vara aceea în care domnul Cristian Avram a fost la noi. Era pe la sfârșitul anilor 70, iar eu aveam 15 ani. Domnia sa era pe atunci student, un băiat cu părul mai lung și vâlvoiat, cu niște ochelari cu rame de-o șchioapă, pe care îi ținea aproape tot timpul pe creștetul capului. A fost un eveniment vizita dumnealui pentru că în vara aceea nu-mi amintesc să mai fi fost ceva atât de interesant. Normal că mă întreb dacă își mai aduce aminte de mine și, mai ales, cu ce imagine m-a înregistrat în memorie.

Bunicul meu a fost un om deosebit, iar eu m-am gândit la el în multe împrejurări dificile, întrebându-mă ce-ar fi făcut în locul meu și acest lucru m-a ajutat să supraviețuiesc. A murit în toamna lui 1984.

Viața lui a fost extrem de dură, nu atât pentru câte a îndurat în lagărul rusesc, cât pentru că a murit fără speranța ieșirii noastre de sub comunism. A crezut din tot sufletul în idealurile naționale ale lumii interbelice și și-a făcut datoria în exces, așa cum fusese educat.

Din câte am auzit în familie, în special de la bunici, dar și de la alte rude, tatăl bunicului meu, Ion Stănculescu, a fost într-adevăr un om întunecat. În casa noastră se vorbea adeseori despre moartea lui Mihail, pe care, într-adevăr, acest străbunic al meu, l-a dat pe mâna jandarmilor. Era băiatul lui cel mare, din prima căsătorie. După el urmau, la diferență ceva mai mare de timp, Marioara și Gică, bunicul meu. În 1917, când a fost împușcat, bunicul meu cred că avea 10 ani.

Ceea ce nu spune Fănică în scrisoarea lui este că Mihail a dezertat pentru că Rica urma să nască. Iubirea lor a fost cu mult mai profundă decât reiese din acea scrisoare. Se știau de mai mulți ani,

se întâlneau în vacanțele lor de liceeni, pe care ea le petrecea aproape în totalitate la o moșie din Sadova, nu departe de Comoșteni. Se mai vedeau și în timpul școlii, deși Mihail era în Craiova, la Școala Normală, pe când Rica era la un pension particular din București. Însă, îmi imaginez că întâlnirile nu erau imposibile, căci ea era fiica unui politician foarte bogat, Rizeanu îl chema, și aveau case și în Craiova.

Iar acum despre mătușa domniei tale, Mitina! Ce straniu mi se pare că am ținut minte amănuntele astea! Mitina era colega și prietena cea mai bună a Ricăi. Știu despre ea, pentru că tanti Marioara mi le-a povestit pe la începutul anilor 80.

Dar să povestesc: După ce a murit Mihail, Rica a născut un băiat, într-adevăr, la Sadova. Acolo voia el să ajungă împreună cu Fănică. Trecuse pe-acasă pentru trăsură, spera ca taică-său să-i dea trăsura ca să ajungă mai repede la iubita lui. Mă mir și acum, după cum m-am mirat de cum am auzit această istorie, cum de nu s-a dus direct la grajduri să înhame caii, și a așteptat cuvântul părintesc, mai ales că știa destul de bine cât de conservator era taică-său.

În timpul ăsta, Rica era la Sadova și aștepta să-i vină sorocul; erau cu ea o verișoară mai bătrână și, bineînțeles, Mitina, pe care povestea asta a traumatizat-o în asemenea hal că n-a mai făcut copii. Adică, n-a mai vrut.

Rica a aflat de moartea lui Mihail înainte să nască. I-a spus un băiat de la grajduri care auzise de undeva și căruia nu i-a dat în gând s-o menajeze. I-a povestit cu multe amănunte, despre drumul lui lung de la regiment până la casa părinților lui. Se dusese vestea, ori oamenii își imaginaseră această călătorie, pentru că se știa cum alergase noaptea, fără somn și fără odihnă pe drumul de țară albicios și măturat de vânt ca o chelie, drum de 40 de kilometri. Cum se rugase de taică-său să-i dea trăsura și pe urmă cum așteptase în curtea casei. Mihail nu crezuse că tatăl lui va trimite servitoarea, pe poarta din spate, să anunțe jandarmii, ci că, înduplecat, după ce intrase în casă, îl va trimite pe Florea să înhame caii la trăsură. Asta așteptase el în curtea casei și abia târziu își dăduse seama că nu-i rămânea decât să treacă râul înot.

Jandarmii au ajuns după ce intrase în apă. L-au somat de pe mal și

nici nu are importanță dacă o fi auzit ori nu; el înota repede în apa rece de toamnă, cu mintea plină de gânduri și cu sufletul sfâșiat. L-au împușcat de mai multe ori, în cap, în umăr și în gât. Pe urmă l-au scos din apă și l-au târât până acasă, la picioarele scărilor, unde stătuse cu numai jumătate de oră înainte, rugându-se de tatăl lui.

Rica a plâns de se zguduiau pereții, cum se zice, s-a zbuciumat și și-a făcut o sumă de rău, încât copilul s-a născut aproape asfixiat, un băiat, care a primit numele Radu. Oricum, nici nu s-a uitat la el. Bine, nici nu putea să-l țină. N-am idee ce s-ar fi întâmplat cu acest copil dacă trăia Mihail, dar n-am înțeles de ce Rica nu l-a adus la Comoșteni. Oricât de fioros era străbunicul, nu-mi vine să cred că ar fi refuzat să-l crească. Presupun că ea îl considera vinovat pe bătrânul Stănculescu, îi ura și îi era scârbă să mai aibă vreo legătură cu el.

Pe Radu l-a luat Mitina și l-a dus la un unchi de-al ei, Rafailă Vașcu, undeva într-un sat de prin Ialomița. Nici familia noastră nici părinții Ricăi n-au știut nimic despre copil.

De altfel, ai ei îi sorociseră nunta chiar pentru toamna aia, cu un individ despre care Marioara spunea că arăta ca un iepure din desene animate. Nici nu se punea problema unei căsătorii cu Mihail, care era băiatul unui dascăl de țară. Iar tinerii, ca și părinții lor, știau foarte bine. Înainte ca Mihail să plece pe front, avusese loc un conflict destul de puternic pe tema asta. Căsătoria Ricăi era hotărâtă așadar, și chiar dacă trăia Mihail, legătura ar fi avut același deznodământ pentru ea. Imediat după nuntă a și plecat din țară cu bărbatul ei, căruia nu-i știu numele, și se pare că au trăit tot restul vieții în Franța. Dar înainte de asta, i-a trimis o scrisoare Marioarei.

În familia noastră s-a aflat târziu despre băiatul lui Mihail. După socotelile mele, cred că pe la 1925, când Ion Stănculescu a pus caii la trăsură și a plecat să-l caute.

Rafailă Vașcu era cârciumar. Avea o cârciumă de țară și nevastă-sa nu putea să aibă copii. Străbunicul a ținut mereu legătura cu acest Rafailă, dar copilul nu l-a mai luat de-acolo, pentru că era copilul lor. L-au crescut bine, dar viața lui n-a fost prea lungă. După ce au venit comuniștii, le-au confiscat cârciuma, pe Rafailă și pe nevastă-sa i-au aruncat în pușcărie, iar pe Radu l-au bătut până l-au omorât.

A lăsat în urmă un copilaș, pe care l-a crescut mama lui cu multă greutate. Copilul ăsta se numea Paul. Țin minte că a fost și pe la noi în câteva veri. Era un bărbat mărunțel, cu chelie și ochi foarte mari. Nu semăna cu nimeni din familia noastră. Lucra la ICIL. Respectiv, colecta laptele din regiune și-l ducea la Craiova. De câte ori avea drum pe-acolo trecea și pe la noi. Oprea în drum mașina, o cisternă de aluminium care arăta ca un sufertaș culcat pe burtă. La un moment dat, nu mai știu când, dar oricum după ce intrasem eu la liceu, s-a auzit că murise. N-mi amintesc cine ne-a spus și cum s-a întâmplat, decât că a făcut infarct și s-a prăpădit cam la aceeași vârstă la care murise și taică-său. Cam asta ar fi ceea ce știu eu.

Îmi cer scuze pentru scrisoarea asta cam încâlcită și îți doresc să ți se împlinească dorința ta cea mare.

Mirela Stănculescu

P.S. Transmite-i salutările mele d-lui Cristian Avram.

Scrisoarea asta m-a bucurat pentru că a completat o poveste, dar și pentru că avea legătură cu mine. Tanti Mitina, într-adevăr, n-a avut copii. Nu mi-am închipuit însă că era *traumatizată*, de experiența cuiva, ci crezusem că nu-i făcuse din responsabilitate morală, că era prea onestă ca să aibă copii într-un lagăr. Cât despre rudele din Ialomița – habar n-am avut de existența lor. Și nici pe cine să întreb nu mai am.

Dar să revin la povestea mea, să mă întorc la luna ianuarie, pe când disperarea nu atinsese încă apogeul, iar tu încă nu mă părăsiseși.

Ofbrother chat

ABADON: Acum, precis îți scriu și rudele din Ialomița!
STIL-X: Spune-i Mirelei să intre pe chat, dar spune-i tu, că ție ți-a scris.
LORIS: Ce tâmpenie și chestia asta cu amoruri complicate de copii, cu femei compromise, ori bărbați împușcați! Partea dureroasă este că și astăzi mai constituie o catastrofă conceperea unui copil.
MORFEU: Poate pentru tine, buddy!
TROTILA: Ba are dreptate și eu știu mai mulți tipi nenorociți pentru că au călcat pe bec și-au fost nevoiți să se însoare.

30

Cam atunci, după ce-am fost a doua oară în *alazar*, m-a sunat Felicia Ardelean. Nu era mulțumită de mâncarea pe care o făcusem, zicea că se gândise la o fasole tradițională, nu la o simplă salată, dar dacă, în sfârșit, știam să fac salate, m-ar ruga să vin într-o zi, când are niște invitați simandicoși. În mod normal, se înțelege, comandă mâncare pentru situații de genul ăsta, de la *Four Seasons* ori de la *Angel*, dar acum fiind vorba despre *cineva* cu regim strict, ar fi bine dacă aș veni să fac niște salate ușoare, pentru seara, evident, mă plătește separat, îmi dă cinci sute de mii, aceasta fiind în afara programului meu. I-am făcut o listă lungă de ingrediente, toate câte mi-au venit atunci în minte și a rămas să ne vedem peste câteva zile, cândva, într-o joie, parcă.

Tot atunci mi-a scris Florentina, care se angajase la o firmă olandeză. Tu erai foarte încântat de scrisoarea asta, nu mai știu ce comentai, foindu-te în jurul ecranului. Povestea că își luase la un moment dat un part time job - ducea poșta pentru firma asta, care vindea pește și fructe de mare în lumea întreagă. S-a întâmplat într-o zi că nu mai aveau pe cine să trimită la reprezentanța lor din Vietnam și atunci s-a oferit ea. Tu ziceai uite, asta înseamnă să acționezi la timpul potrivit. Nu e vorba despre timp, îți explicam eu, Florentina a terminat Dreptul și a lucrat pe la diverse firme în țară. Pe urmă a plecat în Italia ca baby sitter, printr-o relație. A făcut tot felul de munci la negru, timp de doi ani, și în cele din urmă a ajuns în Vietnam. – Câți ani are?

– Până în 30, dar pe-aproape. Era încântată că acum avea, în fine, acces la Internet. De fapt îmi scria că o duce ca o boieroaică și îmi atașase și câteva poze spre exemplificare. Într-una era așezată pe scările unei case cu coloane albe, printre flori exotice. Altele erau imagini din casă, cu menajera, apoi la birou, pe o plajă exotică. Îmi scria cum să-mi instalez *yahoo messenger*. I se părea fascinantă posibilitatea de-a comunica instantaneu.

Mă gândesc adeseori să plec și eu în lume, dar după toate socotelile făcute, aș avea nevoie de o sumă mare de bani. Am început să-ți

expun situația, nădăjduind să-mi sari în ajutor, cumva:

– De pildă, ca să emigrez în Canada ar trebui să am 300 de dolari ca să-mi întocmesc toate actele, să-mi fac analizele medicale. Apoi mi-ar trebui aproape 1000 pentru viză și 3000 de dolari ca să pot fi primită în țara aia. La această sumă s-ar adăuga și drumul, bineînțeles. Or, eu câștig o sută de dolari pe lună, dacă pun la socoteală și slujba la Felicia Ardelean.

– Păi nu trebuie să emigrezi.

– Halal răspuns.

– Vreau să apun că poți să călătorești și de-aici.

– Cum, omule, nu vezi în ce mizerie mă zbat?

– Să-ți începi o afacere, să te duci, de exemplu, să cumperi ceva de prin țară, cum ar fi vase decorative, haine populare, ori chiar țigări dintr-un *en gross* și pe urmă să le revinzi la tarabă, într-o piață. Dar pentru asta trebuie să te trezești într-o zi de dimineață, să înduri frigul ori arșița, să tragi ani buni în toate părțile, și de tine și de ceea ce faci, și până la urmă, te asigur, ajungi să câștigi cât ai câștiga și dacă pleci din țară.

– Până la urmă, adică peste 20 de ani!

– Și dincolo, cât crezi că-ți trebuie?

– Mă așteptam să-mi spui că faci tu un miracol, cum ar fi să aduci un morman de bani verzi.

– Bineînțeles că pot. Dar ar trebui să-i iau de undeva, de la *cineva*, adică.

– Și?

– Și! Ție ți-ar conveni să-ți dispară banii din casă? Știu la ce te gândești! Te asigur că nu există nimeni căruia să-i prisosească.

– Și hainele astea pe care ți le schimbi tot timpul?

– Sunt din garderoba mea. Ce credeai?! Îmi pare rău.

– Ai putea să împrumuți...

– Nu, lasă, mai bine spune-mi cum ai cunoscut-o pe Florentina.

– Am cunoscut-o pe la începutul anilor 90. Era studentă la Drept, iar eu m-am dus la Rectoratul Universității să mă interesez de condițiile înscrierii la doctorat. Afișierul ăla este pe un hol cam beznos, la o răscruce de coridoare. De-acolo, dosite, coboară câteva scări spre subsol, chiar pe lângă locul de afișaj. Pe treptele alea stătea Florentina. Era chircită, cu tâmpla sprijinită de zid și plângea încet, din fundul sufletului. Nu puteam să mă concentrez, nu puteam să spun că n-aud, era ca o teroare mică în ceafa mea. Până la urmă m-am așezat alături, am luat-o în brațe și i-am spus:

– Ei, cât o să mai plângi acum? Doar nu există ceva pe lumea asta care să merite să-ți dai sufletul din tine înmuiat în lacrimi. Hai, mai bine să radem o bere, îmi povestești ce e de povestit și apoi nu ne mai vedem niciodată, îți storci mizeria, te cureți bine, te defulezi povestind-o de două ori, de zece, dacă e nevoie, dar pe urmă ești liberă și curată și o poți lua de la capăt, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat!

Mai târziu mi-a spus că a fost uluită de cuvintele mele și chiar a crezut că sunt zumbi, că vorbesc aiurea ș.a.m.d., dar totodată i-a și plăcut, i-am inspirat încredere și ne-am dus în Cișmigiu. Mai întâi sub platani, apoi am eșuat la *Monte Carlo*. Florentina avortase de vreo câteva luni, iar puțin după îi murise mama, așa că se afla în plină depresie. Nimic, dintre toate suferințele îndurate de om, nu se compară cu moartea mamei. Este o experiență pe care nu poți s-o povestești, nu poți s-o descrii, ci pur și simplu trebuie trăită. Vinovăție, haos, decupare din istoria individuală, scârbă, destrămare și din nou vinovăție sunt numai câteva vorbe despre un sentiment de nepovestit. Pe la începutul facultății Florentina începuse să frecventeze o grupare nonconformistă și autodidactă condusă de un anume Bivolaru. Se poate să fi auzit.

– Cum să nu! Acolo mergea și Albert.

– Lumea e mică. Am putea să le facem cunoștință. Ei, despre

gruparea asta, care se declarase ca societate spiritualistă, se spuneau multe prin presa timpului. Mai ales că era un loc de pierzanie pentru sufletele inocente. Adevărul este că Bivolaru ținea cursuri diletante despre libertatea individului, învățându-și discipolii în primul rând să încalce regulile. Le dădea broșuri cu povestioare didactice, mizerabil compuse, articole de vulgarizare despre yoga, dar și despre tot felul de doctrine ori teorii obscure; în același timp le vorbea despre Dumnezeul ortodox, despre liberalizarea moravurilor, despre practici spirituale etc. Într-un cuvânt, gruparea asta a constituit un refugiu pentru mii de tineri debusolați, abia scăpați din lagărul comunist, supărați pe școală ori pe părinți. Ei au numit-o, generic, yoga.

Mă uitam la tine și vedeam că mă asculți cu multă atenție. Stăteai cu fruntea sprijinită în mână, cocoțat pe marginea cănii cu pixuri și creioane, incredibil de cuminte. Așa că am continuat:

– Eclectismul ideilor, informația de categorie B, promiscuitatea la care ajung de cele mai multe ori membrii oricărei grupări numeroase, fără sistem și fără mijloace materiale, au dus de multe ori la tulburări de personalitate. Bineînțeles, pentru fiecare ins experiența a avut valoarea pe care el însuși a putut să i-o dea; unii s-au socializat, au căpătat încredere, chiar aroganță; alții au descoperit după aceea lecturi mai solide și au evoluat. Dar cei mai mulți au trăit cu acuitate sentimentul de vinovăție pe care educația lor anterioară li-l inocula, așa cum s-a întâmplat și cu Florentina. Ea încălcase interdicția maternă. Ducându-se la yoga, se purta ca un erou plecat în luptă, dar totodată era neliniștită de durerea pe care credea că i-o produce mamei sale. A fost un an de bravadă și suferință, care s-a terminat foarte prost. Își făcuse obiceiul să petreacă nopțile în casa unei prietene, undeva prin marginea Bucureștilor Noi. Era o fată ai cărei părinți erau plecați la muncă în Germania. Așa că petrecerile se țineau lanț. Venea acolo numai lume cunoscută: toți se știau de la yoga. Dansau, se alcoolizau, dormeau pe jos și uneori făceau sex. Florentina se împrietenise cu un băiat și conveniseră că între ei nu va fi nimic mai mult decât o relație fizică, matură și eliberatoare. După ce a rămas însărcinată a început dezastrul. Singura ei grijă a fost să nu afle maică-sa. A avortat la Spitalului Filantropia, ajutată de câteva prietene care știau cum este, mai trecuseră prin asta, și toată lumea s-a purtat ca

și când ar fi fost vorba despre un accident minor. Dar nu era așa. Cel puțin pentru Florentina, experiența a constituit un dezastru moral. Voia să-i spună mamei sale, să plângă la pieptul ei și s-o audă pe ea spunând că nu e nimic, totul e în regulă, stai liniștit, copilul meu. N-a apucat să-i spună pentru că maică-sa a murit într-un accident rutier, iar Florentina a considerat nenorocirea o consecință a purtării ei, un semn de la Dumnezeu, o pedeapsă. În situația asta era când am găsit-o eu.

Mi-a trebuit aproape un an ca să-i dovedesc că viața poate fi trăită și de pe alt palier. Am dus-o la Biblioteca Academiei, în clădirea cea veche, pe când încă mai erau acolo bibliotecare superamabile și armonia intelectuală de neimaginat azi. Am citit împreună cărțile lui Eliade, culegerea de texte indiene a lui Simenschy dar și *Epopeea lui Ghilgameș*. Ne-am plimbat prin parcuri. Ne-am distrat asistând la procesele de la tribunal. Am fost la filme cretine și pe străzi. Prin 94 s-a măritat, în 96 a divorțat, iar în 98 a plecat din țară.

– A renunțat la yoga?

– Da, chiar înainte de întâlnirea cu mine renunțase.

– Și pentru Albert a avut importanță perioada în care a mers la yoga, ai spus tu, arcuindu-ți sprâncenele. A fost ca o încercare, o probă majoră de care a trecut cu bine, aproape nevătămat.

– El în ce perioadă a fost acolo?

– În ultimul an de liceu.

Și apoi ai început să-mi povestești despre Albert. Mă uitam la fața ta roșie-întunecată, cum sunt cireșele negre, la mușchii întinși, la ochii verzi și la buzele senzuale și mă gândeam cum ai arăta ca bărbat normal, din care și oase. Îmi păreai fascinant și pe măsură ce povesteai deveneai mai viu, mai intens, mai omenesc.

Ofbrother chat

VANKU: Și eu mă duc la yoga, tot la Bivolaru, dar în ultima vreme n-am prea fost.
LORIS: Și e adevărat ce se spune, că sunt un grup de perverși?

VANKU: Nu știu, frate, eu mă duc la sală, fac meditații, cunosc o sumă de tipi subțiri care fac parte din grupul meu, dar ce e drept am auzit și eu de alții, în special ăia care stau prin căminul de la IMGB.
VALENCIA: Eu am avut o cunoștință care spunea că îi pune să-și bea urina.
STIL-X: Am fost de câteva ori și pot să vă spun că e o chestie inofensivă, dar cu lume proastă, scuză-mă, Vankule, dar e o faună de-ți vine rău: țărănoi, mitocănime, ratați.
DORU: Cine vrea să facă yoga în mod serios se duce la Mario Vasilescu.
EXMATRIX: Bine, acum au apărut cluburile și lumea mai are unde să iasă, dar pe la începutul anilor 90 n-aveai unde, era o alternativă.
ABADON: In legătura cu plecarea din țara nu e chiar așa. Există și căi mai simple de plecat în Canada; eu stau actualmente în Montreal, într-o garsonieră pentru care plătesc 100 de euro pe lună. Am avut 500 de coco la mine, iar la aeroport a venit un prieten și mi-a adus încă 2000 pe care i-am arătat ca să se vadă că am lovele, după care i-am înapoiat omului cum am ieșit din aeroport.
EXMATRIX: Și ce faci acolo?
ABADON: Deocamdată, ambalez pui pentru congelare, o frecție, pe bune, dar nu sunt venit decât de trei luni.
DORU: Și ce pregătire ai?
ABADON: Facultatea de Științe Politice.

31

Într-o primăvară au plecat la Băile Herculane, aproape 600 de practicanți. Își plăteau cazarea din timp, călătoreau cu trenul, pe cont propriu, și o dată ajunși acolo se comportau ca într-o tabără: făceau exerciții, exersau tehnici yoghine, ascultau conferințe și discutau. El nimerise într-un grup în care se afla și Letiția, o fată pe care o simpatiza și de care s-a îndrăgostit în vacanța aia. Albert era atunci prin anul II de facultate, adică în plin proces de explorare a Internetului. Căuta informații, intra pe chaturi, dar mai ales colecta programe gratuite și începuse să lucreze în Linux. Singura activitate socială rămânea yoga. Se ducea o dată pe săptămână la sală și respecta în amănunt recomandările instructorului. În rest, nu vorbea cu nimeni, nu i se adresa nimeni. Era de trei ani în clubul acesta și abia dacă se salutase cu doi-trei inși, care îi fuseseră și colegi de liceu. Ca și hocheiul, și yoga însemna o treabă începută și în mod necesar dusă până la capăt. Albert își făcea conștiincios toate temele: stătea ceasuri întregi așezat turcește, cu mâna dreaptă întinsă în față, concentrându-se, de exemplu, să oprească un satelit care se apropia de pământ. Era un exercițiu pe care îl făceau în grup, la sală, dar pe care el îl repeta și acasă. Respecta cu strictețe dietele pe care li le propunea instructorul, încât ajunsese expert în pâinițe sănătoase; măcina grâul cu o râșniță manuală, apoi îl înmuia în multă apă și-l punea la cuptor. Mânca orez fiert, învățase să vomite la comandă și să se adapteze oricărui regim. Era vegetarian și își urmărea atent fiecare reacție a corpului, care începuse acum să-și piardă rotunjimile și culoarea. Albert făcea toate astea cu un respect total față de cursul pe care îl audia, dar mai ales cu o speranță fermă în miraculoasa întâmplare pe care se aștepta s-o trăiască.

În acest al treilea an de yoga, se întâmplase într-adevăr ceva: fusese într-o tabără, undeva la țară, cu un grup mai restrâns de cursanți și învățase să împartă viața cu ceilalți. Erau cazați în cabane mari, cu încăperi de câte zece paturi, băieți și fete, fără alegere. Se dezbrăcau acolo, fără să-și arate de fapt corpurile, se atingeau în treacăt, se țineau de mână în timpul meditațiilor și se îmbrățișau, uneori. În tabăra aceasta, Albert a devenit mai prietenos, mai

vorbăreț, începând să fie preocupat de numele celorlalți. În special s-a apropiat de o fată grasă, Valentina, care avea numeroși prieteni. Știa să fie în centrul preocupărilor generale, având autoritate și delicatețe în aceeași măsură.

Prin Valentina, Albert căpătase și un sentiment nou, de participare la emoția generală. Se simțea plin până la refuz de bucurie și de dorința sinceră de a fi cu ceilalți. După meditație, cădea adeseori într-o stare de armonie și beatitudine, iar după ce s-a întors de acolo, a constatat că i se coloraseră obrajii. Avea fața unui om mulțumit de sine și binevoitor cu restul lumii.

De aceea, așteptase cu sufletul la gură plecarea la Herculane. Deși erau mulți, avea acum un cerc al lui, de fapt, al Valentinei, și spera să recapete emoțiile și plenitudinea pe care le atinsese în cealaltă tabără.

Aici s-au cazat la hotel, câte doi în cameră, iar el a nimerit cu un băiat necunoscut. Valentina și Letiția stăteau împreună. Diminețile făceau exerciții de grup, oprind satelitul, ori vizualizând diferite obiecte-reper, în timp ce instructorii se schimbau mereu. Erau dintre cursanții cu vechime mare. Fiecare își avea metodele și ideile lui.

Letiția era regina grupului lor ori așa i se părea lui Albert. Mulți băieți roiau în jurul ei, dornici să facă meditație împreună cu ea, să o țină de mâină și să se gândească împreună la stele, iar Albert privea de la distanță, forțându-și mintea să se elibereze de gânduri, să regăsească confortul sufletesc la care sperase venind aici. Își dădea seama că nici instructorii nici conferențiarii nu erau inteligenți, informați ori spiritualizați. Dar el avea credința că poate ajunge la Dumnezeu prin tehnicile yoghine. De altfel, gruparea chiar promitea integrarea în absolut pe căi simple și la îndemâna oricui, mai ales la îndemâna credinciosului ortodox, practicant de yoga.

Preocuparea pentru Letiția îi reteza elanul pentru meditații și, oricât încerca să pară de indiferent, gândul și ochii i se îndreptau spre ea în fiecare clipă. Valentina observase și încerca să îl ajute, să îl tragă după ea prin diverse locuri în care era și Leti. Într-o seară a dormit în camera lor, pe jos. Se întorsese de la masa de seară, dar ușa

camerei lui era închisă. A înțeles că în noaptea aia colegul de cameră se cuplase cu cineva. Așa, în postura de victimă, a ajuns să doarmă lângă patul Letiției. Au vorbit până aproape de ziuă. Fetele lucrau împreună, într-un notariat; Vali era contabilă, iar Leti dactilografă. După noaptea aia s-au apropiat mai mult. Mergeau la masă împreună și se plimbau uneori toți trei, discutând despre experiențele lor spirituale ori lumești.

Într-o zi Valentina a insistat să meargă împreună la izvoarele termale, și nu la ștrand, cum mergeau până atunci. Doar ei doi. Albert nu s-a împotrivit nici de formă, presupunând că trebuia să facă ceva important. Bazinul cu apă caldă era populat de lume diversă, mulți din grupul lor de la yoga, dar și bătrâni libidinoși, femei gălăgioase ori bărbați scheletici care păreau bolnavi de TBC. Aproape toți, cu vreo două-trei excepții, erau complet dezbrăcați. Albert a coborât în bazin cu slipul pe el. Ar fi vrut să și-l dea jos dar nu putea să îndeplinească acest gând. Nu era vorba despre jenă, ci mai degrabă despre faptul că nu avusese timp să se acomodeze cu ideea. Avea un slip bleu, cam lărguț, pe care apa îl umfla și care, de câte ori ieșea pe uscat, arăta ca un colac de salvare spart. Valentina s-a dezbrăcat, și-a scos și costumul de baie și a intrat și ea în apă. Imediat, un bărbat a venit s-o maseze. Oamenii se bălăceau în bazin, privind unul către altul într-un fel poznaș. Alții se îmbrățișau ori stăteau de vorbă. Albert rămăsese priponit cu spatele de peretele bazinului, torturat de gândul că nu-și scosese chiloții și neștiind dacă acum mai era cazul s-o facă.

După un timp, Valentina și-a luat rămas bun de la maseurul de ocazie și s-a apropiat de el. L-a îmbrățișat, cum de altfel se îmbrățișau frecvent, apoi a început să-i tragă ușor slipul, îndemnându-l să continue, în timp ce ea îl mângâia aproape frățește, zâmbind ca și cum l-ar fi încurajat să comită un act eroic. Când în sfârșit a scăpat de chiloții lânoși, a rămas câteva clipe cu ei în mână, apoi i-a așezat pe marginea bazinului, fără să-i privească. Tot Valentina l-a îndemnat să treacă în altă piscină, cu apă fierbinte. A urcat pe bordură și s-a îndreptat spre celălalt capăt al sălii, dezbrăcat, fără să privească în dreapta ori în stânga, fără să se gândească dacă este ori nu privit, aproape mândru că a scăpat de chiloții lui penibili.

În seara aceea s-a sărutat cu Letiția. S-au plimbat multă vreme pe un dig, au vorbit despre plăcerile nevinovate, despre idealuri, iar el i-a povestit despre Linus și Stallman. Când au ajuns în dreptul hotelului, Albert și-a întins capul spre ea. Voia s-o sărute pe obraz, să-și ia într-un fel rămas bun, dar s-a oprit o clipă speriat că ar putea să strice totul. A închis ochii, iar ea l-a sărutat, l-a luat de mână și au urcat în camera ei. Valentina nu era acolo și n-a venit tot restul nopții. Era fericit și trăia cu intensitate fiecare atingere. S-au sărutat mult, întreaga noapte. Nici o clipă, însă, lui Albert nu i-a trecut prin minte s-o iubească trupește ori măcar să-i atingă sânii. Se gândea să se bucure îndelung de această experiență a sărutului, să-și trăiască pe-ndelete simțământul nou care îi creștea din vârful inimii. Era fascinat de atingerea aceasta, de ochii ei negri, de mâinile fragile pe care acum le putea atinge în voie și la care privise zile întregi. Era îndrăgostit.

În ziua următoare Letiția n-a mai vrut să se plimbe cu el, i-a spus chiar că nu sunt potriviți, apoi s-a împrietenit cu alt băiat din tabără.

Ofbrother chat

K1: Cam de necomentat. Eu nu-i înțeleg pe-ăștia care fac nudism.
STIL-X: De ce ar fi mai bine cu o fâșie de cârpă, nu că aș fi fost la nudism, dar topless fac și pot să spun că nu este nimic rău în asta.
ELVIRA: Rău mi se pare când se amestecă; ar trebui să existe locuri și locuri, pentru fiecare.

32

Mă priveai amărât parcă și mi se părea că aștepți să comentez. Așa că ți-am spus câte ceva despre ce cred eu că înseamnă prima întâlnire a unui bărbat cu femeia așteptată. Priveai spre mine, cu fruntea netedă, destins, umbrind din când în când cu pleoapele ochișorii luminoși.

Povestea asta a lui Albert mă face să mă gândesc, în general, la cum se întâmplă să intre fiecare în viață, preocupat de legătura lui de iubire. Indiferent că sunt fete ori băieți, toți, fără alegere, rămân fatalmente legați de cum a fost prima dată, cu cine și în ce circumstanțe. Pentru cei mai mulți dintre cunoscuții mei a fost nasol. Nu mă pot abține să nu îi trec aici măcar pe câțiva bărbați care mi-au povestit cu greu mare durerosul eveniment.

Să încep cu Dan. Era student în anul întâi, când s-a regulat prima dată. Venise în București dintr-un orășel din sud și se simțea deopotrivă liber și pierdut, când a întâlnit-o pe Alisa, pe care o știa din liceu. S-au plimbat pe străzi, s-au sărutat, s-au strâns în brațe, îmbrăcați cu hainele groase, de noiembrie. Și pe urmă s-au dus la ea, adică la gazda ei, undeva într-o casă din margine orașului. S-au strecurat pe o ușă dosnică, prin întuneric, până în cămăruța ei, în care nu era decât un pat de fier, ca la spitale. Pe jos, Alisa își ținea geamantanul din vinilin maro. S-au dezbrăcat pe întuneric, fiecare cât a putut de repede și apoi s-au băgat în pat, înfrigurați. S-au sărutat un timp, s-au pipăit. S-au împins unul în celălalt, până când el a găsit locul cald și catifelat, rămas ca singura amintire plăcută, pentru că după aceea a urmat descărcarea, sperma întinsă pe corpuri și pe cearșaf, deziluzia, sentimentul de greață, jena, imaginea penibilă a unei îmbrățișări sordide.

Un ceas mai tîrziu, s-a îmbrăcat fără cuvinte și a plecat cât a putut de repede.

La cîteva săptămâni după aceea, Alisa l-a căutat la facultate și i-a spus că vor avea un copil. El s-a revoltat, i-a vorbit ca unui gunoi, așa că ea l-a reclamat la decanatul facultății. Evident, erape vremea

comuniștilor, când o astfel de reclamație atârna foarte greu.

Pe Dan l-au presat părinții, profesorii, Alisa și, mai ales, decanul însuși, care l-a pus să aleagă între facultate și Alisa. După cum era normal într-un prim moment, și-a luat lumea în cap. A rătăcit prin țară, o lună de zile, colindând dintr-un oraș în altul, pe la cunoștințe, rude și prieteni, până când și-a dat seama că nu avea unde să se ducă. Apoi s-a întors în București, s-a însurat cu Alisa, și-a reluat cursurile și au trăit 10 ani împreună, până când el a întâlnit-o pe Carmen și s-a îndrăgostit.

Și Costel a venit la București, pe la începutul anilor 90, să facă Facultatea de Matematică. Era un băiat bubos și mărunțel când a descins în Capitală și, evident, nu se sărutase încă. Nici nu avea planuri erotice bine conturate, ci doar un ușor dispreț față de capitolul femei. Pe el l-au așezat părinții în gazdă pe Calea Griviței, într-o casă veche, micuță și cam dărăpănată. Stăpâna casei era o femeie de 40 de ani, care alerga aproape toată ziua să vândă cafea și țigări pe la cunoștințe, prin gară, prin cârciumi. O dată pe lună venea un bărbat transpirat și urât mirositor și îi aducea marfa. Petreceau noaptea închiși în dormitorul femeii, din care Costel auzea zgomote care îi stimulau fantezia.

Într-o noapte, ea a venit în camera lui, s-a așezat pe pat. Avea doar o cămașă subțirică și părul negru desfăcut pe umeri. L-a întrebat direct, dacă s-a mai regulat cu cineva. Mai întâi, i-a explicat rar și plastic ce înseamnă să fii bărbat, abia după aceea a urcat peste el.

Când a terminat facultatea era un ins arogant pe dinafară și trist înăuntru. Ea a plecat din țară, iar Costel a ajuns profesor într-un sat din Mehedinți. Nu s-a mai însurat. Uneori călătorea la București și pe tren, dacă se nimerea să fie în compartiment cu persoane simpatice, povestea despre femeia asta, căreia nici după multă vreme nu i-a putut rosti numele.

Manuel s-a îndrăgostit la 17 ani, pe vaporul care îl ducea la Tulcea. Numele ei era Diana. Crescuseră împreună, bătând plaurii din Delta Dunării, dar abia într-o dimineață de aprilie, după vacanța de primăvară, li se întâlniseră privirile. Erau elevi la același liceul din Tulcea.

Doi ani au crezut în iubire, căutându-se în recreații ori compunând scrisori înflăcărate, pe foi rupte din caietele de școală. În vacanțe, cuibăriți în lotcă, făceau planuri de viitor.

Cum devenit majori, au hotărât să încalce sfatul părinților și chiar propria lor credință de a rămâne virgini până în noaptea nunții. Într-o vară, imediat după ce au luat vacanță, s-au întors acasă preocupați de o singură dorință. Se întâlneau noaptea și mergeau până pe malul bălții, ori se depărtau de sat și rămâneau ceasuri multe îmbrățișați, în mijlocul drumului pustiu, călcând pe troscotul pârlit de soare. Se miroseau, se sărutau și făceau toate gesturile dorinței lor până când renunțau epuizați.

În noaptea de Sânziene s-au întâlnit în grădina Dianei, sub un cais pipernicit. Se zărea luna printre crengile lui subțiri, iar în jur mirosea a grădină în luna iunie. S-au sărutat ca de obicei, s-au căutat, trăgând în nări mirosul bălților încălzite. Iar când s-au întâlnit cu adevărat, în punctul ăla dureros și de netrecut, Diana a început să plângă. Pe pământul răcorit, se vedea ca o umbră, un strop din sîngele vinovăției lor.

Zilele de vară au trecut sub apăsarea unei întâmplări abia începute, transformată peste noapte într-o adevărată catastrofă. Manuel scotea oftând plasele cu pește din apele mâloase ale Dunării, iar Diana curăța solzișorii sticloși, înghițindu-și lacrimile. Seara însă, când luna urca din stufărișul bălților, rămâneau înmărmuriți, pe marginea canalului, două silete de teracotă.

După câteva luni de suferință, când au putut să-și privească din nou părinții, s-au despărțit. Diana a plecat la Galați, unde s-a măritat cu un șofer. Manuel a trăit în Tulcea. Deși știa foarte bine că nu s-a întâmplat nimic fără ca amândoi să-și dorească, Manuel se gândea, și se gândea adeseori, la Diana ca la o victimă, cu strângere de inimă, cu o durere cumplită în suflet, neîmpăcat și nefericit.

Și povestea lui Octavian mi-a rupt sufletul. El a terminat Chimia și se aștepta să lucreze într-un institut de cercetări. Cât durase facultate se instruise, stătuse în biblioteci și în laboratoare. Nu era preocupat să-și înceapă viața sexuală, dar nici indiferent la acest capitol nu era. Admirase în taină mai multe fete, întâlnite la cursuri, la cantină, pe străzi. Pe scurt, a terminat studiile, și-a făcut armata

și a ajuns într-un orășel din Ardeal, angajat la laboratorul unei fabrici de mezeluri. O lume mică și cu multe femei. Aici a cunoscut-o pe Corina, bondoacă și cam șleampătă, care făcea Franceza la ff și totodată muncitoare în aceeași fabrică. Visul ei era să ajungă muziciană. Dăduse de mai multe ori la Conservator, dar picase admiterea. Realmente era talentată, dar nu cunoștea pe nimeni, nu avea relații și nici bani ca să-și cumpere un loc. Compunea muzică, pe care o cânta încet, aproape în șoaptă în apartamentul de bloc al părinților ei, temându-se să nu deranjeze vecinii.

Octavian a fost fascinat de ea de la prima discuție: era inteligentă, tolerantă, fermecătoare în tot ceea ce făcea și, mai ales, inspira o încredere totală. Ei îi putea spune orice, chiar și secretele cele mai adânci.

Căminul de nefamiliști era un bloc umed, cu holuri lungi, care aveau pe o parte și pe alta camere, iar în capăt closetele, dușurile, plus o încăpere, numită oficiu, în care unii își făceau mâncare. Cei mai mulți țineau un reșou în cameră și fierbeau cartofi pe el. Într-o astfel de camera locuia și Octavian, iar pe patului lui de burlac s-au iubit prima oară.

Au stat de vorbă până după miezul nopții, așa cum făceau deseori, de un an de când se împrieteniseră. La un moment dat, Corina i-a scos ochelarii, fără de care el nu vedea aproape deloc. L-a sărutat pe ochi, și l-a făcut să se cutremure de plăcere.

O iubea pe Corina, se simțea înfrățit cu ea, se bucura când erau împreună. Totuși, nu se putea gândi la ea ca la o femeie și îi era ciudă și rușine de acest lucru. În noaptea aia s-au sărutat, au stins lumina și s-au iubit mult, atent, cu o minte analitică, de adulți. Era ca o datorie, iar amândoi știau acest lucru.

Apoi s-au căsătorit. Au continuat să se înțeleagă bine, să se admire, de fapt, și să fie de nedespărțit. Uneori făceau dragoste, fără ca acest sector să-i intereseze prea mult. După doi sau trei ani, în tot cazul după Revoluție, au renunțat cu totul la legătura lor fizică. Mai precis, ea a renunțat. Făcea muzică pentru o formație, era mereu ocupată, prinsă în pasiunea ei, iar el încerca să-și facă o carieră universitară. Au trăit așa multă vreme. Fără sex, vreau să spun. Nu un an-doi ori trei. Ci șapte. Într-o zi ea a divorțat pentru că era

îngrijorată de atitudinea lui posacă, de nemulțumirile care i se adunaseră pe suflet, de inerția în care intrase. De fapt era speriată de starea lui depresivă. După divorț, amândoi au fost nefericiți. Au continuat să se gândească unul la celălalt și, deși nu acceptau să se mai întâlnească, fiecare știa că nimic din toată lumea asta nu-i preocupă și nu-i interesează cu adevărat, în afara acestui gând binefăcător și revigorant că celălalt încă există. Octavian a cunoscut o femeie mai tânără decât el și a găsit în sfârșit bucuria trupului său abandonat. Dar legătura acesta s-a derulat superficial și într-un fel nesolicitant, el continuând să se gândească la Corina, la ce ar spune și la ce ar face ea, la cum ar uimi-o ori la cum ar salva-o din marile catastrofe.

Mai povestesc despre Bogdan și după aia închei. Bogdan și-a început viața sexuală în timpul liceului. S-a îndrăgostit de Simona, o fată cu adevărat frumoasă. Fusese și miss-boboc în clasa a-IX-a. O doreau mulți băieți. Bogdan s-a împrietenit cu ea pe când erau printr-a X-a, iar în ultima vacanță au plecat împreună la mare. Chiar părinții se ocupaseră de tot, le plătiseră cazarea la un hotel de lux, le puseseră în bagaje lumânări parfumate, videocasete sexi și prezervative. A fost o vacanță de vis, iar noaptea în care s-au iubit pentru prima oară – exact așa cum și-o imaginaseră.

Pe la sfârșitul liceului s-au mutat împreună, iar apoi, după ce au început facultatea au primit de la părinții lor o garsonieră. Deși Simona era fără cusur, prin anul doi de facultate, Bogdan a început să fie nefericit. N-o mai dorea cu ardoare, îl enerva fără motiv, îi era lehamite de corpul ei perfect și se ura pentru nemulțumirea lui. Apoi a început să caute alte fete, mereu fete frumoase. Le plimba cu mașina, ori uneori stătea de vorbă, dar de cele mai multe ori făcea sex, fără să rețină numele vreuneia dintre ele. Nu se putea hotărî să renunțe la Simona, dar în același timp, compania ei îl înfuria de-a dreptul.

Când i s-a dus vestea de Don Juan, Simona l-a părăsit, iar el s-a simțit dintr-o dată eliberat, limpezit. A renunțat la aventurile lui obișnuite, a început să iasă din casă din ce în ce mai rar. Stătea în fața computerului, perindând sute de imagini cu femei goale, gândindu-se cum ar putea să facă un film.

Ofbrother chat

EXMATRIX: Nu sunt de acord; ce vrei să spui că prima experiență sexuală contează? Vreau să știi că nu contează nici prima, nici a doua, nici toate celelalte.
ABADON: Poate fi și frumos și de durată. Depinde de individ, nu trebuie să generalizezi.
DORU: Este adevărat că legătura fizică se află în centrul preocupării generale. Deopotrivă pentru animale și pentru oameni. Dar se poate și fără ea. Octavian și Corina chiar se iubeau, ar fi trebuit să rămână împreună.
STIL-X: Nu cred că ca-r fi fost... sănătos, ca să zic așa.
EXMATRIX: Sunt mulți oameni care își găsesc un echilibru fără să se acupleze, dar eu n-am cunoscut pe nimeni, ori nu mi-a mărturisit nimeni.
LORIS: Eu cred în iubirea cerebrală.
VANKU: Pentru mine n-a contat câtuși de puțin prima iubire. Eram prin liceu, la o petrecere, am făcut dragoste în spatele unei canapele; după aceea m-am întâlnit de câteva ori cu femeia aia și brusc s-a stins totul, ca să fiu sincer, ea n-a mai răspuns la apel.
K1: pentru mine a contat și încă foarte mult. Nici acum nu pot să mă gândesc la altcineva, mi se pune o piedică pe trahee numai cât mă gândesc la noaptea aia.

33

Lovitura din acea săptămână a constituit-o scrisoarea lui Rufă. Mi-e foarte greu s-o pun pe forum, îmi vine să leșin când mă gândesc la ea și în același timp îi dau dreptate, mă simt penibil și mi se face frică la gândul că sunt bolnavă. Nu mi-am dat seama ce îl șocase mai mult: că sunt îndrăgostită de un bărbat cu mult mai tânăr ori că m-am îndrăgostit de cineva fără să-l văd. Cred că a doua. Deși recunosc că mi-ar fi greu să povestesc cuiva prin viu grai, de pildă Ralucăi, în sinea mea situația mi se pare perfect normală. E posibil să nu-mi placă dacă îl voi vedea; să zicem că l-aș întâlni întâmplător, fără să știu cine este, și ar fi un individ antipatic, gen Rufă. Foarte bine. Nu l-aș plăcea. Dar aceea oricum este altă legătură decât aceasta, pe care o trăiesc acum și care este amețitoare, acaparatoare, atât de densă cum niciodată nu mi s-a întâmplat să trăiesc în desfășurarea mea istorică de până acum.

În fine, fie ce-o fi, ca să n-o mai lungesc, Rufă mi-a scris următoare scrisoare:

Dragă doamnă LolaQ,

Am citit scrisoarea dumneavoastră de mai multe ori și vă rog să mă credeți că m-a impresionat profund, dincolo de faptul că mă angajează necondiționat. Vă mulțumesc pentru încrederea pe care mi-ați acordat-o și pentru sinceritatea mărturisirii dumneavoastră. Știu cât este de greu să povestești astfel de lucruri intime și sunt fericit pentru dumneavoastră că ați avut curajul s-o faceți și pentru mine că mi-ați încredințat o astfel de confesiune.

Am să încerc să le iau pe rând, cu toată grija pentru sensibilitatea dumneavoastră.

Îmi spuneți că sunteți îndrăgostită de un bărbat mai tânăr cu mult decât dumneavoastră și că nu l-ați văzut niciodată. Că vă scrieți de câteva luni, adică din noiembrie, și că doriți să găsiți o cale de a ieși *din această situație delirantă, apăsătoare și tiranică* – iată, am citat chiar cuvintele dumneavoastră.

Desigur, - situația- despre care vorbiți este perfect omenească. Oamenii își amplifică sentimentele prin scris, iar scrisoarea de la o ființă dragă ia proporțiile pe care dorește mintea destinatarului să i le dea. Există numeroase cazuri în care cuvinte nevinovate ca de pildă *sunt bine sănătos ceea ce îți doresc și ție* ori *mă gândesc la tine* ori *sper să-mi mai scrii* devin declarații de dragoste pentru omul care le primește. Dar de ce și mai ales când? Este vorba despre oameni singuri, izolați de lume, desocializați și pentru care orice intrus în lumea lor capătă fața pe care ei vor să i-o dea. Vă rog din suflet să nu vă supărați pe mine și să nu mă urâți pentru ceea ce am să vă spun.

Scumpa mea doamnă, lăsați-mă să ghicesc: locuiți singură și aveți de-a face cu oamenii din ce în ce mai puțin. Vă petreceți timpul citind, uitându-vă la televizor ori în fața unui computer. Existența dumneavoastră de izolare și, îndrăznesc să spun, de nefericire, a generat acest sentiment. El poate fi plăcut și *învăluitor*, cum ziceți dumneavoastră, chiar devine confortabil pentru unii, dar, cu timpul se transformă, este chinuitor și distructiv. Rațional, situația nu vi se pare normală nici dumneavoastră înșivă: omul acesta, căruia am putea să-i spunem amantul din vis, nu v-a făcut nici o declarație, nu a rostit niciodată cuvântul *iubire*. A fost doar *prietenos*, chiar foarte prietenos, dar aceasta nu dovedește nimic. Iar dumneavoastră aveți nevoie de o dovadă. Tocmai această căutare a unei certitudini începe să vă stăpânească și să vă facă rău. Un rău imens, cu urmări de multe ori catastrofice.

Părerea mea, căci m-ați somat să vă spun părerea, este că vă aflați într-o mare primejdie. Mintea omului are posibilități enorme de a transforma totul, de a bulversa organismul, de pildă, de a distruge percepțiile etc. *Foșnetul de frunze* pe care spuneți că *îl simțiți în inimă* este cu siguranță un simptom cardiologic, un semn al unei afecțiuni pe care nici într-un caz nu trebuie s-o neglijați. Aveți nevoie de ajutor și încă de unul autorizat. Veți spune că iarăși vă trimit la doctor. Nu este tocmai așa. Pentru început v-aș trimite printre oameni, v-aș îndruma să cunoașteți mai multă lume, și, de ce nu, să vă faceți un prieten. Ca să nu spuneți că vă dau un răspuns ambiguu, *după tipicul psihologilor stupizi*, cum mi-ați scris, v-aș spune și mai explicit: că aveți nevoie de dragoste, iar un prim pas spre ea ar fi să aveți o relație. Chiar să o construiți cu grijă, făcându-vă un

țel din aceasta.

Sunteți mulțumită de răspunsul meu? Am făcut față exigențelor dumneavoastră? Vă rog să-mi răspundeți și încă o dată vă invit, ca medic, firește, la o întrevedere în lumea reală.

Dr. Nini Coroană.

Deși mi se păreau logice afirmațiile lui Rufă, un sentiment de revoltă m-a cuprins din toate părțile. Ți-aduci aminte că l-am înjurat un sfert de ceas, de nenorocit, impotent, arogant și vită licențiată, un ratat care nici nu știu din ce trăiește că în țara asta nu cred că se duce cineva la psihiatru, așa din principiu, nu că n-ar avea nevoie, până când tu mi-ai spus îl înjuri de un sfert de ceas, lasă-l, uită-l, mai bine hotărăște-te singură, tu știi cel mai bine, dar dacă accepți totuși umilul meu sfat ți-aș spune că e timpul să deschizi ușa, sună interfonul, cred că Raluca îți face o vizită.

Și-a urmat o zi de pomină.

Raluca era îmbrăcată ca de război, cu pantaloni de piele stacojii și-o haină scurtă, cu guler mare, îmblănit și ridicat de ziceai că e venită din *Mad Max*.

– Am urcat la tine să fumez o țigară și-am șters-o. Nici nu pot să-ți spun ce nervi am. Uite, ți-am adus un tuner tv, pe care l-am folosit un timp, dar acum am renunțat, mi-am luat un laptop și alte scule. Ținea în mână o cutie de carton. Vezi că vine un băiat mai pe seară ori mâine să ți-l instaleze, un puști de la mine din cartier. A lăsat cutia pe colțul mesei, și-a aruncat haina pe canapea, s-a așezat într-un fotoliu, picior peste picior și și-a scos țigările:

– Vor s-o ia unii pe vară-mea din fața liceului, uite acum. Se uită la ceas și continuă: peste o oră, când termină cursurile.

– Păi cine sunt ăia?

– Niște șmecheri. E băiatul directoarei, de fapt, un dobitoc notoriu și-o labă tristă care umblă cu țiganii după el și-i sperie pe toți puștii din liceu. Ia cu japca câte o fată pe care o vede fără spate, de n-are cine să se bage pentru ea. Și pe urmă o vinde pe la țiganii care au

bordeluri prin Griviței. Își ținea țigara între degete, lângă inelul cu ametist, pe care îl avea de la bunică-sa, și mă privea amuzată:

– Hai, vii cu mine? Vii și tu, Săritorule? Ce dracu' miroase aici? E un miros...

– De câne. Vine prin aerisire de la vecinii de jos.

M-am îmbrăcat la iuțeală, mi-am pus canadiana mea galbenă, gândindu-mă la fetele furate. Mă simțeam ca și când aș fi plecat în Cruciadă. Am ieșit pe ușă ascultând-o pe Raluca:

– Asta îmi mai lipsea acum, după o săptămână de infern, în care m-am întâlnit de zece mii de ori cu dobitoaca aia și cu Gioni, îmbrățișați, sărutându-se scârbos, răsărind unde nu te așteptai, ca niște crocodili beți.

– Dar de ce sunt scârboși? ai întrebat tu, sărind pe gulerul roșcat al Ralucăi, încât abia te mai distingeai.

– Pentru că îi urăsc! I-aș împușca fără regrete. Pe-amândoi, chiar și pe el. Nici dacă mi-ar cădea în genunchi nu l-aș mai accepta! M-a umilit, m-a dat la o parte pentru o vacă beată și fără creier. Dă-te jos de pe gulerul meu că-mi încarci imaginea!

Era inutil să-i spun iarăși că între ea și Castrat nu fusese nimic.

La ieșirea din bloc l-am văzut pe Rufă. Era o zi însorită, îmi amintesc că lumina îi bătea în față. M-am uitat în ochii lui și mi s-a părut că arătau ca ai unui om încolțit: niște ochi căprui, neliniștiți, din care clipea mai mult din reflex decât din cauza soarelui. Îmi era total antipatic. Cum se poate să-i scriu eu omului ăstuia și încă asemenea chestii, mă întrebam și simțeam în același timp că îi voi scrie iarăși. La urma urmei, el era vecinul.

Rufă a trecut pe lângă noi salutându-mă discret și având grijă mare ca nu cumva să ne atingem. Curtea interioară a blocului era plină de mașini de pe care se topise zăpada, iar printre pâlcul de copaci se zăreau două bănci din scânduri solide. Am ieșit în Calea Moșilor, iar Raluca s-a îndreptat glonț spre florăresele de pe trotuar.

– Am venit să tratăm treaba aia, a spus ea.

Erau acolo două țigănci tinere. Una stătea pe scaunul de lângă masa, pe care mâncau zilnic, o masă din stejar, nu prea înaltă și împodobită cu brâuri din lemn sculptat, așa cum se purta înainte de război.

– Da, domnișoară, a spus țiganca de pe scaun, privind-o cu luare aminte pe Raluca, iar pe noi rapid și profesional. Am vorbit să ne trimită niște țigani de la Halele Traian. Cum ne dați banu', cum dau un telefon și sunt aici. Rostise cuvântul *țigani* cu dispreț tranșant. Era o femeie de până în 35 de ani, grasă, cu multe fuste pe ea și cu un șorț mare, albastru, deasupra lor. Părul negru îl avea strâns într-un coc mare, pe ceafă. Poate că ea nu era țigancă.

– Rămâne la 10 dolari omul, cum am vorbit, nu?

– Da, plus șoferul și comisionul nostru, domnișoară.

Florăreasa vorbea cu respect și mi s-a părut că știa cine este Raluca, dar continuam să fiu neliniștită:

– Poate că-ar fi mai bine să vorbești cu taică-tău, i-am sugerat, vorbind încet, lângă urechea ei, la adăpostul părului zburlit, deși eram conștientă că florăreasa aude ce spun. Știe ce ai de gând să faci?

– Bravo! Cine crezi că m-a trimis aici?

Între timp, cealaltă femeie se aplecase spre o găleată de flori. Scotea ceva de-acolo, un fel de grăuncioare mici pe care le-a strecurat cu grijă în buzunarul unui client. M-am gândit că ar putea fi droguri, dar cum mă holbasem destul, n-am monitorizat și suma primită.

– Doi îi iau cu mine în mașină, a mai spus Raluca și, în timp ce-i întindea 100 de dolari femeii, a mai adăugat și-un mersi pentru reducere, o să țin minte, madame Pansica.

De sub fustele mari de florăreasă, femeia și-a scos telefonul, un Nokia mic, și-a spus scurt:

– Să vină băieții!

N-am așteptat cine știe cât, poate două minute, și-au apărut. Mai

întâi un Audi argintiu din care se vedeau patru bărbați mari, îmbrăcați cu haine de piele, zâmbitori. Șoferul a întrebat-o imediat pe Raluca:

– În Banu Manta, domnișoară?

– Da, să vă țineți după mine, uite, Matizul ăla gri de e parcat pe zebra din intersecție.

Au dat din capete veseli, fără să se uite spre mașina Ralucăi. Poate c-o știau. Apoi au apărut încă doi, ceva mai tineri, nu păreau să aibă mai mult de 30 de ani, și ei bine îmbrăcați, cu fețe albe și curate. Unul avea plete până la umăr și arăta ca un roker al anilor 90.

Am pornit spre Banu Manta, unde era liceul, ca o bandă mare, noi, cu Matizul, în față, adică Raluca eu, tu și cei doi țigani, iar în spate venea Audi, încărcat ciorchine de patru bărbați umflați, veseli și încotoșmăniți în haine de piele ca-n filmele cu mafioți.

Am tras în spatele liceului, pe o străduță îngustă. Lângă poartă stătea un puști blond, cam jumulit, înconjurat de trei-patru țigănuși piperniciți, care păreau adolescenți, cam de-aceeași vârstă cu puștiul blond.

– Ăștia vor s-o ia cu japca pe vara dumneavoastră, domnișoară?

– Ei, ăștia și nu mă ironiza pletosule, că nici nu știi cu cine ai de-a face. Sunt niște javre cum nu s-a pomenit și la nevoie mai cheamă câțiva tot ca ei. În spatele lor e banda lui Manafu care operează prin vile, iar puștiu' ăla blond, care e băiatul directoarei liceului, le furnizează adrese, plus că îi duce în școală pe țângăii ăștia, intră prin clase și iau tot ce se poate: telefoane, haine, saci, dacă sunt de firmă, ș-așa mai departe. Pe scurt terorizează tot liceul și nimeni nu reclamă pentru că directoarea oricum nu ia nici o măsură.

– Corect. Doar e băiatul ei, se bucura pletosul.

De fapt toți însoțitorii noștri erau bucuroși, nici nu înțelegeam de ce, iar tu chiar i-ai întrebat ce motiv au. S-au uitat amândoi spre tine, cum stăteai pe bordul mașinii ca pe-o scenă, și-apoi au izbucnit

amândoi în râs, fără explicații.

– Hai că iese vară-mea, uite aia brunetă, cu părul lung, care are pe umărul stâng un *Nike*.

Am ieșit toți din mașină, inclusiv tu care fuseseși destul de tăcut pe parcursul călătoriei și care acum pluteai puțin în fața mea, ca un deschizător de drumuri. Vara Ralucăi a ieșit pe poarta școlii și s-a îndreptat spre un taxi pe care și-l chemase. S-a oprit lângă portiera mașinii, privind spre noi. Cam atunci am ajuns în fața băiatului blond care privea ușor mirat spre toată escorta. În spatele nostru stăteau țiganii care veniseră cu Audi, mari, grași ca și când ar fi fost făcuți din cârpe mototolite, zâmbind fericiți, de-ai fi crezut că ne aflam la petrecere.

– Ascultă, mă, nenorocitulule, a deschis Raluca discuția, tipa aia e vară-mea. Uită-te bine, că a doua oară nu mai vin să-ți explic.

Între timp malacii din spatele nostru le făcuseră semn țigănușilor să dea cu roiul, iar ăia se depărtaseră bine. Pletosul i-a băgat o mână-n beregată băiatului directoarei care se holba roșu și boțit ca un pepene spart cu pumnul, și la Raluca și la pletos, dar mai ales la tine care pluteai acum în dreptul ochilor lui.

– Silvia, vino, dragă, încoa, să te vadă bine!

După ce s-a apropiat și vară-sa, Raluca și-a reluat discursul:

– Uită-te bine la ea să nu zici c-ai confundat-o! Pe mine mă știi, nu-i așa. Spune, jigodie, mă știi ori nu mă știi?

Între timp, Silvia se uita fără chef, jenată de toată întâmplarea, iar tu stăteai pe mâna pletosului, mâna care îl gâtuia pe puști, și-l dăscăleai domol:

– Nu se poate să fi așa dur și nemilos, nu-l strânge așa tare că-l sufoci, e barbar, dacă ai accepta să te ajut...

Mi-aduc aminte că se înnorase, era zi plină, luminoasă, dar totuși gri. Pe lângă noi treceau pâlcuri de elevi care se prefăceau că nu văd nimic.

– Ești fata senatorului, a șoptit gâfâind sugrumat băiatul directoarei.

– Foarte bine. Vasăzică, știi. Bagă de seamă, dacă mai privești măcar spre ea îți tai coaiele. Spune-i, pletosule, ca să nu creadă că glumesc!

— Ia aicea, janghele, d-aperitiv!

Și pe urmă pletosul i-a cărat câțiva pumni în burtă și i-a dat drumul pe trotuar. L-a lăsat să se plieze ușor lângă grilajul liceului.

Atunci tu ai făcut să apară de-asupra capului meu și al Ralucăi o umbrelă mare, roz. Și imediat a început să plouă. Țineai umbrela uriașă, iar țiganii te priveau veseli, ca și când ne-am fi întors de la bal. Se poate spune că pusesem în practică sfatul lui Rufă. Socializarea mea începuse din plin.

Ofbrother chat

RAKU: Am făcut liceul în Iorga și parcă am auzit ceva de genul ăsta, de un scandal în Banu Manta.
ABADON: Cred că peste tot în țara aia există câte un băiat al directoarei.
DORU: Chestiile astea se întâmplă numai în București. La mine în Ardeal e altfel.
VALENCIA: Și a propos de scrisoarea lui Rufă, eu aș zice să nu-ți faci sânge rău, dar nici să neglijezi sfatul. Vine o vreme când ai nevoie să cunoști mai multă lume.

34

Cred că în ziua aia ori a doua zi i-am scris lui Andrei cât este de important pentru mine să știu cum arată și i-am cerut o poză. I-am spus că am nevoie să văd ochii celui căruia îi scriu, pentru că altfel am sentimentul că mâzgălesc un perete și ale aiureli de genul ăsta.

Apoi a urmat episodul de la Felicia Ardelean. În joia aia tocmai mă întâlnisem cu o tipă, Alina, pe care o știam de la Revoluție. Lucra acum la o editură care scotea cărți pentru copii. Din una în alta i-am spus despre mine și mi-a dat să scriu o prefață la basmele lui Slavici. Voia ceva mai dens, un ministudiu de 30 de pagini pe care mi-a promis patru milioane. Mă și vedeam cumpărând o cameră digitală, ca să intru în contact cu Florentina. Așa că m-am apucat să scriu. Cu mintea plină de zâne, zmei și prinți, m-am dus la Felicia, rugându-mă de tine tot drumul să mă ajuți să termin repede și să mă întorc la Slavici până nu pierd șirul. Am luat-o, ca de obicei, prin spate, dar Felicia știa că am intrat în casă, așa că și-a făcut apariția imediat. Ne-a spus zâmbitoare, privind din când în când spre tine, că vrea opt salate așezate frumos în niște boluri mărișoare pe care mă ruga să le aduc sus, urcând scările de câteva ori, să le pun pe un cărucior, care așteaptă pregătit în capul scărilor, și să vin cu el în sufragerie, adică doi pași.

– Suntem toți așezați la masa rotundă, aia joasă de lângă șemineu. Le pui fiecăruia în față, pe suportul de bambus. Vino cam în 40 de minute, nu mai târziu. Adică pe la 6.30, uite aici ceasul.

M-am apucat cu groaza că nu voi fi gata la timp. Te-am pus să speli salata verde, am mărunțit-o bine, în fâșioare subțiri și am pus-o într-un castron uriaș, în care am început să arunc mărar, morcov ras, ciuperci crude, bucățele de portocală, mere date pe răzătoare, castravete, ardei proaspăt, boabe de struguri și tot felul de mirodenii. Am stropit cu ulei și cu zeamă de lămâie și m-am uitat la ceas. Trecuseră 15 minute.

Apoi am urcat treptele să studiez terenul. Se auzea un glas cunoscut care ținea o pledoarie despre rolul cărții scrise pe hârtie. Era Neica.

Descoperirea asta mi-a tăiat picioarele de la genunchi. Am făcut un pas, apoi am rămas lângă ușa deschisă, dată de perete, ca un paravan între mine și masa „clienților" mei. Aveam în față peretele de geam, care acum era dat la o parte, așa încât se vedea grădina, în care înfloriseră câțiva ghiocei. Bazinul era golit și arăta ca o carapace veche. mi-era cald, nefiresc de cald. Marmura podelelor era încălzită. Apoi am dat cu ochii de oglindă, nu departe de umărul meu, în care se reflecta masa rotundă. Musafirii stăteau așezați în poziții confortabile, pe fotolii din piele mov, numai oameni cunoscuți: Neica și lolita lui, Cornel de la tv, Costică Bălăceanu de la minister, Crissina și Gioni Castratu, plus soții Ardelean. Chiar când mă holbam, mi-am dat seama că și ei mă vedeau pe mine. Aș fi vrut să cobor dar nu puteam să mă mișc. Mă aflam în mijlocul unei panici mari și te-am chemat în gând. Mi-era târșă, n-aș fi vrut, în general, să mai am de-a face cu vreunul dintre ei, iar să-i mai și servesc, să apar așa, pe post de servitoare, mi se părea în momentul ăla de nesuportat.

Cu greu, m-am întors cu spatele spre oglindă și-am început să-mi privesc ghetele care îmi păreau străine, nu mai erau ghetele mele negre, cu talpă de gumă, ci unele julite în vârfuri, scurte, cu șiretul despicat. Erau niște ghete mici și scâlciate. În mod inexplicabil, îmi rezemam fruntea de ușa deschisă. Am vrut să mă întorc și să cobor înapoi în bucătărie, dar ceva, un obstacol, m-a făcut să mă trag un pas. Era o femeie înaltă, o namilă, de fapt. Mă uitam de jos în sus la ea și realizam că nu mai văzusem pe nimeni atât de înalt. M-a apucat de mână, zguduindu-mă bine și-a început să mă tragă după ea, ca pe-o sacoșă.

alazar, III

Eram speriată și de apariția gigantică și de felul în care mă smucea în toate părțile și mi-era jenă de spectacolul pe care probabil că îl ofeream. M-am uitat în jur, dar peisajul părea schimbat. Am întors capul, iar în urma mea era întuneric. M-am oprit și am opus rezistență pe cât am putut și o clipă am scăpat din mâna femeii uriașe. În întuneric se distingea o sclipocire de litere galbene și am ghicit că scria *alazar*. Deasupra, ca o umbră, chipul prietenos se contura violet, transparent și ireal, ca un fum de țigară.

Cum femeia s-a întors, înșfăcându-mă din nou, am început să te

strig pe toate numele, hei, Îngerule, Omulețule, Săritorule, nu mă lăsa în mâinile harpiei ăsteia, vino și spune-mi măcar ce să fac, dar nu mi-ai răspuns, adică nu atunci. Femeia s-a întors și s-a aplecat ca s-o văd mai bine: avea o față frumoasă, dar cam ofilită și un nas ușor deviat, ieșit din traiectoria deschisă de rădăcină, ceea ce îi dădea un aer de ființă necăjită. M-a privit cu indignare și-a spus:

– Auzi, dacă nu te potolești, să știi c-o-ncasezi!

– Unde vrei să mă duci, am întrebat eu?

– La dracu! Unde să te duc? După ce am alergat toată după-amiaza după tine! Dacă mai pleci așa, fără să-mi spui, te dau pe mâna lui taică-tău și te altoiește ăla de nu te vezi! Copil nenorocit și nerecunoscător! Nu știu cu cine-oi semăna, cu mine în nici un caz!

Mi-am dat seama că mă trata ca pe-un copil, și încă unul cunoscut. Părinții mei au murit de multă vreme, iar pe femeia asta n-o cunosc. Mi-am privit încă o dată picioarele și mi-am dat seama că arătau într-adevăr ca ale unui copil. Apoi am văzut că eram îmbrăcată cu o rochiță roșie, pe care, mi-am amintit cu emoție, că o avusesem în copilărie. Era o rochie de catifea, cu guleraș de dantelă albă. Peste ea aveam un fel de raglan, tricotat din lână grena. Cu mâna liberă mi-am pipăit părul și am regăsit codița împletită la spate și strânsă cu funde albe. Eram din nou mică, la vârsta aia cretină, când nu poți să faci nimic din câte ai putea de fapt să faci, dacă te-ar lăsa în pace ceilalți: părinți, bunici, frați mai mari, bone, învățători s.a.m.d.

Am ieșit într-un loc luminos, într-o stradă cu becuri aninate pe stîlpi de beton, și am traversat spre o casă destul de mare, în care mi-am dat seama că locuiam. Nimic nu-mi era cunoscut, nici curtea mocirloasă, nici treptele de ciment, nici încăperea în care am intrat. Era o cameră mică, vopsită într-un frez pal. În fereastră bătea o creanga înfrunzită, a cărei umbră se lungea pătuț. Ladă cu păpuși îmi ajungea până șa piept.

– Să te dezbraci imediat și să vii la baie, mi-a spus femeia ceva mai calmă.

Am deschis dulapul și m-am uitat la haine. Pe umerașe stăteau tot felul de hăinuțe care nu erau ale mele, ori nu-mi aminteam să le fi

avut vreodată. Mi-am scos cu mare greutate rochia de catifea dar mi-a fost cu neputință s-o pun pe umeraș. Eram neîndemânatică, împiedicată și mă mișcam încet. Am căutat un halat de baie, ceva în ce să mă schimb, dar în afară de rochițe, nu mai erau acolo decât maieuri și chiloți. Tocmai mă așezasem pe pat, încercând să-mi scot ciorapii, când am auzit glasul terorist al femeii:

– Hai o dată, că doar nu stau după tine toată noaptea!

Baia a fost ceva de groază. M-a smucit în toate părțile, enervată că venisem cu ciorapii pe mine. M-a aruncat în cadă și m-a luat la frecat așa cum iei păstârnacul, din când în când aruncându-mi în creștet câte o cană de apă fierbinte.

Când am scăpat din mâinile ei, eram cu ochii în lacrimi, cu pielea iritată și cu o ură mare în suflet. A urmat cina: orez cu lapte și cu sirop deasupra. Pe când încercam să-i spun că nu mănânc seara, a apărut un bărbat, cam tot atât de înalt ca și femeia. Reevaluând situația mea de copil, nu mi se mai păreau așa de înalți. Erau probabil niște persoane de 1,70, dar erau oameni obișnuiți, în tot cazul. El era un bărbat de până în 30 de ani, suplu și bronzat. Părul ud de transpirație îi ieșea de sub o șapcă albastră pe care scria *Addidas*. Cum a dat cu ochii de mine s-a luminat la față și-a scos șapca și s-a aplecat asupra mea odată cu toate mirosurile pestilențiale din lume:

– Ia uite ce avem noi aicea! Mânca-o-ar tata pe ea de păsărică!

Nu-mi mai aduc aminte cum mă alinta tatăl meu ori bunicii, ce-mi spunea mama înainte de culcare, dar chestiile de genul ăsta eu cred că mi s-ar fi părut penibile și atunci, în copilărie. Cum n-aveam de gând să încurajez familiarismele, am afișat o figură consternată și m-am și ridicat de la masă. S-a dovedit o mișcare greșită, pentru că bărbatul m-a prins în brațe, m-a mozolit bine și mi-a impregnat mirosul ăla în care se amestecau damfuri stridente de vin, fumul subt din 0 de țigări, amintirea pașilor care călcaseră bălegarul, plus, mirosul greu de benzină. Nu m-am putut abține să nu-l întreb pe unde se tăvălise de mirosea în halul ăla. Dar cum era de așteptat, n-a răspuns, a râs, a făcut glume pe seama gravității mele.

Pe coridor, am dat de-o oglindă. Eram eu, de data asta nu eram în

pielea nimănui, ci eram așa cum mă știam din fotografiile făcute pe la 6 ani. Stăteam în fața oglinzii, într-o pijama bleu, cu fața mea de copil cuminte și atent, cu ochii ușor holbați și părul șaten desfăcut în șuvițe umede, pieptănat cu cărare pe partea stângă.

Viața mea se desfășura greu și lent la familia Stoica. Nu erau nici mai buni nici mai răi ca alți părinți, însă, la vârsta mea, după ce trecusem prin atâtea și uitasem demult cum e să ai părinți, situația devenea din ce în ce mai apăsătoare. Femeia se numea Săndina, iar bărbatul – Marcel. Ea mă scula cu noaptea în cap, obligându-mă să beau o cană de lapte, mă îmbrăca, îmi făcea un fel de bocceluță cu jucării și mă ducea la grădiniță.

Săndina își însușise bine filozofia strămoșească. Mă dăscălea fără gânduri, după tipic: să nu bagi degetul în nas, să nu mă minți că te omor dacă te prind că mă minți! Să nu-mi răspunzi că scot milităria din pod! Copilul trebuie să-și vadă de treaba lui, să nu deschidă gura la părinte; să te duci unde te trimit eu, că știu mai bine de ce te trimit! Să nu spui la lume ce facem noi aici în casă! Să mănânci chiar dacă nu-ți place, că n-are ce să-ți facă rău! Să nu cumva să ne faci de râs, că noi suntem oameni cinstiți și neam de neamul nostru n-a făcut vreo faptă de rușine! Nu-mi pune mie întrebări - când îți spun că așa trebuie însemnă că așa trebuie! De ce - de ce? Cine are nevoie să știe de ce?! Și cui îi pasă?! Când eu îți spun clar că așa e bine! Mă bagi în mormânt dacă nu faci aia și aia. Dacă deschizi ușa la străini, vine unul de-a scăpat acum de la pușcărie, îl știe și taică-tu, poți să-l întrebi, și îți bagă un fier înroșit în ochi. Nici pe drum să nu ieși singură pentru că sunt unii de fură copiii și-i duc într-o pivniță unde îi dau la șobolani să-i mănânce. Să nu pui mâna, să nu răstorni ceva, să stai cuminte într-un loc! Și mai ales, să nu cumva să plângi!

Această interdicție de a plânge mi se pare extrem de primejdioasă, mai rea decât amenințările ori șantajul. Mai ales că face parte dintr-o întreagă filozofie despre slăbiciune și despre tărie de caracter. Există înrădăcinat în creierul general și străvechi ideea că plânsul e o expresie a lașității, o neputință dată pe față! Când, de fapt, să te abții de la plâns e doar un mod idiot, cultivat social, de a anihila emoțiile omului, de a-i face varză sensibilitatea. Inșii care nu plâng mor încet, se ofilesc pentru că nu se manifestă, prizonieri într-o

carne care nu e a lor.

Cum mă săturasem de preceptele Săndinei și mai ales de modul ei brutal de a mă educa, într-o seară, pe când încerca să mă îndoape cu ouă prăjite, mi-am adunat întreaga elocință și încercând să nu râd, i-am spus:

– Ascultă, cucoană, nu cumva ți-ar prinde bine să părăsești filozofia asta vernaculară? Un copil nu este doar un sac în care îți arunci idiosincrazíile, refulările și aspirațiile ratate.

Săndina a rămas puțin descumpănită, dar nu s-a pierdut cu firea.

– Vă-nvață la grădiniță, eu cred...

– N-are nici o legătură cu grădinița ori altele. Mai bine ai fi atentă și-ai asculta. Este vorba despre noi două și despre relația dintre noi.

Dar rezultatele se anunțau proaste. Tocmai intrase și Marcel, iar tensiunea inițială, atât cât fusese, se dezumfla ușor cu ia, uite, ce spune fie-ta, ca să vezi copiii de azi, domne! Trebuia să-i uimesc cu ceva și încă repede. În curte se vedea o grămadă de tărtăcuțe, abia culese.

– Dacă vreți să faceți bani, am început eu, privindu-i cu un aer cât mai indiferent, luați tărtăcuțele alea și măsuța asta pliantă, puneți-le în dubiță și plecați mâine dimineață la București. La Universitate, știți unde e Universitatea? Ei, acolo, chiar la fântâna arteziană este un târg al asociațiilor civile. Trageți mașina în parcarea dintre Universitate și Arhitectură și apoi scoateți măsuța și puneți pe ea câteva tărtăcuțe și prețul pe o bucată de hârtie: pe cele mici le dați cu 20.000, iar pe cele mari cu 30.

In fine, erau atenți. Se uitau unul la altul și tăceau. În cele din urmă, a vorbit Marcel:

– Eh! Și cine crezi că le-ar lua?

— Garantez!

Nu știu ce-au vorbit în noaptea aia și cum au ajuns să accepte ideea, dar în zorii zilei au plecat la București cu 200 de tărtăcuțe. Mă

gândeam cu groază că n-o să cumpere nimeni, dar soarta a fost de partea mea. S-au întors seara, bucuroși, privindu-mă ca pe oul de aur. Mi-au adus ciocolată cu alune și au fost foarte dezamăgiți când le-am spus că nu-mi plac dulciurile. După ce m-au dus la culcare, m-am strecurat înapoi spre bucătărie și am ascultat la ușă. Vorbeau aprins, erau în egală măsură indignați, uimiți și dornici să dezlege misterul. Spre ghinionul meu, lucrurile au alunecat spre latura mistică. Credeau c-a intrat ceva în mine, dar nu se hotărau dacă duhul bun sau rău.

De-aici a început calvarul. Mă tratau altfel, e drept, mă lăsau să mănânc ce voiam, de exemplu, dar îmi puneau tot felul de întrebări ridicole, ca la oracol:

– Ce să facem, să vindem acum vaca ori să așteptăm să fete?

– Vindeți vițelul, iar vaca păstrați-o pentru lapte.

– Cine să bea atâta lapte? întrebau ei.

– Faceți din el înghețată și vindeți-o aici, pe fereastra de la drum.

– Ce-ar fi mai bine: să ne cumpărăm tractor ori să împrumutăm unul de la fermă?

– Dacă aveți atâția bani, cumpărați tractorul, ce mai stați pe gânduri! Și închiriați-l altora.

– Când și unde să vindem vinul din pivniță?

– Cu două săptămâni înainte de Paște, pus în butoaie noi, mici de 5 l, îl duceți la București și încercați din casă în casă, pe niște străzi pe care le știu eu.

Treaba s-a rasolit când au început să vină și vecinii, prietenii, rudele, în fine, când am intrat în vizorul opiniei publice. Și nu știu unde aș fi ajuns, dacă nu apăreai tu.

În ziua aia ieșisem la poartă. Era pe la prânz și amândoi „părinții” erau plecați. Nici n-apucasem bine să închid poarta, că m-a și luat în primire o babă de prin vecini. Nu mai știu ce zicea, ci doar că s-a lăsat peste lume o lumină roșie, caldă. Am privit spre cer și te-am

văzut bulbucându-ți ochii, cu fața lipită de un geam, de-o peliculă transparentă, de ceva insesizabil până atunci. Când ți-ai dat seama că te văd, te-ai îndepărtat puțin și mi-ai arătat ceasul; era 6,28 p.m. Și brusc mi-am adus aminte de salate. M-am ridicat puțin pe vârfuri și am văzut că puteam să plutesc, veneam repede în sus către tine, apoi am ieșit prin pelicula nailonată, în capul scărilor, care duceau în bucătăria soților Ardelean.

Ofbrother chat

MORFEU: Ce dracu' e *alazar* ăsta, că eu nu înțeleg. Am fost pe site-ul ăla dar e o chestie anostă, nu e nimic de genul...
VALENCIA: Păi, așa am spus și eu - că e normal. Cine a zis că e cu jocuri?
Q121: Bun. Asta e altceva, v-ați prins, nu?
VNAKU: E o treabă care i se întâmplă ei. Hai să vedem ce spune mai departe.

35

Nu mai era nimic de făcut, trebuia doar să împing căruciorul spre sufragerie. Tu puseseși toate bolurile cu salată și-ai zis că mă ajuți în continuare, să nu-mi fac griji. Am trecut pe lângă oglindă și mi-am văzut fața proaspăt ieșită din *alazar*, strălucitoare și vie. Pe masă erau pahare mari, probabil cu suc de portocale. Părea destul de simplu, nu aveam obstacole. Am luat primul bol și l-am pus în fața Crissinei. Tu supravegheai operația de pe polița de marmură a șemineului. Discuția era în toi. Soții Ardelean voiau să facă o bibliotecă electronică, un fel de minicomputer cu mii de texte din cultura națională. Neica urma să se ocupe de editare, Costică Bălăceanu promitea finanțare de la Ministerul Educației, adică din banii noștri, Cornel se ocupa de publicitate la televiziunea națională, iar Gioni și Crissina erau specialiștii care selectau textele. Evident, fiecare vorbea despre sine. Când am ajuns în dreptul lui Costică, acesta tocmai se avântase în aprecieri autoelogioase, iar când i-am întâlnit în sfârșit privirea, mi-am dat seama că fața mea nu-i spunea nimic, nici măcar grimasa de lehamite nu i-a atras atenția. Mă privea ca pe o servitoare și cred cu adevărat că nu mă recunoscuse. Am pus castronul cu salată în dreptul lui și am trecut mai departe.

Îi ascultam și aș fi vrut în momentele alea să-i văd cumva umiliți pe Costică și pe Neica, să le faci tu ceva, să le scuipi în suc ori să le stea salata-n gât. Dar nu s-a întâmplat nimic. Cred că asta mi-a și plăcut cel mai mult la tine, nu știu dacă ți-am spus ori nu, modul tău drept de a judeca lumea, fără să te ambalezi ori să disperi odată cu mine, deși te-am implorat în atâtea rânduri să furi, să minți, să pedepsești în numele meu.

Când am terminat de pus salata, am coborât în bucătărie și am așteptat-o pe Felicia să ne dea banii.

– Cum îți explici că nu m-au recunoscut? te-am întrebat.

– De unde știi că nu te-au recunoscut? Oamenii ăștia nu se uită la servitori, iar dacă identifică în ei o persoană cunoscută, nu-și fac

publice bănuielile, nu se trădează nici măcar prin atitudine, pentru că li se pare compromițător.

Am luat 500 de mii de la Felicia și a rămas să vin în continuare lunea.

Pe drum, am discutat despre intrarea mea în *alazar*.

– Are legătură cu știrea aia despre fetița care s-a înălțat la cer?

– Da.

– Eu sunt fetița aia?! E absurd!

– Dar îți place.

– Bine. Dar oamenii ăia, stupizi-nestupizi, și-au pierdut copilul!

– N-au avut niciodată copil. Vor avea abia în 2003, ai spus tu, în timp ce urcam în mașina 300. Până la Galeriile Orizont nici n-am putut să răsuflu, d-apăi să mai vorbesc. Era full, ca de obicei.

De-acolo am luat-o spre Universitate, am trecut pe la Raluca, dar nu era acasă, apoi ne-am plimbat pe la tarabele cu cărți, am coborât în pasaj și ne-am tras sufletul în troleul 66 care în mod miraculos era aproape gol. M-am așezat pe scaunele din spate, rugându-te să te așezi pe geanta mea, și mi-am continuat interogatoriul:

– Dacă n-au avut copil, cum de nu știau? De ce se purtau cu mine ca și când m-ar fi crescut de mică?

– Pentru că oamenii sunt dispuși să creadă orice.

– Nici chiar așa! Doar nu erau numai ei acolo! Era o comunitate mică, în care fiecare știa despre fiecare...

– E suficient ca cineva să spună mă duc să-mi aduc copilul de la grădiniță, pentru ca celălalt să admită. Se îndoiește, dar admite! Își spune: de unde până unde copil?! Dar dacă Săndina răspunde prompt, cum care, Loreta mea, ce e cu dumneata astăzi, ori te-ai îmbolnăvit cumva? Acel nedumerit tace și își spune că nu e tocmai în ordine, dar nu insistă.

– Aiurea. Să nu-mi spui că Săndina mințea cu bună știință.

– Nu. În nici un caz. Ea însăși se trezise într-o dimineață cu gândul că trebuie să-și îmbrace copilul, să-i dea să mănânce, să-l ducă la grădiniță, și nu se întreabase care copil, cât se învinovățise că ar putea să se întrebe așa ceva.

– În fine, dacă zici tu. Le-ai inoculat gândul că au un copil...

– Nu eu!

– Da, mi-ai mai spus, tu nu ești decât un biet *săritor*!

– De ce *biet*?

– Scuze.

Două fete tinere, așezate cu fața la noi ne urmăreau curioase, își dădeau coate, șușoteau despre noi.

– Dar cine? Cine hotărăște aici? Cine mă trimite în *alazar*?

– Tu.

Am coborât din troleu și am făcut un ocol pe la magazinele din zonă după pâine, pastă de roșii, brânză proaspătă. Din Biserica Sfântul Pantelimon se auzea corul de femei. Am intrat puțin, mai mult să ascut muzica decât să mă rog și m-a cuprins o jale cumplită. În biserica asta psalmii sună altfel, mă refer la muzică. Sunt melodii aproape laice care mie îmi aduc aminte de romanțele veacului trecut. Pe treptele care duc la un amvon nefolosit e fixată o icoană mare care îl înfățișează pe Sf. Pantelimon, *doctor fără arginți*. E un bărbat tânăr, cu fața luminoasă și părul negru. Aprind o lumânare pentru ocrotirea sufletului meu și o iau spre casă, extenuată.

În seara aia n-am continuat prefața, după cum intenționam. Mi-am uns o felie de pâine cu bulion, apoi am deschis Netul, mi-am luat poșta și m-am încălzit fulgerător când am văzut scrisoarea de la Andrei:

Dragă Laura,

Îmi cer mii de scuze că am neglijat în ultima perioadă corespondența noastră. Trebuie să-ți spun că m-am implicat într-un proiect interesant care m-a acaparat cu totul. Este vorba despre o revistă-magazin de psihologie, cu articole de popularizare. E în New York o ziaristă, nu știu dacă ai auzit de ea, dar aici e foarte-foarte cunoscută – Emma Rewin. În urmă cu două săptămâni a venit la noi la facultate și a ținut o conferință. La sfârșit, am rămas puțin de vorbă și m-a invitat la un eveniment very monden, care se ține întotdeauna prin perioada asta, sub patronatul Asociației Jurnaliștilor NY. Vine multă lume din branșă, se dau niște premii pentru anul trecut și se discută în grupuri restrânse, la un cocktail. După ce mi-a spus de proiectul ăsta cu revista de psihologie, a început nebunia: m-am întâlnit cu mai multe persoane implicate, am văzut, parțial, strategia de piață, am făcut câteva propuneri pentru conținut și în cele din urmă ne-am întâlnit cu toții. Am făcut brainstorming și după multe ore de discuții am stabilit în sfârșit coordonatele mari ale proiectului. Alartăieri ne-am văzut cu sponsorul principal care a fost destul de încântat de ideea noastră. Apoi, ieri seară am sărbătorit. Numai eu și Emma.

Ador ninsoarea, nu știu dacă ți-am spus. Când m-am născut, ningea de rupea pământul... era într-o joi. Chiar, în ce zi a săptămânii te-ai născut? Sper că-mi vei spune. Iarna asta a fost superbă aici, a nins ca niciodată, iar ieri a fost de vis. Am luat-o pe Park Avenue spre Union Square, prin ninsoare. Am vrut inițial să intrăm la L'Express ori la Medusa și să mâncăm melci. Dar am optat în cele din urmă pentru un restaurant japonez. Eram doar noi și până la sfârșitul cinei am rămas singurii clienți. Era o cârciumă lungă și îngustă, cu ferestre multe spre stradă, adică spre ninsoarea care cobora ca la Crăciun. Trebuie să-ți spun că am mâncat niște sushi de milioane - Dragon Roll: avea un strat de avocado, apoi maioneză, orez, și el de nota 10, iar înăuntru - țipar și rândunică. O chestie tare, ce mai! Și bineînțeles, am băut sake.

Pe curând,

Andrei

Asta era tot. Nici vorbă de fotografie, nici un semn că ar fi citit scrisoarea mea. M-a amărât cumplit, deși mă gândeam că s-ar cuveni să mă bucur pentru el. Îmi imaginam cârciumioara aia cu

multe ferestre, cu ninsoare lentă, amețeala plăcută, căldura și conversația cu Emma și mă cuprindea o tristețe seacă și brutală. Rufă avea dreptate: datoria mea era să ies din casă și să-mi caut un bărbat.

Ofbrother chat

ABADON: asta voiam să-ți spun și eu. Iartă-mă, Laura, pot să-ți spun Laura, nu? Iartă-mă, dar Andrei nu are nici un interes pentru tine!
Q121: O să-ți fie greu, dar ești prea deșteaptă să nu poți să treci peste asta.
EXMATRIX: N-aș zice că e vorba despre deșteptăciune aici. Nici măcar despre vârstă, sex, religie ori alte deosebiri. Amorul pe Internet e o boală care te rupe în fâșii, dar care, slavă Domnului, se vindecă!

36

În vinerea aia, pe 9 februarie, am aflat că Editura Al-M a dat faliment și-am alergat să-mi recuperez manuscrisul. La întoarcere, am dat pe la Radio să vorbesc cu Lucian. Nici nu mi-a venit să cred cât se schimbase în doar o lună. Era mai gras, mai relaxat, avea un fel de văl pe față: vorbea cu mine, dar părea să nu mă vadă. Altfel, se purta la fel de prietenos. El și Liza obținuseră licență pentru un post de radio, pe care îl botezaseră *Radio Regal*. Era un post cu multă muzică și cu o emisiune - puternică: *Spitalul îndrăgostiților*. O emisiune cu invitați și telefoane de la ascultători, în care ei doi erau gata să-i vindece pe toți cei care sufereau din iubire. Adică pe unii ca mine. Mi-a oferit o colaborare, plătită cu un milion pe lună; trebuia să iau interviuri scurte pe stradă, pe o temă discutată în emisiunea lor de duminică și să scot un mini *vox populi* de 3 minute. Duminica făceau un fel de colocviu în care sintetizau cazurile săptămânii. M-am bucurat pentru ofertă și i-am povestit despre Costică Bălăceanu și modul de rahat în care ne întâlnisem. Deși mă asculta, nu-l interesa de fapt. După 20 de minute a apărut și Liza. Pe fața ei nu se vedeau mai schimbări. Ne-am salutat, ne-am întrebat reciproc de sănătate și-am șters-o pentru că dialogul se epuizase.

La ieșirea din Radio am dat peste Crissina. Tocmai pleca. Avusese emisiune acolo, respectiv vorbise despre literatura interbelică. Călca ușor, ca pe ghimpi, în niște pantofiori decoltați și înalți, care ieșeau ca niște banane de sub paltonul lung, larg și acoperit cu tot felul de ciucuri și brizbrizuri. S-a uitat la mine și mi-a spus brusc, după ce mersesem una lângă alta două minute bune, fără să ne salutăm:

– Știu că tu erai la Ardeleni. Joi. Ne tot întâlnim, nu-i așa?

Deși mă străduiam s-o disprețuiesc pe ființa asta, care i-l suflase Ralucăi pe Castrat, furase eseurile studenților, era bețivă, ușuratică și impostoare, nu reușeam s-o detest, ba chiar eram nejustificabil atrasă de ea și în mod vag voiam s-o aud vorbind mai mult.

– Hai, nu vrei să luăm un taxi? Unde mergi? m-a mai întrebat ea.

– Spre Universitate.

– Ei, păi avem același drum.

Am găsit ușor un taxi. Șoferul o cunoștea. La Librăria Eminescu, am coborât. Crissina a scos capul și mi-a spus:

– Uite ce zic eu: noi două avem de vorbit. Ce-ai zice să bem ceva?

– Ok!

Avea puțină treabă prin facultate și m-a rugat s-o însoțesc: Vino cu mine, mă aștepți puțin, cel mult 10 minute și pe urmă mergem jos, la Arhitectură.

Deși nu-i răspunsesem, o ascultam și m-am luat după ea ca după un eveniment. În holul Universității, la Litere, Nicolae Balotă ținea un fel de prelegere despre Faust. Era plin de studenți care îl ascultau vădit emoționați. Balotă, mărunțel și subțiratic vorbea cu un glas care acoperea lumea, mișcător, doct, din alt film. Crissina m-a pus *en passant* la curent:

– Moșul ăsta vrea să țină cursuri în Litere, dar n-are nici un drept, e diliu rău.

– E Nicolae Balotă, am informat-o eu.

Conversația s-a sfârșit cu o mormăială din partea ei, înainte de-a intra la decanat. A trecut în fugă pe lângă decan, fluturându-și degetele, apoi mi-a făcut semn să mă așez pe un scaun și s-a strecurat pe o ușă, probabil la toaletă.

Decanul părea adormit deasupra unei cărți, totuși la un moment dat a ridicat privirea și m-a întrebat ce mai fac, deși nu mă cunoștea. Nu-l văzusem în viața mea. În sfârșit, Crissina s-a întors și am ieșit.

În ușa decanatului o aștepta o studentă care-o privea ca pe Dumnezeu. I-a dat un dosar și un plic tăiat meseriaș pe-un colț, ca să se vadă dolarii dinăuntru. Bine-bine, stai liniștită, i-a spus Crissina, și mi-a făcut semn să mergem.

– Eu rezolv dosarele pentru burse în străinătate, mi-a explicat ea.

În demisolul Arhitecturii e o cârciumă împuțită, gen bufet comunal,

dar cu prețuri mai acceptabile. Ne-am lăsat hainele groase pe un cuier-pom. Și aici Crissina era destul de cunoscută. Chelnărița a adus repede două pahare, o sticlă de Martini și una de suc de grep.

– Ei, ce căutai la Ardeleni? a deschis ea discuția.

– Muncesc pentru ei.

– Dar te-am văzut și prin alte cercuri. Ne-am întâlnit la editură. Am avut impresia că scrii.

– Păi scriu.

–Ce-ai publicat?

– Un dicționar de simboluri literare.

– Ai terminat Literele?

– Filologia clasică.

Văd că nu înțelege și adaug: latină, greacă veche.

Spre surprinderea mea, la o masă de lângă geam, stătea însuși Rufă. Avea părul pieptănat cu grijă, peste cap, și era îmbrăcat cu un costum bej, lucios și moale, în totală discrepanță cu întreaga încăpere, populată de mese acoperite fiecare cu pânză mototolită, în pătrățele verzi și albe, arsă pe ici pe colo de țigară. Privirea îi stătea pironită pe picioarele Crissinei. M-am uitat și eu și atunci am văzut că își lăsase pantofiorii caraghioși sub masă și stătea cu un picior sub ea și cu celălalt sprijinit de un alt scaun.

– Aha. Și... unde mai lucrezi, în afară de...

– La soții Ardelean merg o dată pe săptămână. Mai colaborez pe la edituri. Acum scriu o prefață la basmele lui Slavici, m-am lăudat eu.

– De ce nu-ți iei niște ore la noi, la Litere?

– Pentru că nu am suficienți bani.

– Mda. Asta poate constitui o problemă. Dar aș putea să-ți aranjez

ceva. Poate colaborăm.

Mă privea ca și când mi-ar fi transmis un mesaj. Nu înțelegeam prea bine ce voia. În timpul ăsta Rufă, se prefăcea că citește o revistă. Își pusese diplomatul pe masă, ceruse o cafea și stătea cu revista sub nas spionând picioarele Crissinei. Fusta scurtă din stofă roșie i se ridicase bine de tot, pentru că își tot schimba poziția picioarelor.

– Poate scriem ceva împreună.

– Ce să scriem?

– O carte. Uite eu tocmai am primit o propunere de la o editură prestigioasă. Vor ceva despre oameni obișnuiți menționați prin cronici.

N-am comentat. Uitându-mă la ea, la sprânceana ridicată, la plicul de dolari care zăcea neglijent pe dosar, la picioarele ei lungi, la privirea încețoșată, la firicelul de salivă care se scurgea ușor din colțul gurii, am înțeles că eu ar fi trebuit să scriu cartea, iar ea putea să-mi dea ceva ore la facultate. Încep și eu interogatoriul:

– Tu ce ești în Litere?

– Asistent. Dar am multe alte atribuții.

– La ce catedră?

– Literatură.

– Și ești amanta lui Gioni?

– O! nu. Sunt doar prietenă cu domnul Gioni. Prietenă bună. Dar atât!

Crissina își turnase, apoi, al doilea pahar și mă îmbia și pe mine. Deja îmi vâjiau urechile. A băut repede, iar pe la al treilea începuse să-mi povestească iubirea ei pentru Cornel, care a fost o toană de tinerețe, o pasiune fulgerătoare și intensă:

– A durat un an, până în 28 martie mai precis, când el s-a însurat cu o dobitoacă, una care i-a făcut un copil, nici într-un caz nu i-aș fi

făcut copii lui Cornel! Și, ignorând cu totul ce spusese mai înainte adăugă visătoare: cu Gioni mi-aș dori să am un copil, nu să mă mărit cu el, ci să fac un copil!

Cam în acest punct te-ai trezit și tu. Ai scos capul din buzunarul de la piept și-ai privit-o pe Crissina examinatoriu, făcând-o brusc interesată de tine:

– Omulețul ăsta a rămas cu tine? Ce face de fapt? E vreo chestie cu el sau ce?

M-am eschivat și-am mai azvârlit o privire spre Rufă; lăsase revista și părea pierdut într-o reverie, dar cu ochii îndreptați spre același obiectiv.

– Dă-l dracu', mi-a explicat Crissina, se uită pentru că n-am chiloți!

La ieșirea din Arhitectură, printr-un ghinion teribil, m-am întâlnit cu Raluca. Nici nu știu cum am plantat-o pe Crissina și am stat cred un ceas să-i explic, apoi să-i povestesc Ralucăi aventura mea. Era supărată, mă privea ca pe-o trădătoare. Dar, în cele din urmă, a admis că am aflat lucruri serioase: Crissina nu vrea să se mărite cu Gioni!

Evenimentul weekend-ului l-a constituit instalarea tunerului tv. Mi s-a părut o chestie superdește aptă și aproape pe gustul meu. Era un dispozitiv care permitea computerului să capteze posturile de radio și televiziune. Aveam acum un dreptunghi micuț în stânga ecranului pe care puteam să văd ce voiam la tv. Îl țineam așa, ca să și scriu ori, uneori, îl zoomuiam pe tot ecranul. Nu se vedea prea clar pentru că nu aveam cablu, dar pentru cât priveam eu, era prea bine. Cu Știrile Pro TV în stânga, am terminat prefața la basmele lui Slavici și am și trimis-o Alinei prin e-mail.

Oricât încercam să mă gândesc în altă parte, să-mi găsesc ocupații și să trăiesc, de fapt eram cu mintea prinsă de chipul lui Andrei, care nici măcar nu știam dacă e al lui, și mă lăsam purtată de foșnetul continuu din inima mea. Aveam și palpitații, dar mai ales simțeam cum toarce cineva un fir gros și spornic în vârful inimii mele. Mă temeam să nu fiu bolnavă, dar îmi plăcea, îmi plăcea la nebunie să mă las în voia torsului ăluia, până mă fulgera gândul lui către mine.

Mi se părea că e asediat de planuri, că îmi povestește ori că mă cheamă, îl simțeam ca pe un lichid cald, care îmi umplea treptat fiecare celulă. Așteptam următoarea intrare în *alazar*, hotărâtă să mă opresc și să-i vorbesc feței de pe panou.

Ofbrother chat

SCANDINAVU: Eu ascult *Regalul*, de fapt doar emisiunea lui Pilulă – house, muzică miezoasă, nu lălăieli.
VALENCIA: Te știu de la *Spitalul îndrăgostiților*, întotdeauna mi s-au părut prea scurte intervențiile oamenilor de pe stradă; îmi place că sunt la obiect, vin una după alta și cred că le alegi totuși, că prea sunt haioase.
DRAKON: Tunerul costă un milion jumate, pe când un televizor second hand e 4 ori 5 milioane! Ai făcut o afacere super!

37

Duminică am dat o căutare cu Google, pentru Emma Rewin, și-am găsit mai multe poze, care mai de care mai enervante. Era o femeie fără vârstă, genul ăla cu pielea feții bine întinsă și care pare nemachiată. Îmbrăcată modest, cu taioare croite corect, unele înflorate, altele uni, dar toate lipsite de personalitate, părea o papițoaică deghizată, care vrea să spună sus și tare că e o persoană decentă. Pe fața ei și în uitătura acuzatoare eu vedeam toate semnele neputinței; probabil crescuse într-o familie de oameni simpli, în tot cazul, nu văzuse o carte decât târziu, pe la colegiu. Nu e vorba aici de cantitatea de lectură, ci de educația prin ea. În general, omul care n-a citit literatură, oricât de multe ar fi învățat de la televizor ori de la alții, are o privire de vietate încolțită, capabilă să-și exprime repede nemulțumirea meschină ori naivitatea dăunătoare. Se vede că e lipsit de stil, neprelucrat. Emma, în mod evident nu primise nici o educație, în afară de cea pe care i-o dăduse societatea: să nu spună *negru*, ci *de culoare*, să nu-și exprime părerile în public, să nu absolutizeze, să nu poarte bijuterii care atrag atenția, să nu mănânce seara, să facă întotdeauna caz de principiile morale și religioase, să nu-i înjure pe evrei, să meargă la sala de gimnastică, să dovedească permanentă grija față de propria persoană ș.m.d.p.

O bună parte din zi mi-am petrecut-o gândind chestii otrăvite despre Emma și comunicându-ți-le ca pe niște sentințe. Erai un pic posac, îmi aduc aminte, mă ascultai stând turcește lângă tastatură, fără să comentezi, fără să mă aprobi ori să mă contrazici. Îți ridicaseși părul în poziție de drepți și făceai să apară săgeți multicolore în vârfurile lui apretate. Ochii îți erau de un verde stins și posomorât.

După mai multe încercări, am încropit, în fine, o scrisoare către Andrei, o scrisoare care purta întreaga mea obidă și nefericire:

Andrei,

Îmi doresc atât de mult să știu cum arăți, încât mi-e frică să nu mă

îmbolnăvesc. Vreau să scap de imaginea care a crescut din mintea mea și totodată nădăjduiesc să fie reală.

Îmi dau perfect de bine seama în ce situație mă aflu, dar mă comport ca și când n-aș fi acolo. Nu doar că-mi pare rău, dar îmi vine să mor când mă gândesc că mi s-a putut întâmpla mie.

Laura.

Apoi am cășunat pe tine:

– Dacă aș știi de unde îmi vine imaginea asta poate că aș fi ceva mai fericită.

– Imaginea?

– Fața asta care mă privește din neant, ochii liniștiți și familiari, nasul ferm, buzele pregătite să vorbească, pomeții înalți și întinși spre urechi - figura asta cunoscută și necunoscută, obsedantă, torturantă, fascinantă! De unde vine, când și cum a pătruns în mintea mea?

Dar, în loc de răspuns, înviorat dintr-odată, ai început să povestești cu ochișorii aprinși ca niște becuri de Crăciun. Și, pentru că nu te puteam opri, perindam posturile pe care le putea capta tunerul meu.

– Imaginea, ai spus tu, l-a obsedat pe Albert prin posibilitățile ei mari. Și-a dat seama de puterea ei și a încercat-o în multiple feluri, ca suport, ca mesaj direct, apoi ca îndrumător de sens. Prin 94 ajunsese că stătea și nopțile în Politehnică. Își făcuse tot felul de programe mici care îl făceau să se simtă ca într-o cazemată. Monitoriza toate paginile noi de pe site-ul universității ori intrarea anumitor utilizatori pe chatul preferat. Apoi, și-a făcut un program de arhivare care era doar al lui, iar pe la finele anului a început să clădească Mediul. Nu-l mai interesa yoga, nu-l mai interesa Letiția, nu-l mai preocupau sentimentele părinților lui. Butona continuu. Uneori uita să mănânce ori uita pe ce lume se află. Stătea în laboratorul facultății singur, ridicând încet un spațiu virtual, în care gândurile lui prindeau viață. Și-a făcut un glosar de 10.000 de cuvinte pe care le-a legat de motorul principal și cu fiecare

săptămână îi adăuga arhive noi, îl echipa ca pentru o mare călătorie, punându-i fotografii, atașându-i reguli minimale de gramatică, translator, informații diverse, în fine, tot ceea ce se gândea că i-ar plăcea lui însuși să aibă la drum. Într-o zi l-a botezat Jumpy.

În ultimul an de facultate aproape că nu se mai desprindea de lângă computer decât pentru a merge la câte un examen, unde copia în rând cu ceilalți ceea ce era de copiat și apoi ieșea ca glonțul din sală și se întorcea la Jumpy. Lucrarea de licență și-a făcut-o repede, cu documentația unui mic program pe care îl concepuse prin 91. Oricum nu interesa pe nimeni. Nici nu l-au ascultat, nici nu l-au lăsat să spună ce făcuse. I-au dat 7, ca să se-nvețe minte: *facultatea e grea, băiatule*!

Pentru Albert, terminarea studiilor a fost ca o eliberare și ca o catastrofă, totodată. În vara aia a continuat să meargă la Politehnică și să intre în Rețea. Își copia aproape orice program *free* care i se părea ingenios. Îl desfăcea și îl refăcea ca să înțeleagă, copiind părțile pe care le putea îngloba în Jumpy. Își punea totul pe dischete. Apoi a reușit să-și cumpere un hard, pentru depozitarea datelor. Era abonat la liste de discuții despre soft, coresponda cu multă lume interesată de aceleași lucruri ca el, aflând repede cum și de ce se mai face un program, ce viruși noi circulă, care este adevărul despre Stallman. Nu avea idee ce va face, dar știa că urmează armata, o perioadă lungă și moartă.

Și-așa a și fost. Aproape toți băieții care terminaseră Aeronavele au plecat la Craiova. Viața era lejeră. Nu se omora nimeni cu firea, iar vinerea plecau acasă. Se întorceau luni ori marți. Albert a depistat repede computerul din unitate și s-a oferit să-l repare. Nu era decât un 386, dar se putea lucra pe el. Ce-i drept, n-avea Internet, dar într-o vinere a plecat la București special pentru un modem. Știa niște băieți care vindeau componente IT la mâna a doua. I-a cerut bani maică-sii, înduioșată de situația lui de soldat, apoi a cumpărat un modem și l-a instalat pe computerul unității. În apropiere, era și-un telefon. Pe urmă a făcut un cont la *Easymail* și-a primit o căsuță poștală. Măcar putea să mai afle câte ceva de pe la alții. Ofițerul îl lăsa destul de mult în biroul lui, punându-l să dactilografieze, să-i scoată la imprimantă diverse texte, iar, într-o zi, l-a luat cu el acasă

să-i instaleze jocuri pentru copil.

Mai greu a fost de suportat viața de grup: dormitorul ca un hangar, cu paturi de fier, suprapuse. El dormea lângă o fereastră, cu gratii, deasupra unui băiat pe care îl chema Maltezu. Așa că în scurt timp, l-au asociat cu acesta și i-au spus Albertezu.

Când a terminat armata era epuizat psihic. Voia să doarmă și să uite. Nu era nimic dramatic în ceea ce trăise, nu se putea plânge de nimeni. Nu avusese un program strict, nu-l bruscase nimeni. Nici mâncarea nu fusese proastă. Dar cineva, străin și lipsit de importanță, dispusese de timpul lui, de viața lui, îi luase libertatea și îi făcuse un program care nu-l interesa câtuși de puțin. Nici nu era vorba despre plăcut ori nu, ci despre ceva băgat pe gât, într-un moment de maximă dorință creativă. Îi tăiase elanul.

Un an nici nu s-a mișcat din fața televizorului. Aștepta să plece ai lui, apoi își lua ceva de mâncare, se așeza într-un fotoliu și deschidea televizorul, căzut într-o stare de prostație. Nimic nu-l interesa și nu-l afecta. Părinții ajungeau acasă seara, pe la 9, 10. Atunci, se închidea în camera lui, așteptând cu nerăbdare ca ei să adoarmă. După miezul nopții era din nou stăpânul telecomenzii. Refuza să se gândească la computer, nici în ruptul capului nu s-ar fi rugat de părinți să-i cumpere unul. Îl sâcâia gândul că e dependent de aparatul ăla, de programul lui, de Jumpy, și treptat se cufunda în lumea încâlcită și pâsloasă din fața televizorului. Nu voia să se gândească la nimic, nu voia să știe de viitor. Avea 24 de ani și nici un ideal.

Pe la începutul lui 97, la vreo săptămână după Sântul Ion, a avut o revelație. Se uita la un film pe HBO. Era ceva care nu-l solicita prea mult. Mai văzuse filmul cu o zi înainte. Se uita și se gândea totodată la el, la plăcerile lui mărunte. Așa că filmul ajunsese la final, când a realizat că pierduse firul poveștii. Scena finală a fost scurtă și pe urmă a fost ceva, ca o fulgerare, o imagine derulată cu viteză, un om, ori doar un obiect, nu se știe ce. Sau fusese doar o impresie.

Câteva ore a mai butonat uitându-se fragmentar la mai multe filme, urmărind cu atenție operațiile estetice, făcute demonstrativ pe Discovery. S-a uitat, fără sonor, la videoclipurile de pe MTV, iar către ziuă s-a dus să se culce. Nu era ușor să adoarmă. Întotdeauna

se zvârcolea pe toate părțile, se lăsa în voia gândurilor care îl încolțeau fără încetare. Nici acum n-a fost altfel, numai că, la un moment dat pe când se vedea pe sine hocheist, ajuns în culmea gloriei, o imagine i-a răsărit în minte, un cadru clar, care înfățișa o clădire gen pensiune ori berărie, o imagine turistică, ceva ca într-un pliant. Era o instituție cunoscută, văzută prin vreo revistă, printr-o reclamă, poate într-un film. Îi intrase fugitiv în minte, se gândea chiar că fusese ultimul cadru din filmul văzut în noaptea aceea și, pe cât se gândea mai mult, căpăta convingerea că acea imagine dăduse buzna în creierul lui. Și atunci i-a venit ideea și odată cu ea dorința acută de a se întoarce la Jumpy. În ziua următoare a plecat să-și caute serviciu.

Ofbrother chat

STIL-X: Nu trebuia să-i scrii lui Andrei! În cazurile astea e mai bine să aștepți. Pun pariu că ți-a răspuns evaziv ori nu ți-a mai scris.
TROTILA: Mi-ar plăcea să nimeresc și eu la armată ca Albert.
MORFEU: Și eu tot cam așa am făcut, dar mi-am aranjat chiar în București la o unitate. La terești e mai lejer.
LORIS: Eu am nimerit nasol. Pot să spun că sunt tot felul de apeviști frustrați care au boală pe terești în special. Am dat peste un câine de locotenent – și-acum îl mai înjur.
RAKU: Cât ai dat, frate, ca să-ți aranjezi în București?
MORFEU: 300 de coco, dar acum doi ani și cunoștea mama pe cineva.
ABADON: Armata ar trebui desființată, iar apeviștii împușcați fără alegere.
DRAKON: Să te-audă Dumnezeu!
ALEX: Eu cunosc Emma Rewin. Unde gasesc Albert?
STIL-X: Ți-ai tras-o cu ea sau ce?
ALEX: Nu inteleg. Traduc cu InterTran.
MORFEU: Din ce limbă?
STIL-X: M-ar interesa un dicționar al populațiilor balcanice. Știe cineva ceva?

38

Cred că după weenkedul ăsta a urmat episodul cu ciulamaua. Ți-aduci aminte, ne-am trezit cu noaptea-n cap, am ieșit în intersecție, am trecut pe lângă Pansica, și ea la datorie, stând pe scaunul din fața cortului cu-o țigară-n plisc, ne-am aruncat într-un 135, apoi într-un 301, am mai mers pe jos și în fine am ajuns. În bucătărie, era biletul ca și cu o săptămână înainte. Ardelenii voiau supă cu găluște, ciulama țărănească și mămăligă. Toate să fie calde la ora 13. Așa că nu trebuia să ne grăbim. Am pus găina să fiarbă cu niște legume, apoi tu ai plecat să te interesezi cum se fac găluștele. Stăteam în bucătărie, inhalând aburul de carne care fierbe. Mi-era și foame dar și silă de mirosul care îmi intra în haine, în păr, în porii pielii. Pe un perete lucea o oglindă mare, în care mă uitam și mă compătimeam, când am observat că de fapt era o ușă mascată. Am împins-o și s-a deschis într-un gang scurt care se termina cu o ușă mai mică, zăbrelită. Am luat-o spre ea să văd unde dă și pe măsură ce mă apropiam, prin zăbrele, se conturau crengile de corn înmugurit. Pe acolo se ieșea în grădină, care abia acum vedeam cât era de mare. Într-o parte, pe lângă arbuști, era o masă înconjurată de scaune de plastic. Bazinul gol, vopsit în bleu-verde bizantin, arăta ca într-un șantier arheologic. De jur-împrejur se ridica un gard înalt de ciment, iar dincolo de el, peste stradă, vedeam o clădire a cărei imagine m-a luat prin surprindere, un fel de monument rotunjit, cu o cupolă imensă de sticlă, alb, strălucitor, pe care se putea citi de la distanță: AFASOFT. Am stat destul de mult acolo, privind clădirea și înțelegând treptat că semăna cu cea din visul meu. Era sfera, ori arăta ca ea, în care crezusem că se angajase Andrei să spele vase. Este drept că mintea înregistrează tot felul de imagini, nu numai din reclame, din filme ori cărți, ci pur și simplu de pe stradă. Sunt mii de chipuri pe care le-am privit în viața mea, care mi-au intrat în creier fără să le rețin, fără să am habar de ele, și care au rămas acolo, neatinse, în subconștient, în baza de date, în sertarul cel mai ascuns, cine știe cât, ocupându-mi spațiul, stăpânind peste domenii pe care poate că nu mai sunt în stare nicicând să le recuperez. Sau poate că nu. Mă consolez cu speranța că există un mod de a le elimina, altul decât visul pe care nu ți-l amintești, un mod simplu și mai ușor de controlat. Imposibil să nu

fie.

N-am apucat să mai discut cu tine despre asta, erai de-un entuziasm epidemic și vorbeai fără oprire:

– Am trecut prin câteva librării, sunt atâtea cărți de bucate că ai putea să te specializezi singur, nici nu știi câte rețete am adunat, sunt plin, și asta numai pentru găluște și ciulama. Va trebui să alegi, să-mi spui care ți se pare numărul unu! Și-ai și început să le înșiri, ca și când ai fi citit dintr-o carte.

Pe la unu fără un sfert, după ce-am făcut mâncarea cerută, am plecat de-acolo îmbibată de mirosuri. Cred că aveam o față obidită. Se vedea de la distanță că sufăr de foame. Am luat-o spre Casa Presei, încercând să găsesc o editură pentru enciclopedie. Îmi aduc aminte că a fost o zi proastă - nicăieri nu aveau nevoie de cartea mea. Pe coridoarele largi și grave, de-o parte și de alta sunt edituri. În câte două-trei încăperi câțiva oameni stau la birouri cu teancuri mari de hârtii în față și beau cafea. Intram zâmbind, salutam, îmi spuneam numele ca și când ar trebuit să-l știe, apoi spuneam fără emoție, neutru: aș vrea să vă propun un manuscris. Desigur, răspundeau ei, despre ce este vorba? Despre asta și despre asta. Nu! Despre asta nu avem de gând să publicăm nimic, cel puțin nu acum. Într-o editură, o bunică își adusese nepoții, să-i arate lumii, doi copii care nu aveau mai mult de 5-6 ani, hotărâți să escaladeze birourile din jur, să deschidă ferestrele. Îți aduci aminte, că puseseră ochii pe tine. Unul a început să se smiorcăie, dă-mi-l mie, îl vreau, răcnea și dădea din picioare, iar bunică-sa mă privea cu ochi rugători. Nu era pentru nimeni, de altfel, ceva ieșit din comun, toți aveau nepoți, desigur, trebuie să avem grijă de copil, dă-i-l, doamnă, copilului, nu vezi că plânge? Dacă plânge numai dumneata ești de vină pentru că l-ai învățat milog și pentru că îl aduci în locuri în care nu ar trebui adus, du-l în parcuri, care toate oricum sunt năpădite de copii schelăitori, învățați să cerșească, să se urce pe oamenii străini, să intre în viața celorlalți, mai ales a celor care nu au, să se bucure și ei, săracii, ori du-l la mare, unde oricum sunt numai copii, lăsați peste tot, abandonați la voia întâmplării, ca și când n-ar avea părinți, ori, tocmai pentru că au, sunt risipiți peste tot, lăsați să facă ce vor, că de-aia i-am adus la mare, să se joace copilul, să țipe în urechea moșului ăluia, dă-l dracului de moș, să se

plimbe prin restaurant în timp ce noi mâncăm, și să tragă fețele de masă, să cânte, și să dea cu biciul, nu e nimic rău, e doar un copil, ce dacă trage cu pușca ori răcnește din toți rărunchii, de-aia l-am făcut, să tragă și să urle!

Pe scurt a fost o zi grea, care nu s-a terminat aici. După ce-am ieșit glonț din Casa Presei, am mers pe jos până la metroul de la Aviatori, și apoi cu el până la Universitate.

Deși stăteam atât de rău cu banii, m-am dus la Mac Donald's-ul din pasaj și mi-am luat un hamburger, cel mai ieftin, dar care mi s-a părut destul de scump. În timp ce-l mâncam, mă gândeam că este otrăvitor, că e scump, că nu merită, dar mă și bucuram de gustul lui incitant pe care și acum îl mai simt în cerul gurii.

– Uite câți bărbați nefericiți sunt în jur! ai început tu.

– Da, îi văd. Crezi și tu, ca și Rufă, că dacă mi-aș reglementa viața sexuală nu m-aș mai ține de corespondențe penibiloase pe Internet?

– Toate variantele merită luate în discuție în situații extreme, ai spus tu.

Stăteam în fața Mac Donald's-ului, pe scaunele argintii, și ne holbam la cei de la mesele vecine, la trecătorii prin pasajul Universității, eu, rezemată de spătarul scaunului, ciugulind de jur-împrejur hamburgerul, tu - plimbându-te încoace și încolo pe masă.

– Ți se pare extremă situația în care am ajuns? Și pentru că tu ridicai din umeri făcând pe neputinciosul, am continuat. Uită-te la ăla de la ora 10, ăla cu haină kaki, militară. Îl văd, ai spus tu, fără să te uiți. Individul ăla este un bărbat din generația mea. Și încă unul stilat. E înalt, atletic, și-a tuns părul scurt, ceea ce îl face să arate mai tânăr, și-a pus ochelari care îi subliniază ochii, este bine hrănit, are fața netedă, bronzată, e ras cu îngrijire și pomădat.

–Și-asta e de bine ori e de rău?

– Până acum - de bine. Uită-te însă mai atent. Ridurile orizontale de pe frunte nu sunt de la multele întrebări pe care și le-a pus, ci de la poza lui de slugă neputincioasă, pe care a folosit-o ca să se strecoare

în viață. Își mișcă ochii repede în toate părțile, e atent la tot ceea ce se întâmplă în jur, chiar dacă pare preocupat de *Ziarul Financiar* pe care îl tot răsfoiește. Uită-te cum privește pe deasupra ochelarilor, ca imbecilii, sigur pe el, convins că figura îl avantajează, îl arată intelectual, rasat, cine știe ce-o fi în capul lui, dacă nu cumva imită pur și simplu un profesor care l-a impresionat pe el în adolescență. Dar aceste lucruri sunt secundare. Noi îl analizăm aici ca mascul. Mă crezi sau nu, uitându-mă doar o dată la individul ăsta, pot să-ți spun că întotdeauna a avut părere proastă despre femei. Asta prin educație. Chiar când s-a îndrăgostit îi era jenă de situația în care se afla. În general, a evitat să facă ori să dreagă ceva ce el considera că ar fi ridicol.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să umble îmbrățișat pe străzi, să sărute mâna unei femei, să spună că are o *iubită*, adică să folosească această vorbă, să fie văzut așteptând o femeie, eventual stând la Ceasul Universității, ținând în mână un buchețel de ghiocei! A refuzat să admită că s-a îndrăgostit! Bine, astea sunt chestii din adolescență, dar care s-au convertit mai târziu în atitudini mai dulci și care poate par nevinovate. În momentul actual, bărbatul ăsta se regulează rar, repede și singur. Să nu mă-ntrerupi! Este un miorlăit care are cu siguranță o femeie, dacă nu o armată de femei care muncesc pentru el, îi fac toate poftele, îl cocoloșesc și îl pun în centrul atenției generale ca pe unul care s-a dedicat total carierei. În familie se vorbește despre el ca despre un stăpân genial: Liviu ori Mihai, Horia, Octavian ori cum l-o chema, e obosit, a lucrat azi-noapte. Nu putem să-l deranjăm acum, are ceva în lucru. Să batem încet la ușă, așa, să intrăm în vârful picioarelor pentru că el lucrează. Să nu-ți imaginezi că *lucratul* ăsta înseamnă că face ceva. Se gândește cu mâna în nas, uneori mai citește, stă tolănit, se izolează de femela lui, care îl incomodează și pe care a știut s-o țină la distanță de la bun început, adică din primul an de căsătorie. I-a declamat un discurs despre detestabilele femei nesățioase, despre adevărata iubire care se întemeiază pe comunicare intelectuală, desigur, și din când în când s-a urcat pe ea, gândindu-se la femeile văzute în reviste, sărutând-o uneori, întrebând-o la sfârșit, mai mult de formă *Ai ajuns, nu? Să nu-mi spui că n-ai ajuns!*

– Omul ăsta, ai început tu pe un ton împăciuitor, n-a fost însurat niciodată. Este bine hrănit și îngrijit, într-adevăr, pentru că trăiește din publicitate. În viața lui au existat multe femei, pe care le-a iubit, pentru care a suspinat. Acum așteaptă o fată, de care este îndrăgostit.

– Inventezi!

– Punem pariu?

– Desigur. Pe ce? Pe un hamburger?

– Mă vezi pe mine mâncând hamburgeri?

– Păi ce crezi că despre tine este vorba? N-ai nici o șansă!

Ai venit până aproape de ochii mei, plutind artistic, ținându-te cu amândouă mâinile de poalele tunicii galbene, dintr-o parte și din cealaltă, apoi a spus:

– Cine pierde scrie povestea!

Atunci nu prea am înțeles despre ce poveste vorbeai, este adevărat că nici nu eram atentă, și am acceptat numai pentru că nu mi se părea important. Credeam că e o frecție, nici prin cap nu mi-a trecut câtă muncă îmi ia să scriu toată istoria, mai ales acum, în starea mea de nefericire, după ce m-ai părăsit chiar când aveam cea mai mare nevoie de tine.

Atrăseseși toate privirile asupra ta. Mă uitam în jur și vedeam că ești privit cu simpatie. Nici nu-mi trecea prin cap să plec de-acolo, dacă n-ar fi apărut un nene, și nu s-ar fi așezat la masa noastră, cu toate că erau atâtea mese libere în jur. Și, normal, avea și chef de vorbă.

M-am ridicat să plec și pe când îmi aranjam gluga de la haină, a apărut femeia, iar eu am știu imediat că pierdusem pariul. Era o tipă tânără, în mod evident îndrăgostită. Plutea spre masa bărbatului pe care nu-l chema nici Liviu, nici Horia, nici altcumva, ci Dan. S-au îmbrățișat, s-au sărutat, apoi au plecat alene, vorbind încet în spatele nostru. Pe la Național, au luat-o la stânga spre Inter ori spre Lăptărie ori spre Ambasada Americii, habar n-am încotro și

i-aș fi uitat probabil, dacă n-ar fi fost legați de pierderea pariului.

Nici acasă lucrurile n-au mers mai bine în ziua aia. Andrei nu-mi răspunsese. Țin minte că la televizorul din stânga ecranului vorbea un individ gras și fonfăit, unul care prezintă știrile, enervant și deprimant. Individul ăla, muzica de jazz, Woody Allan, *Greața* lui Sartre și satirele de orice fel sunt numai câteva dintre lucrurile care mă constrâng să mă gândesc la condiția mea jalnică de ființă fumată de un zeu grăbit. Prin contrast, există numeroși oameni stupizi, needucați, lipsiți de maniere care au totuși calitatea de a ridica moralul celorlalți prin simpla lor prezență. Tot așa și cu muzica. În seara aia am văzut un film de pe CD. Era un film englezesc, deosebit de violent, despre mai multe grupuri de hoți, tâlhari și criminali. Filmul era un măcel general, dar în ciuda atrocităților pe care le prezenta, transmitea, nu știu cum, un sentiment tonic, de victorie a spectatorului, mai ales prin final, care era subliniat de o melodie mobilizatoare, desigur și ea, cu versuri pe măsura subiectului tratat în film, dar cu o melodie care mă făcea să mă simt liberă. *18 With A Bullet,* Pete Wingfield.

Un pușți din bloc m-a învățat să scot cântecul ăsta din film, cu un program free, *VirtualDub*, și l-am făcut mp3 cu *Lame*. Apoi l-am ascultat în neștire. Îl puneam pe *repeat* și îl ascultam și câte o oră. Mă vitaliza, îmi inocula curaj și seninătate. Îl mai ascult și acum, chiar în momentul ăsta al rememorării, și constat cu uimire că are același efect binefăcător asupra mea.

Pe la miezul nopții tu - să nu cumva să negi! -, mă tot îndemnai să-i scriu lui Rufă.

Așa că i-am scris:

Domnule doctor,

Scrisoarea dumneavoastră m-a amărât și m-a jignit totodată. Mai întâi am fost supărată, făcută varză, pe urmă m-am gândit să vă mai scriu o scrisoare, poate că ultima. Ar fi și pentru mine eliberatoare dar v-ar mai da și dvs. o șansă ca să reveniți asupra impresiei cam dure și convenționale pe care v-ați făcut-o despre mine.

Până la 33 de ani am avut o viață tumultoasă - bărbați,

îndrăgosteală, suferință și extaz. După Revoluție, un timp m-a preocupat viața socială. Eram și plictisită de mine și de ceea ce făceam în mod curent. Apoi am început să am nevoie de singurătate. Ce-i drept, locuiam pe atunci într-o cameră mică, de patru pe patru, care avea closetul într-un colț, mascat de un zid improvizat, iar aerisirea se făcea prin cameră. Ei, aveam mulți prieteni în perioada aia și unii chiar prieteni buni, înțelegători, care mi-au venit de multe ori în ajutor, dar care de câte ori treceau pe la Piața Kogălniceanu, urcau la mine ca să folosească toaleta. Bine că ești aici, îmi spuneau, pentru că altfel muream până acasă, iar în budele publice nu intru nici să mă omori! Mă indigna lipsa lor de imaginație, insistența și mai ales frecvența acestor vizite. Într-o zi m-am mutat și n-am mai dat nimănui adresa. Nu mai era acum vorba despre closet, ci despre sentimentul plăcut și eliberator pe care l-am avut după o săptămână de stat în casă, fără ca cineva să mă sune ori să dea buzna în vizită. Cu cine mă întâlneam, spuneam repede - iar trebuie să mă mut, când voi avea o adresă cât de cât stabilă, pe tine te anunț întâi.

Treptat, mi-am dat seama cât de bine mă simt singură. Mai mult: nu-mi mai plăcea să trec nici prin locurile pe care le frecventasem până atunci; dar asta s-a întâmplat mai târziu, după câțiva ani. Ori eu, încă din toamna lui 89 nu mai aveam nici un chef să mi-o trag cu vreunul dintre bărbații pe care îi cunoșteam. Încă de-atunci, și după aceea multă vreme, mă uitam pe stradă la bărbați și nu-mi plăcea nimeni. Mi se păreau jalnici și murdari. Chiar ajunsesem să-mi spun ca dacă voi întâlni un singur mascul care să-mi placă, nu să mă îndrăgostesc de el ori să-mi cadă chiloții, ci măcar să mi se pară cât de cât acceptabil, îl voi lua fără gânduri. Dar nu s-a întâmplat. Nu a fost vorba despre o zi, două ori nouă, ci despre 11 ani de abstinență. Să nu cumva să-mi puneți eticheta convenabilă de frigidă! Nici măcar n-am spus că n-aș fi vrut să întâlnesc un bărbat, ci doar că nu l-am întâlnit. Mi-aduc aminte cum ani în șir am privit străduințele unor inși de a se împrieteni cu mine. Erau unii curioși, alții indignați de duritatea mea generală. Adevărul este că și eu îmi făceam reproșuri la un moment dat pentru că îmi pierdusem căldura conversațiilor și bucuria de a-l asculta pe altul. Totul s-a derulat așa, cu diverse momente și schițe, până într-o toamna de aur și sânge, când am văzut un bărbat pe care aș fi vrut să-l regulez. Victor.

Nu eram totuși hotărâtă. Am tatonat mai multă vreme terenul pentru că voiam să fiu convinsă că îl vreau, mai ales după atâta îndârjită evadare. Iar în timpul ăsta al nehotărârii mele, el s-a îndrăgostit de altcineva. Evident, nu am rămas acolo, dar de la evenimentul ăsta, viața mea a luat-o în altă direcție. Am avut un an în care nu mi-a ars de nimic, dar în care n-am putu să nu observ schimbarea.

Din anul ăla, bărbații au încetat să se mai uite după mine, ca și când episodul Victor mi-ar fi adus ghinion sau ar fi atras după el o pedeapsă pentru îndrăzneala mea de-a ieși din armura la care lucrasem atât de mult. Observam cu uimire și cu amărăciune privirile moarte ale masculilor întâlniți întâmplător și care nu mă mai înregistrau ca pe o femelă, ci ca pe un obiect oarecare.Iar această stare de lucuri a durat până acum, când m-am îndrăgostit din nou.

Că este vorba despre de un bărbat tânăr și nevăzut nu constituie nicidecum o consecință a pauzei sexuale lungi și a izolării relative în care am trăit. Nu mintea îmi este bolnavă. Am convingerea, în pofida tuturor diagnosticelor savante, că mintea mea este întreagă și că un om normal se poate îndrăgosti de cineva fără față. Fără trăsături. De o mască blanc. De omul invizibil. În tot cazul e mai onorabil și mai firesc decât să te îndrăgostești de actorul din reclamă. Treaba dumneavoastră nu este să judecați această convingere a mea, ci să vă spuneți părerea despre chestiuni clinice: să faceți un expozeu despre urmările unei abstinențe prelungite.

Numai bine,

Lola

P.S. Am întâlnit zilele trecute o femeie care vorbea cu un omuleț roșu, viu, adevărat. Credeți că este posibil așa ceva?

Scrisoarea către Rufă mi-a făcut bine, m-a eliberat pe moment de gândul groaznic al unei boli ascunse.

Ofbrother chat

K1: Nu crezi că Rufă ar putea să intre pe *ofbrother*? Ori nu i-ai dat

numele adevărat?
Q121: Eu chiar am dat o căutare și am găsit situl lui Nini Coroană, așa că ar putea să fie, deși nu cred că Laura a folosit chiar nume reale.
VANKU: E *Lock, Stock and Two Smoking Barrels*, adică filmul. L-am văzut și eu, așa e, violent, dar mi-a plăcut și mie.
ALEX: Cum cunosc Albert?
EXAMATRIX: Întreabă-l pe omuleț!
RAKU: E pe bune treaba cu NF-ul de 11 ani? Cum e mai bine: să te masturbezi ori să stai neregulat?

39

De Sfântul Valentin am mers la o petrecere. Nici nu bănuiam câtă lume sărbătorește un sfânt intrat doar de un deceniu în cultura noastră. Toate posturile de televiziune i-au dedicat emisiuni, iar pe străzi am văzut atâtea flori, încât fețele oamenilor se estompau, nu le mai distingeam, printre culorile plutitoare. A fost o zi însorită, de primăvară.

Pe la prânz m-am dus la *KFC*-ul de la Romană, cu Raluca, aducându-i aminte de Crissina, care urma să plece la Sorbona. Tu susțineai că n-o să plece nicăieri. Apoi ne-am imaginat cum va da o mașină peste ea, cum se va prăbuși avionul, cum va fi înjunghiată, împușcată și strangulată. Ea și toate Crissinele din lume. Bineînțeles, eu mă gândeam la Emma Rewin, pe care o socoteam în momentul ăla o barieră în calea fericirii mele. Am băut o Stela mică și ne-am cărat.

Seara a fost și mai și. Lucian și Liza au trecut pe la mine și m-au luat la un banchet organizat de tatăl Lizei pentru angajații postului *Regal*, iar, cum eu urma să devin colaborator, nu se putea să lipsesc. Își cumpăraseră de curând o mașină japoneză care arăta ca în benzile desenate. Pe drum am discutat numai despre performanțele ei.

Petrecerea avea loc la Marriott, un hotel luxos, fără a fi rafinat: spații largi, zidărie curată, care vădește interesul pentru soliditate și datorie bine împlinită. Restaurant era italienesc, un spațiu delimitat de buchete cu flori, ornamente de lemn, coșuri cu fructe. În apropiere era o cârciumă nemțească, în care cei patru chelneri se adunau din când în când, ciorchine, și trăgeau un cântecel de un minut cu niște voci siluite și dizarmonice. Tu pluteai pe deasupra noastră, te plimbai privind cu interes, adunând date.

Tatăl Lizei stătea în capul mesei lungi, la care începeau vreo 30 de persoane, și se agita întrebând pe fiecare dacă e mulțumit de loc, ce impresie are de atmosferă, ce-ar vrea să mănânce. Nu cunoșteam pe nimeni, în afară de Liza și Lucian, iar pe ea o cunoșteam doar din

vedere, ca să zic așa.

M-am așezat lângă un bărbat negricios, care mi-a spus că-l cheamă Tibi și este DJ, face o emisiune de muzică *bună* . În cealaltă parte stătea Liza. Atmosfera era destul de animată, fiecare avea câte ceva de povestit despre emisiunea pe care o face, despre micile neajunsuri comice ori despre cum l-a cunoscut pe cutare. Tibi vorbea cu lejeritate, spunea atât de multe cuvinte pe minut că în loc să-l ascult începusem să le număr. Era genul de bărbat care se aruncă din prima, se epuizează repede și pe urmă începe să vorbească fără întrerupere, de teamă să nu-l întrebe femela lui ceva.

Printre meseni era și o colegă de-a Ralucăi, pe care o știam din vedere, și care prezenta știrile la *Regal*. Tot cunoscut mi se părea și un individ care părea să fie mâna dreaptă a șefului general. După ce m-am obișnuit cu lumina și m-am holbat mai atent, mi-am dat seama că era ziaristul de la *Cotidianul*, prietenul lui Cristian Avram, pe care îl mai văzusem și în *Adio, mamă!* Acum era spilcuit, aranjat, îmbrăcat bine, cu un costum bleumarin, cumpărat recent dintr-un magazin de stat. Își ținea haina desfăcută să i se vadă vesta. Dacă și-ar fi încheiat nasturii, l-ar fi ținut mâneca. Am întrebat-o pe Liza cine e individul și mi-a răspuns prompt: Florinache, băiat bun. El conduce postul, deocamdată. Mi s-a și părut că văd cum îl plantează după ce lucrurile o iau din loc. Mi-l imaginam vesel, umil, gudurându-se pe lângă tatăl Lizei și pe urmă coborând scările în patru labe, gândindu-se la cum să facă să nu-și murdărească țoalele cumpărate de la Unirea. Bineînțeles că n-o să fie așa. Tu mi-ai demonstrat de-atâtea ori că mă înșel, că am o viziune macabră și un mod cinic de a judeca oamenii. Gândul ăsta m-a întristat, mi-a adus în suflet o suferință caldă și imboldul de a fi bună și iubitoare. În timpul ăsta, l-ai salutat pe Florinache, iar el ți-a răspuns jenat, privind repede spre boss.

– Ce e asta? Ia te uită! Liza, dragă, tu l-ai adus?

– E omulețul Laurei, nu-i nimic.

Tatăl Lizei a dat din cap ca la o chestie nesemnificativă, dar tu nu erai mulțumit, așa că ai spus:

– Nicidecum. Nu sunt omulețul nimănui!

– Vorbește! s-a mirat șeful, din capul mesei, înțepenindu-se mai bine în scaun.

– Da, e o chestie nouă, apărută și la noi, am mai văzut pe undeva, a adăugat Florinache, liniștitor.

Comentariul lui te-a înfuriat la culme, ți-ai luat avânt și te-ai înălțat aproape de tavan, de unde ai început să vorbește cu o voce tunătoare, care acoperea vacarmul și chiar cântecelul chelnerilor din restaurantul nemțesc:

– Mi-am câștigat independența când am început să selectez datele poveștii. Orice alegere, dragă Florinache, are în sine darul de a te smulge din rutină și de a-ți deschide gustul să alegi în continuare. Nu este numai acțiunea propriu-zisă ori jocul pe care îl implică existența alternativei, ci experiența discernământului, care te pune în centrul lumii. Pentru mine a fost ca o reîncarnare, ca și când aș fi refăcut drumul uitat cu bucuria recuperării permanente. Sunt sigur că știți...

Vocea ta bubuia ca un trăznet. Personalul hotelului se agita încolo și încoace. Un șef arăta cu degetul spre tine, încercând să atragă atenția cât mai puțin, țeapăn, purtând o vestă încheiată până sus. Doi băieți voiau să ajungă la tine cu măturile, apoi, cineva a adus un aspirator mare, cât un dulap. Tu continuai, ca și când n-ai fi observat mișcarea, crescendo. Vocea ta acoperea totul, ca și cum ai fi fost conectat la niște boxe gigantice:

– Ați remarcat, cred eu, că după ce faci alegerea ești cuprins de o mică tristețe, mai curând, ai o strângere de inimă la gândul că e posibil să nu fi ales bine, să fi ratat, să fi trecut pe lângă marea șansă. Dar presentimentul ăsta se risipește de îndată ce apare o nouă oportunitate de a alege.

Un zdrahon, urcat pe o scară înaltă, ținea furtunul aspiratorului îndreptat spre tine. Îmi părea rău, mi se strânsese inima, dar nici nu știam ce-aș putea să zic, de exemplu lăsați-mi omulețul în pace! Nici nu se punea! Cine ar fi stat să mă asculte?! Când au dat drumul la aspirator, te-am văzut o clipă luat de vârtej, pe urmă s-a lăsat bezna. Câteva secunde cred. A fost o cădere de electricitate, o întrerupere scurtă, după care totul a reintrat în normal: aspiratorul,

scara, băieții cu măturile au dispărut fără urmă. Chelnerii nemți și-au reluat cântecelul, iar la masa noastră au venit comenzile. Tu nu erai nicăieri. Nu m-am îngrijorat prea mult. Mai dispăruseși în atâtea rânduri. Din moment în moment mă așteptam să revii. Mi-am luat în primire grătarul pe care îl comandasem, hotărâtă să-l savurez, să-l mănânc lent, să mă bucur îndelung de el. M-am uitat în jur și mi-am dat seama că restul mesenilor mâncau tot felul de chestii fistichii. Liza își comandase un fel de brânză cu ciuperci și pentru că probabil începusem să mă holbez, m-a lămurit, zâmbind:

– Asta e brânză cu nuci, pe care eu o mănânc în combinație cu ciuperci la grătar. Am mai luat și șnițelul ăsta de pui cu susan, pentru că mi-e cam foame.

– Pare mișto, am comentat, regretând că nu cerusem ceva mai sofisticat.

Am plecat de-acolo tot cum venisem, cu Lucian și Liza, care, după felul prevenitor în care vorbeau cu mine, mi-am dat seama că te credeau distrus, iar pe mine în postura fetiței care și-a pierdut jucăria.

Acasă, nu te-am găsit. M-am învârtit un timp, apoi am deschis computerul și mi-am luat poșta. Aveam un mesaj scurt de la Andrei. Mă felicita de Valentin, adică îmi trimisese o felicitare electronică: un animăluț săruta ecranul unui computer. În jurul lui erau steluțe, baloane și inimioare roșii. I-am răspuns imediat ca să-i mulțumesc, apoi m-am apucat să creez o scrisoare lungă, în care să atac trei probleme importante: de ce nu-mi trimisese fotografia, în ce relația era cu Emma și dacă nu cumva... mă iubește. Evident că nu puteam să spun direct ce mă rodea, îmi era greu și îmi este încă să spun cuvântul *iubire* ori să fac o declarație tranșantă. Așa că am pomenit în treacăt despre întrebarea la care nu am primit răspuns, adică dacă îmi trimite ori nu o poză, i-am cerut vești despre proiectul Emmei și am tot ocolit partea cea mai grea, adâncindu-mă în analize semantice asupra ilustratei. Nu mai copiez aici scrisoarea, că mi-e prea jenă, dar sper să fie suficient cât am spus despre ea.

Târziu, noaptea, ai apărut și tu. Erai abătut și mergeai încet pe marginea biroului, când te-am zărit.

– Spune-mi ce ți s-a-ntâmplat la Marriott?

– Ceva greu de povestit, ai început tu.

– Adică?

Te-ai așezat în locul tău preferat, pe marginea imprimantei și ai început să-mi povestești:

– A fost ca un leșin, ceva mai mult, cred, poate ca o moarte, ca o scoatere din circuit. N-am știut nimic de mine. M-am prăbușit pur și simplu.

– Unde?

– În beznă. Acum am văzut că au trecut trei ceasuri de la eveniment. Mi-am revenit și m-a înfricoșat nu atât întunericul din jur, cât faptul că nu știam să ies de-acolo.

– Din aspirator?

– Nu! Dintr-un loc despre care nu-ți pot spune mare lucru. Nu puteam nici să mă mișc. Mi-am adunat puterile, am răsfoit prin minte toată arhiva, am încercat să mă conectez la *alazar*. Dar a fost peste puterile mele. Am stat până adineauri, când am ieșit brusc, ca și când aș fi fost ejectat, iar prima imagine din mintea mea a fost cotul tău așezat pe birou.

Îmi făcea rău tristețea ta, mă durea sufletul nu atât de ce ți se-ntâmplase, cât de suferința ta. Ochii tăi, de obicei fosforescenți, erau acum de un verde posomorât, iar mușchii feței erau întinși peste pomeți ca o gumă de mestecat. Nu ți-am spus atunci ca să nu te amărăsc și mai mult. Arătai rău, nici nu mai aduceai cu Keanu Reeves, ci mai degrabă cu un bătrân trecut prin amândouă războaiele. Apoi te-am auzit spunând cu o voce ca un fâșâit de nailon:

– Crezusem că pot să schimb lumea, iar acum, dintr-odată, aflu că nu sunt decât un biet omuleț.

În zilele alea mi-am primit banii pentru prefață și mi-am luat o cameră digitală de 30 de dolari. Florentina voia să-și vadă casa,

obiectele pe care mi le lăsase în grijă și insistase să-mi instalez *Yahoo messenger*. Dar eu mă gândeam, desigur, să intru în legătură cu Andrei. Experiența mi s-a părut fascinantă. O vedeam pe Florentina la un birou, pe fundalul unor jaluzele de bambus. Pe urmă, a început să miște camera și să-mi arate tot felul de lucrușoare pe care le avea acolo. Îmi povestea despre ele și mi le arăta, o vedeam în atitudinii vii, știam că și ea mă vede și nu-mi venea să cred că toate astea mi se-ntâmplă mie. Am stat aproape un sfert de ceas, apoi am ieșit, de frică să nu-mi vină cine știe ce sumă la telefon și să nu fiu în stare să plătesc.

N.B. Chiar acum, pe când puneam textul ăsta, a venit o scrisoare pe chatul *ofbrother*, pe care poate că voi ați citit-o deja înaintea mea, dar care îmi este adresată. Deși n-am ajuns încă la zi cu povestea, și nici nu știu dacă voi reuși până la Florii, las aici scrisoarea, care tocmai a venit, și-am s-o copiez și în *chilia* tot așa:

Dragă Laura,

Numele meu este Birsen, un nume care cu siguranță îți va părea exotic, pentru că este turcesc. Îți scriu pentru că am găsit în povestea ta ceva care mi-a răscolit amintirile. Este vorba tot despre un nume, și, în ciuda presimțirii, mă gândesc că poate știi mai mult despre el: Paul Vașcu. Numele acesta, ca și pe al Margaretei Vașcu, l-am auzit încă din copilărie. Mama mea, Dumnezeu s-o ierte, mi-a povestit de atâtea ori o întâmplare care pe ea a bulversat-o, a obsedat-o ani întregi și a făcut-o să se simtă vinovată, încât și acum îmi aduc aminte, deși a trecut destulă vreme.

Trebuie să-ți spun că mama a fost infirmieră și o femeie cu mare suflet. Chiar după ani buni, după ce văzuse toate nenorocirile din spital, suferea odată cu pacienții, venea acasă și plângea, povestindu-ne, mie și fratelui meu, despre suferința altora.

Întâmplarea asta s-a petrecut prin 72, pe când ea avea 36 de ani, iar eu abia intrasem la liceu. În secție la mama a fost adus copilul Margaretei și a lui Paul Vașcu, pe care îl chema tot Paul, ca pe tatăl lui. Era un copil frumos, care n-avea mai mult de câteva luni, zicea ea, cu ochișori mari și neliniștiți. Prinsese o răceală ușoară ori ceva, că și-a revenit repede, într-o zi-două.

La puțin timp după internarea lui, s-a petrecut ceva dramatic acolo, în secția mamei. A murit un copilaș, chiar în brațele mamei lui. Femeia asta căreia i-a murit copilul se numea Carolina Lazăr și lucra acolo în spital, pe la administrație. Ea a venit în tura de noapte, s-a apropiat de pătuțul copilului, care nu arăta nici mai bine nici mai rău de cum fusese toată ziua aia, adică alb stins, tăcut, fără să fi dat semne evidente că îl durea ceva. Mama își aducea aminte cum Carolina l-a luat în brațe, s-a uitat la el, apoi au început să-i curgă șiroaie de lacrimi. S-a lăsat jos, ținând copilul și plângând încet. Mama a venit lângă ea și și-a dat seama că sărmanul copilaș murise, dar încă mai spera să nu fie așa. A alergat la doctorul de gardă, care nu era de găsit. Probabil băuse iar, era cine știe pe unde căzut, și-ar fi fost o pierdere de timp să-l mai caute. A rugat-o pe-o asistentă să vină, una frumușică și mai deșteaptă ca un doctor, Angheluța o chema.

Când s-au întors ele în salon, Carolina nu mai era acolo, iar copilul era așezat în pătuț, dar nu la locul lui, ci câteva paturi mai încolo. Atunci nu au luat în seamă schimbarea, au crezut că mama lui nu mai știuse unde să-l pună. Nu mai era nimic de făcut, copilul era mort, iar Angheluța a spus că o să trimită ea pe cineva să înregistreze moartea și apoi va anunța familia.

După ce-a dus-o pe asistentă până la ușa salonului, mama a dat cu ochii de Carolina: stătea lângă patul copilului ei, dar în el era o ființă vie și veselă, un copil care își rotea ochii mari în toate părțile. A știut imediat că e Paul Vașcu, dar n-a știu ce să spună.

Lucrurile s-au întâmplat atât de repede că nici nu s-a gândit atunci la proporțiile pe care aveau să le ia. În ziua următoare, copilul mort, care era adevăratul copil al Carolinei, a fost dus de-acolo. Pe urmă mama a aflat că s-a ocupat chiar Carolina de înmormântare. A luat-o pe Margareta din fața spitalului, a dus-o cu mașina ei la cimitirul Sfânta Vineri, a aranjat cu preotul, cu groparii, a cumpărat din banii ei sicriu și ce-a mai trebuit și au dus amândouă copilul la cimitir. După încă o zi, Carolina și-a externat copilul, care nu era al ei, și l-a dus acasă.

Mama nu știe ce s-a mai întâmplat cu ea, pentru că după aceea, la vreo câteva săptămâni, femeia s-a mutat, din câte s-a aflat, la alt spital.

Ceea ce nu-și aducea aminte nici în ruptul capului era numele adevăratului băiat al Carolinei. Dar a ținut minte până în clipa morții numele copilului furat: Paul Vașcu, fiul Margaretei și al lui Paul.

N-a spus nimănui pentru că îi era frică să nu rămână fără slujbă. Avea copii de crescut și nici nu avea dovezi. M-a rugat pe mine s-o caut pe Margareta și să-i spun toată această poveste, iar eu am dat niște anunțuri pe la ziar, însă n-am primit nici un răspuns.

În anul morții, când boala mamei se agravase, am dus-o la Mahmudia, unde s-a născut. Țin minte că era prin august când m-am dus s-o văd. Era așezată pe patul de pe prispă, întinsă și cu capul ridicat pe multe perne. S-a uitat la mine și mi-a spus:

— Birsen, fetița mea, să nu cumva să uiți de femeia aia de care ți-am spus. N-o să am liniște pe lumea ailaltă, până nu și-o găsi ea copilul.

La sfârșitul lui august a murit. Mi-a lăsat treaba asta ca pe-o datorie și încă îmi stă pe creier. Am fost pe la mai multe reviste, am scris și la televiziune, dar n-am habar dacă cineva a întreprins vreo anchetă, pentru că nu mi-au răspuns. Revista *Avantaje* a publicat povestea, dar nu m-a căutat nimeni. Poate am noroc de data asta și există cineva care știe și care poate să-mi spună.

Îți doresc numai bine,

Birsen.

Se înțelege că am să le scriu tuturor celor care ar putea să știe câte ceva, în primul rând Mirelei. Cum nu mai am nici o rudă, nu știu cum aș mai putea să dau de urma lui Paul Vașcu. Poate să mă duc până în satul ăla, dacă aflu cum îi zicea.

Ofbrother chat

SCANDINAVU: Nu știu ce-ai văzut tu, dar în Marriott e beton.
ABADON: Omulețul era robot? Nu ne mai ține atâta cu apa-n gură!
MORFEU: Păi nici ea nu știe, doar a spus!
VANKU: Trebuia să te duci să-l scoți din aspirator. Pur și simplu l-ai

abandonat!
VALENCIA: Am citit ceva mai târziu scrisoarea lui Birsen și vreau să spun că îmi pare rău pentru mama ei.

40

Dar să mă întorc la ceea ce s-a întâmplat în februarie. A doua zi după Sfântul Valentin, ne-am dus în Piața Universității și ai ținut tu discursul ăla despre joc și jucători.

Se făcuse cald, era o zi însorită, iar lumea renunțase la haine groase. Unii ieșiseră în pulovere, alții în geci ușoare. Eu aveam vesta kaki, matlasată, peste pulovărul negru și obișnuiții ginși negri. Pe când discursul tău ajunsese la apogeu și bubuia piața de cuvintele tale, am luat-o ușor pe Bulevardul Carol și abia când am ajuns pe la Rosetti mi-am tras sufletul în fața unei vitrine. Era un magazin de încălțăminte scumpă și caraghioasă. Vitrina gemea de pantofi, cu vârfuri lungi și ascuțite, de tocuri scurte, înclinate spre talpă, de saboți albaștri, verzi, în degradeuri aiuristice. Mi-au căzut ochii pe o pereche de cizme, erau niște cilindri țepeni, de piele roșcată, așezați unul lângă altul. De fapt nici nu-mi mai amintesc altceva decât carâmbii: lucioși, lustruiți, îmbietori. Mă chemau cumva, știu că tu nu râzi de chestiile de genul ăsta, de aceea pot să-ți spun fără grijă, că mă simțeam ca hipnotizată, fascinată de țurloaiele cizmelor ălora și deja presimțeam ce-avea să se întâmple cu mine.

Apoi m-am simțit aspirată, trasă valvârtej în cizmele care se măreau pe măsură ce mă apropiam de buza lor. Vedeam bine fețele unor oameni, oglindite în geamul vitrinei. Unii treceau indiferenți, alții se uitau placizi spre cizmele uriașe, ei înșiși uriași proiectați vag pe fundal, în timp ce eu alunecam nebunește spre carâmbii impozanți și apoi înăuntrul lor, prin bezna totală, până m-am prăbușit pe ceva moale și mătăsos.

alazar IV

Când am deschis ochii, am văzut că totul în jurul meu era roșiatic, ca și când aș fi privit prin lentile colorate. Drept în față - chipul binecunoscut: zâmbitor, fericit, cu ochii așezați pe cutele moi, cu buza de jos acoperită de dinți albi, pe jumătate dezveliți. Dedesubt, la câțiva centimetri de bărbie scria cu litere incandescente: *alazar*. L-am salutat, l-am interogat, am urlat spre el. Dar era doar un chip

imobil, ieșit din panou, ca un trofeu de vânătoare. În cele din urmă am trecut prin ușa albă, ca o lumină de neon. Dincolo începea jocul.

Mă aflam pe marginea unei șosele și un individ se apropia în fugă de mine.

Era un bărbat tânăr, mai plinuț, ca un ursuleț de pluș, cu pielea catifelată și ochi rotunzi. Ținea în mână un pistol mic, pe care nici nu știu când l-a strecurat între degetele mele, ia-l, zicea, și trage în ei, apoi a început să alerge pe strada întinsă și pustie, ca în filmele americane. M-am luat după el, tot uitându-mă în urmă, până când i-am văzut și pe ceilalți, pe urmăritori. Erau trei bărbați masivi, care înaintau legănându-se și trăgând spre noi. Am mărit viteza, fără să mă mai uit peste umăr și atunci, abia, am observat că în fața noastră era o mașină, o camionetă cu prelată, deschisă la spate. Ursulețul alerga înaintea mea, incredibil de rapid, îmi venea să-l apuc de cămașă și să mă țin de ea, așa cum se țin copiii de fustele mamelor. Un glonte mi-a șuierat pe lângă ureche. Nici prin cap nu-mi trecea să mă mai uit în spate. Prinsesem o viteză nebună. L-am depășit pe omul-ursuleț, am apucat cu mâna marginea camionetei și m-am cățărat din mers, aproape fără efort, ca și când o forță invizibilă m-ar fi împins. Țineam încă pistolul în mână. M-am întors și am privit spre urmăritori, care alergau și ei ca niște atleți aflați în cursă, descărcându-și armele în direcția noastră. Unul avea o pușcă pe care o ținea îndreptată în sus, ca pe un trofeu. Ursulețul alerga în urma camionetei, cam apatic, mi s-a părut, așa că am întins mâna ca să-l încurajez să alerge mai repede. A întins-o și el, zâmbind trist, și mă simțeam ca și când mi-ar fi transferat întreaga lui tristețe. Eram copleșită și descurajată. Mi-am prelungit mâna cu pistolul pe care mi-l dăduse și, în pofida stării care mă năpădise, l-am încurajat, urlând cât mă țineau plămânii: Haide, mai ai un pas, mărește viteza, nu se poate să nu reușești! Într-adevăr, am simțit că se apropie, a atins vârful pistolului, a zâmbit cu toată fața și a început să se dizolve, pur și simplu. Îl vedeam cum se transformă într-o pastă groasă, violet-strălucitoare. Îl vedeam cum rămâne în urmă, profilat pe șoseaua albicioasă, ca pe un fir de ață, mai curând ca pe un „În”, scris caligrafic.

Urmăritorii dispăruseră, iar imaginea violet se mărea continuu, urcând spre cer, ca două litere uriașe: ÎN.

Mai priveam încă cerul împodobit, când peisajul a început să se schimbe. Ajunsesem într-un oraș. De o parte și de alta a șoselei se vedeau case, grădini, oameni mergând încoace și încolo. Camioneta s-a oprit și n-am mai stat pe gânduri, am coborât și am trecut pe lângă șofer, trăgând cu coada ochiului. În cabină nu era nimeni.

La stânga se deschidea o străduță dichisită, care ducea spre o clădire acoperită de o firmă. M-am apropiat până când am putut să citesc pancarta galbenă, pe care scria cu litere roșii *Florărie*. Deși mi-a trecut prin minte, nu mă puteam uita nici în stânga nici în dreapta. Am intrat direct în prăvălia de flori. Era o încăpere mică, sufocată de plante care coborau din ghivecele agățate de tavan, se înălțau din cutiile multicolore, așezate pe lângă ziduri, se răsfrângeau din rafturi și de pe etajere. Erau de toate soiurile și din toate anotimpurile: garoafe, bujori, liliac, crizanteme, crini, orhidee, frezii - tot ce văzusem în viața mea în materie de flori se afla acolo. Mai cu seamă niște trandafiri îmi atrăgeau atenția, prin corola mare și bogată, dar și prin miros. Răzbătea până la mine un parfum uitat, de floare fericită, un miros pe cât de vulgar pe atât de romantic care mă făcea să mă simt, nu știu cum, gata să plec la bal. Tot holbându-mă la vaza mare cu trandafiri albi și roșii, începeam să fiu invadată de-o bucurie fără motiv și de-o poftă teribilă de viață.

Nici nu mi-am dat seama când a apărut vânzătoarea, o fată șatenă, zâmbitoare, și-a început să scoată din vază, unul câte unul, cinci trandafiri. Se uita la mine și zâmbea continuu. Nu mă întrebase nimic, dar știam că pentru mine alegea florile. Încăperea se umpluse de o lumină de vară. Cred că zâmbeam și eu, apoi am luat buchetul și am ieșit în stradă. În față se întindea de-a curmezișul șoseaua pe care venisem. Camioneta nu mai era acolo. Cerul senin și câmpul de floarea soarelui. Am privit trandafirii, toți cinci roșii, apoi i-am văzut crescând, deschizându-se petală cu petală, ca niște margarete, iar mai târziu, amestecându-se într-o ploaie roșie care urca spre cer, devenind litere, scrise caligrafic, ca pe un caiet dictando: ROZA.

Nu mă dezmetecisem când am observat că lângă mine apăruseră doi câini, niște ogari ascuțiți, care mi se păreau scăpați dintr-un tablou de Bruegel. Unul dintre ei avea pe cap o șepcuță verde, caraghioasă, ceea ca m-a făcut să cred că exista și vreun stăpân prin preajmă.

– Nu există, iubito! mi-a răspuns câinele cu șapcă, iar celălalt a

adăugat:

– De aici te preluăm noi.

Încadrată de cei doi ogari, am luat-o pe un drum, deschis, surprinzător, pe lângă florărie. Era o stradă îngustă, iar casele erau aliniate de-o parte și de alta, toate cu fața spre stradă. Am intrat într-o casă și am dat de o cameră mare, care semăna cu un altar de biserică. Chiar în față erau două sobe albe, cu multe coloane, înalte până la tavan, și care arătau ca niște temple. Între ele, o măsuță firavă își ținea tăblia rotundă pe un singur picior. Pe ea erau așezate diverse obiecte. M-am apropiat să mă uit, cu cei doi ogari după mine. Erau statuete din fildeș, din abanos, din alamă, care mai de care mai interesante, încât nu știam unde să mă uit mai repede. În special una, care nu avea mai mult de 10 cm, mi-a atras atenția: era un vas micuț din lemn, probabil cireș, ca un lighean, în care era așezată turcește o prințesă. Avea o figură caldă și zâmbitoare scoasă din lemnul închis la culoare, dar lustruit ca și când ar fi fost vechi. Și era împodobită cu tot felul de mărgele și diademe, care nu mai erau sculptate ca restul, ci erau adevărate: firicele subțiri de aur încadrau părul de lemn al statuetei, ca o plasă fină, iar peste ea avea o diademă bătută în perle mici care păreau veritabile. Și pieptul îi era acoperit de coliere și de mărgele, lucrate cu atenție, în așa fel încât se distingea bine fiecare piatră montată în suporturi aurite.

M-am uitat spre cei doi câini care se așezaseră cuminți pe coadă, apoi m-am îndepărtat puțin să cercetez cu privirea restul camerei. Era o încăpere întunecoasă și părea nelocuită. Singura sursă de lumină se afla deasupra măsuței, un candelabru agățat de tavan, aproape de zid, de unde impresia mea inițială de sanctuar. În dreapta, am zărit un scaun cu spătar înalt și m-am îndreptat spre el, în timp ce ogarii rămăseseră așezați, ca niște statui. Imediat m-a cuprins un sentiment de *déjà vu*.

Am stat pe scaun, gândindu-mă la fața zâmbitoare a prințesei de lemn. Mi se părea atât de familiară. O mai văzusem undeva, era o față gata să vorbească, înflorită, cu pomeții nivelați de-o mână catifelată și cu ochii subliniați de pliuri orizontale. În momentul acela mi-a apărut în minte bărbatul din *alazar*, despre care continuu să cred că este Andrei și i-am întrebat pe ogari:

– Nu cumva există...

Ei și-au atins boturile, s-au ridicat în picioare și au început să se frângă și să se transforme în litere verzi, mari, de tipar, ca și când ar fi fost tăiați cu o lamă pentru mărunțit hârtia și modelați cu viteză. Îl mai vedeam încă pe ogarul cu șapcă, după ce primul devenise litere, ca imediat, în clipa următoare, să-l văd mistuit.

Pe podea, se ridicase cam de un metru al treilea cuvânt: EXISTĂ. Șapca verde era acum un simplu semn diacritic.

Nu am avut timp să mă gândesc pentru că în momentul imediat următor m-am prăbușit cu scaun cu tot, în viteză mare, urlând și cerând ajutor. Aterizarea n-a fost tocmai rea, pentru că atunci când am atins apa, mă simțeam ca o pană căzută din cer.

Plaja era pustie, iar soarele cobora spre apus. Am ieșit la țărm, înotând încet, aproape trăgând de timp, și m-a uimit nisipul roșcat, alcătuit din grăuncioare mari. Era o căldură de cuptor, răcorită de o briză firavă. Am mers un timp pe plajă, așteptând să mi se usuce hainele, apoi am urcat pe o alee pietruită care ducea spre un pavilion din stuf.

Acolo erau câteva scaune și o masă de răchită cu picioarele îngropate bine în nisip, dar părea, de asemenea, pustiu. Mi-am scos pantalonii, i-am stors bine, apoi i-am lăsat pe capul unui scaun, să se zvânte. Pe urmă am pus și vesta la uscat. Puloverul era subțire, părea să se usuce repede. Stăteam și așteptam ceva, nu știam ce, dar nici nu mă puteam mișca de acolo. Aș fi vrut să întru în apă, dar eram neliniștită, ca și când m-aș fi aflat în preajma unei întâmplări de nepovestit. Am întors privirea spre mare: valuri mici se loveau de țărm. Cât cuprindeam cu privirea nu era țipenie de om.

Mi-am examinat pantalonii, apoi am simțit o prezență și m-am întors brusc.

Dincolo de masă, stătea un om bătrân, negricios, cu barba sură, crescută de câteva zile. I-am zâmbit și-a-nceput să vorbească. Spunea ceva de neînțeles, parcă vorbea în arabă; aveam sentimentul că sunt într-o țară nord-africană, deși se putea să nu fie deloc așa. Am încercat să zic ceva de genul *Hello, I'm a Romanian women*, dar

nu numai că n-a răspuns, nici nu se punea problema pentru că omul vorbea fără oprire. Am început să-l ascult, chinuindu-mă să prind vreun mesaj din intonație, din atitudine, însă azvârlea cuvintele fără să-și miște mușchii feței, privindu-mă direct în ochi, iar melodia sunetelor era monotonă, ca și când ar fi reprodus ceva învățat pe de rost.

M-am ridicat cu gândul să-l pun să-mi deseneze, dar omul a-nceput să se topească, împrăștiindu-se repede pe nisipul din pavilion, formând litere ciocolatii, care păreau scrise cu Times New Roman: UN CUVÂNT.

Am plecat de-acolo gândindu-mă la celelalte vorbe, acum în ansamblu, ca la un text: *În Roza există un cuvânt*. Mi se părea un mesaj închis și am avut impresia că nu există nici un motiv să plec de-acolo. Mi-am luat pantalonii și vesta, apoi am coborât iarăși pe plajă, cu gândul să mă întind pe nisipul cald. Dintr-odată, în fața mea au apărut trei trepte de marmură albă și am înțeles că era o ieșire. M-am îmbrăcat și am pășit, convinsă că este o ieșire din *alazar*. Dar n-a fost așa, ci în capătul scărilor mă așteptau patru motocicliști, îmbrăcați în haine negre de piele, stând pe motociclete ca pe cai și făcându-mi semn să mă apropii. Am făcut câțiva pași, dar pe măsură ce înaintam, cele patru siluete se depărtau, proiectate pe cerul unei seri de vară. Când mi-am dat seama că alergam, încercând să-i prind din urmă, m-am oprit să-mi trag sufletul și apoi i-am văzut pe cei patru bărbați contorsionându-se, dilatați în toate părțile, alcătuind cu litere ronde, negre, cuvântul CARE . Nici nu știam dacă să-l așez în contextul deja existent, ori să mă aștept la altă frază. M-a fulgerat ideea că aș putea fi nevoită să citesc astfel o întreagă poveste. Am și spus, mă uitam la cerul luminos și țipam: nu vreau să stau aici nu știu cât, spune-mi repede ce ai de spus ori scoate-mă dracului odată!

După un timp, nu știu dacă din cauza protestelor mele, s-a apropiat o trăsură, tapițată cu mătase verde, cu spițele vopsite în galben pal, trasă de doi cai albi. Pe capră era un vizitiu mustăcios, tuciuriu, cu pălărie mare. Deși nu s-a uitat spre mine și nu mi-a spus nici o vorbă, pentru că se oprise, am urcat. Am mers la trap pe drumul asfaltat, printre lanuri de porumb. Mă simțeam bine, chiar aveam chef să cânt, nici nu-mi mai aminteam de câtă vreme nu mai

trăisem sentimentul ăsta, pe care mie mi-l dă seara de vară, câmpul verde, de porumb și trepidațiile ușoare ale unei trăsuri cu arcuri.

Am mers mult timp, ori așa mi s-a părut, pentru că am avut când să mă gândesc la vremurile în care trăiau bunicii mei, la grădina mare din spatele casei, la frunzele de porumb, nu doar ale noastre, ci la toate care se vedeau peste garduri, înainte să fie demolată toată zona. Nu știu cât și la ce m-am mai gândit. Doar că încercam să-mi readuc în minte o rochie care îmi plăcuse mult, atunci când am ajuns în dreptul unui parc de distracții. Era lumea de pe lume, cum se zice. Spre cer se ridicau mirosuri, fum, baloane colorate și bineînțeles strigăte pe toate tonurile și pe toate frecvențele.

Trăsura s-a oprit, am coborât și m-am îndreptat spre marea de oameni. Căutam ceva, sub impresia amintirilor pe care le rememorasem pe drum, având chiar siguranța unei întâlniri extraordinare, cu cineva venit din trecut. Ori poate chiar cu Andrei.

Treceam printre oameni, cercetându-le figurile, întorcând capul după câte cineva, emoționată într-un fel nefiresc, ca și când mi-ar fi coborât în inimă o mie de dansatori. Și, în sfârșit, l-am văzut! Era un bărbat nu prea înalt, dar solid, îmbrăcat cu o tunică bine cambrată, gri, mătăsoasă. Îi vedeam ceafa acoperită de păr șaten deschis și din când în când îi prindeam profilul, nasul frumos și buzele groase, coada ochiului prelungită de riduri moi. Mă țineam după el, nu m-am îndoit nici o clipă că îl voi ajunge din urmă, că cel puțin, îi voi vedea fața întreagă și îi voi spune câteva cuvinte, nici nu știam ce, dar trebuia să-mi vină mie ceva devastator și memorabil. M-am strecurat printre oameni, am dat coate în stânga și în dreapta. Era aproape să-l ating, când nu știu cine m-a îmbrâncit și am alunecat într-o parte, până ce am atins cu mâna o margine de masă.

Când m-am reechilibrat, îl pierdusem.

Eram sigură că acesta este un final stupid în *alazar*, când l-am regăsit, la oarecare distanță. Îl vedeam, printre capete de oameni îndreptându-se grăbit spre un gărduleț metalic din marginea parcului, pe care stăteau câțiva inși. Mi-a venit să mor când am văzut că de pe gard se desprinde o femeie, îmbrăcată cu fustă scurtă de blugi, plus un pulover vișiniu. Tipa alerga spre el.

Am mers încet, tot uitându-mă spre ei. Erau doi oameni fericiți. S-au îmbrățișat și s-au sărutat lung. Ea era o femeie tânără, cu părul scurt, blond și împodobit cu tot felul de agrafe și legăturici colorate. Mă apropiasem mult, aproape că puteam să spun vorbele alea de neuitat, însă eram zdrobită și aș fi vrut să fiu departe de locul ăla, când au început să se amestece, să intre unul în altul aglutinându-se, transformându-se într-un fir de mătase gri-vișiniu, care urca spre cerul de octombrie devenind litere distincte: TE CAUTĂ.

Abia acum aveam tot mesajul, deși încă mă ispitea să-l tratez ca două părți diferite, și care era din cale afară de nesărat: *În Roza există un cuvânt care te caută.*

Cu această frază în minte am fost apoi azvârlită, cum sare un dop de la o sticlă de șampanie, șopăind de două-trei ori, peste capetele oamenilor, de la Piața Rosetti până în capătul Moșilor, de unde strada o ia spre Obor.

Ofbrother chat

ABADON: Mi-a plăcut chestia asta de la final. Înseamnă că te-a văzut ceva lume când te-ai rostogolit. Ar fi de așteptat să citim o mărturie!
K1: Te-am auzit ieri pe *Regal*. Nici nu-mi vine să cred că ești tu!
DORU: Povestea asta cu mesajul... nici nu știu ce să zic, dar îmi este familiară. Nu e vorba să fi trăit ceva similar, dar e ceva ce nu mi-e străin.
VANKU: Beton. Eu te cred.

41

Mi-am revenit repede și, deși îmi tremurau genunchii, mergeam fără oprire pe Moșilor, în sus, spre casă. Câțiva oameni s-au uitat după mine. Chiar când am aterizat, era o femeie deșirată și ofilită, o femeie cam de vârsta mea, probabil, spun și mă înfiorez, cu fața alb-cenușie, ca de carton reciclat, o femeie năltăroagă, cu burta ieșită în față balon, fără viață, fără bucurie. Dar nu m-am gândit ce impresie îi făcuse aterizarea mea cât m-am gândit la viața pe care o duce, alergând continuu să facă rost de mâncare, să slugărească un bărbat ori un copil, pe cineva despre care spune sus și tare că îi luminează viața, deși nu este vorba acolo decât despre o relație ca între o slugă fidelă și un stăpân nemilos, oricine ar fi stăpânul ăsta, fiul, fiica, nepotul ori soțul mult iubit. Nu mă-ntreba de ce.

Am mers întins până acasă cu mintea plină de gânduri, încercând să descifrez mesajul, uitându-mă bineînțeles și la oamenii pe lângă care treceam, și la vitrine, mai ales la cele de țoale și pantofi, căutând chiar cizmele în care intrasem, și strângând parte peste parte vesta mea matlasată, din fâș kaki, până în momentul în care mi-am dat seama cu emoție că făcusem o descoperire de neimaginat. Ajunsesem pe la Librăria Teora când mi-am dat seama că mai purtam încă dovada căderii mele în apa mării: vesta mi-era umedă pe la încheieturi. Am dat-o jos de pe mine și am mirosit-o. Avea mirosul ăla specific, de apă sărată, alge și cadavre marine.

Am trecut drumul în viteză, fără să mă uit la semafor, la Pansica ori la magazinul de îmbrăcăminte *second hand*, am intrat în curtea blocului și am urcat cu liftul opt etaje. Pe palier, l-am întâlnit pe Rufă, nici nu cred că i-am răspuns la salut, și-am intrat în casă rugându-mă să te găsesc acolo.

Erai încă pătruns de discursul din fața Teatrului Național. Te plimbai pe marginea tastaturii, cu buzele întinse și fruntea luminoasă ca după o victorie.

– Nici nu știi ce mi s-a întâmplat! am început eu.

– Ai fost în *alazar*.

– De unde știi?

– Glumești.

– Uite, am vesta încă umedă și îmbibată cu mirosul mării.

– Normal.

– Acum știu cum să ies din haos, ai continuat, ignorând brutal cheful meu de a-ți povesti, este foarte simplu, ca toate problemele cu enunț încâlcit, nici măcar nu trebuie să fac vreun efort! Mă las pe val și totul se rezolvă de la sine. Orice defecțiune se remediază prin capacitatea creativă a sistemului. Există mereu o imagine, o vorbă, un sunet care duce mesajul esențial până într-un motor, într-un punct nodal, la o răscruce de drumuri unde toate mesajele se multiplică fulgerător. În răspântii. Oamenii stau de vorbă în locuri de confluență, unde drumurile se intersectează. Vorbesc, ascultă și duc mai departe. Trebuie să stii, nu?

Te plimbai ridicându-ți din când în când umerii, oprindu-te uneori să mă privești cu ochii ăia verzi, ca două lumini venite din miezul obrajilor roșii.

– Și mesajul ăsta al meu ce crezi că înseamnă?

– Dacă afli, înseamnă că merita să afli. Bine. Hai să nu fiu rău! Despre ce mesaj vorbești?

– În Roza există un cuvânt care te caută.

– Ei, păi așteaptă să ajungi în Roza! Iar dacă nu ajungi înseamnă că nu merita. De ce te frământi atâta? Mai bine spune-mi de ce-ai plecat din piață tocmai când începusem să povestesc despre Albert?

– Pentru că erai ridicol.

Te uitai la mine ridicând sprâncenele.

– Îmi era frică să nu vină iar poliția, să nu mă ridice din cauza ta. Bine, și mă și plictiseam. Când începi să vorbești despre Albert ține mult și nu te pot întrerupe sub nici o formă.

M-ai amenințat că oricum aveam să ascult povestea aia, că mai am și un fișier, *chiliaroșie*, pentru cazul în care mi-ar plăcea mai mult să citesc decât să ascult. Și tot atunci mi-ai spus pentru prima oară că în curând ai să pleci. Nu am insistat pe acest aspect pentru că nu mi se părea că vorbești serios și nici nu știam în momentul ăla cât de greu îmi va fi fără tine.

Am deschis computerul și mi-am luat poșta. Aveam trei mesaje. Unul era de la Andrei, altul de la Rufă și un al treilea de la Cristian Avram. Am început cu Andrei. Era un mesaj scurt care nu răspundea întrebărilor mele:

Dragă Laura,

Nu știu dacă am înțeles bine scrisoarea ta, însă din ea răzbate o nemulțumire profundă a cărei cauză n-o cunosc. S-ar putea să mă înșel. De aceea aștept să-mi scrii mai explicit.

Cât privește proiectul meu cu Emma Rewin, pot să mă laud că totul merge OK. Cel puțin până acum. Până săptămâna viitoare trebuie să ne hotărâm asupra unui sediu. Abia aștept să-ți trimit primul număr din revistă, dar asta va fi probabil peste o lună. Până atunci te țin la curent cu mersul evenimentelor.

Aștept să-mi scrii și mai ales să-mi spui clar ceea ce ai să-mi spui.

Cu drag,

Andrei.

P.S. Deocamdată nu am la dispoziție o fotografie, dar cu prima ocazie îți promit să-ți trimit una.

Scrisoarea asta mi-a umplut sufletul de durere. Tonul îndepărtat și nepăsător mi se părea că vine dintr-o ființă de maximă nesimțire – un om care nu cunoaște mila. Ce să-i scriu mai mult și mai direct decât i-am scris? Cât despre fotografie, este evident că nu-mi va trimite niciodată. Acesta este destinul meu: să nu știu nici măcar cum arată singurul bărbat pe care îl doresc.

Peste suferința aceasta s-a revărsat și scrisoarea lui Rufă, care mă prezenta ca pe o femeie neregulată, nefericită, nesănătoasă și

complet idioată. Mă lua la *per tu* de data asta și mă invita din nou la un control psihiatric minuțios, pentru că nu se poate, draga mea, să nu iei nici o măsură, mai cu seamă că tu însăți intuiești că ceva nu este în ordine. Lipsa activității sexuale creează o serie de dereglări, desigur, poți trăi și fără, dar pentru aceasta este nevoie de un echilibru psihic excepțional. Nu mă îndoiesc că ai ajuns la o înaltă înțelegere cu tine, cu sufletul și cu trupul tău, dar... și de-aici încolo, după *dar*, urma o întreagă prelegere despre organe interne care funcționează aberant, tiroidă bulversată, harababură interioară, tratamente și, bineînțeles – vârsta. Că vine o vârstă, că organismul își încetinește ritmul de viață, că altfel trebuie privită viața după patruj de ani și toate vorbele care se repetă din generație în generație, de-au ajuns rostogolindu-se de la bunică-mea până la Rufă și de-acolo la mine. Recomandarea lui voalată era să-mi văd de treaba mea, să fac tratamente și lucruri utile pentru comunitate. Cât despre tine... scria destul:

Întâmplător, și eu am întâlnit-o pe femeia care se plimbă prin București cu un omuleț, un fel de jucărie extrem de reușită. Dar nu doar ea, ci mulți oameni, bărbați ori femei, tineri și bătrâni, au câte o amuletă, o păpușă, o jucărie oarecare, prin care își exprimă dorința de a se întoarce la copilărie. Cu precădere imaginea piticului, și toate miturile legate de acest arhetip, însumează infantilismul refulat, o copilărie prea repede încheiată, o despărțire bruscă de confortul vârstei fără griji. Dar nu doar atât. Ființa are nevoie să-și exercite puterea de a ocroti pentru că îi trebuie la rândul ei ocrotire. Când cineva își cumpără o jucărie o învestește cu rolul de subordonat, devenind stăpânul ei, iar această postură de autoritate îi dă siguranță, îl face să se simtă responsabil și matur. În ceea ce mă privește, mi-a fost întotdeauna milă de acești oameni jalnici care au nevoie să țină în subordine pe cineva, dar mai ales ceva, o păpușă, un surogat al individului peste care ar dori să fie stăpâni. Nu vorbim aici despre jupânul cu bici în mână, ci despre orice ipostază a autorității: părinte, dascăl, șef, în sfârșit, cineva care crede că poate să gândească și să hotărască în locul altuia. Așa că nu e nimic în neregulă că te-ai întâlnit cu o astfel de persoană. Te asigur că nu este decât o femeie singură, nu tocmai instruită, cu idealuri puține și care, conștient ori nu, dorește să atragă atenția plimbându-se cu o păpușă ingenioasă care plutește prin fața trecătorilor. E o femeiușcă trecută de treizeci de ani, scundă și cu o

privire de șarpe veninos, în sensul că se uită spre oameni parșiv, nerușinat și cu o ură subliniată. Are părul deschis la culoare, aproape blond, nepieptănat, așezat ca o umbrelă pe jumătate deschisă. Umblă cu niște pantaloni negri și o jaketă galbenă. Iar jucăria arată ca un omuleț roșu cu ochi luminoși, aproape fosforescenți. Pare că vorbește, dar în realitate are o înregistrare banală cu întrebări uzuale. Te îndoiești că știu bine despre ce este vorba?

Viziunea lui Rufă ne-a enervat pe amândoi. Tu ca tu, dar eu și-acum mă întristez când îmi aduc aminte că am privire *veninoasă* ori că sunt *nepieptănată*.

Cea de-a treia scrisoare era de la Cristian Avram. Mă invita la o lansare de carte, la Casa Vernescu.

Demoralizată, cu presentimentul distinct că viața mea se va derula în continuare pe același traseu monoton, am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe doctorul de familie pentru o programare de urgență. Apoi am trecut alert pe la posturile de tv, adică prin colțul desktopului. Tu stăteai pe umărul meu drept, cu mâna în falcă și amândoi comentam răuvoitor:

– În reclama asta este vorba despre o femeie care trebuie să muncească non-stop.

– Despre toate femeile, ai completat tu.

În centrul imaginii era o femeie care nu mai prididea să strângă masa, să calce, să spele. O voce din *off*, vocea lui Dumnezeu, îi promitea un detergent ca să spele și mai mult. Pe urmă a început o poveste despre un tip care face o emisiune culinară la televiziune, iar vocea dumnezeiască spunea că s-ar alege praful de el dacă n-ar avea o nevastă care să-i spele hainele, să stea în genunchi, să frece și să slugărească frumos, ajutată bineînțeles și de detergentul nu știu care. Asta chiar ne-a făcut să râdem pe amândoi. Emisiunile erau nesărate, îți mai aduci aminte că nu aveam la ce să ne uităm, dar reclamele erau hazlii. Unele dintre ele. Pe un post transmiteau o ședință de la Parlament. Era o sală imensă în care erau risipiți câțiva cântăreți de muzică populară de pe vremea dictaturii, fotbaliști, șoferi, toți ajunși senatori. Printre ei era și tatăl Ralucăi.

Încerca să citească ceva, un document de maximă importanță pentru popor, dar se tot încurca, schimba cuvintele, bolborosind pe unde nu putea să descifreze, în așa fel încât nu se înțelegea mai nimic. Sala parlamentară dormita, iar reporterul începuse să povestească despre ce citea tatăl Ralucăi, acoperindu-i treptat vocea. Însă nici el nu era cu mult mai informat ca senatorul. Pe urmă s-a trecut la vot și am aflat că mai aveam o lege pentru nu se știe exact ce. Am schimbat postul și post după post, până când am ajuns la un documentar despre Albert Einstein, ceea ce te-a înviorat brusc și ai început să povestești:

Ofbrother chat

ELVIRA: Într-un fel are dreptate și Rufă, citește și tu partea bună a scrisorii.
VANKU: Adică? Doar nu crezi că omulețul e o păpușă?
Q121: Teoriile lui Rufă sunt totuși de bun simț, mă refer la partea cu sentimentul omului care își ia o păpușă.
ALEX: Cum găsesc Albert?
MORFEU: Ți-am spus că nu știm.
RAKU: Până la urmă ce ți-a spus despre sex? Nu s-a înțeles clar: e de bine ori e de rău că ai stat 11 ani pe bară?
ABADON: Totuși, Rufă nu-ți face un portret negativ. Zice că ai treiej de ani, aproape că m-a făcut curios.
STIL-X: Aș vrea să știu cine ar fi interesat să scriem un dicționar de populații balcanice.
DORU: Pe mine m-ar interesa așa ceva, deși momentan sunt încurcat cu o lucrare amplă și rutinantă.

42

Și-a găsit de lucru la o firmă de automatizări agricole. Pleca din București cam o dată la două săptămâni și testa programele de irigații pe la diverse ferme din jurul Timișoarei. În restul timpului stătea în Strada Brâncuși, la sediu, și continua să lucreze la Jumpy. Avea acces la Internet și un *Pentium*. Salariu era destul de bun, și cum nu avea alte cheltuieli, după trei luni și-a cumpărat un P.C.

Viața lui începuse să se coloreze. Călătorea cu trenul, se caza la hoteluri, avea colegi de birou. Chiar se împrieteniseră, în sensul că se salutau regulat, iar, uneori, ei îi mai puneau câte o întrebare. Albert răspundea succint și serios, nu se lungea la vorbă. Principala lui preocupare era softul, care începuse să se contureze destul de bine.

Într-o zi de august s-a întâlnit cu Letiția. Mergea spre casă, cu mintea plină de gânduri când i-a apărut în față. Ieșea dintr-un bloc, unde fusese într-o vizită. L-a flatat reacția ei, căci părea bucuroasă de întâlnire și se rugase de el să meargă undeva, într-un bar, la o cofetărie, să stea de vorbă, să-și spună ce-aveau de spus. Albert a refuzat repede, nu pentru că n-ar fi vrut, dar era jenat de întreaga lui stare: vestimentația sărăcăcioasă, corpul transpirat, și, ca de obicei, nu avea bani. În timp ce ea, elegantă, mirosea a flori și-a portocale. Așa că s-a mulțumit să ia cartea ei de vizită și a dispărut în grabă.

Cu Letiția a și făcut prima experiență. Adică pe adresa ei de e-mail a trimis prima oară un Jumpy. Era un progrămel creat pe structura unui virus. Intra în inbox, ca un mesaj fără conținut, dar de fapt pătrundea în toate documentele din computer și aplica o schemă simplă de selectare a cuvintelor pe care era programat să le caute. Când Letiția a deschis un fișier, computerul i-a afișat o poezelă, un text scurt de câteva versuri: *Te sărut, iubire,/ Te sărut cu dor/ Așteptând momentul/ De făcut amor*. Nedumerită de apariția textului, l-a șters și-a uitat.

Apoi, Albert a sunat-o pe Letiția și-au stabilit o întâlnire. El era mai

interesat de reacția ei la textul apărut pe neașteptate, decât de întâlnirea propriu-zisă, dar nu înseamnă că nu era emoționat. Și-a scos din dulap niște blugi pe care tocmai îi primise cadou de la mătușa lui. Era mulțumit de cum îi vin. Avea și-un tricou care îi plăcea, unul bleumarin. S-a spălat, și-a uscat părul cu foenul, ca să-i stea umflat, s-a uitat în toate oglinzile, din toate pozițiile, iar când se pregătea să-și încalțe adidașii, a apărut maică-sa.

Ca niciodată, în puterea zilei, a trecut pe-acasă. Adusese un pepene mare: lasă-l, ce dacă e mare, se mănâncă el! Mama lui Albert vorbește impersonal, evită autorul, îl ascunde în verbe pasive, îl uniformizează în anonimat, dintr-o prudență rămasă de pe vremea dictaturii, când nimeni nu numea pe nimeni, de teama de a nu fi tras la răspundere, ori, dimpotrivă, din teama de a nu fi elogiat cineva. Într-o lume în care toți oamenii se credeau egali, evident, au fost îndeplinite sarcinile, au fost cumpărate cele necesare, la ora 10 se închide ușa blocului, s-a făcut curat în bucătărie, a fost dus gunoiul, s-a băgat carne la alimentară, trebuie șters praful, s-a luat lumina. Orice subiect era avortat fără regrete.

– Pantalonii ăștia de pe tine sunt noi, n-au fost încă băgați la spălat, unde te duci cu ei? Dă-ți-i jos și-aruncă-i în mașină! Ia, treci încoace și nu mai sta îmbufnat. Să-mi spui imediat unde vrei să pleci!

– Lasă-mă-n pace! Treaba mea unde mă duc!

– Te-ntâlnești cu cineva?

– Mda.

– Cu o fată?

– Nu.

– Cu un coleg de serviciu?

– Lasă-mă, domne,’n pace!

– Să nu cumva să-ntârzii!

– Ca și când aș mai fi întârziat!

– Păi tocmai de-aia! Să dai telefon ca să știu pe unde umbli.

– De ce?

Interogatoriul, destul de lung, de data aceasta, l-a epuizat pe Albert și i-a dat și un sentiment de greață la gândul că este ridicol, îmbrăcat în mod evident ca un papițoi, pentru întâlnire. A ieșit în fugă, uitând să-și mai ia cheia. A ieșit glonț din scara blocului și-a luat-o în jos spre stația de tramvai.

Era 8 august 1999, după-amiaza.

Letiția locuia într-un bloc central. A sunat la ușa apartamentului și i-a deschis Valentina. Sufrageria gemea de lume, în general oameni cunoscuți de la yoga, figuri care i-au adus aminte de timpuri și experiențe îngropate. Se așteptase la o întâlnire clasică, nici nu-i trecuse prin gând că va fi atâta lume. Erau așezați pe cele două fotolii, pe canapeaua încăpătoare, dar și pe jos. Beau bere și păreau năpăstuiți rău. După ce l-a așezat pe un scăunel pliant, Valentina l-a prezentat:

– Vi-l aduceți aminte pe Albert! Așa, mă apucasem să vă spun: l-am văzut pe la Piața Kogălniceanu, acum două zile.

– Scuză-mă numai o clipă, că am uitat să te întreb ieri. Cu ce era îmbrăcat?

Letiția stătea jos, cu spatele rezemat de canapea și aștepta răspunsul Valentinei. De cum se izbise cu ochii de ea, Albert își dăduse seama că greșise venind aici. Își adusese aminte de preocupările ei, de anturajul emanator de admirație, dar mai cu seamă de seara în care o văzuse sărutându-se cu altul. Acum nimerise la o conferință despre Dragoș, fostul ei iubit care o părăsise. Că Valentina se întâlnise cu el constituia un eveniment:

– Era îmbrăcat cu un tricou de firmă, ceva ca lumea.

Întreaga asistență părea scandalizată de tricoul lui. Letiția se învinovățea, iar Grig, un băiat cu păr lung și compact, ca o halcă de marmeladă, deplângea încrederea în oameni.

Dragoș era muzician. Își făcuse o formație etno și dădea concerte

prin țară. Înainte de asta, însă, o convinsese pe Letiția să facă un împrumut la bancă și să-i cumpere instrumente, în ideea că el va câștiga suficient ca să plătească datoria. Leti luase banii, girând cu apartamentul, apoi, Dragoș se mutase cu o tipă – studentă la Conservator - și nu mai voia să plătească ratele lunare. Suma era uriașă, iar dobânda mare transforma totul într-o catastrofă.

– Uite, vezi, asta voiam să-ti povestesc, sunt într-un rahat total, i se adresase ea lui Albert, nici nu știu ce voi face! Am să ajung pe drumuri. Ai mei nici nu știu, cred că tata m-ar omori! Numai când mă gândesc cât au muncit să-mi cumpere casa asta..., iar eu mi-am bătut joc! Parcă îmi luase Dumnezeu mințile! Am avut încredere în el, eram nebună, adevărul e că nici nu m-am așteptat ca el să-mi facă așa ceva. Am știut că va avea succes... Îi simțeam energiile artistice, se vedea că este un învingător și nici acum nu-mi vine să cred că mă va lăsa baltă. Pur și simplu, tipa aia care îi face aranjamentul muzical... are nevoie de ea, iar ea i-a impus să nu mă mai vadă.

Asistența părea interesată:

– Trebuie să-i explici, nu se poate să te lase așa, n-ați făcut nici o înțelegere scrisă?

Apoi cineva întrebase ferm:

– Dar ai încercat să vorbești cu el?

– A încercat, explică Valentina, și încă de mai multe ori, numai eu de câte ori m-am dus cu ea, ba la sala aia, unde repetă, ba dimineața, la gazdă, după ce pleca individa la facultate. L-am așteptat înainte și după concerte. Dar ce n-am făcut.

– Și el ce zice?

– Că nu e treaba lui, că n-are bani, că înțelegerea ar fi fost să-i dea prima rată după un an.

– Bine, dar asta dacă eram împreună.... Acum e cu totul schimbat, e brutal, nici nu se uită la mine când vorbește, pe Vali a făcut-o iapă grasă, iar despre yoga a spus că e o adunătură de bolnavi mintali.

Uite, Albert, vreau să te întreb și pe tine, pentru că toată lumea a contribuit cu ce-a putut, dacă nu vrei să mă împrumuți și tu cu o sumă ca să încropesc baremi prima rată....

Cererea l-a luat prin surprindere. Nici dacă i-ar fi prisosit banii, nu i-ar fi dat. Și el care venise să se intereseze de text...! Pentru că nu răspundea, iar toate privirile erau ațintite asupra lui, s-a ridicat de pe scăunel cu gândul să plece pur și simplu.

– Poate le ceri alor tăi că doar au, dacă ar vrea ar putea să plătească toată datoria. Pentru ei ar fi un fleac la cât bănet au!

Pentru Albert această remarcă a fost picătura. Se interesase de părinții lui! Ba chiar știa mai multe decât el însuși știa.

Cum stătea acolo jos, cu părul strâns în mijlocul capului și fălcile demolate, părea cu adevărat o femeie necăjită. Așa că Albert n-a putut să-i spună ce părere proastă avea despre ea și despre întreaga poveste, ci s-a îndreptat încetișor spre ușă, a ieșit, fără să se mai uite la asistența amuțită și a luat-o pe jos spre firma tatălui său.

În seara aia l-a întâlnit pe Bogdan, un fost coleg de facultate. Cum părinții lui Albert intraseră în pământ, iar el nu avea cheie, a fost nevoit să cutreiere un timp pe străzi. Apoi a intrat într-un Internet café și a dat de Bogdan. De la el a aflat, fără să vrea, o adresă și o parolă a unui cont anonim. Adică nu tocmai, știa că este vorba despre o femeie, a cărei voce chiar o auzise răsunând în receptorul pe care Bogdan îl ținea la ureche. Era un glas viu și incitant care izvora din sufletul unei ființe frumoase. Dar nu partea aceasta a poveștii ne interesează acum, ci fixarea unei experiențe.

În noaptea caldă, de august, Albert s-a dus la serviciu, a intrat în biroul lui și a început să-și implanteze povestea, adăugând un fișier nou în memoria lui Jumpy. Era și el o bază de date, mai curând o matrice pe care Jumpy urma s-o reconstituie, cvasiidentic, într-un alt computer, cu materialul lingvistic pe care îl va descoperi acolo.

Prima încercare pe care a făcut-o în noaptea de 8 spre 9 august a fost un text scurt, un citat care i se păruse potrivit ca avertisment și pe care Albert îl copiase dintr-un *site* de panseuri, unde era și explicat pe larg: *Timeo Danaos et dona ferentes*. A fost primul text

trimis spre adresa necunoscutei cu voce ademenitoare.

Jumpy era însoțit de fișiere tot mai bine echipate; pe lângă dicționarul de 10 mii de cuvinte, care fusese și piatra de temelie a Mediului, mai avea fișierele cu subiecte, iar acum adăugase unul, cu maxime, și altul - cu povestea lui. Nu știa exact ce și cât va povesti, dacă va fi un jurnal ori o construcție epică.

Îi venise un chef nebun să vorbească despre sine, mai precis, femeia de la telefon îi deschisese în mod inexplicabil această poftă de a se destăinui, cu tot confortul pe care îl presupune spovedania în fața unui necunoscut. Jumpy pornea spre un inbox oarecare cu un recipient gol, se strecura minimalist, intra în documente și căuta cuvintele ori sinonimele care îi foloseau ca să reconstituie povestea din memoria lui. Avea însă și un pachet de variante care îi permiteau să facă modificări, să completeze, să schimbe, uneori, povestea. Schema de reconstrucție se întemeia pe cuvinte-cheie, legate de fraze ori numai de scheme narative care începeau să se deruleze în momentul în care Jumpy intra în contact cu un cuvânt ori cu o propoziție dintre cele aflate în sertarul secret al memoriei sale, pe care îl botezase *ABIS – Albertinian Bibliotheca. Important and Secret*.

Citatul care avertiza despre vicleșugul calului troian i se păruse bun pentru început: *mă tem de greci, chiar și când fac daruri*. Suna stupid. Nu avea sens decât povestit, dar se gândea că cineva care se trezește cu o frază în latinește într-un fișier în care își ține CV-ul, nu se poate să nu-și pună întrebări. Dă o căutare cu Google și află despre ce e vorba. Deschide un dicționar de maxime latinești. Trebuie să-l descifreze. Nu se poate să treacă peste el fără să-l observe. Iar ea părea genul de persoană care-și pune întrebări. Este adevărat că îi auzise doar vocea și nu știa nimic altceva despre ea. Nici cum arată, nici cum trăiește. Cu toate acestea, presupunea că este o ființă iscoditoare și atentă la ce se întâmplă în jur. Era ceva în felul ei de a vorbi care sugera o minte neliniștită.

În cele din urmă, către dimineața zilei de 9 august, a trimis textul spre adresa pe care o auzise de la Bogdan și care din clipa aceea devenise pentru el *Troia*.

În zilele următoare a trimis iscoade în cetate: texte scurte, îngropate

în memoria lui Jumpy până când acesta ajungea să scaneze fragmente declanșatoare, cu rădăcini în ABIS. Unul dintre ele conținea îndemnul *scrie-i!*, altul - adresa de e-mail (*albert220@totalnet.ro*), strecurată într-o prezentare prozaică, de câteva rânduri, a unui film fantastic, despre care se spunea că poate fi obținut de la adresa aceea.

Primii pași au fost timizi, însoțiți de mesaje criptice și nu întotdeauna inspirate.

Jocul a devenit serios abia după ce a văzut *Fight Club*. Știa de imaginile ascunse în film și le-a căutat răbdător cu *VirtualDub*. În special imaginea bărbatului dezbrăcat, care încheie pelicula, i s-a părut senzațională. Deși de nesesizat, ea pătrunde în mintea spectatorului. Aceasta și pentru că este anticipată prin explicația personajului, prin alte imagini evocatoare. După aceea, a încercat și el puterea imaginii. A trimis mai întâi un cal, evident, un *jpg* legat de Jumpy, care se autoafișa pentru o fracțiune de secundă dacă era acționat orice fișier cu imagini, indiferent că erau prelucrate în *tif*, în *gif* ori în altceva.

Mai târziu a descoperit adevărata capacitate de manipulare emotivă pe care o are imaginea. Un timp a muncit la un program anex, legat de Jumpy, care modifica povestea sub impulsul emoțional al cuvintelor ori al fotografiilor. Pronumele reflexiv, atributele pronominale, orice secvență lingvistică prin care era indicată relația dintre obiect și acțiune, mai ales adjectivele, unele dintre ele, și verbele de simțire situate la persoana I au devenit indicatori prin pădurea narativă. Întâlnirea cu aceste figuri ale comunicării devia povestea în *nexus*, fișierul din care Jumpy alegea varianta epică, uneori decorul și cel mai adesea mesajul.

În toamna lui 2000, Albert a creat și un fel de bancă a culorilor. Cel mai mult a lucrat la propria imagine, de care era în general nemulțumit. Și-a luat o cameră digitală, și-a făcut sute de fotografii. A mers chiar la fotograf. În cele din urmă a ales o imagine care i se părea că îl reprezintă, a prelucrat-o, a ascuns-o într-un mesager "mutilat" și i-a dat drumul spre Troia. Mesajul a intrat cu Netscape, ca unul al cărui atașament tocmai a fost șters de server. Apoi Albert și-a creat un pod temporar prin care a stabilit legătura cu Jumpy și a dat drumul imaginii sale. Ea urma să se afișeze rar, la intervale

stabile de timp și să dispară instantaneu. Când femeia necunoscută deschidea computerul, înainte de a se desena desktopul, apărea și dispărea fugitiv figura lui Albert. Insesizabil, de fapt.

Era curios să știe mai multe despre ființa pe care o botezase Troia. Ar fi vrut să afle care i sunt reacțiile, dar nici în ruptul capului nu ar fi intrat să-i citească poșta. Deși avea parola contului, n-ar fi folosit-o așa, pentru că aceasta contravenea cu adevărat principiilor lui. Mesajele trimise cu Jumpy constituiau modalități de a-i atrage atenția. Erau ca bilețelele care însoțesc buchetele de flori. Dar citirea poștei ar fi fost cu adevărat un sacrilegiu. La urma urmelor, mesajele lui le putea citi ori nu. Totuși își dorea din tot sufletul să primească un semn. I-ar fi plăcut ca ea să-i descopere chemarea camuflată în atâtea mesaje și să-i scrie câteva rânduri.

Povestea mergea bine. Scrisese ce-i plăcuse să scrie despre el, nemulțumirile și visele totodată, fără să se gândească dacă e ridicol, dacă a făcut greșeli de ortografie ori dacă s-a repetat. A scris pur și simplu cum și le-a adus aminte și mai ales a povestit ceea ce voia el însuși să retrăiască.

Acum avea trei computere legate în rețea. După ce tatăl său își manifestase interesul pentru Pentiumul cumpărat din primii bani câștigați, Albert mai cumpărase două computere la mâna a doua, unul pentru el și altul pentru maică-sa. Nu neapărat pentru că ea l-ar fi folosit, ci ca să se asigure că nu va mai fi deranjat de niciunul dintre părinți. Apoi își tot cumpărase accesorii prin care își îmbunătățise aparatul. Deși arăta jalnic pe dinafară, înăuntru computerul lui era destul de bine înzestrat. Lucra acasă, dar și la serviciu, unde își căra cu hardul de rezervă bucăți din Jumpy. Se trezea pe la 10-11, înainte de prânz, mânca în grabă, uneori direct din frigider, de preferință cașcaval, smântână, ardei, pâine, iaurturi și mere. În cămară găsea întotdeauna ciocolată, pe care maică-sa avea grijă să i-o aducă regulat. Apoi alerga în strada Constantin Brâncuși, la slujbă, unde stătea până noaptea, târziu. Înainte de ora 4 din zi, nu se putea face cine știe ce. Avea doi colegi de birou care vorbeau continuu. De lucru era puțin, în sensul că programele de irigații erau oricum făcute de Albert, din chiar prima lună în care se angajase. Acum mai adaptau câte ceva, mai modificau pe ici pe colo, așteptând să sune câte un client. Cei doi plecau să instaleze ori

să depaneze sisteme de alarmă. Lui Albert îi venea rândul mai rar. El stătea mai mult în birou, iar cu șeful se întâlnea, de asemenea, când și când. Era un tip cu un an mai tânăr decât Albert, care își petrecea aproape toată ziua dând telefoane la clienți. Totuși, serviciu începuse să devină stresant. Prin noiembrie nu s-a mai dus la serviciu.

Într-o perioadă, spre exasperarea părinților, s-a închis în camera lui și timp de câteva luni a lucrat la Jumpy. Cel mai mult îl interesa autonomia programului. Posibilitatea lui de a alege din banca de date, de a crea aleatoriu povești, de a selecta întâmplător imagini i se părea fascinantă.

De Crăciunul lui 2000, ai lui au plecat într-o excursie în Egipt, iar el a rămas stăpânul absolut al apartamentului. Aproape că-i venea să scrie o scrisoare reală către Troia. Totuși i se părea penibil și nerealist. Așa că i-a mai făcut o îmbunătățire lui Jumpy, folosind de data aceasta și parola Troiei: a creat un minisoft adiacent care declanșa conectarea la Internet în data de 25 a fiecărei luni, la ora 4 dimineața. Era un mod de alimentare scurtă cu informații, dar și de conexare variată. Dincolo de aceasta, Albert nutrea și speranța că va fi descoperit. Că ea se va trezi într-o dimineață la ora aia și va ajunge la site-ul lui și, poate împinsă de curiozitate, va intra pe chatul recomandat pe site. Poate. Era un chat vizitat rar, în care veneau oameni preocupați de Linux. Nu. Era absurd! De ce-ar fi venit acolo?

Dezolant era că nu putea să cunoască și efectele experimentului său. Pe la sfârșitul lui martie 2001, aproape convins că nu va ști niciodată dacă a cucerit sau nu Troia, s-a angajat la o firmă mare de soft. Aici a intrat într-o echipă care făcea un program amplu și, prins de idee, s-a avântat în muncă, pasional, uitând de timp, de Troia și chiar de Jumpy.

Ofbrother chat

ABADON: Adeseori m-am gândit și eu la chestia asta: să intru într-un computer și să las diferite mesaje.
Q121: Mie mi se pare de prost-gust. Este ca și când te-ai uita pe fereastră în dormitorul unor necunoscuți.
VANKU: Și mie îmi place. Aș cumpăra un program ca ăsta, numai

de-ar fi posibil.
MORFEU: Este. Eu am auzit de unii care captează și imagini ale individului care lucrează la computer, bineînțeles, dacă el are camera deschisă și este on-line.
STIL-X: Eu nu mi-aș da seama dacă ar apărea un mesaj într-un fișier de-al meu. Am atâtea documente adunate, luate de prin tot felul de site-uri, că m-aș gândi că am copiat ceva aiurea de pe Internet.

43

Cam asta mi-ai povestit atunci. În mare. Cred că aș fi uitat în bună parte, dacă nu mi-ai fi lăsat și însemnările din *chiliaroșie*, fișierul tău, în care mai „scriai” uneori despre Albert. După povestirea asta nici n-ai mai stat mult, câteva zile, cred. În tot cazul, pe 17 februarie, într-o sâmbătă, m-am dus la Casa Vernescu, unde își lansa Cristian Avram un volum de poezie. Trei zile mai târziu erai plecat.

Nu știu dacă merită să povestesc și episodul cu poeții. Poate așa, în două cuvinte. Era o adunătură de indivizi ilustrativi pentru generația 60: infatuați, inculți și misogini. Bărbați uzați, prinși în rutina găștilor literare și a ierarhiilor bătute-n cuie încă din epoca stalinistă. Nu știu ce treabă avea Cristian cu indivizii, dar probabil că fără ei nu se putea. Un bărbat cu alură de tractorist, care tocmai a fost înaintat pe linie de partid, lăuda cartea, spunând din când în când că vorbește din partea Academiei, că tot așa a mai spus și un coleg de la Academie, că s-a discutat despre volum și la Academie și tot așa. Pe urmă, a apărut Gioni Castratu, desigur briant, în generația lui de agricultori. Apoi câteva femei, venite parcă de la muncă patriotică, s-au repezit să-l felicite pe Cristian Avram, să-i ceară autografe, să-l invite la nu știu ce altă întâlnire de același fel. Mai erau câțiva castrați, din escorta lui Gioni, care vorbeau cu teamă, să nu se șifoneze, și doi, trei ziariști, prietenii lui Cristian. Cartea era o plachetă de versuri. Am deschis-o la întâmplare și am citit ceva despre zăpezile de altădată. Era un sentiment de tristețe, de neputință și o nevoie de dragoste care ajungeau până la mine. Ca și când eu nu aș fi avut destul din fiecare. Așa că am plecat repede, trimițându-i poetului o bezea pe deasupra capetelor.

Tot în sâmbăta aia am ajuns la Editura Pantazi. Eram îngrijorată de soarta *Scurtei istorii* și mă gândeam că va rămâne nepublicată. Îmi luasem cu mine o prezentare a volumului și o dischetă cu textul, dar îmi era lehamite de toată treaba. Mă gândeam la Andrei, la ce i-aș spune, la cum ar fi să ne întâlnim. Am întrebat la poartă de redacția enciclopedicelor și am intrat în birou, probabil cu o față scârbită și cu gândul dus. Erau câteva femei care și-au ridicat deodată privirile spre mine, iar într-un colț, un băiat, mai mult un adolescent, butona

de zor la un computer. Nici o lolită. Am spus cum mă cheamă, că vreau să propun un manuscris așa și așa și m-a luat în primire una dintre femei:

– Eu mă ocup de enciclopedii și istorii. Numele meu este Adina Săveanu. Așa că ați nimerit bine.

Era o femeie cam de vârsta mea, cu față de pechinez cuminte, care vorbea destins și fără aroganța specifică personalului de prin edituri. I-am arătat lucrarea, i-am povestit-o și am lăsat-o să se gândească. I-am dat și textul, aruncat oricum prin două edituri, am schimbat numere de telefoane și-am șters-o cu o certitudine secretă că răspunsul va fi pozitiv.

Pe la Grozăvești, tot învârtindu-mă să descopăr stația de metrou, înămolită în gândurile mele, am dat de Tibi, digeiul pe care îl cunoscusem la Marriott în noaptea Sfântului Valentin. Era un tip prietenos ori se purta cu mine prevenitor pentru că avea impresia că i-aș fi trebuitoare, habar n-am. A oprit mașina lângă mine, în buza trotuarului și m-a salutat ca pe un vajnic camarad de petreceri.

– Alo! Păpușa! ce faci, neică, prin zona asta? Hai, urcă și spune-mi unde să te duc.

– Pe căi delicioase și aberante. Dar dacă te grăbești, du-mă până la Piața Rosetti, ori și mai bine în Moșilor.

– Ce zici, mami?

– Citate. Tu încotro te îndrepți?

– Eu merg la *Fete&Băieți*. Ai auzit de ea? Revista...?

– Da, am remarcat-o.

Tibi era redactor la *Fete&Băieți*. Ținea o rubrică despre ce vor băieții și tocmai aveau nevoie de cineva care să spună ce vor *pipițele*. Chiar așa: nu te interesează? Scrii? Citești? ai vocație? Ai mai scris ceva? Bravo, atunci treci luni să discutăm. Nu se plătește cine știe, trei sute de mii per articol și e lunară, dar tot e ceva, față de *Adevărul* care plătește treiej de mii, de exemplu, ca să nu mai vorbesc de altele. Mă bucur că ne-am ales cu încă o colaborare. În afară de cea

de la *Radio Regal*. Apropo, știi că duminică ieși în undă, ei, nu! Să dai telefon, poate a uitat să-ți spună, știu precis că am văzut desfășurătorul magazinului de duminică. Ai trei minute cu o mini anchetă despre nu știu ce, să cucerești bărbații sau femeile, nu mai știu. Poate te-au căutat, dar dacă umbli brambura, uite te-am adunat de la Podul Grozăvești. Chiar așa, nu mi-ai spus ce căutai în zonă!?

– Îți spun în episodul următor.

Am coborât la Piața Rosetti. Mi-aduc aminte că eram alarmată de vestea cu emisiunea de a doua zi, dar cu toate astea continuam să mă gândesc la Andrei. Priveam spre chipul lui, despre care nu mai puteam să spun că este străin, mișcându-se letargic dincolo de peretele de sticlă, pe care numai ochii mei îl vedeau. Mergeam pe stradă cu picioarele, dar cu gândul alergam în alt loc, unde trăiam doar noi doi, Andrei și cu mine.

Cu mintea îmbibată de imagini posibile, am ajuns în strada Spătarului, unde își avea sediul *Regalul*. Așa era, cum îmi spusese Tibi, urma să aduc materialul la ora 12. Habar n-aveam ce ar fi trebuit să fac. Din vorbă-n vorbă, am dedus mai mult că voi lua un reportofon pe inventar, voi merge să înregistrez pe stradă, apoi aveam să lucrez cu Bianca la montaj. Când am cele trei minute gata, las caseta la Clara. Asta era. Am luat minicasetofonul, bateriile și-am șters-o. Stăteam în stradă și nu știam ce să fac. Tema emisiunii era *Cum se cuceresc bărbații?* Mi se părea ridicol, dar mai simplu, în tot cazul decât să fac mâncare pentru Ardeleni. Am luat o față veselă, mi-am tras un zâmbet tâmpit și-am început să întreb femeile, în special pe cele tinere, până când mi-am dat seama că mai dispuse la discuție erau cele bătrâne, chiar foarte bătrâne. Răspunsurile veneau, totuși:

– De ce-ar trebui cuceriți? Asta e treaba lor!

– Cu un zâmbet, cu o vorbă bună...

– Doar dându-ți chiloții jos!

– Bărbaților le plac femeile gospodine.

– Să-i cucerești? Adică să te măriți? Un bărbat nu se însoară cu femeile la care le place distracția. Ei caută femeie de casă, dar dacă vrei numai așa să te distrezi cu ei e ușor: răspunzi la avansuri.

– Bărbații nu se cuceresc. Ei fac parte din categoria consumabile: îi ei, îi folosești și îi arunci repede.

– Trebuie să-i faci geloși. Te prefaci indiferentă și-i ieși mereu în cale.

– La un bărbat trebuie să-i arăți că ești îndrăgostită, dar că nu ești dispusă să te lași.

Ascultam tot felul de tâmpenii și-mi venea să râd. Erau femei obosite, ieșite cu sacoșa la cumpărături, îmbrăcate cu haine vechi. Unele aveau fața palidă, împănată cu puncte negre, fleșcăită, cu pielea bălăbănindu-se sub fălci. Altele miroseau a transpirație și a tutun acrit. Erau femei cu părul subțiat și asprit din cauza oxigenărilor repetate, multe tinere, cu buzele conturate atent, cu creionul dermatograf, rujate, parfumate, înfășurate în blugi ori în fuste de mușama, cu haine scurte de fâș ori de skay, tipărite pe bust.

În mai puțin de o oră făcusem rost de material suficient. M-am întors în strada Spătarului și până seara am pierdut vremea acolo, la un computer, făcând montajul, de fapt, selectând răspunsurile „bune” . Era vorba despre secvențele înregistrate ca lumea, fără bârâituri, fără sunete parazite ori obositoare, fără *ăăă*, *deci*, tuse accidentală, fornăituri și chicoteli. Bianca știa multe și învățam de la ea să folosesc *CoolEdit*, un soft ușor de folosit. Într-o oră-două aveam o înregistrare frumoasă, curată, cu răspunsuri scurte și variate, cu voci diverse.

Ziua asta de sâmbătă mi-o aduc aminte bine, pentru c-am avut motive. Am alergat prin diverse locuri, l-am suportat pe Tibi, digeiului, în fine, îmi dusesem *Scurta istorie* la o editură și făcusem și prima mea emisiune radio – trei minute de inepții! Cu toate acestea, eram nefericită. Mă apăsa tot universul și mă aducea la disperare starea de nefericire în care mă aflam. Nici nu știu ce mă amăra mai mult: că nu aveam un răspuns la efuziunea mea ori că eram în starea aia insuportabilă. Am stat multă vreme de vorbă, atunci, în seara și în weekendul ala.

– Există un sentiment al ridicolului, îți spuneam, care îi împiedică pe oameni să-și mărturisească sentimentele, mai cu seamă într-o scrisoare care distruge dintr-o dată o relație de simplă simpatie, prin dorința pasională a unuia dintre cei implicați. De regulă, doar ființele cu educație puțină, oamenii stupizi, naivi, lipsiți de simțul măsurii recurg la scrisori de acest gen. De aceea și sunt mai fericiți toți aceștia.

– Dar și pentru tine, în momentul acesta, este de preferat să scrii o scrisoare lungă și explicită, prin care să-ți clarifici tu, în primul rând, situația. Poți să i-o trimiți și lui Rufă.

– De ce?

– Așa, pentru că e distractiv!

Mi-ai spus multe, nu mai știu chiar totul, dar m-ai mobilizat să-i scriu epistola fatală. Cu siguranță există printre voi, cei de pe *ofbrother*, măcar doi-trei care au trecut prin chestia asta. Nu știu dacă chiar ați scris o scrisoare unei persoane complet necunoscute. Vreau să spun, uneia despre care nu știți nici măcar aproximativ cum arată. Dar îmi place să cred că cel puțin ați avut intenția să scrieți, să trimiteți un bilet semnat, prin care să vă asumați răspunderea unor emoții ori a unor sentimente. Dacă, nu... ei, bine, veți citi una – tâmpită, jenantă, melodramatică. Am scris-o pentru că în momentul ăla nu mai suportam o situație măcinătoare și asasină din care nu puteam să ies, orice tertip aș fi folosit, oricâtă energie aș fi consumat.

Aceasta este scrisoarea de rahat:

Dragă Andrei,

Îmi place să cred că știi cât îmi este de greu să-ți scriu. Sunt disperată și bolnavă, iar scrisoarea asta constituie acum singurul mod de a mă elibera puțin din condiția aceasta. Mi se întâmplă lucruri de nepovestit, pe care mi-ar plăcea să ți le povestesc. Mai mult, am certitudinea că nu ești străin de ceea ce se întâmplă acum cu mine. Pe scurt, am sentimentul că ne aflăm în legătură: mai precis îți simt emoțiile, îți aud gândurile, uneori am viziuni. Inițial mi-a plăcut ideea că trăiesc o emoție specială și am căutat să mă

bucur de ea. Dar lucrurile nu au rămas aici. Am început să ies cu totul din timpul istoriei. Ți-am spus că urc într-o lumină albă. Te rog din suflet să ai încredere în mărturisirea mea. Mă gândesc că totuși, măcar în numele numărului mare de litere pe care le-am tipărit pentru tine ai să mă tratezi așa cum te tratez eu pe tine: cu toată încrederea, într-un mod cinstit. Așadar: multă vreme nu puteam să intru singură acolo, în lumea fascinată pe care eu o numesc *alazar*. Nu pot să-ți spun de unde știu că tu m-ai chemat în spațiul ăla. Pot să-ți spun doar că te-am văzut de nenumărate ori. De-aia vreau neapărat să văd o poză de-a ta, mai nouă mai veche, nu contează. Nu te voi plictisi cu ceea ce am trăit în lunile astea, mai exact de pe la începutul lui decembrie, dar am să-ți spun în ce stadiu am ajuns. Când urc acolo uit de mine. Dacă sunt acasă, nu e așa de grav, dar dacă sunt în locuri publice e nasol. Ultima oară, de pildă, s-a întâmplat alartăieri, joi, 15 februarie. Priveam o vitrină, când, pe neașteptate am intrat în carâmbul unei cizme. Tu erai, ca de obicei, acolo, în lumea numită *alazar*, un cap ieșit pe jumătate din peretele întunecat, învăluit în lumina roșie, o față care mă bântuie în fiecare ceas al vieții mele: zâmbind deschis și binevoitor, cu ochii subliniați de cute catifelate.

Starea asta ar putea fi o boală. De acord. M-am gândit. Tocmai de aceea am nevoie de o certitudine, de răspunsul tău. Trăiesc într-un mod halucinant și excepțional și mă omoară faptul că tu nu-mi spui nimic, nu-mi dai nici un fel de semn în lumea realității, mai precis mă ignori. Am încercat să-mi explic în multe feluri ce ești tu și dacă ai sau nu legătură cu ceea ce mi se întâmplă mie. Recunosc că îmi pare și rău de posibilitatea că n-ar fi adevărat, dar și mai mult îmi doresc să știu.

În mod logic, experiențele mele s-ar putea explica printr-un număr limitat de variante:

1. Ești atât de preocupat de tine încât nu-ți pasă de celălalt și atunci nu-ți imaginezi unde ți se duc gândurile.

2. Ești atât de îndrăgostit de altă femeie încât nu ai cum să mă vezi/ auzi, ci îmi transmiți emoția aceea. Aceasta ar fi cea mai simplă dintre posibilități, căci îți dai seama că m-aș retrage cu torțe. Nu trebuie decât să-mi spui.

3. Se poate, de asemenea, să nu știi nimic: totul se întâmplă fără voia ta - ceea ce nu cred, de fapt.

În fine, m-am mai gândit și la altele pe care le știi și tu, dar cel mai mult îmi doresc să-mi spui. După cum te cunosc, ești în stare să negi totul numai pentru că nu înțelegi actul eroic de a fi ridicol. E posibil să ai oroare de situări penibiloase. Mă face să râd chestia asta.

Totuși, că am ajuns într-un asemenea hal, că mi-am pierdut libertatea și uneori controlul mă deprimă și mă amărăște cumplit. Câteodată viziunile mele sunt simbolice. Dar despre asta nu-ți mai scriu acum. Aștept un răspuns, oricât de rău ar fi răspunsul ăla.

Cu toată dragostea, L.

Nici măcar n-am recitit-o. Am salvat-o în *chilia* și am trimis o copie lui Andrei și alta lui Rufă.

În zilele următoare am așteptat ca o disperată răspunsul, dar niciunul nu se grăbea. Duminică seara ne-am întâlnit cu vecinul Rufă. Luni ne-am luptat cu tocănița moldovenească și am vizitat *Fete&Băieți*. A fost o zi plină și searbădă în aceeași vreme, pentru că răspunsul mult așteptat întârzia să vină.

Ofbrother chat

STIL-X: Măcar pe noi ar trebui să ne scutești și să spui mai repede ce ți-au răspuns tipii la o asemenea scrisoare.
LORIS: Eu cred că ți-aș fi dat o întâlnire după scrisoarea asta.
MORFEU: Glumești! Eu nu știu nici un bărbat care și-ar bate cuie în talpă cu cineva... scuze, Laura, dar scrisoarea sună total aiurea și nerezonabil.
Q121: Da, e adevărat, dar a scris-o pentru ea, nu are nici o importanță ce-au răspuns ăia doi!
VANKU: Eu i-aș fi răspuns. Mi-ar fi plăcut să discutăm, să-mi povestească experiențele ei pentru că îmi plac chestiile misterioase.

44

Duminică seara, pe la zece, când se lăsase cam frig, am ieșit să-mi cumpăr ceva de mâncare, niște lapte de la un non stop. Mi-era foame. Tu erai melancolic.

Pe Calea Moșilor se fâțâia destul de multă lume, mai ales oameni singuri, cu mâinile afundate în buzunare, întorși cine știe de pe unde. Te așezasem în buzunarul de la piept, de unde nu ți se vedeau decât ochișorii sfredelitori ca niște lanterne cu neon. Pe Rufă l-am identificat de la distanță. Stătea de vorbă cu Pansica, mai precis, dădea din cap și mișca rar din buze. Avea pe cap o pălărie țeapănă din blană scurtă și lucioasă. Am trecut pe lângă el trăgând cu coada ochiului, l-am depășit, am traversat și-am mers întins până la non stopul turcului.

Când ne-am întors, Rufă era în același loc, tăcut, așteptând mai într-o parte. Ne-a văzut și a tresărit, ori numai mi s-a părut, m-a salutat și a privit spre tine. Ne-a surprins pe amândoi că ne-a ajuns când intram în lift. Își luase un buchet de zambile albe. Tu l-ai salutat posomorât, cu *ce mai faci, doctore*, iar el s-a uitat la mine și m-a întrebat de ce nu vorbesc direct cu el. Nu mai știu cum a fost dar ne-a luat pe-amândoi pe nepregătite tonul autoritar și avalanșa de vorbe imposibil de oprit. Rufă mi-a făcut morală, mi-a spus ceva destul de adânc despre păpușă, imaturitate și atitudine nepoliticoasă, vorbărie care a durat până la etajul opt, unde mi-a deschis ușa așteptându-mă, răbdător și țeapăn, să ies.

Când am ajuns în dreptul apartamentului am auzit exclamația ori înjurătura. Nu știu exact ce-a fost, și-am întors capul. Rufă era aplecat, cu mâna întinsă spre pălăria lui monumentală, așezată pe jos. Dar cum întindea mâna spre ea, pălăria se depărta puțin, parcă ofensată, ca-n filmele de comedie de la începuturile cinemaului. A fost un spectacol. Figura s-a repetat de câteva ori, apoi Rufă a început să țipe la noi, să-i lăsăm pălăria. Știam vag că e mâna ta, dar nu aveam nici un chef să recunosc în fața lui Rufă. Am ridicat mâinile protestând și i-am sugerat că e un șobolan sub pălărie. A fost ca gag reușit. Am căscat gura câteva minute, distrându-ne pe

seama lui Rufă, până când a ieșit o femeie de la etajul inferior, urmată de câine, întrebând unde e șobolanul.

Întâlnirea cu pălăria lui Rufă, m-a făcut să-l văd în altă lumină: roșu de furie, cu buzele lăsate și moarte, cu ochii lipsiți de expresie, cu zambilele în mâna stângă, îndoit din șale și cu pălăria neagră și lucioasă alergând în fața lui. Acesta este vecinul, corespondentul meu, chiar doctorul de suflete rănite. Ți-am și spus că mi se părea penibil să-i mai scriu, nici măcar distractiv nu mai era. Totuși, îi scrisesem o sumă de chestii stupide acestui om, îi povestisem ce-mi trecuse prin minte și-i lăsasem posibilități bune să mă identifice. Mă simțeam ca un criminal care se roagă să fie prins.

Luni m-am sculat cu noaptea-n cap și m-am dus la Ardeleni unde mă aștepta o surpriza mare: aveam de făcut borș de pește, tocăniță moldovenească și prăjituri cu nuci - pentru toată săptămâna. Atunci m-am hotărât să renunț la slujba asta, unde, fără tine nu vedeam cum aș face față. Tocănița aia era ceva ce nici nu văzusem nici nu mâncasem vreodată. Ce să mai zic de rest. Am plecat de-acolo mirosind a bucătărie, cu o foame nestăpânită și cu o scârbă la fel de mare. Nici după ce mi-am făcut duș n-am scos din mine mirosul ăla de dinți stricați, de cantină școlară socialistă.

Am alergat, apoi, până la *Fete&Băieți*, în Calea Călărașilor. Era o clădire nouă, un bloc alb făcut cu multă economie și populat de tot felul de firme. La etajul IV era redacția revistei, de fapt un apartament de trei camere. Am intrat într-o încăpere mare în care trona un bărbat subțirel și definitiv supărat, care bombănea nemulțumit, în timp ce în jurul lui, pe mese, ori în picioare, stăteau ciorchine vreo cinci-șase inși, probabil toată redacția. Vorbitorul era un anume Andi Geo, pe care îl văzusem și la televizor, tot așa nemulțumit. Avea o emisiune de noapte în care ținea discursuri ori răspundea insomniacilor care sunau la telefon. Acum era supărat pe guvernanți.

– Cum pot să propună o lege, prin care să mă oblige pe mine, Andi Geo, să plătesc în fiecare lună câte 50 de mii pentru televiziunea națională?! Ce treabă am eu cu televiziunea aia? Nu m-aș uita nici bătut, nici vorba ceea! Ca să nu mai punem la socoteală că vor plăti și cei care nu au televizor. Toată lumea. Și asta pentru că le merge. Pentru că lumea e idioată și acceptă. Nimeni n-o să miște un deget.

– Eu nu cred că se va vota o lege ca asta, zicea o adolescentă obosită, slăbănoagă și cu părul nespălat de mai multe zile. Nu se poate. Plus că lumea n-o să plătească!

– Plata se va încasa odată cu factura de curent electric. Dacă vrei să ai lumină, plătești și televiziunea națională!

– Ei, nu, e ilogic, protestase și Tibi, care în momentul ăla m-a și observat.

Nu mai știu cum s-a terminat discuția, dar când am plecat din redacție, Andi Geo era în aceeași poziție, debitând nemulțumiri fanteziste. Nici în ruptul capului nu mi se părea posibilă o astfel de taxă.

Directorul revistei era un bărbat cam de vârsta mea, chelios, îmbrăcat cu o haină în carouri, tăbăcită, purtată non-stop. A mormăit ceva, că adică îi pare bine să mă cunoască, apoi a mai mormăit o dată că adică foarte bine, să mă apuc de treabă.

Lucrurile nu erau cu mult diferite de oricare alt loc de muncă. Posturile de șefi erau ocupate de bărbați infatuați, care mai aveau și alte slujbe pe cap, ori de femeile unor șefi mai mari, iar revista era aproape în întregime scrisă de două studente, plătite cu un milion jumate pe lună. Adriana și Veronica erau de fapt stâlpii revistei. Cam toată echipa striga după ele, să scrie un articol pe tema cutare, să traducă paginile astea două, să găsească un titlu, să facă poșta redacției ca și când ar fi primit grămadă de scrisori. Ele scriau toate textele, pe care le vedeau apoi adevărații redactori. Aceștia se uitau peste ele și își exprimau grosolan nemulțumirea: Ăsta nu e editorial, e un căcat! Mama ei de școală cu profesori idioți care nu vă învață nimic! Ce mi-ai băgat fraza asta aici, mai bine ți-o băgai în posterior. Scrie-o din nou, dacă vrei să înveți! Ia și refă toată partea asta, să sune ca la carte!

Adriana și Veronica o luau de la capăt. Scriau și rescriau toată revista, dar evident, numele lor nu apărea nicăieri. Redactorii semnau totul. Nu mi-am dat seama de cum stau lucrurile decât mai târziu, după ce m-am familiarizat cu mediul. Tibi, dădea pe-acolo ca să-și spună ideea:

– Să-mi scrii două coloane despre un bărbat, îi pui tu nume, care stă pe malul mării și se gândește la o femeie blondă, pe care o văzuse trecând prin fața lui. Improvizezi tu, Adriana, dragă, vezi să fie imagini frumoase – în mintea lui o vede goală, drăgăstoasă, una, alta, dar când tipa apare la terasa unde tândălea el, își dă seama că n-avea chef să piardă vreme făcându-i avansuri, să nu mai știe pe urmă cum să scape de ea. E clar? Ai întrebări? Bun, atunci apucă-te! Într-o oră-două s-o am aici pe biroul meu, când mă întorc de la masă vreau s-o citesc și sper să nu fie nevoie s-o refaci.

După aia m-a luat și pe mine în primire:

– Ei! Ceva de genul ăsta trebuie să scrii și tu, dar pe invers. Cu o femeie care se gândește așa și pe dincolo... Hai, vii să mâncăm ceva?

Intrarea Crissinei m-a salvat de răspuns. Venise să dea un interviu, unei tipe, care, încă, își făcea facultatea la ID, în Litere, iar Crissina o luase sub aripa ei ocrotitoare.

– Ce era să fac, e pe dinafară cu totul! Ei, și acum ca să-și arate recunoștința, vrea să-mi ia un interviu. Ceva despre viața mea sentimentală, despre ce cred eu despre iubire, rahaturi. Și cu poză mare, că de fapt pentru poză am venit – o fac ei aici. Stai așa, să nu pleci, pentru că vreau neapărat să vorbesc ceva cu tine. Ziceai că vrei niște ore? Mai vrei?

– Sigur.

– Ei, ar fi ceva, acum pentru semestrul al doilea. Ți-am spus că plec la Sorbona și ai putea să-mi suplinești o parte din ore. Ei ce zici?

Zâmbește ca un mare răsplătitor, apoi continuă.

– Și mai am ceva pentru tine, o propunere editorială superfantastică. Dar dacă te grăbești, spune-mi tu unde să te găsesc. Pot să trec pe la tine? OK. Trec vineri seara, pe la nouă. E târziu? Foarte bine. Scrie-mi aci adresa. Te găsesc eu. Stai fără grijă. Vezi să pregătești niște pahare că aduc eu vinul.

Tot în seara aia am trecut pe la Școala de Fier și am luat o carte

pentru tehnoredactare, un dicționar ilustrat.

Cu banii de la *Fete&Băieți*, cu milionul de la *Regal* și cu ce mai câștigam colaborând pe la edituri, începusem să-mi revin. Era timpul să renunț la Ardeleni.

În zilele acelea de așteptare, de dinainte de plecarea ta, am scris tot felul de scrisori și am intrat pe *Yahoo Messenger* cu Florentina. În București era 7 seara, iar în Ho Chi Minh City se apropia de miezul nopții. Aici era o seară frumoasă de februarie, iar acolo era ploaie caldă, la 30 de grade. Florentina m-a anunțat că în iunie vine în țară. Probabil că își va vinde apartamentul ori îl va închiria. Peste câteva luni voi fi și fără adăpost. Va trebui să închiriez o cameră undeva. Chiria unei garsoniere, la margine, este 100 de dolari pe lună. Poate găsesc în vreun subsol ceva la 50 de dolari. Și așa va fi mult. Înainte, cu vreo zece ani în urmă, de pildă, gândul la viitor mă făcea să intru în panică. Acum mă face să râd. La un moment dat n-am să mai pot să muncesc și voi rezema un gard pe o stradă înghețată, în luna noiembrie. Dar va fi strada pe care o voi alege eu.

În sfârșit, marți am primit răspunsul lui Rufă. Tu l-ai citit cu voce răsunătoare, de se auzea până la etajul de jos, cred:

Stimată LolaQ,

Scrisoarea dumneavoastră mă agresează și mă insultă. Relația noastră a fost una de la doctor la pacient și cred că nu v-am dat nici un motiv să transformați această relație. Făcându-mi încă o dată datoria, vă recomand să consultați un medic. Apariția halucinațiilor reprezintă un grav semnal de alarmă.

Cu toată compasiunea,

Dr. Nini Coroană

O zi după aceea mi-a scris și Andrei. Am citit-o de câteva ori la rând, apoi am copiat-o în *chilia*:

Iți scriu abia acum pentru că am avut nevoie de timp să mă gândesc la tot. Vorbești despre o legătură emoțională pe care și eu am remarcat-o. Este firesc ca după ce ne-am scris atât de mult să ne

aflăm legați cumva, însă mi se pare că tu te referi la o dimensiune a relației noastre pe care nici măcar n-am bănuit-o. Experiențele tale sunt într-adevăr extraordinare și aș vrea să-mi povestești mai mult despre ele. Știi, doar că sunt amator de povești. Dar te încredințez că eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Știu foarte bine că nimic nu stimulează mai mult imaginația ca o corespondență cu cineva necunoscut. De regulă, însă, totul se sfârșește înainte de a fi început, ceea ce te asigur că se va întâmpla și de data aceasta.

Da, sunt într-adevăr îndrăgostit de o femeie și se poate ca emoția și fericirea pe care le trăiesc acum să fi emanat până la tine. Am început corespondența într-un moment în care nu aveam nici o speranță, eram nefericit și nu vedeam nici o cale viabilă de a ajunge la femeia pe care o iubeam și o mai iubesc încă. Scrisorile tale m-au ajutat mult, chiar dacă nu ți-am spus-o, m-au făcut să am mai multă încredere în viață și în mine, să văd lucrurile mai clar. De câteva săptămâni visul meu s-a împlinit, așa încât îmi este foarte greu să-ți scriu o scrisoare mângâietoare, așa cum s-ar cuveni. Sunt fericit, iar fericirea este un sentiment egoist. Cel puțin acum nu-ți pot răspunde pe măsura situației. Vei găsi cu siguranță o cale de a ieși din starea în care te afli, dacă vei vrea cu adevărat să ieși.

Aștept să-mi scrii.

Andrei

Amândouă scrisorile au avut efect asupra mea. Îl înțelegeam pe Andrei, mă bucuram cumva pentru fericirea lui, dar îl și uram din răsputeri. Nu puteam nici să cred nici să accept că nu știa nimic despre intrările mele în *alazar*. Toată amărăciunea mi se revărsa asupra ființei intruse, pe care el credea că o iubește. Putea să fie Emma Rewin, o colegă, o fată oarecare ori chiar regina balului, nu conta cine, era o femelă pe care aș fi vrut s-o rup în bucăți.

Bineînțeles că nu mai era cazul să-i răspund. Ce-ar mai fi fost de spus. Dar nici să mă resemnez nu se putea. Voiam să ies, să răzbat la lumină din subterana care mă ținea legată de gânduri răscolitoare și de o nefericire fără margini.

Și ca și când n-ar fi fost suficient prin ce treceam, ai mai plecat și

tu.

Ziua aia de 20 februarie a fost un adevărat coșmar. M-ai abandonat în momentele ălea, în care și așa mă simțeam strivită sub călcâiul unei cizme uriașe. Ai plecat vesel și nepăsător.

Ofbrother chat

ABADON: Cum ziceai că a ajuns fata aia tocmai în Vietnam?
Q121: Peste tot bărbații ocupă posturile bune. Eu lucrez la o revistă culturală, mă iertați, dar nu vreau să-i spun numele, și atmosfera nu este cu nimic diferită de cea de la *Fete&Băieți*.
MORFEU: Dar Andrei ți-a scris destul de frumos. Ar fi trebuit să apreciezi modul lui sincer și înțelegător în care te-a refuzat.
TROTILA: Are dreptate Morfeu. Putea să-ți scrie ceva nasol, în genul lui Rufă ori și mai și.
K1: Eu nu cred că trebuia să scrii așa ceva. Mai ales lui Rufă! De ce trebuia să-i mai scrii și lui?
LORIS: Ca să aibă un reper. Mie mi-a plăcut ideea: Îi scrii cuiva pe care nu poți să-l judeci cu mintea și îi mai scrii și cuiva străin ca să vezi care e situația reală.
ELVIRA: Eu nu cred că e bine să faci declarații, mai cu seamă în circumstanțe de acest gen.
EXMATRX: Adică de ce gen? Hai, că discuția ia o tentă ipocrită!

45

M-am trezit pe la prânz cu sentimentul unei catastrofe iminente. Tu erai pe capul patului, cu brațele întinse ca pentru discurs și m-ai luat tare de cum am deschis ochii cu bine că te-ai trezit, haide, cască urechile pentru că într-o oră și patruzeci și cinci de minute voi fi plecat.

– Unde?

– Încă nu știu foarte bine. Trebuie să mă ascund, să-mi caut un loc bun pentru că n-aș vrea să particip la pregătirile de întoarcere.

Eram încă adormită și nu înțelegeam prea clar ce vrei să spui, iar după aceea m-am gândit de atâtea ori, tot reconstituind în minte cea din urmă discuție a noastră, că în momentul de față nici nu mai știu dacă așa mi-ai spus sau așa am crezut eu ulterior.

Cel mai bine mi-a rămas în minte cum stăteam în bucătărie. Găsisem niște cereale care păreau vomitate și le aruncasem într-un pahar cu iaurt cam acru. Limpăiam amestecul și mă uitam la tine: roșu, înfășurat într-o haină vișinie cu glugă, privindu-mă cu ochii tăi verzi, luminoși, mișcându-ți buzele cu lene, arătându-mi din când în când dinții albi și uniformi. Îmi spuneai tot felul de chestii, în modul tău criptic și serios. Eu stăteam pe scaunul de plastic galben, tu în fața mea, pe masa rotundă, albă, din bucătăria luminoasă. Ziceai că întreaga tabără se retrage pe 8 aprilie, în ziua de Florii, și că nu ai nici cea mai mică intenție să mai intri în sistem, acum după ce tocmai îți câștigaseși independența. Vorbeai despre plecarea ta ca despre o evadare, ceea ce mă făcea să mă simt complice la nu știu ce crimă. În plus, acum chiar că păreai coborât dintr-un film SF. Discursul tău îmi suna ca o mărturisire de importanță capitală. Începusem să mă trezesc și aproape că îmi trecuse și foamea, când te-am auzit spunând tăios și rece:

– Să nu cumva să uiți de promisiune!

– Ce promisiune?

– Că scrii povestea.

Mi-ai adus aminte de ziua în care făcusem pariul, nici nu mai știu în legătură cu ce: cu tipul ăla din Pasajul Universității că era sau nu era un dobitoc alterat, și se pare că nu era. Dar despre ce poveste am acceptat să scriu habar n-aveam! Așa că mi-ai mai explicat o dată, pe larg. Trebuia să scriu tot ce trăisem din noiembrie și până în ziua de 8 aprilie. Să nu omit nimic, să nu modific, să nu distorsionez. Ca și când ar fi posibil. Ți-am mai spus și atunci și îți spun în continuare că nu există poveste obiectivă. Mai cu seamă în situația asta, în care trebuie să scriu despre mine, adică ceea ce am văzut, ceea ce am trăit, ceea ce am crezut eu că se petrece. Nici în momentul în care îți promiteam c-am s-o scriu - bineînțeles, stai fără grijă, o pun zilnic pe *ofbrother*, un site cu persoane tolerante, îmi notez chiar acum -, nici măcar atunci nu mă gândeam cu adevărat că voi scrie și încă atât de conștiincios, zi de zi, într-un ritm nebunesc. Dar te aprobam, întrebându-te de zece ori, cred, de ce și de cine trebuie să te-ascunzi.

Încetasem demult să te mai consider îngerul roșu trimis să-mi mângâie sufletul. Cam de când am coborât a doua oară în *alazar*. Nici mie, și nici Ralucăi, de altfel, nu ne-a păsat de unde vii și asta pentru că ne-ai învățat că nu are nici o importanță originea, atâta vreme cât te duce într-o zonă obscură. Mi-a plăcut înhămarea ta în prezent și nici nu știu dacă ți-am spus ori nu, dar nici mie nu-mi place să-mi pierd timpul scotocind în cotloanele trecutului, căutând potcoave de cai morți, uitând să privesc în față. Te-am luat așa cum te-ai oferit, dar acum nu puteam să nu mă întreb ce ți se întâmplă și de cine fugi.

Mi-ai vorbit mult, de acord, mi-ai povestit o sumă de chestii, pe care mintea mea le înțelege într-un mod confuz. Am priceput că ai luat formă, forma asta, de fapt, printr-un accident, dintr-o stare de spirit, fără să vrei, fără să înțelegi, într-un sistem, pe care ai de gând să-l părăsești. Dar nu știam cum și unde ai să pleci, cum și dacă te vei mai manifesta, cel puțin așa cum te cunosc eu. După cum nu știu dacă povestea mea te va ajuta ori te va ține în viață, nici în ce mod vei participa la ce se întâmplă pe *ofbrother*. Dar am presentimentul că ne vom revedea, că vei veni din nou într-un moment oarecare, când mă voi aștepta mai puțin.

M-am legat de tine ca de un frate, ca de un suflet înrudit, iar plecarea ta m-a umplut de durere. Nici nu bănuiam în ziua aia în care ne-am luat rămas bun că voi suferi atâta, aproape mai mult decât pentru despărțirea de Andrei. Stăteai pe brațul meu și spuneai că ai să aduni cuvinte și cuvinte pentru că dincolo de ele se află *transformarea în esențe dulci*. Ziceai că fiecare cuvânt pe care îl voi scrie pentru tine va aduce o lume și vieți condensate, capabile să genereze atât de numeroase și diverse forme de a fi, încât eu nici măcar n-aș putea vreodată să-mi imaginez. Tu însuți trăiești din gânduri împachetate în imagini, din informații minore, dar atât de variate și înlănțuite în grupuri mari, în mesageri involuntari și dispuși să primească un imbold, o direcție, fără să pună întrebări, cu obediență grațioasă, în armonie desăvârșită.

– Sunt emoții, sunt dorințe, sunt acțiuni reconstituite ori proiectate într-o plasă elastică și foșnitoare, făcută din miliarde de picături de lumină, iar eu mă simt stăpânul acestei mixturi.

M-ai privit galeș, apoi ai plutit până în dreptul obrazului meu, clipind din ochișorii luminoși ca niște spoturi. Țineai brațele întinse, iar pelerina vișinie îți flutura pe lângă tâmplele de porțelan. Arătai ca un fluture roșu, iar aceasta a fost ultima imagine pe care am văzut-o. O dungă de lumină albă a șters imaginea, ca de pe un ecran deconectat. Ai dispărut ca o lumină scânteietoare, lăsând în urmă un abur roșu care s-a risipit în toată camera, topindu-se mai apoi și el, fără urmă.

După plecarea ta, în primul rând am alergat la Raluca să-i dau vestea. Am găsit-o, însă în mijlocul unor mari pregătiri. Taică-său îi făcuse rost de-o bursă de studii în Elveția și urma să plece duminică după-amiază. Așa că n-a impresionat-o cine știe cât plecare ta:

– Stai liniștită, că vine el iarăși. Doar a mai dispărut. Nu cred că a plecat definitiv. Și la urma urmei, dacă s-a dus, s-a dus, doar n-o să-și petreci toată viața cu omulețul roșu! Uite, eu am reușit să mă eliberez de chestia aia grețoasă și amoroasă.

– Da? Mă bucur. Cum de ți-ai dat seama că s-a dus?

– Păi, uite, am aflat zile trecute că individul se însoară cu vaca aia.

– Cine? Castratul și Crissina? Exclus. Lasă, că vineri trece pe la mine și-am s-o întreb.

– Cine?

– Crissina.

Și îi povestesc întâlnirea de la *Fete&Băieți*. Cu asta am reușit să-i trezesc interesul. Acum voia să vină să tragă cu urechea din camera cealaltă ori să apară ca din întâmplare și să-i spună câteva ori s-o aștepte când iese și să pună țiganii pe ea. Îmi părea rău că îi spusesem și nici nu mai știu cum am calmat-o, dar și acum, când mă gândesc la momentul ăla, mi se pune o ceață pe creier.

În zilele următoare, după plecarea ta, m-am dus în sfârșit la doctor. Sunt înscrisă la un individ care și-a improvizat un cabinet într-o scară de bloc. De cum am intrat, m-a luat în primire, mi-a spus ceva despre niște analize, apoi asistenta mi-a și înfipt acul. Nici măcar n-am avut vreme să văd dacă seringa era una deja folosită. După ce mi-a luat o eprubetă mare de sânge m-a anunțat glacial că am de plătit 800.000.

– Bine, dar plătesc asigurarea, am zis eu, și-a urmat o discuție lungă și inutilă. În cele din urmă m-am dus acasă și i-am adus banii, el s-a prefăcut că-mi face analizele, mâzgălind ceva pe o hârtie, apoi mi-a dat în sfârșit trimiterea către o policlinică. Eram la mâna lui. Fără trimitere credeam că nu mă primește nimeni. La clinica unde plăteam prin Casa de Asigurări era o aglomerație incredibilă, o murdărie maximă, iar intrarea în cabinetul de cardiologie – absolut imposibilă. Evident și aici aveam nevoie de bani, un bacșiș de 20.000 pentru asistentă și 100 000 pentru doctoriță. Dar nici așa n-am reușit să intru. Toată ziua de miercuri mi-am petrecut-o pe un coridor murdar, luminat de un bec minuscul, alături de lume nefericită și doctori țâfnoși ori nepăsători. În cele din urmă am renunțat.

Mă gândeam că sunt bolnavă și pe măsură ce descopeream că există oameni și mai bolnavi decât mine, îmi pierea orice dorință să mă investighez.

La televizor se dădeau știri despre o boală pe care o au doar

indivizii care cresc câini în apartamentele de bloc. La Editura Școala de Fier erau două cazuri de encefalită. Cristian Avram era internat la Spitalul de Urgență pentru că își rupsese un picior, iar pe Radio Regal dădeau în fiecare zi reportaje despre starea proastă de sănătate în care se afla populația. Îmi venea să plâng și nu aveam un umăr pe care să mă sprijin. Ralucăi nici în mod normal nu-i puteam spune, d-apăi acum când era cu Elveția în minte.

L-am vizitat pe Cristian la spital. Era într-un salon mare, cu multe paturi, cu lume zvârcolindu-se pe toate părțile, bărbați și femei aruncați într-un mare coș de gunoi, sprijinind pereții lustruiți de slin, câte doi în pat, tremurând cu ochii ațintiți la doctorii atotstăpânitori. Cristian Avram stătea culcușit pe-o parte, cu piciorul bandajat la vedere.

– Mâine îl pune în gips și plec acasă, am scăpat ieftin și am dat de un doctor ca lumea, i-am dat doar 200 să mă opereze.

– Două sute de ce?

– De euro, bineînțeles.

– Păi de unde ai avut tu atâția bani?

– O sută o aveam și-am mai luat una de la Cornel. Uite, vezi, deși le are pe ale lui, e băiat bun și cunoaște multă lume prin spitalul asta, dacă ai vreodată o problemă, Doamne, ferește, cu el trebuie să vorbești.

Și chiar am vorbit. Cristian s-a oferit să mă pună în legătură, apoi Cornel mi-a dat un nume și a doua zi am urcat în Spitalul de Urgență, la secția bolilor de inimă, cu un buchet de flori și 500.000 într-un plic. Femeia la care m-am dus era o namilă roșcată, consumată, cu pungi mari sub ochi. Mi-a făcut o ecografie și mi-a spus că inima e sănătoasă, dar că ar fi mai bine să mă internez și mai vedem, după aia, ce ar putea fi, circulația, de exemplu, dar se aranjează, orice-ar fi. M-a luat la fix, ca și când ar fi știut că discuția despre internare e punctul meu slab.

Pe scurt, săptămâna aia am fost bântuită de gândul morții, iar plecarea ta mi-a accentuat starea, care nu era decât un preambul la

ziua de sâmbătă, când s-a întâmplat drama de care mă simt total responsabilă. Știam că trebuie să scriu, orice-ar fi, oricum ar suna, aveam inima zdrobită, mă gândeam la Andrei cu un nod în gât și mă cutremuram gândindu-mă că n-am să te mai văd, că ai dispărut pentru totdeauna. Nici măcar nu știam dacă mai pot să cobor în *alazar*, unde așteptam cu sufletul tremurând să cobor din nou, orice întâmplare m-ar fi mai așteptat, și mă gândeam că fără tine s-ar putea ca porțile să-mi fie închise. Îmi venea în minte unda verticală de lumină în care dispăruseși și mă așteptam din moment în moment să se deschidă în fața ochilor mei o fantă în care să te văd din nou strălucitor și ironic. În starea asta de spirit a venit ziua de vineri, pe care mi-am petrecut-o aproape integral cu Raluca.

Ofbrother chat

ABADON: El ți-a spus de chatul nostru? De ce ai spus că e un chat de oameni toleranți?
TROTILA: Păi chiar suntem, frate, ia să intri pe Asalt ori pe Freze!
DORU: Eu cred că din efervescența spirituală a unui grup se poate naște o nouă formă de existență.
LORIS: Ar fi de discutat, dar să nu exagerăm!
STIL-X: Ba să exagerăm, să exagerăm...!
Q121: Dincolo de toată vorbăria noastră există o stare de spirit caracteristică pentru lumea în care ne mișcăm.
MORFEU: Și de ce nu mai mult.

46

Dimineața m-am dus la o clinică cu plată, dar consultația a decurs la fel, după tipic: coadă, bacșiș, plus doctorița amatoare să-și exercite autoritatea și să facă puțină conversație lumească. De data asta am aflat că sunt foarte bolnavă, arterele care duc spre inimă sunt înfundate și trebuie să iau multe medicamente, altminteri o să fac infarct. Nu mi se părea chiar rău – măcar știam ce am. Ceva mai liniștită după vestea asta, m-am întâlnit cu Raluca și am colindat pe străzi. Luasem cu o zi înainte reportofonul de la *Regal* și din când în când ne opream să punem întrebări tâmpite trecătorilor. Tema săptămânii era *Credeți în destin?* Un băiat cam de liceu, cu ceafa proptită într-un cozoroc de șapcă și cu pantaloni care atârnau pe el ca sacoșele goale, ne-a spus că există un destin, așa în linii generale, dar nu trebuie să ne lăsăm în nădejdea lui. Tot așa și un bărbat aspru, copt, care căra un sac de lemne pe umeri, ne-a avertizat că soarta, nene, și-o face fiecare trăgând din greu. Am înregistrat-o pe Raluca spunând tot felul de precepte feministe, și-am ajuns prin Obor, în mijlocul târgului. Acolo ne-am întâlnit cu papagalul oracular. Pe lângă un grătar de mititei a țâșnit un omuleț înfășurat într-un raglan zdrențăros și ne-a îmbiat cu o cutie de bilete. Avea un papagal mic care abia aștepta să ne tragă destinul la sorți. I-am dat 10.000 și-am primit previziunea:

Planetă de domnișoară
Ești prea timidă și deloc încrezătoare în
forțele tale. De aceea luptă-te cu viața, fii
mai optimistă și totul îți va merge din plin.
Chiar dacă simți că ai obosit, mergi mai
departe și nu te opri, decât atunci când
consideri că îți va fi cel mai bine. Ai un suflet
cu totul excepțional ceea ce te face
deosebită. Îți place să vezi bucuria pe fețele
celor din jurul tău. Te vei căsători cu un
băiat bun și harnic pe nume Paul.
Loto: 8,12, 28, 31, 35, 20.
O să ai noroc în viață!

Biletul era tipărit cu literă măruntă și pe urmă tras la xerox. Nimic de zis, era o afacere ca oricare alta, dar nu conta asta, ci sentimentul ăla de speranță care se naște în sufletul oricui aude un cuvânt bun și mobilizator. Și a fost de-a dreptul uimitor că, după ce am terminat de cutreierat Oborul, am intrat într-un bar de pe Moșilor, unde niște studenți de la Studii Europene țineau un minicarnaval tematic. Dădeau la intrare inimioare cu numele destinal, în ideea de a reedita cupluri celebre. Pe inimioara mea scria: *Ești Virginia. Caută-l pe Paul*. Iar șirul coincidențelor nu s-a oprit aici. Seara am primit un e-mail de la un anume Paul care îmi văzuse site-ul și îmi scria cuvinte frumoase și măgulitoare.

Sub zodia lui Paul s-a desfășurat toată ziua de vineri, cu aiureli, speranțele romanțioase ale Ralucăi și gândurile mele de nepovestit. Raluca spera să scrie un roman răsunător prin care să-l uimească pe Castrat. Să-l seducă și să-l abandoneze. Apoi să se facă film după cartea ei, să ajungă vedetă și să-și întâlnească iubirea vieții, un bărbat inteligent și cu imaginație. Eu nu voiam decât să mă iubească Andrei, dar era de nespus. De fapt îmi doream și eu tot felul, dar toate celelalte erau pe locul al doilea.

Pe urmă, Raluca a venit la mine și nu voia deloc să plece. Spera s-o-ntâlnească pe Crissina, s-o întrebe ce treabă are ea cu Castratu și eventual s-o și umfle.

– Uite, dacă-mi faci chestia asta nici nu mai vorbesc cu tine. Femeia s-a invitat aici să tratăm afaceri. Vrea să-i țin orele cât e plecată la Sorbona. Așa că nu-mi strica ploile că știi bine cât de greu îmi câștig banii.

– Nu cred că e cazul s-o suplinești pe matracuca aia. Mai bine vorbesc eu cu tata și-ți face rost de niște ore pe la o particulară.

– Păi vorbește!

– Ok! Mă duc să-l iau de la club, că joacă tenis până târziu. Dar mai stau puțin. Dacă a zis că vine pe la nouă, tocmai bine, pe la fără un sfert îmi chem și eu un taxi și mă duc direct la tata. Dar te rog din suflet s-o refuzi pe fufa aia.

Nu am idee dacă într-adevăr Crissina o știe pe Raluca și nici cât de solidă e legătura ei cu Gioni Castratu. M-am gândit mult după aceea că poate ar fi fost mai bine s-o opresc acolo. La urma urmei nu se putea întâmpla cine știe ce, poate cel mult un mic circ. Dar atunci nu știu ce-mi cășunase să-i fac neapărat vânt. Mi-era jenă de felul în care îmi vorbea Crissina, oarecum de sus, dar și de modul ei de a spune cu lejeritate vulgarități și gugumănii și nu voiam să mă vadă Raluca în situația asta, stând la povești cu o lolită decăzută.

Am scăpat de ea puțin înainte de ora nouă.

Însă Crissina n-a mai apărut. Am așteptat cu urechea ațintită spre ușă până pe la zece, după care am trecut la computer. Speram să primesc ceva, câteva cuvinte de la Andrei, dar mi-era și groază să-mi mai scrie, pentru că știam că nu puteau fi decât cuvinte milostive și cu atât mai greu de suportat. Am intrat pe *ofbrother* și am pus primele pagini, la care îmi aduc aminte că nu am primit nici o reacție. Mi-am făcut o părere despre oamenii din chat, adică am citit ce ziceau și țin minte că inițial l-am reținut pe Abadon care povestea despre furturile prin Internet. Apoi am primit un e-mail înduioșător de la Florentina:

Iubita mea Laura,

Mi s-a făcut poftă să-ți scriu, de fapt să-ți povestesc ceva, o chestie pe care doar tu o înțelegi. E o obsesie care mă bântuie acum pentru că simt că se apropie Paștele. Nu mă plâng, aici e minunat, iar în aer plutesc niște mirosuri imposibil de descris, dar mi se strânge inima când mă gândesc la zilele însorite de Paște, la rochițele noi, la florile strânse în tinda Bisericii Cașin, la coșulețele cu ouă roșii și mai ales la mama. Iar în ultima vreme îmi mai amintesc de o întâmplare pe care am trăit-o în săptămâna Paștelui. Eram zdrobită, puțin după ce te-am cunoscut pe tine, știi de altfel, în ce hal eram, și-mi doream la modul suprem un semn de la mama. Mă simțeam atât de vinovată față de ea că și acum mă podidește plânsul. De-asta nici nu am chef să intru pe *Yahoo Messenger*. Mă preocupau visele, eram atentă la toate semnele din jur și, crezi ori nu, aveam sentimentul că ea este foarte aproape de mine. Uneori suna telefonul și nu era nimeni, dar eu știam că ea îl făcea să sune. O

dată mi s-a stins lumina, s-a reaprins după câteva secunde și a început să se joace cu mine, aprinzându-se și stingându-se succesiv. Poate că a durat 30 de secunde, dar mie mi s-a părut mult.

În perioada aia, nu cred că ți-am spus, pentru că încă mă jenam de tine, am fost la o prezicătoare. Era o femeie scundă și grasă, cu o față de parașută bețivă și care nu mi-a inspirat nici un strop de încredere în prima clipă. Femeia aia se uită la tine și-ți spune diverse lucruri. De pildă, mie mi-a spus din prima că mi-a murit mama. Vorbea repede, neconvingător, ca și când ar fi recitat un text învățat pe dinafară. Mi-a spus să nu-mi fac griji pentru că mama veghează asupra mea și îmi va fi bine, mai ales dacă mă duc la Ghighiu și-i scriu lui Dumnezeu dorința pe care o am. Chiar așa mi-a spus. Eram prea distrusă ca să-mi vină să râd. Ghighiu este o mânăstire undeva pe lângă Ploiești. Am aflat chestia asta tot acolo, de la altă femeie, una care păzea ușa pe hol, ca un câine credincios. Aia mi-a spus cum să ajung.

Se apropia Paștele, că de-aia mi-am amintit acum. Era cald, înflorise liliacul. Pe străzi vedeam numai fețe fericite, iar eu să simțeam stoarsă, fără vlagă și fără speranță. Am plecat cu un prieten, un băiat din blocul meu care avea și el o problemă. Ne-am urcat în Dacia lui și n-am vorbit tot drumul, dar sentimentul ăla că mă îndrept spre o întâmplare de excepție îl mai simt încă. Biserica din curtea mânăstirii are o icoană făcătoare de minuni, adusă din Siria. M-am rugat inițial acolo, dar nu reușeam să mă umplu de senzația aia că sunt într-un loc sfânt. M-am plimbat printre rondurile cu flori, pe lângă chiliile măicuțelor, apoi am ajuns la o bisericuță. Era o construcție veche, mică și care arăta mai degrabă ca un chioșc de vară. Am urcat în tindă, unde era o călugăriță bătrână și nepăsătore. Stătea la o masă, pe care se vedeau o biblie, o cheie mare și mătănii de pus la încheietura mâinii. M-a întrebat dacă vreau să intru, apoi mi-a spus monoton ce aveam de făcut: să reușesc să deschid ușa, apoi să intru în genunchi și să merg așa până în spatele altarului. Acolo să-i scriu un bilet lui Dumnezeu, să-l pun în spatele icoanei, și să mă întorc tot așa. La început am vrut să renunț, apoi m-am gândit că ar fi bine să intru măcar din curiozitate. Am băgat cheia în ușă și am răsucit-o ținând-o cu amândouă mâinile. Când s-a deschis am văzut interiorul încălzit de lumina soarelui care cădea prin ferestrele mici, dintr-o parte și din

alta. Pe jos erau covoare, iar în față se vedea altarul. Am luat-o spre el, în genunchi, gândindu-mă, mai întâi la mama și pe urmă la Dumnezeu. Era o atmosferă de sân, ceva cald și ocrotitor, ceva greu de povestit. În spatele altarului am văzut icoana ferecată în argint, terminată cu un suport pe care măicuțele așezaseră petece de hârtie și un creion cam tocit. M-am rugat să primesc un semn de la mama, m-am rugat să-i fie bine acolo unde este, să fi găsit măcar acolo, în cer, fericirea. Apoi i-am scris un bilet lui Dumnezeu: *Trimite-mi, Doamne, un semn evident de la mama!* Chiar așa am scris - *evident*. Da, știu cum sună, dar atunci eram pătrunsă de dorința asta, pe care am scris-o apăsat pe bucata de hârtie dictando. Apoi am și subliniat cuvântul *evident*, pentru că mi-era teamă că trece neobservat.

La ieșire, călugărița mi-a dat o brățară neagră care avea o bobiță de mătanie autentică. Nu știu dacă știi planta aia care face niște boabe lemnoase, închise la culoare ori gri-bleu, și din care se fac mătăniile. De regulă, prin mânăstiri se folosesc mai mult mărgelele din comerț, dar mai demult se foloseau doar mătăniile cultivate. Mie mi s-a părut un semn bobul negricios de mătanie, pentru că restul brățărilor aveau mărgele de plastic.

Cam asta a fost. Pe urmă, în Vinerea Mare, am avut un vis care mi-a risipit disperarea. Eram undeva, într-o adunare, poate în curtea bisericii, în noaptea de Înviere, când a apărut mama - veselă, frumoasă, într-o stare de spirit excepțională. Zicea că îmi va spune ceva important, *în limbajul meu* și ca să *înțeleg numai eu*. Apoi, mi-a spus că n-a murit, ci că a făcut o școală foarte importantă. A scos din poșetă o diplomă frumos împodobită cu chenare, și mi-a arătat-o, mi-a pus-o sub ochi ca să citesc. Scria numele ei, și că a absolvit *Colegiul din Brașov*. Nu era mare lucru, dar modul în care insistase să-mi spună că este vorba despre un mesaj clar mi-a dat convingerea că acolo, în lumea morții, a trecut un examen greu, a intrat într-un loc privilegiat. Brașovul este centrul țării, iar diploma constituie o recompensă, ceea ce m-a încredințat că ea se află într-o conjunctură favorabilă. M-am simțit ușurată după visul ăsta.

Trebuie să-ți spun că și băiatul ăla care m-a dus la Ghighiu a avut parte de noroc și prin vară a reușit să plece la muncă în Germania.

Te las acum pentru că trebuie să alerg în port să duc documentele de expediție pentru marfă. Mă așteaptă acolo niște vietnamezi tineri

care întotdeauna fac glume pe seama mea și pe urmă mă întreabă dacă am înțeles. Acum mai râd din când în când, dar la început eram uluită de tipul lor de umor. Bate un vânticel cald și miroase a mirodenii orientale.

Te sărut și îți urez să ieși purificată din Postul Paștelui.

Florentina

Nu mai știu cât am stat în noaptea aia, dar în tot cazul nu prea mult. Eram destul de obosită și am adormit pe la miezul nopții, poate chiar mai devreme. A doua zi voiam să merg la radio și să lucrez caseta cu înregistrările despre destin. Așa că m-am sculat destul de devreme, poate pe la 7. M-am mai fâțâit și m-am pregătit vreo ora, iar pe la 8 am coborât să cumpăr ceva de mâncare.

Ofbrother chat

VANKU: Și eu am auzit de Ghighiu, dar n-am ajuns încă.
ELVIRA: Eu cred în semnele venite de pe lumea ailaltă. Și eu am avut niște vise care m-au marcat.
MORFEU: Legătura asta cu morții există în măsura în care o întreținem. Nu știu ce să zic, dar mi se pare că Florentina a primit un semn destul de clar.
K1: Mama a fost la o vrăjitoare, undeva prin Militari și i-a spus de mine că mă așteaptă un destin fabulos, că o să ajung cineva, dar de fapt, am 34 de ani, o garsonieră cumpărată cu mare greutate și un serviciu de KK.
TROTILA: Dar ce caută fata aia în Vietnam?
Stil-X: Scrie mai sus.

47

Cum am ajuns în hol, mi-am dat seama că era vânzoleală mare pe scara blocului și-am căpătat un sentiment ciudat că mai bine ar fi fost să nu ies. Totuși am răsucit cheia și-am deschis ușa. În fața apartamentului meu era multă lume adunată și toți priveau spre lift. M-am strecurat printre femeile care se uitau înmărmurite și am văzut polițiștii din fața liftului. Unul ținea ușa metalică, apoi s-a întors spre noi:

– N-o cunoaște nimeni, dom'ne? Nu se poate. Venea aici la cineva!

În momentul acela am știut deja că ea este, chiar înainte s-o văd, dar am sperat să nu fie așa. M-am uitat și eu în lift și-am văzut-o căzută în colț, cu picioarele desfăcute și bustul sprijinit de perete. Avea ochii deschiși, iar din colțul gurii îi curgea sânge. De fapt, peste tot era sânge, și pe jos, și pe corpul ei și pe picioare și pe raglanul descheiat, ale cărui pulpanele stăteau răsucite și îngrămădite lângă șolduri. Trebuia să spun c-o cunosc, că da, e adevărat, venea la mine, dar nu puteam, nu-mi ieșea nici un cuvânt pe gură. Imediat m-am gândit la Raluca. Mi se părea aberant și de neconceput, dar pe cât mă gândeam mai mult, pe atât găseam argumente împotriva ei.

Am coborât pe scări și am ieșit din curtea blocului, făcându-mi reproșuri că n-am vorbit cu polițiștii. Mă simțeam complice într-un mod straniu și cu atât mai vinovată. Mă gândeam în același timp și la Raluca. Trebuia neapărat să vorbesc cu ea. Am trecut pe lângă madam Pansica, în ochii căreia încercam să detectez vreo urmă de implicare. Cortul trona liniștit la locul lui, ocupând tot trotuarul din fața trecerii de pietoni. Era liniște, murdăria obișnuită, plus mirosul de vegetație intrată în putrefacție.

M-am aruncat în troleul 66 și am alergat într-un suflet de la Universitate până la ușa Ralucăi. Nu era acasă. Evident, dormise la ai ei. A doua zi urma să plece în Elveția.

M-am întors pe jos și încă din hol mi-am dat seama că totul se terminase. Liftul funcționa, iar pe casa scărilor nu era nici țipenie.

Am stat încă jumătate de oră tot gândindu-mă dacă s-o sun ori nu pe Raluca. Voiam să telefonez la poliție, dar apoi mi-am dat seama cu stupoare că nici măcar nu știu cum o cheamă. Crissina și mai cum? Până la urmă trebuie să fi găsit vreo legitimație în geanta ei. Deși cred că nu văzusem nici o geantă. Poate că deja fusese luată la cercetat pentru că nu mi-o imaginam pe Crissina fără geanta enormă, transportatoare de sticle.

Îmi aduc aminte că eram răvășită. Peste toate nefericirile mele, această dramatică întâmplare venea ca o bubuitură și îmi ștergea toate gândurile anterioare. De fapt mă reducea la un simțământ greu, venit din presimțirea funestă că Raluca o ucisese pe femela aia bețivă, iar eu eram direct responsabilă de acest lucru.

Voiam s-o sun, dar mă și vedeam învinuită, mai târziu, că am vorbit cu ucigașul. Mintea mea se împânzea cu ipoteze, scenarii, proiecte cu un singur deznodământ – dramatic pentru mine.

Până la urmă am sunat-o. Raluca era gata să coboare, voia să treacă prin mall să-și facă ultimele cumpărături, așa că, dacă am timp și vreau, sigur trece ea cu mașina și mă ia. Așadar, criminalul chiar se întoarce la locul crimei. Ne-am înțeles să sune la interfon, iar eu să cobor. Am găsit-o rezemată de mașină, echipată pentru colindat prin magazine, cu pantalonii de piele, geaca cenușie de mătase matlasată și cu părul parțial strâns sub un fes haios și multicolor.

– Hai, că avem zi grea. Mi-am făcut o listă, dar parcă văd că nu mă țin de ea. Vorbea normal, nu sesizam nici o descumpănire, nici o bâlbâială. Am lăsat-o să pornească mașina, iar când ieșeam pe lângă reprezentanța Renault, i-am spus fără introducere, privind spre ea:

– Știi că a murit Crissina?

– Cum... Vorbești serios?

Mă privea drept în față. Oprise mașina și aștepta.

– Au găsit-o azi-dimineață în lift, aici la mine.

– Nu se poate! Ce i s-a-ntâmplat? Cum?

– Nu știu. Era într-un lac de sânge. Am văzut-o dimineață și pe

urmă am alergat până la tine. Cred că era înjunghiată.

– La mine? Ai fost la Universitate? Nu ți-am spus că dorm la ai mei?! Și mai e acolo?

– Nu. Au ridicat-o.

– Nasol. E drept că mă enerva și că era cum era, nu-mi schimb părerea, dar parcă totuși ar fi meritat și ea o moarte mai bună.

Era gata să pornească mașina, când m-am hotărât să ridic puțin vocea:

– Atât ai de spus?

– Ce-ai vrea acum! Ipocrizii?

– Sper că nu ești amestecată în povestea asta!

Acum chiar mă privea speriată. În sfârșit înțelesese teama și disperarea mea.

– Eu? Nici chiar așa! Doar nu mă crezi așa de monstruoasă? Doamne ferește! Una e să zici și alta...

– Nu te-ai întâlnit cu ea când ai plecat, aseară?

– Nu. Nu cred. Am coborât repede că mă aștepta ăla cu taxiul, iar când ieșeam din curte m-am uitat o dată în spate și parcă am văzut pe cineva venind. Mai degrabă un bărbat. Habar n-am. În tot cazul te rog să nu mai zici la nimeni că te-am vizitat ieri seară, că știi cum sunt ziarele, care abia așteaptă să sară pe tata. Pe urmă mai e și plecarea mea în Elveția. N-am nici un chef să ratez bursa și să mă târască ăștia pe la poliție.

– Nu. Nici măcar n-am zis c-o cunosc. Iar acum mă apasă chestia asta.

– Nu-ți fă griji că o identifică ei. Dar cine s-o fi omorât?

Poate că există un destin, o carte a dumnezeirii în care sunt scrise toate întâmplările viitoare, dar dacă este așa, există cu siguranță și

posibilități de a alege, de-a modifica măcar pe ici pe colo. Nu exclud această posibilitate, deși personal cred că nu există nimic altceva în afara impulsului universal de a acționa. Cel puțin eu presimt distinct și acut că sunt pe cont propriu. Nu știu dacă pe toți oamenii, dar pe mine cu siguranță m-a lăsat din mâinile sale bunul Dumnezeu.

În zilele alea, de la sfârșitul lui februarie, mă trezeam cu simțământul că trebuie neapărat să mă urnesc, să mă smulg din locul în care eram. Nu aveam idee încotro aș putea s-o iau, nici ce trebuie concret să fac, dar trăiam într-o tensiune teribilă, de om care urmează să treacă prin cine știe ce încercare.

Duminică am trecut pe la *Regal* și am lucrat câteva ore la caseta despre destin, apoi am condus-o pe Raluca la aeroport. În noaptea aia de duminică spre luni am visat-o pe Crissina care îmi cerea cu ochi rugători o bluză nouă. M-am trezit speriată, cu noaptea în cap. Totuși, pe fața mea nu se vedea mare lucru, aveam o figură liniștită, de om odihnit. Mi-am pus o geacă bordo, pe care o descoperisem în săptămâna ai, o geacă veche de pe la începutul anilor 90, care îmi dădea în mod straniu un sentiment de siguranță. M-am uitat în oglindă și mi-a trecut prin minte că aveam pe mine culoarea sângelui alterat. Apoi am plecat la Ardeleni.

Acolo mă aștepta o grămadă mare de urzici, iar pe un bilet scria caligrafic: *Ciorbă de lobodă, mâncare de urzici, clătite cu urdă*. A fost o dimineață de penitență și purificare. Cred că două ore am curățat și spălat urzicile, până când nu mi-am mai simțit mâinile de durere. Le-am opărit, le-am tocat mărunt, le-am călit și pe urmă le-am amestecat cu hrean macerat în oțet și cu un strop de smântână. Nici cu ciorba n-am întâmpinat greutăți pentru că am aruncat toate zarzavaturile în apă și le-am lăsat acolo să fiarbă, însă la clătite mi s-a-nfundat. Habar n-aveam de unde să-ncep. Până la urmă am urcat în living. Ardelenii nu erau acasă. Prin geamul susținut de grilajul înflorat vedeam grădina, bazinul fără apă și clădirea albă a AFASOFT-ului. Am deschis computerul și m-am conectat la Internet. Am găsit repede o rețetă de clătite și am scos-o la imprimantă. Aveam sentimentul că tu mi-ai trimis rețeta aia. Mă simțeam ca și cum m-ai fi urmărit pe ecranul unui televizor.

Până la urmă clătitele au ieșit onorabil. Mai greu a fost să fac

ordine. Cred că am muncit un ceas bun și tot mi se părea că e mizerie. Mi-am luat banii din fructieră și am plecat pe jos spre stația de metrou. În ziua aia era cald. Mergeam încet, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei moi, din șifon matlasat, și mă gândeam să-mi mai găsesc o slujbă, ceva la care să mă pricep. Eram conștientă că treaba cu bucătăria n-o să mai țină mult. Am coborât la metrou și aproape că mi-a murit elanul în atmosfera din subterană, în care mă simțeam ca-ntr-un butoi de plastic.

În fine, am intrat în tren și s-a întrerupt curentul electric. Apoi, treptat, vagonul s-a umplut de-o lumină de veioză, care se revărsa, înmulțindu-se parcă. M-am întors ușor și am văzut inscripția în depărtare, venind spre mine lent: *alazar*.

alazar, V

Din vid, dintr-un întuneric nesfârșit, creștea capul uriaș, ca un balon luminos, cu ochii zâmbitori, subliniați de cutele fine ca niște dune de nisip. În timp ce se apropia, vedeam detalii pe care nu le sesizasem alte dăți: buzele se mișcau lin ca și când și-ar fi căutat o poziție mai comodă, iar materia feței arăta ca un gaz galben-maroniu, care se mișca modificând trăsăturile, îndulcind ori înăsprind pomeții obrajilor. Pentru prima oară am băgat de seamă că ochii îi erau albaștri, consistenți, reali, în contrast total cu restul figurii. Când ajunsese cam la un metru de mine, știu că mă năpădise un fior ciudat, mă simțeam amenințată, dar n-am anticipat ce avea să mi se-ntâmple. A întredeschis buzele și un suflu ușor mi-a izbit fața, înfiorându-mă. Apoi mi-am dat seama că mă ridicam spre gura enormă, pătrundeam ușor, ca sub o pătură matlasată, printre buzele catifelate, într-un tunel pecetluit cu cercuri de foc. Alunecam repede și fără să mă las cuprinsă de teamă.

După câteva secunde m-am rostogolit într-un loc în care inițial nu puteam să disting nimic, dar pe măsură ce m-am acomodat, am realizat că eram într-un amfiteatru populat de studenți ori elevi de liceu, îmi era greu să spun. Din stânga venea prin ferestrele mari o lumină crispată, de iarnă. Era rumoare, fete și băieți vorbeau în grupuri mici, cei mai mulți așezați în bănci, cu brațele întinse pe pupitre, iar alții adunați câte doi-trei pe culoarul larg dintre rânduri. Eu stăteam lângă o fată cu ochelari, într-o bancă din fundul sălii. Eram îmbrăcată tot cu blugii și geaca bordo, cum plecasem de-

acasă. Apoi, o voce subțirică și isterică a început să strige: *d-na Luminița! d-na Luminița, vine d-na Luminița!*

În amfiteatru s-a lăsat liniștea. Toți s-au așezat în bănci, iar pe ușă a intrat o femelă care arăta ca o gâscă blazată. Mergea încet, legănându-se și privind drept în față, ignorând cu totul sala care o aștepta cuminte. Ajunsă la catedră, s-a întors brusc, mișcându-și ochii dintr-o parte într-alta a sălii. Îmi venea să râd de apariția asta, dar tăcerea rău-prevestitoare a amfiteatrului mă oprea să mă dezlănțui. D-na Luminița a început să vorbească. Avea o voce needucată, cu inflexiuni și stridențe, și un ton supărat, mai degrabă de om jignit iremediabil. Spunea că etica este o disciplină de bază, care nu înțelege acum, e mai bine să se ducă într-un bar să spele vase, cartea e grea, băieți, nu e pentru toată lumea, ce dacă vreți să învățați, aici sunt eu care nu las să treacă pe nimeni, trebuie să citiți și vă spun de pe-acum că găsiți tot ce trebuie în volumul mea, să vă duceți să-l cumpărați și să mai citiți și *Dreptatea înfrântă, Fratele meu, destinul, Cum să-ți faci o carieră, S-a întâmplat într-o noapte înstelată, Bazele agriculturii comparate* și alte cărți tot așa de folositoare pe care o să vi le mai spun eu când o să mi le mai aduc aminte, și luați-vă notițe, scrieți totul, ca să înțelegeți relația dintre *pratzy* și *zumzy*, în ceea ce privește dreptul de a aborda o *kranova* și-o *spanova*, cum spunea și Kant, deși a mai spus-o si Șlibovici, dar nimeni nu știe de el, numai eu, care l-am citit în original, ce se întâmplă acolo, ce vrei, băiatule?

Băiatul era un puști negricios și agitat, într-adevăr, care ridicase mâna. Toate privirile erau îndreptate spre el și mi se părea că în sală plutește un sentiment de spaimă.

– Vreau să vă întreb ceva, dacă se poate, a mormăit băiatul, n-am înțeles...

– Ce n-ai înțeles, măi băiețașule, aci nu stăm să pierdem timpul cu toți studenții retardați, vezi-ți de treaba ta și nu mă mai întrerupe să pierd eu timpul prețios din cauza la toți mucoșii, doar a fost destul de clar, am mai spus, cine nu înțelege po'să plece!

D-na Luminița își mișca ritmic ochii de la stânga la dreapta și îndărăt, până când i-a oprit asupra cuiva. A privit atent, apoi a întins mâna spre sală, o mână care se umfla și se lungea ca fasolea

lui Jack, din desene animate. S-a oprit pe la mijlocul amfiteatrului, a ridicat între două degete o studentă, ale cărei picioare se zbăteau dezarticulat, în pantalonii largi, de hip-hop-istă, apoi a dus-o spre gura care se lăbărța, lungindu-se și mărindu-se pe măsura prăzii. În liniștea sălii am auzit crănțănitul sinistru și în mod paradoxal, în loc să mă ridic și să plec de-acolo, am înlemnit pe scaun, cu ochii ațintiți spre d-na Luminița, care și-a reluat discursul, parcă ceva mai liniștită.

Apoi m-a cuprins teroarea. La intervale scurte de timp, mâna uriașă se întindea și ridica între două degete alt trup, pe care îl ronțăia repede, ca pe-o bomboană de ciocolată. Mă gândeam cu groază că m-ar putea lua și pe mine, iar dacă data trecută mă întorsesem din *alazar* cu hainele umede, acum aș putea să și mor, să nu mă mai întorc. Mă gândeam la sfârșitul posibil și mi se rupea sufletul la gândul că s-ar fi putut să nu mai vin, să nu mai alerg continuu după bani, să nu mai gătesc pentru Ardeleni ori să nu mai am ocazia să aștept o nouă intrare în *alazar*.

Cuprinsă de deznădejde, nici n-am văzut degetele uriașe care mă pescuiau, ci am simțit doar vâjâitul aerului în jurul meu, apoi m-am prăvălit în hăul sumbru, atingând cu obrazul lespedea caldă a dinților uriași. Mi-am simțit trupul molfăit, înțepat și zdrobit din toate părțile. Știam că mă transform într-o pastă, mă durea îngrozitor, dar continuam să gândesc și, în mod ciudat, să sper, să caut o ieșite de sub dinții hotărâți ai d-nei Luminița.

La un moment dat m-am rostogolit în prăpastia fără fund, spre stomacul nesătul, dar chiar și atunci mai căutam încă o cale de salvare. Am alunecat într-o mlaștină, m-am strecurat prin pasta cleioasă, am adormit un timp, apoi pâcla groasă și întunecată care acoperea totul în jurul meu s-a dat într-o parte și în alta, ca o cortină de spectacol și am văzut că eram în pulberea unui drum de vară.

Nu departe, pe lângă mine, trecea o cizmă mare, cât un car cu fân. M-am ridicat instinctiv și am început să mă pipăi. Am privit în jos spre blugii acoperiți cu o mâzgă urât mirositoare. Eram întreagă. Hainele erau în dezordine, dar nu păreau nici măcar rupte. Nu departe, prin praful drumului vedeam venind o altă cizmă, înaintând spre mine ca un tanc. M-am dat puțin înapoi, ridicându-

mă pe vârful picioarelor. Aș fi vrut să urc, să mă înalț, și am început să te strig. Aveam sentimentul că ești pe-acolo, mă gândeam la celelalte dăți în care tu mă scoseseși din situații și mai încurcate.

Bocanci, cizme înalte, pantofi bărbătești cu șiret, adidași uzați treceau pe mijlocul șoselei, poticnindu-se din când în când, răsucindu-se pe tocuri și frecând ușor pământul tare. La câțiva metri în fața mea venea o cizmă nervoasă, ridicându-se uneori și lovind cu obidă aerul din jur. O priveam cu groază și, tot ferindu-mă, am simțit că mă ridic ușor, plutuind mai întâi legănat, apoi propulsată pe-o direcție sigură.

Sunt convinsă că tu m-ai dus acolo, cred că erai din nou deasupra mea, dincolo de *alazar*.

Dedesubt vedem drumul prăfuit, iar din susul lui veneau mii de cizme, bocanci, uneori sandale fine, cele mai multe desperecheate, fără stăpân, călcând hotărât, ca într-un marș de voie. Dacă aș fi rămas jos, aș fi sfârșit poate strivită sub tocurile enorme. Coloana de încălțări cobora lent pe drumul de țară neasfaltat, de-a lungul căruia se întindeau câmpuri nesfârșite de grâu copt, ca la începutul lui iunie. Eram curioasă în ce direcție merge mulțimea de șoșoni și pluteam deasupra convoiului, încercând să văd încotro duce drumul. Mi se făcuse cald. Mi-am scos geaca și am rămas în tricoul oranj. Pluteam ușor aplecată în față și simțeam vântul cald pe lângă urechi ori bătând în pliurile gecii, care-mi atârna în mâna stângă.

Nu mai știu cât am alunecat așa, urmărind mersul sigur al unui bocanc, ori pașii mărunți ai sandalelor aurii. Știu că m-a luat prin surprindere sfârșitul drumului. Se termina brusc, în marginea unei prăpăstii căreia nu-i vedeam marginile. Una după alta, încălțămintea aluneca în vid și, pe când priveam traiectoria unei cizme înalte, militărești, mi-am dat seama că și eu cădeam lent, în același ritm, pe lângă o pereche de ghete, legate între ele de șireturile groase. În fața mea se ridicau forme incerte, verde-vomă, fără să pot aprecia la ce distanță, care puteau să fie stânci ori păduri ori mlaștini ori cine știe ce. Pluteam în jos, dar din când în când un vânt ușor ori mâna destinului mă împingeau în față.

Am ajuns apoi aproape de un perete verzuliu, tapetat cu un fel de licheni buretoși. Când am atins suprafața, am avut sentimentul că

este vie. O respirație caldă m-a izbit între ochi. Am întins palmele, apoi am pătruns în masa poroasă ca într-un val de apă. Dincolo era un peisaj cald și familiar: drept înaintea mea vedeam o casă albă, ale cărei trepte erau încadrate de leandri. De-o parte și de alta vedeam copacii înalți, înverziți, în special, stejari bătrâni. M-am întors către zidul prin care trecusem, dar în urma mea se întindea o pădure adâncă.

Am intrat în casă cu sufletul senin, cu presentimentul unei întâmplări fericite. Știam că am ajuns la căsuța din pădure, în care poate să mă aștepte zgripțuroaica, dar simțeam că acolo voi găsi un răspuns, poate chiar cuvântul ăla care mă așteaptă. Mă mai gândeam și că ai putea fi tu, plutind fericit într-o cameră înaltă și curată.

Înăuntru era o încăpere luminoasă, cu geamuri în stânga și-n dreapta. Drept în față mă aștepta o ușă oblonită, încadrată de două ferestre înalte și înguste, cu geamurile galbene. Am dat la o parte obloanele și am intrat pe ușa albă, într-o cameră întunecată, acoperită pe toți pereții cu perdele grele. În centru, tronau dominator o masă rotundă și două banchete mici din lemn galben. Singura sursă de lumină era un lampadar așezat într-un colț. Am cercetat perdelele și am văzut că acopereau uși mari, patru uși, în afară de cea pe care intrasem. Am ales ușa din dreapta.

Era o cameră cu patru ferestre mari, protejate de gratii, prin care se vedeau copacii pădurii. Pereții erau tapetați cu rafturi de cărți. M-am apropiat de bibliotecă, încercând să citesc titlurile de pe cotoarele cărților, dar n-am apucat, pentru că în momentul ăla s-a deschis ușa și a apărut El.

Era un bărbat scund și foarte tânăr, a cărui față o știam pe de rost: zâmbea liniștit, mai mult cu ochii, subliniați de pielea rulată dedesubtul lor. Se mișca încet și părea masiv din cauza umerilor largi și înalți.

A venit spre mine și și-a spus numele, cu o voce care suna stins ca și când ar fi venit din lumea de dincolo. Din cauza asta, dar mai ales după ce i-am auzit numele m-a apucat râsul, un râs nestăvilit și intimidator, îmi dădeam seama, dar din care nu mă puteam opri. Știam precis că ești pe undeva pe-acolo, iar eu nu aveam răbdare să

văd spectacolul până la capăt. Eram emoționată și dezamăgită totodată, dar mai ales simțeam că nimic nu poate fi serios, începând cu fața din visele mele, coborâtă într-un mod atât de prozaic aici în căsuța din pădure, și sfârșind cu numele rostit cu nesiguranță de o voce care părea înregistrată:

– Mă cheamă Albert, a repetat el.

– Și pe mine Ferenike, prietena Săritorului.

– Știu cine ești.

Mă fixase cu ochii mari, albaștri, întunecați, apoi continuase să vorbească lent și parcă din ce în ce mai stins. Îmi spunea că mă cunoaște demult și voia să știe dacă fața lui nu-mi pare cunoscută. Avea tupeu! Ori poate chiar nu știa de celelalte intrări ale mele în *alazar*.

– Nici nu știi cât îmi doresc să aflu dacă nu cumva m-ai mai văzut ori dacă numai îți par familiar, nu știu cum aș putea să-ți povestesc...

Era convins că am primit mesaje - mă refer la e-mailuri, la texte intrate în computerul tău, chiar nu poți să-mi spui, mă ruga el, din ce în ce mai încet, și pe măsură ce vorbea, îi ieșeau din gură aburi roșii-portocali, ca și cum ar fi fost otrăvuri ori substanțe eliberate de sub teroarea unei arderi. Erau vapori fini și colorați care veneau spre mine, transformându-se treptat în fuioare care alunecau narcotic în direcția mea. Le simțeam mirosul adormitor, de flori de crin. Eram topită, moleșită și în incapacitatea de a-i răspunde, apoi am băgat de seamă că mă risipeam, ca și cum materia corpului meu și-ar fi dereglat densitatea. Mă transformam într-o ploaie de lumină, într-un nor mișcător cu miezul roșu și marginile portocalii, aproape galbene. Mă ridicam și pluteam încet spre buzele care continuau să vorbească, abia auzind frânturi de cuvinte, pierzându-mi treptat forma și sensul material.

Vedeam în continuare fața din *alazar*, dar acum îmi dădeam seama că arăta ca un ghem scăpat din ghearele pisicii, iar pe măsură ce ochiul se obișnuia cu stridența firului, se iveau oamenii: mulți, în atitudini clare, zbătându-se, bucurându-se, sperând. Erau ipostaze

omenești, îndulcite, fără urmă de lacrimi ori întristare, fără violențe ori contestări. Tabloul prezenta o lume liniștită și trecătoare.

De la pânza tabloului până la mine, valuri coralii se strângeau, înghețând, aglutinându-se, redevenind materia care fusesem înainte de întâlnirea cu Albert.

M-am întors instinctiv spre fereastră, apoi am auzit vocea binecunoscută: Se închid ușile. Urmează stația Piața Victoriei, cu peronul pe partea dreaptă.

Ofbrother chat

ABADON: Eu am avut o profă exact așa ca „d-na Luminița”, nu mai știu cum o chema, dar numele ăsta e haios rău, i s-ar potrivi.
Q121: Eu tot nu înțeleg cum poate Laura să intre într-o transă atât de puternică.
VANKU: Nu mi se pare a fi vorba despre transă. E altă lume, alt univers.
SCANDINAVU: Am auzit chestii mai tari de atât și pe bune. Mi-a povestit o dată un fraier de la mine din cartier că o noapte-ntreagă a mers de la Romană până la Universitate și habar n-avea cum trecuse timpul, ce se petrecuse, să-și aducă ceva aminte de pe drum, nimic, nimic, frate!
LORIS: Mie mi se pare conectată la un soft. De fapt a și cam zis.

48

Intrarea asta în *alazar*, fără tine, m-a umplut de optimism. Mi se părea că arăt bine, că am o față de om fericit. Apoi, descoperirea pe care o făcusem îmi stăvilea durerea și nemulțumirea de a-l fi pierdut pe Andrei. Începusem chiar să mă gândesc că poate nici nu fusesem vreodată în legătură cu el. Chipul fermecător era al lui Albert ori era creat de tine. În tot cazul venise odată cu tine, făcea parte din lumea fascinantă numită *alazar*, pe care tu o cunoșteai foarte bine. Poate că erai ieșit din lumea aia, stăpânită de Albert, creată undeva în hățișurile Netului. Poate că era parte a unui joc ori propriul tău mod de a te manifesta. Nu știam. Mă mai gândeam și că Albert era o creație a ta, pe care tu mi-o îngrămădiseși în minte, iar acum, după această întâlnire simțeam că mă eliberez și că figura zâmbitoare și caldă începe să se dezumfle ca o minge de cauciuc.

Când am ieșit din metrou, la Romană, cu încrederea asta nouă, am intrat într-o clinică particulară să mai consult un doctor. Am scos cincisutele cu mâinile furnicate de urzici și-am plătit la intrare. Doctorița, o femeie grasă și explodând de bonomie m-a împins ușurel pe pat și m-a mozolit pe piept cu gel. Pe urmă m-a luat la întrebări, în timp ce privea ecranul ecografului: ce mănânc cum respir, ce-mi face plămânul, ce cred că am.

– Doctorița Chirilă mi-a spus că sufăr de cardiopatie ischemică.

– Doctorița Chirilă se înșeală.

Habar n-aveam dacă are sau nu dreptate, dar îmi plăcea ce spune. Arterele mele nu au nimic. Sunt bine, pot să mă strecor mai departe fără grijă. Îmi era și teamă să mai întreb alt medic. Cine știe care era de fapt adevărul. Nu într-un cabinet medical aveam să-l aflu, asta era clar și-ar fi fost o tâmpenie să mai merg la încă un doctor. Îmi plăcea foșnetul inimii mele și emoția care mă cuprindea din senin.

Pe la începutul lui martie aveam momente de fericire și momente de deznădejde, mă bucuram că totul se petrecuse doar în mintea mea, iar în cazul ăsta, refuzul însuși nu mai conta. Dar eram și

speriată, trăiam cu presentimentul unei întâmplări devastatoare. O visam pe Crissina adeseori și nu mai răspundeam la interfon de teamă să nu fie poliția și să mă-ntrebe chestii dureroase cum ar fi la ce oră a plecat Raluca de la mine. Țin la ea și mi s-ar rupe sufletul să i se întâmple ceva rău, totuși, mă înfiorează și acum imaginea Crissinei rezemată de muchia liftului, cu picioarele întinse, ca ale unei păpuși aruncate la gunoi, și capăt pe zi ce trecere convingerea că Raluca este băgată până-n gât.

Atunci, la câteva zile după crimă, am luat liftul și țin minte că eram cuprinsă de groază, nu atât pentru că simțeam prezența Crissinei acolo, în colțul în care zăcuse o noapte întreagă, ci pentru că mi se părea că aud glasul Ralucăi. Era o impresie autentică de recuperare a unei întâmplări care se derulase acolo.

Cred că Raluca s-a întâlnit cu ea în lift, i-a zis ce i-a zis și pe urmă a înjunghiat-o. Nu. N-o văd făcând chestia asta, ci mai degrabă mi-e teamă să n-o fi făcut. Poate că i-a trimis pe băieții Pansicăi. Cam după o săptămână de la plecare, Raluca mi-a scris un e-mail senin, în care nu făcea nici măcar o aluzie la crimă. Mă simțeam ca și când m-ar fi lăsat cu un cadavru pe cap:

Te sărut din Friburgeștii de Munte!!

M-am instalat în sfârșit și am intrat în rostul vieții de aici. Ca să-ți faci o idee, Freiburg-ul este un fel de Sinaia, cu 45000 de locuitori, cocoțat la 600 m altitudine. E un orășel al dracului de scump, dar știi, scump de tot: un bilet la film e aproape 10 dolari. Ca și când m-aș duce la filme!

Foyer-ul (campusul) e ff. mișto. Dispun de o cameră pe care mi-am mobilat-o super, cu tot ce-i trebuie (tv, video, laptop, telefon etc.), iar săptămâna viitoare, după ce-mi cumpăr cameră digitală, am să ți-o și arăt.

E aici o lume multicoloră, dar cei mai mulți sunt italieni din Ticino, unii dintre ei macho, dar stau în gașcă și n-au treabă cu restul. Mă întâlnesc cu multă lume la bucătăria comună. De fapt, mai mult cu italienii (fete și băieți) care monopolizează adeseori spațiul, vorbesc între ei, iar dacă îi abordez, răspund politicos, dar o încheie repede. Sunt și câțiva americani pe care i-am văzut de la distanță. Nu avem

cursuri comune și am băgat de seamă că petrec timpul mai mult afară din campus.

La cursuri e ca la noi: profesori stupizi, ore corecte, dar monotone, studenți plictisiți.

Aștept să-mi scrii.

Misoanca din Elveția

Cam pe-atunci am primit scrisoarea lui Doru și pe urmă pe-a Mirelei. Știu precis că pe 13 martie i-am scris lui Cristian Avram care era încă în concediu, cu piciorul în ghips. I-am povestit în linii mari despre *ofbrother* și i-am trimis scrisoarea Mirelei. Mi-a răspuns entuziasmat. Își amintea de ea, așa cum era atunci, un copil blond, mai curând o domnișorică serioasă cu niște ochi zâmbăreți și concilianți.

Mi-aduc aminte și cum era îmbrăcată, ți-am spus că m-a marcat puternic vizita aia, era o fetiță ca de doisprezece ani, îmbrăcată într-o rochie mătăsoasă bleu-vert, strânsă pe corp, lungă și despicată în părți. Era un fel de tunică, de fapt, ceva foarte ciudat și anacronic. De-aia am ținut-o minte.

Scrisoarea lui Cristian mi-a stârnit curiozitatea și i-am scris din nou Mirelei, iar până la urmă am intrat pe *mess*. O vedeam destul de clar, așezată în fața computerului, într-o cameră albă. În spate se zărea o arcadă, o trecere spre altă încăpere.

Mirela e o femeie ceva mai tânără decât mine, cu părul șaten și o privire care îmi pare cunoscută. De prima dată i-am dat dreptate lui Cristian – era într-adevăr ceva împăciuitor în expresia ei generală, dar mai era ceva destul de familial, deși nu puteam să prind încă filiera. Mi-am pus căștile pe urechi și i-am spus în câteva cuvinte istoria lui Birsen.

– Presupun că este destul de simplu de aflat ce s-a întâmplat cu acel copil. La urma urmei, ar putea fi rudă cu mine, a spus ea.

– La balamucul general care domnește aici, nu prea văd cum ar mai putea cineva să-l găsească.

– Dar e destul de simplu, s-a ambalat ea, și pe urmă comunicarea a intrat în colaps. Se auzeau zgomote și bâzâituri venite din toate părțile. Am scris repede cu litere mari, verzi: *Nu te mai aud! Bagă text!* Iar răspunsul ei a venit pe banda de chat, bolduit:

– Numele femeii! E destul de ușor să-i iei urma la evidența populației. Dai la un milițian 10 dolari și afli și laptele.

Părea o ființă destul de operativă și tonică. Mă uitam la ea și-o vedeam scriind, ori bolborosind încet spre microfonul priponit de muchia computerului. Avea niște ochi strălucitori, mari, migdalați și ușor subliniați dedesubt de două mici dune voluptoase. Am stat în mai multe rânduri de vorbă și i-am promis să dau de urma Carolinei Lazăr.

Mirela locuiește în Pavia. E plecată din 90 și și-a făcut facultatea acolo. E cetățean italian, se bucură de toate drepturile, e măritată cu un italian, are afacerea ei. Dar nu e clipă în care să nu se gândească la nenorocitul de loc în care s-a născut. Am observat că există un sentiment sfâșietor de înstrăinare la toți românii plecați. E vorba despre o deznădejde nemotivată, dar și despre un simțământ de persecuție din partea celorlalți, iar ea nu făcea excepție. Pe măsură ce vorbeam căpătam convingerea că revenea prin mine la valorile tribului ei.

Altfel, martie a curs pe lângă mine parcă, s-a dus fără veste. Lunea făceam mâncare pentru Ardeleni. Marțea mergeam la *Fete&Băieți*, apoi treceam pe la vreo editură. Mi-am extins colaborarea de la *Școala de Fier* la alte edituri, de unde pescuiam manuscrise pentru redactare ori tehnoredactare. Îmi făceam minivoxul pentru *Regal* și bineînțeles scriam ca o apucată. Reconstituiam punct cu punct ce mi se întâmplase, încercam să revăd cu ochii minții povestea mea și pe măsură ce scriam mă gândeam că totul se reduce la o criză de vârstă, la o cădere existențială, deși aveam sentimentul arogant că săvârșesc un fapt eroic. De altfel, starea mea de spirit se îmbunătățea de la o zi la alta.

Eram singură, tu mă părăsiseși, Raluca era în Elveția, Andrei nu-mi mai scria. Nici măcar Rufă nu mai voia să știe de mine. Cred că, după plecarea ta, l-am întâlnit o dată ori de două ori. Părea răvășit rău, ca și când i s-ar fi întâmplat o nenorocire. Era cu părul căzut în

ochi și fără pălărie. A trecut pe lângă mine valvârtej și-a intrat în liftul din care eu abia ieșisem, bolborosind enervat un salut.

În ciuda acestei stări de lucruri, nu mă afecta faptul că rămăsesem singură, ba chiar era stimulativ. Este adevărat că scriind toate astea și punându-le pe *ofbrother*, aveam sentimentul unei ieșiri la scenă. Scriam și mă gândeam că tu citești și că fiecare cuvânt al meu înflorește în tine, dar mă gândeam și la cei care intrau pe chat. Le citeam comentariile și mă simțeam puternică, susținută din toate părțile, ba chiar mi-era teamă să las vreo zi fără să intru și să-mi revărs povestea peste ei. Mi-l imaginam pe Abadon acoperit de zăpadă, undeva în Canada, venind de la slujba lui nasoală, ca mine de la Ardeleni, și intrând pe *ofbrother* ca să mai afle ceva despre mine și mă înduioșam. Îmi plăcea cum gândește Stil-X, îmi dădeam seama că Exmatrix e sictirit ori că Scandinavu e un puști bazat și-mi plăcea să-i știu acolo, scriind fără prefăcătorie și fără interes ceea ce simt, ceea ce le trece prin cap. Totuși, nu scriam pentru ei, ci pentru tine. Îndeplineam o datorie și mă gândeam că povestea mea te ajută, te susține, te transformă.

Pe la sfârșitul lui martie am dat de *Fight Club*. L-am găsit pe stradă, la un puști care vindea CD-uri cu filme piratate. Lumea se pregătea de Paște. Pe Calea Moșilor treceau țărani cu gălețile de caș, întrebând în stânga și-n dreapta dacă nu e cineva amator să cumpere. Puștiul ăsta flutura și el CD-uri. I-am dat 80.000.

– Luați-l doamnă, că e super, zicea el, are câteva imagini inserate care merită. Sunt secvențe care nu se sesizează când te uiți la film, dar dacă derulezi cu VirtualDub se văd ca lumea. În special ultima.

În fața unui supermarket o precupeață își improvizase o tarabă pe care vindea ștevie și lalele.

Cum am ajuns acasă am pus discul în Cd Rom și m-am holbat. La început plictisită, pe urmă enervată și din ce în ce mai atentă. Nu era vorba despre subiect aici, ci despre o stare care venea brusc la finele peliculei. Nu observasem nici o imagine introdusă, dar aveam sentimentul că sunt acolo. Evident, eram și avizată. Fiind mai simplu, am început cu sfârșitul, capturând secvență cu secvență, până când am ajuns la imaginea finală, într-adevăr, de nesezizat în timpul filmului. Reprezenta un bărbat dezbrăcat, fără chip, al cărui

corp semăna cu cel al lui Brad Pitt, unul dintre cei doi actori principali. Era o imagine care venea spre spectator dintr-o atitudine batjocoritoare și ironică. Mă simțeam ca și când mi-ar fi spus, nenorocito, știu foarte bine câte parale faci, iar dacă îți trimit mesajul ăsta nu înseamnă că mie îmi place, îl trimit numai pentru tine, pentru că vreau să știi cât de bine te cunosc! Am dat o căutare pe Internet și am găsit și celelalte imagini, catalogate, comentate de spectatori conștiincioși. Erau aproape toate proiecții ale aceluiași personaj, care în film chiar era o fantomă ieșită din mintea strangulată a unui ins distrus de condiția lui oarecare și toate punctau nașterea unei obsesii.

M-am gândit mult după aceea la tine ca la propria mea fantomă până când m-a apucat deznădejdea. Nu voiam sub nici o formă să fii doar un impuls halucinatoriu și, pe măsură ce mă gândeam, îmi veneau grămezi de argumente că ai o altă natură. În primul rând că te văzuse atâta lume. Nu-i inventasem eu pe toți oamenii ăștia! Sunt o ființă rațională, iar mulți dintre cei pe care i-ai cunoscut sunt aproape scorțoși, chiar lipsiți de imaginație.

Am sunat-o pe Liza și am întrebat-o dacă își mai aduce aminte de tine:

– Sigur. De ce întrebi?

– Pentru că n-a mai apărut.

– Nu știu ce să zic. Dacă te pot ajuta cu ceva...

Dialogul cu Liza m-a readus la normal. Dacă și o ființă ca ea îmi spune că ai trecut pe-aici, înseamnă că sunt perfect sănătoasă, iar *Fight Club* nu are nici o legătură cu mine. Îmi dau seama că existența ta seamănă cu o stare de spirit, este clădită din emoțiile oamenilor, din cuvintele care le codifică, ești ieșit accidental ori nu dintr-o simțire generală, dintr-un mediu în care sunt distilate gândurile mele, ale altora ca mine, dar oricum ar fi, ești trimis de Dumnezeu și tu ca toate. Vreau să spun că nu ești o excepție, o anomalie ori un demon, ci, așa cum m-ai învățat, ești și tu parte din această lume de gânduri, de emoții, de oameni, de plante și de omuleți roșii, de alazari, castrați și lolite, monumente, gropi de gunoi, laure, abadoni, tot ceea ce vedem și ce nu.

Am continuat să scriu, să alerg, să corectez șpalturi, să paginez, să fac mâncare, să scriu tâmpenii pentru *Fete&Băieți* și să înregistrez anchetuțe pentru *Regal* până în prezent, când am ajuns cu povestea la zi.

Ieri am vorbit cu Adina Săveanu și mi-a spus că enciclopedia mea intră în lucru. Mâine am să trec pe la editură ca să semnez contractul. Vestea asta m-a umplut de bucurie.

În momentul ăsta mă pregătesc să pun textul pe *ofbrother*. Pe urmă ies în oraș, iar când mă întorc, scriu din nou.

M-am întâlnit cu Adina și am semnat contractul. În mod straniu și ea mi-a vorbit despre Ghighiu, amintindu-mi de scrisoarea Florentinei. Și m-a invitat să mergem împreună, cândva înainte de Paște.

23 martie. Simt că povestea se risipește, se sfarâmă. Mă aflu în așteptarea datei de 8 aprilie și nădăjduiesc din tot sufletul să mi se întâmple atunci ceva memorabil.

Într-adevăr e un sentiment răcoritor. Mă gândesc la sentimentele mele pentru Andrei și încerc să le colez pe portretul ăsta. Normal, sunt înclinată să nu cred, dar nădăjduiesc să fie așa. E consolator. Albert este stâlpul *alazarului* și îmi dau seama că există o legătură între mine și el. A existat mereu. Începe să-mi fie jenă de toată povestea cu Andrei.

25 martie. Am avut câteva zile pline. Am prins un manual de istorie pentru corectat și Andreea mi-a mai dat să scriu o prefață. Azi am fost la Ardeleni și am făcut mâncare de ștevie – o chestie de-a dreptul vomitivă. Dacă o mănâncă și pe-asta înseamnă că oamenii ăștia sunt hotărâți să se sinucidă.

26 martie. Azi am primit o scrisoare din Franța:

Te salut de departe, dragă Laura!

Numele meu este Paul și sunt un descendent direct al Ricăi Rizeanu, măritată Stoienescu. De fapt sunt ultimul supraviețuitor al familiei mele. Tatăl meu este nepotul Ricăi și primul din familie care a vizat

România. Deși toți Stoienești s-au însurat cu românce, niciunul nu a fost în țara de origine. Tatăl meu, însă era obsedat de povestea de dragoste dintre Rica și Mihail. De la el am aflat-o și eu, de altfel. Chiar acum am în față o fotografie care o reprezintă pe străbunica mea, alături de câțiva prieteni, în 1920. S-au dus la fotograf, undeva într-o localitate numită Galați. Au toți fețe pline și negriciose, ochi migdalați și strălucitori. Sunt trei fete tinere și un bărbat. Respectiv, Mitina, Marioara, Rica și Fănică. Acum, după ce am citit paginile scrise de tine pe *ohbrother* știu cine este fiecare. Mai mult, știu și ce a descoperit tatăl meu în România, pe la începutul anilor 80.

În primul rând, ca și Mirela, și eu te rog să citești scrisoarea aceasta și dacă o consideri interesantă, s-o pui pe *ohbrother* ca și pe celelalte. În al doilea, te anunț că îi trimit această scrisoare și Mirelei, pe care îmi doresc mult s-o cunosc.

Așadar, tatăl meu a aflat că Fănică a fost condamnat în 1927 și, judecând după scrisoarea trimisă de Doru, se poate să fi murit nevinovat. Apoi, dăduse și el de urma lui Paul Vașcu, dar n-a mai găsit nici un urmaș al acestuia. Din câte povestește Birsen, se pare că există un urmaș, crescut de Carolina Lazăr. Acest amănunt mă interesează pe mine. Este ciudat că și eu mă numesc Paul. A fost un nume purtat în mod constant de bărbații din familia noastră. Iar copilul pierdut, ca și tatăl lui, are același nume.

Rica și soțul ei s-au stabilit la Paris. După ani buni de așteptare, ea a născut un fiu. A avut o viață bună, dar au trăit mereu cu grijă față de cei rămași în țară. Bătrânul Rizeanu a fost condamnat la moarte prin împușcare pentru motivul stupid că făcuse politică înainte de război. Cred că și soția lui a murit la scurtă vreme. În tot cazul, Rica n-a văzut niciodată mormântul părinților ei. Prin 72, cred, a murit și ea. Băiatul ei, Paul, a fost bunicul meu – un om taciturn și calculat, care și-a deschis un magazin de parfumuri. A avut și el tot un fiu, pe tatăl meu, Claude. El a continuat afacerea familiei, pe care am vândut-o, după moartea lui, în 90.

Cât despre mine, sunt inginer software și am o mică firmă de profil. Uneori intru pe chaturi românești și mai citesc ce spun românii. În fiecare an îmi propun să vin în România, dar nu se întâmplă. Acum aș avea un motiv serios: căutarea lui Paul Vașcu.

Te îmbrățișez și aștept cu nerăbdare să-mi răspunzi,

Jean-Paul Cherlotte-Stoienescu

29 martie. I-am răspuns lui Jean-Paul, apoi am intrat pe *Yahoo* toți trei: Mirela, eu și el. Am discutat despre descoperirea copului pierdut.

De-o săptămână nu mi-a mai scris nimeni. Mă consolez cu mesajele succinte de pe *ofbrother*. Azi am adunat material pentru minivoxul de duminică: *Ce faci dacă te părăsește?*

L-am întrebat la un moment dat pe un bărbat gomos, genul care se crede buricul pământului, iar când îl respinge o femeie se retrage repede cu impresia certă că ea o să regrete. Un individ până-n 35, pardesiu gri bine croit, diplomatul în stânga, florile în dreapta, atitudine excesiv de amabilă: *Să mă părăsească? Înseamnă că n-a fost pe măsura mea!* Era mulțumit de răspuns și-și tot întindea pleoapele. Îmi venea să râd și mă gândeam în același timp că era și pentru mine loc în răspunsul ăsta arogant.

La radio m-am întâlnit cu Lucian. Părea bucuros să mă întâlnească. Am stat puțin de vorbă, mi-a povestit despre o călătorie la Florența și pe urmă, din senin, m-a întrebat: *Știi că-am să fiu tată?* Era așa de caraghios că nu-mi venea să cred că nu-și dă seama. Mă întrebase cu voce tremurată, așteptând din moment în moment ca eu să sar în sus de bucurie. Știam, evident, că așa se face, dar nu-mi venea, pur și simplu, și mi se părea penibil.

M-am gândit fulgerător că eu n-am să fiu niciodată *mamă* și ca să nu m-apuce râsul, am spus repede:

– Felicitări! Abia aștept botezul, ca să ne distrăm ca și la nuntă!

Nu mi-am dat seama dacă a fost sau nu mulțumit de răspunsul meu, dar mi-a zâmbit și și-a tras de margini pulovărul bej, cum fac adolescenții când se bucură că iau parte la discuție.

4 aprilie. Astăzi am fost cu Adina la Ghighiu. Este într-adevăr o mânăstire stranie. Am ajuns pe la ora vecerniei. Ne-am rugat la icoana făcătoare de minuni și am intrat în genunchi în bisericuța

despre care povestea Florentina. I-am scris și eu lui Dumnezeu un bilet, după ce Adina, privindu-mă pe sub bretonul ei negru, m-a rugat să nu cumva să scriu ceva lumesc ori drăcovenii, ci chestii decente de genul *ajută*, *Doamne, neputinței mele, dă-mi sănătate, belșug în casă și tărie gândului meu, miluiește-mă și ferește-mă de cel rău* ș.a.m.d.

I-am promis, dar punând mâna pe creionul bont, am scris cât am putu de citeț:

Trimite-mi, Doamne, un bărbat tânăr, care să mă iubească.

Mâine sper să scriu mai mult. Astăzi i-am scris lui Dumnezeu, îmi ajunge.

Epilog

SĂRITORU: Nu știu dacă vă mai aduceți aminte de Laura. Intra pe *ofbrother* acum doi ani și scria mult, texte lungi, ca niște scrisori.

ABADON: Eu îmi aduc aminte. La un moment dat a dispărut brusc și recunosc că m-am gândit adeseori la ea.

MORFEU: Și eu mi-aduc aminte, chiar am încercat să dau de ea, dar s-a topit. La *Regal* nu mai colaborează pentru că am sunat și-am vorbit cu cineva de-acolo.

Q121: Eu i-am văzut enciclopedia aia despre care tot povestea ea. Era pe un stand la Târgul de Carte și am întrebat-o pe vânzătoare, dar nu știa nimic despre autoare. M-am tot întrebat cum arată tipa asta, cine este și, evident, ce s-a întâmplat cu ea.

SĂRITORU: Are o figură pe care dacă o vezi o singură dată o ții minte tot restul vieții, cu niște ochi rotunzi, mai mult galbeni decât verzi, din cauza păienjenișului luminos care îi acopere irisul, dar și din cauza unei dungi întunecate, un fel de chenar cafeniu, care pare desenat de jur împrejurul ochilor. Fața creolă și părul șaten deschis, aproape blond, creează un contrast săritor în ochi. Dar marele farmec al acestei femei se declanșează în momentul în care începe să vorbească. Fiecare cuvânt pare să vină dintr-un loc abisal, îi transfigurează întreaga expresie, îi aprinde rețeaua galbenă din ochi și îl electrizează pur și simplu pe interlocutor, oricine ar fi el.

VANKU: Mă faci curios! Cine e, ce-nvârte acum, care e treaba cu ea, de fapt?

SĂRITORU: S-a născut în București, într-o casă veche de dincolo de Dâmbovița, pe care au dărâmat-o comuniștii pe la începutul anilor 80. Știu atât de multe lucruri despre ea că uneori mă simt ca și când aș fi trăit în pielea ei. Chiar de la prima noastră întâlnire am avut intuiția unei legături deosebite. Pe atunci trăiam deasupra formelor. Mă mișcam încolo și încoace, de la Moscova în Mexic, de la Ghilgameș către înmormântarea prințesei Diana. Mă aruncam vijelios în lupta de la Mărășești ori cântam cu cine-mi ieșea în cale

O, Fortuna, velut luna statu variabilis, *O, brother, where art throu*, și de asemenea *Etla cai Danaas uranion fos*... Mai bombăneam puțin și pe *Na mrtyuh asit amrtam...*, dar mă întorceam cel mai adesea la *Troon d'oiote cai Agaion fylopis aine...* care era favorita mea într-un timp. Cutreieram păduri, treceam ca vântul prin castele și pe străzi aglomerate, dar intram și în *alazar*, după cum mai intram și în alte locuri asemănătoare, în *mazero12, gabistan, doinarusti, smith314Ador* și altele de genul ăsta.

Trebuie să vă spun că nicăieri nu am găsit atâta viață ispititoare, atâta lume trecută prin râșniță, tocată, mestecată, fermentată și mai ales o altă ființă care să semene cu Laura.

Când am intrat pentru prima oară în *alazar* am trecut pe lângă Albert, m-am uitat ori am trăit diversele lui nefericiri, și, pe la a doua ori a treia intrare, am dat de șablonul narativ. Era acolo un loc sobru, o sală cu geamuri și podea albastră, în mijlocul căreia se afla o mașinărie scheletică, ceva ca un război de țesut. M-am jucat mai întâi ca să învăț cum funcționează. Avea niște clape mari, cum are pianul, și pe fiecare clapă erau desenate semne negre, litere, acolade, chiar și note muzicale. Am încercat din amuzament să apăs pe câteva și, aducându-mi aminte de cifrele creatoare din *Timaios*, am selectat 3/2, 4/3, 9/8 și așa mai departe, până am ajuns la proporția numerică 256/243. Așteptam și-mi doream să văd apărând din neant sferele lui Platon ori măcar ceva care să-mi dea iluzia unei reușite. Și chiar au apărut. Am privit în sus și abia atunci am observat plafonul care arăta ca un ecran de computer pus pe Norton. Apoi, am văzut cum se alcătuiau deasupra mea, fragment cu fragment, cele două sfere cu suflete unite. Arătau ca două globuri galbene frământate de o mână invizibilă, ca două baloane de săpun care se chinuiau să devină unul singur. Mă așteptam să aud și melodia, știți - muzica sferelor- . Pe la 1937, un individ, pe nume Cornford, a echivalat numerele platoniciene cu note muzicale și-a alcătuit un crâmpei de cântec. Mă așteptam să aud ceva de genul ăla, dar nu pătrundeau până la mine decât fâșâituri fine și ferme ca ale unei benzi mototolite. Imaginea se ridica în cameră și plutea desprinsă de aparatul care o crease.

Am cercetat din nou clapele pianului de țesut imagini și am dat de una pe care era un grafem ca o notă muzicală. Am alunecat pe ea,

urmărindu-i rădăcinile până într-un loc luminos, o piațetă presărată cu mii de fântâni arteziene, care scoteau sunete de diverse intensități, încât era un vacarm fără capăt. M-am aruncat pe deasupra lor și am început să culeg ici și colo câte un sunet, până când am zărit tabloul de comandă. Era o masă ca un laptop uriaș. Pe ecran stăteau desenate cele cinci linii, iar tastatura avea note și semne muzicale. Am tastat dintr-odată micul solfegiu al lui Cornford, făcut din numerele lui Platon, și am ascultat. Era sunetul binecunoscut mie, un crâmpei de melodie, inițial ca un clinchet ușor, apoi ca o risipire de perle pe un parchet de stejar. Suna puțin altfel, decât îl știam. Ieșit din apa unei fântâni, peste foșnetul general, semăna cu o mare de șoapte scoase din rărunchii unei întregi omeniri: indivizi obosiți, triști, entuziaști, nebuni, apatici, îndrăgostiți, trași pe sfoară, premiați, în sfârșit toată gama de suspine și fericiri.

M-am întors în sala albastră și am împins afară sferele mișcătoare, din miezul cărora mi se părea că aud încă melodia, și-am tot rătăcit prin labirintul de rețele galbene și roșii, plutind alături de cele două baloane, care arătau ca două portocale hotărâte să se devoreze. Mi-e greu să spun dacă mergeam dus de sfera dublă ori dacă ea mă urma pe mine.

Când am ajuns în hala enormă, a trebuit să mă învârt ceva timp, până mi-am dat seama ce se întâmplă. Era acolo lume peste lume, care venea din toate părțile, prin niște canale așezate ca razele, de jur împrejurul sălii. Grupuri-grupuri se adunau și se desfăceau, își schimbau instantaneu hainele și fețele, vorbeau, se agitau, ridicau brațele, se luau la bătaie, se îmbrățișau cu tandrețe, plângeau, își furau lucrurile și așa mai departe.

Cum priveam de sus mi se părea că văd *Proverbele* lui Bruegel.

La un moment dat, răsucindu-mă fără voie, am măturat un val de oameni și în scurtă vreme mi-am dat seama că puteam să fiu un dirijor nevăzut al acelei lumi. Și de-aici a început totul.

Treptat am învățat să fac acele combinații pe care mă ispitea gustul meu să le fac. Puteam să combin indivizii în grupuri, să-i îndrum încolo și încoace. Prin mișcările mele, emanam un flux de dirijare, pe care mă amuza să-l folosesc adeseori. Dar era suficient să mă

gândesc, să imaginez scenarii pentru ca ele să se deruleze în fața mea. A fost o perioadă în care am pus la cale mici spectacole. Mă simțeam ca un creator de lumi. Cunoașteți cu siguranță sentimentul victorios al celui care citește o carte tonică ori vede un film cu eroi învingători. Cam așa mă simțeam eu când puneam un individ răuvoitor ori crud să salveze ființele neputincioase aflate în încurcătură. Interveneam pretutindeni în sala mare și întrerupeam acțiunile ostile, nedreptățile, conflictele violente. Când nu mai puteam face față, încremeneam întreg tabloul, să mă odihnesc, să-mi las timp de gândire.

Cu vremea, am înțeles că în *alazar* era un material inepuizabil de gesturi, întâmplări, dar mai ales indivizi pe care puteam să-i aduc în cele mai năstrușnice contexte. Oamenii din *alazar* erau embleme fragile ale unor cuvinte care ieșeau spumegând din *ABIS*, din dicționare, din cutii care îmi păreau fără fund. În trupul fiecărui om stă închis un cuvânt, o combinație insolită de sunete care propulsează în lume ființa acelui ins.

În afara hangarului larg eram complet neputincios. Numai acolo, în matricea narativă, puteam să fiu făuritorul de povești.

Dar mă apucasem să vă spun despre Laura. Pe ea am întâlnit-o după ce experimentasem toate istoriile știute. Suferisem urmărindu-l pe Oreste, mă distrasem cu Stan și Bran, modificasem finalurile triste ale atâtor întâmplări pe care le știam, trăisem aventurile formidabile ale piraților, ale cavalerilor medievali ori ale lui Harry Potter. În fine, eram într-un moment de mare plictiseală, când am început să inspectez alte încăperi și spații, dincolo de sala poveștilor.

Ca să nu vă plictisesc, cu cele două sfere deasupra capului, am intrat în multe cotloane, care păreau neumblate, până când am ajuns într-un coridor verde-mlăștinos, în care mă simțeam ca și când aș fi fost împachetat în hârtie cerată. Laura era în mijlocul culoarului larg și arăta ca o pată de lumină. Era un abur prelung, în interiorul căruia vedeam scris cu litere movulii, înșirate pe verticală, ca pe-o firmă de night club: *lauraiosa*. La mică distanță de ea licărea un glob multicolor, străbătut de razele curcubeului, un loc cald și ispititor. Mă simțeam atras de sfera strălucitoare care emana un sentiment de euforie, venită parcă dintr-o mie de inimi.

Era ca o minge care însoțea fuiorul de lumină pe care scria *lauraiosa*. Iar acest balon colorat, despre care am crezut inițial că e înrudit cu sferele mele siameze, mi-a schimbat drumul, mi-a arătat că există locuri prin care se poate trece mai departe.

Pe coridor, de o parte și de alta, erau uși, iar dincolo de ele înfloreau și se ofileau suflete îngrămădite unele în altele. M-am rostogolit de-a lungul holului și-am trecut prin pata de lumină și prin literele colorate și pe urmă am zărit cheia arămie pe care scria *Ferenike*. Era o cheie metalică, împodobită cu frunze se stejar, ca un baston sărbătoresc, și cu două rânduri de dinți mărunței. Din curiozitate, am intrat într-o cameră, apoi în altele, ca să aflu cum se termină o poveste sau alta. Puteam să văd ce trăise ea, dar erau multe lucruri care ieșeau la lumină pe măsură ce mă adânceam în ele ori după ce deveneam preocupat de amănunte, de enigme, de perspective.

Așa a fost, de pildă, cu tatăl ei. E un episod important pe care trebuie neapărat să-l povestesc!

EMATRIX: Mie nu-mi plac poveștile cu tați!

Q121: Spune-o pentru mine!

MORFEU: Și eu sunt amator.

SĂRITORU: Știam că tatăl Laurei a fost omorât și că familia nu aflase nici cine îl ucisese și nici de ce. Îl găsiseră mort, în stradă. Cu toate astea, eu am intrat o dată într-o încăpere în care am trăit alături de el ultimele lui ore de viață. N-aș putea să vă spun dacă această poveste se află în subconștientul Laurei, dacă o descoperise și o uitase ori dacă eu pătrunsesem cumva într-o altă zonă, legată cine știe cum de amintirile, de viața, de sentimentele ei. Ce pot spune cu certitudine este că ea nu știa ce se întâmplase cu tatăl ei.

Îl cunoșteam din alte întâmplări, dar de data aceasta am văzut puțin din viața lui secretă. Pe tatăl Laurei îl chema Aurel Iosa, dar lumea îi spunea Relu. Era un om mărunțel, cu tenul închis la culoare și cu ochii tiviți, așa cum îi are și Laura, de o dungă ciocolatie.

Cum am intrat pe ușă, m-a izbit aroma inconfundabilă a caiselor

coapte. Pe aleea pietruită căzuseră din loc în loc fructe galbene. Relu se îndrepta spre poartă, iar din ambele părți se bolteau peste alee crengile înverzite și îngreunate de caise. El mergea repede, de teamă să nu-l oprească cineva. Era îmbrăcat cu o cămașă bleu și cu niște pantaloni gri, de doc, cu buzunar la spate, din care ieșea de-un lat de palmă ziarul *Scânteia,* din 5 iulie 1968. Omul ăsta grăbit, care împlinise nu demult 34 de ani, avea o nevastă blondă și un copil de zece ani. Dar avea și o amantă. Străbătea străzile în pas alergător, uneori mai lua și tramvaiul, până ajungea în Calea Plevnei. Acolo, într-o curte cu mai multe căsuțe cu tencuiala căzută și acoperișul găurit, locuia Filandra, împreună cu frații ei, cu maică-sa, cu băieții ei cei mari, făcuți cu primul bărbat, și cu ceilalți copii, veniți pe lume după cum se întâmplase, în total 14 suflete înghesuite în două camere mici. Curtea era în totalitate ocupată de rude, unchi, veri ori mătuși, încât în cele trei căsuțe cu ziduri vechi, completate de paiantă, încăpea un trib întreg. Erau toți cărămidari, iar vara plecau la muncă, în Ardeal. Femeile bătrâne și copiii prea mici, ca să fie de folos în cărămidării, rămâneau la București, în grija Filandrei.

În ziua aia, care a fost ultima zi din viața lui, Relu a intrat fluierând pe portița legată cu sârmă de aluminium și-a mers întins până la maghernița din fundul curții. Era mirat de liniștea nefirească și de pustietatea locului, dar nicidecum speriat. Filandra era o femeie urâtă. Ca să înțelegeți exact, semăna cu un hipopotam supărat, o namilă arsă de soare, încruntată, cu fața mătrășită de vărsat de vânt, trecută de patruzeci de ani. Pentru Relu, însă, ea devenise oaza cea răcoritoare și singura femeie în care îi plăcea să se odihnească. A intrat, așadar, pe ușa mică și murdară, dar Filandra nu era în prima încăpere. O oală cu fasole fierbea pe lampa mică și ruginită, iar din rezervorul ei se prelingea o dâră de motorină. Scăunelele, care altădată stăteau risipite, acum erau puse unul peste altul lângă un zid, iar peste ele zăcea fusta Filandrei, înflorată și cu poalele bătute cu năsturei albi din sidef. În stânga o ușă dădea în cealaltă cameră, unde îl aștepta moartea lui.

Curtea pustie, liniștea incredibilă a unei curți, în general plină de copii și de cotoroanțe cu poftă de vorbă, îl făceau să i se strângă inima de teamă. Era înfiorat, presimțea că ceva nu este în regulă, dar nici nu-i venea să plece fără să vadă.

A deschis ușa și în față i-a apărut Gigi Tinu care l-a lovit fulgerător în moalele capului. Iar în secunda de dinaintea loviturii, Relu s-a întrebat mai întâi ce căuta individul acolo și abia după aceea a ridicat brațul să se apere. Apoi l-a văzut și pe Smeu, lovindu-și meseriaș pulanul de palma stângă. Știa că ar trebui să se întoarcă și să fugă, dar nu putea să facă nimic. Smeu îl înșfăcase de braț și îl trăsese în mijlocul camerei, lângă patul mare și plin de bulendre. Pe fereastra mică se vedeau nalbele din curte, și printre ele, strada însorită, cămășile pastelate și rochiile vaporoase ale trecătorilor. *Nu trebuie să mă snopiți în bătaie*, spusese Relu, încercând să se apere cu brațul liber. Îl vedea pe Smeu zâmbind și nu înțelegea de ce. Se gândea că este poate o glumă. I-a plătit cineva să-l bată. Ori au primit ordin. Când au început să-l lovească din amândouă părțile l-a cuprins disperarea, a urlat din toți rărunchii și-a simțit că îl lasă picioarele. A căzut fără să simtă durerea căzăturii. Privea spre piciorul patului bătut în pământ, un par gros, cu scoarță și noduri. În momentul următor a văzut un pantof lustruit și i-a trecut prin minte că este pantoful lui Smeu. Apoi n-a mai putut să deschidă ochii și nici să strige. I-au dat în cap până când au obosit, iar mai târziu l-au cărat amândoi în fața porții, pe trotuar.

Oamenii treceau încolo și încoace după treburi, dar de cum îi vedeau pe cei doi milițieni lângă bărbatul căzut în drum, se uitau în altă parte, schimbau direcția, se cutremurau pur și simplu la gândul că ar putea fi acuzați că au văzut ceva din ceea ce n-ar fi trebuit să vadă. Smeu era un bărbat brunet, înalt și carismatic. Privea cu bunăvoință spre trecători dar și cu o urmă de aroganță, care tăia cheful de vorbă eventualilor curioși. Totuși, o femeie din vecini, atât de bătrână, încât să nu-i mai pese de nimic, s-a apropiat ca să se uite de-aproape.

– Ce să aibă, i-a răspuns Smeu, rotindu-și capul ca să fie sigur că-l mai aud și alții, e beat. E beaaat, mamaie! Stăm noi cu el până s-o putea ține pe picioare ca s-o ia spre casă.

– Da-l cunoașteți, maică? Să fi trimis eu pe nepotu-meu la el acasă ca să știe familia de el.

– Lasă, babo, vezi-ți de treaba dumitale! Hai, valea! Circulați! Circulați pe trotuarul de vizavi!

L-au păzit până spre seară. Tinu rămăsese cu umerii căzuți, în aceeași atitudine de mirare și de teamă. Cascheta de milițian era pătată de sudoarea tensiunii lui interioare. Când s-au strâns câțiva puștani să caște gura, Smeu le-a vorbit despre efectele dăunătoare ale alcoolului. La un moment dat a apărut Salvarea. Cine știe cine sunase, dându-și un nume aiurea. Dar medicul nici n-a mai coborât din mașină. I-a explicat Smeu că nu-i nimic, e un cunoscut de-al nostru care a băut mai mult, îl ducem noi acasă.

După ce a căzut întunericul, au plecat amândoi, ușurați. Relu a rămas acolo. Horcăia încet, cu gura lângă un merișor crescut în asfalt.

Filandra, întoarsă prin fundul grădinii, se uita prin geamul mic și afumat la corpul căzut în fața porții ei. Avea intuiția pericolului și trimisese vorbă prin cineva tocmai la Arad, ca să știe frații ei.

Spre ziuă, Relu a murit, dar abia pe la prânz sectoristul a anunțat familia. Mama Laurei a făcut infarct, la trei săptămâni după aceea.

Dar nu doar moartea ei a fost stranie și neașteptată. Bătrâna care venise să se uite la corpul inert a murit asfixiată în somn, la câteva zile după Relu. Tot suspect a fost și sfârșitul lui Gigi Tinu. Acesta a fost dat afară din poliție, nu se știe de ce, și a revenit la meseria lui de tinichigiu. După câteva luni, a căzut de pe o casă, pe care o repara, și a murit. Pe urmă, familia lui a pierit mistuită într-un incendiu. De Smeu nu s-a mai auzit nimic. A dispărut pur și simplu.

Întâmplările astea de după moartea lui Relu, îi erau cunoscute și Laurei. Îi învinovățea pe milițieni, știa că îl păziseră, dar la proces nu s-a putut dovedi nimic. Mai mult, când au avut loc prima înfățișare, Tinu murise, Smeu nu a fost de găsit, iar vecinii de la care se aflase câte ceva erau muți, susțineau că nu văzuseră nimic. În curtea cărămidarilor nu se aflase nimeni atunci. Puradeii vânduseră semințe la cinematograful *Luceafărul*, iar femeile avuseseră treabă în Obor. Nu existau martori.

Nu atât crima în sine m-a impresionat, ci urmările pe care le-a avut ea asupra Laurei. Lucrul cel mai greu de suportat a fost povestea cu Filandra. Putuse să supraviețuiască morții părinților și simțea că se poate împăca și cu gândul că tatăl ei fusese ucis și aruncat în stradă,

să moară cu dinții în asfaltul fierbinte, de iulie. Dar îi era greu să accepte că o iubise pe Filandra. Oamenii maturi îi vorbeau fără menajamente. În special discuția cu sectoristul o marcase. Se dusese cu bunică-sa să-l roage să facă el ceva, să adune probe, să afle ce s-a întâmplat. Dar acesta le-o tăiase scurt:

– Ce să aflu, oameni buni? Nu e nimic de aflat. Băiatul dumitale se încurcase cu o țigancă, auzi, fetițo, îi spusese el Laurei, taică-tău o călărea pe-o muiere cu fuste roșii, o faraoancă din Calea Plevnei. L-au prins țiganii și s-or fi luat la bătaie. Nu știm ce-o fi fost, că nu sunt martori. Hai, duceți-vă amândouă acasă și vedeți-vă de treaba voastră, că ăsta nu e caz serios!

Tot anul ăla a trebuit să îndure cuvinte de acest fel, și apoi să se tot gândească la taică-său ca la o ființă nedemnă și decăzută. Iar gândul acesta îi rupe și acum sufletul.

Q121: Dar chiar, de ce îl omorâseră?

SĂRITORU: Eu am aflat că moartea lui Relu nu avea nimic enigmatic. Semăna cu multe alte mii de morți întâmplate în condiții similare. Milițienii aceștia, Tinu și Smeu lucrau la un post sătesc, undeva nu departe de Capitală, la Grindeni. Relu era revizor contabil și cutreiera satele din Ilfov ca să verifice bilanțul anual. La ceapeul din Grindeni descoperise o fraudă mare. Țăranii erau plătiți cu trei lei pentru o zi de muncă, deși recoltele erau foarte bogate. Cum Relu era un om corect și fără imaginație practică, credea că este vorba despre o eroare care poate fi remediată.

În realitate, prin anii aceia începuse să funcționeze la negru o rețea comercială privată. Într-un stat socialist! Câțiva demnitari cu funcții înalte își făcuseră firme de export: trimiteau cerealele „comune” în Orient, în special în Vietnam, și depozitau câștigurile în conturi personale. Relu dăduse, fără să știe peste o astfel de firmă subterană a unui anume Paul Niculescu.

Trebuie spus aici că activiștii guvernamentali aveau în subordine alți activiști, la nivelul Capitalei. Iar aceștia erau gata să împlinească orice dorință a șefilor lor, de care le depindea scaunul, bunăstarea și avansările viitoare. La rândul lor aceștia aveau în subordine alți activiști, care stăpâneau județele. Fiecare era slujit de

alți activiști care stăpâneau comunele. Iar un activist de partid dintr-un sat era ceva mai mult decât un primar, era stăpânul absolut al unei lumi: el ordona miliției ce avea de făcut, el hotăra ce și cât să producă ceapeurile, el știa încotro se duceau grânele.

Așa că moartea lui Relu a fost hotărâtă cu un telefon, de la București. Activistul șef peste Grindeni, care avea titulatura de secretar de partid, a vorbit cu șeful lui de la Capitală, care la rândul său l-a întrebat pe Niculescu ce e de făcut cu individul ăla care răscolește actele. *Dați-l la o parte*, a spus Niculescu, iar mesajul lui s-a întors la Grindeni. Tinu și Smeu au fost trimiși chiar în ziua aceea să-l caute. Știau de legătura lui cu Filandra. De altfel ei doi știau multe lucruri despre Relu.

K1: Da. Cam nasol.

ELVIRA: De-aici vine disprețul Laurei față de autoritate. Eu am observat...

SĂRITORU: Nu este vorba despre dispreț, ci mai degrabă de neîncredere.

EXMATRIX: Și nu este doar a ei. În fond toți trăim într-o lume în care autoritatea nu constituie un model.

ABADON: Autoritatea! Adică tot ce mișcă sub formă de șef? Gașca super organizată de activiști deveniți capitaliști și șefi, politicieni, guvernanți, funcționari cu putere de decizie, parlamentari....?

MORFEU: Și părinții. De fapt mai ales părinții!

Q121: Da, nu știu ce e mai naspa: să te reguleze șleahta guvernanților sau părinții! Părinții cruzi, nepăsători, sufocanți, gata să te-mpingă într-o direcție sau în alta, în fine părinții prezenți sau absenți.

ABADON ...sau omorâți. În cazuri mai rare, ce-i drept.

EXMATRIX: Adevărul este că ceea ce i s-a întâmplat tatălui Laurei s-a mai întâmplat încă multor oameni.

SĂRITORU: Așa e. Anul ăla, 1968, a fost în general cam violent.

Prin aprilie, John Crow, a fost snopit în bătaie la marginea New Jersey-ului. L-au atacat doi adolescenți care sperau să-l jefuiască. I-au dat cu bâtele de baseball în cap până l-au omorât. Apoi au fugit cât au putut de repede. Evident, John nu avea nici un ban, nici un obiect de valoare. Rick Hendell a fost prins vânzând droguri pe o stradă din New York, unde nu avea ce să caute. Doi polițiști plătiți de Stu Porcul i-au cărat câțiva pumni bine plasați. Pe urmă s-au făcut nevăzuți. Nici nu se punea problema să-l păzească de posibilii salvatori. Fiind slab de constituție, Rick a murit, după ce se târâse cu mare greutate în spatele unui container de gunoi. Antonio Becca a murit înjunghiat în Casaleccho di Reno. A fost o răfuială amoroasă, dar și ceasul cel rău al unei după-amieze de martie. Stavros Aflitis era ziarist și făcea o anchetă despre un politician corupt, nici nu i se mai știe numele azi. A fost împușcat de la distanță de un lunetist necunoscut. Stavros privea marea și se gândea la mama lui.

ABADON: Bine, am înțeles ideea. Și probabil că nici un criminal n-a fost descoperit. À propos de asta, Laura n-a mai aflat niciodată nimic despre Smeu?

SĂRITORU: Cred că nici n-a interesat-o. Prin '94, s-a întâlnit, fără să știe, cu fostul milițian și poate atunci a invadat-o povestea morții lui Relu, venită din cotloanele unui creier asasin. Sau poate că în acel moment s-au întâlnit două depozite care țineau fragmentar aceeași poveste. Cine știe. Cert este că Laura a ratat această întâlnire. Nu și-a dat seama cine este bărbatul din fața ei, iar eu, retrăind întâmplarea, am putut să văd dincolo de ea și de barierele ei, până în străfundurile întunecoase ale acelui Smeu.

ABADON: Mai bine ar fi plecat din țară. Era imposibil să nu-și facă un rost. Uite, eu, în nici trei ani, mi-am făcut casă, am mașină și sunt pe cale să-ncep o afacere proprie.

MORFEU: Și aici se pot face multe. Depinde de om. De exemplu, Trotila: și-a deschis un magazin de antichități.

RAKU: Păi, Trotila era deja bazat, i-a lăsat bunicu-său apartamentul și tot soiul de lucrușoare vechi. Mai bine spune-ne ce s-a-ntâmplat cu Laura.

SĂRITORU: Înainte de asta trebuie să vă mai povestesc și despre Victor. Episodul este foarte însemnat pentru mine. De aceea am și căutat să-l cunosc în amănunt, să-l retrăiesc chiar. Întâlnirea cu bărbatul Victor a consolidat o stare pe care Laura o cultivase din copilărie. Este vorba despre așteptarea ei nădăjduitoare și despre încrederea că într-o zi va avea parte de o întâmplare excepțională. Înfrângerea pe care a suferit-o a făcut-o să-și reverse toată rezerva de iubire asupra ei înseși, într-un soi de autocompătimire sfâșietoare. După ce Victor a refuzat-o, Laura a plecat de-acolo cu sentimentul cert că problema ei se transformase, devenise un porc spinos. Frustrarea, uluiala, îngenuncherea o aruncaseră într-o situație din care putea foarte bine să treacă, să pătrundă încă de atunci în *alazar* ori în altă ordine. Doar inerția și lipsa de experiență au oprit-o la pragul insesizabil peste care eu am trecut.

A fost un sentiment persistent, adevărat și legat în mod cert de inima lumii. Eu n-aș fi descoperit niciodată poate această posibilitate a trecerii, dacă ea nu și-ar fi aruncat gândurile până la mine. Totul a pornit dintr-o nefericire densă și îndelungată, dar și dintr-un sentiment al singurătății totale. Laura avea certitudinea că a fost abandonată, că nu există nimeni pe măsura ei. Se simțea alungată, învinsă, înlocuită și în imposibilitatea de a mai găsi o bucată de carne în care să se refugieze, un culcuș cald și ocrotitor. Din această nevoie de blândețe și vecinătate a răzbit un suflu de lumină, până în miezul lucrurilor, unde a săpat o poartă ca un înger, o matrice pentru mine, o formă a așteptării pe care eu, întâmplător ori nu, am umplut-o.

Sigur, și eu eram pregătit într-un fel, după experiențele mele din sala jocurilor.

Intrarea mea în *alazar* a fost o nebunie veselă. Pentru Laura, experiența a devenit o alunecare halucinantă, o căutare pe măsura stării ei.

După episodul Victor, a stat cu ochii pironiți pe poarta din față, fără s-o vadă. Se cutremura la gândul că așteptarea luase sfârșit. Nu există întâmplare excepțională, ci doar o pierdere enormă de timp, iar intuiția acestei pierderi devenise o alarmă, un strigăt zguduitor și atât de puternic încât fusese în stare să deschidă ușa spre mine, spre *alazar*, spre Dumnezeul ei, poate.

Totuși ea vedea drumul deschis, modelându-l cu puterea educației sale creștine. Dacă mie îmi apăruse ca o sferă ispititoare, pentru Laura, poarta deschisă arăta ca un înger. M-a frapat inițial încrederea ei într-un spirit ocrotitor, dar am înțeles cu timpul că însăși întâmplarea mult așteptată însemna apariția unui gardian, a unei autorități capabile să ia asupra ei toate grijile. Chiar și acum când o privesc îi simt bucuria de a se ști ocrotită. În bună măsură se crede sub oblăduirea mea, știu, iar acest gând o face foarte fericită. Lucrează la un mic joc electronic și are sentimentul că eu îi vin din când în când în ajutor.

MORFEU: O vezi acum? Sau zici așa, ca metaforă?

SĂRITORU: Zbârnâie soneria de la ușă. Se ridică greu și se apropie de intrare strigând *da-da, imediat*. E femeia care colectează banii pentru consumul de electricitate. Laura dă 600.000. În prețul ăsta e inclusă și taxa pentru televiziunea națională. Ia chitanța, spune la revedere, închide ușa și se întoarce la computer. Jocul ei se numește *Omulețul roșu*. E un quest pentru care ea scrie textul și mai lucrează uneori și la animație. Nu știe când va fi gata. Eu însă știu. Îl văd în magazine, pe ecranele computerelor. E un joc simplu și nu prea lung. Laura nu-i știe încă finalul. Scrie încet. Face pauze și se gândește. Apoi intră pe *ofbrother*. Mă caută, cred. Mereu intră și își dă câte un nume aiuristic. Nu are încredere în voi. Acum însă găsește textul meu. Citește și se luminează. Poate că își dă seama de posibilitățile pe care le are lumea asta.

În jurul Laurei, cuvintele se risipesc în toate părțile, iar ea se simte stimulată de această risipire. Pentru că a găsit un sens în jurul căruia își croiește propria lume.

Totul a început în ziua de Florii.

ABADON: Chiar, ce s-a întâmplat în ziua aia?

MORFEU: Ziua aia în care tu îi promiseseși nu știu ce...

SĂRITORU: Povestirea ei s-a întrerupt brusc, cu patru zile înainte de Florii. Chiar în seara aia, de 4 aprilie, i-a venit un e-mail virusat, care i-a blocat computerul. Speriată, a sunat-o a doua zi pe Felicia Ardeleanu, care i-a promis că-i trimite un specialist.

În fine, pe 7 aprilie, către seară a sunat-o cineva din partea Feliciei:

— Bună seara! a spus vocea, care părea venită din plămânii unui bărbat timid. Sun din partea d-nei Felicia Ardelean, sigur vin mâine, dați-mi adresa și spuneți-mi cum să ajung. N-are importanță că sunt Floriile.

Vorbea rar și stins dar lui i se părea că se precipită, că se repede, că poate nu se face înțeles. E-mailul Feliciei îl luase prin surprindere. Stătea la birou cu mintea adâncită într-un program, ca de obicei. Albert nu avea cine știe ce funcție în AFASOFT. Lucra la un scut de protecție a datelor, un fel de seif pentru computer, alături de alți doi softiști. El făcea motorul programului. Era ceva plictisitor și monoton, dar nu lucra mult, ci atât cât să nu obosească.

Butona la biroul mare, într-o hală cu încă 50 de birouri, ferindu-se cu două căști roșii de zgomotul sălii. Uneori intra pe chat-ul de uz intern, unde primeau și mesaje individuale de la șefi.

Albert nu mai primise încă niciunul de la patroană, așa că o luase ca pe-un eveniment. Îl ruga să meargă la cineva și să deviruseze un computer. Îi scrisese telefonul persoanei și în dreptul lui, un nume: *Laura Iosa*. Numele acesta îl năucise, pentru că era numele de care se folosise pentru proiectul de invadare a Troiei. Era numele pe care îl auzise într-o seară de august, întipărită pentru totdeauna în mintea lui. Fusese seara în care întâlnirea cu Letiția eșuase, iar el pierduse timpul pe străzi pentru că uitase să-și ia cheia de la apartament. La un moment dat a intrat într-un internet-cafe, în care a dat peste Bogdan, un fost coleg de facultate. Au stat de vorbă în oficiu, unde era serverul principal, uitându-se la un program de sortat diverși itemi, și pe urmă a sunat telefonul. Atunci Albert a auzit prima oară parola care i-a devenit după aceea atât de familiară: *Ferenike*.

Era parola unei tipe care voia să-și schimbe adresa de e-mail. Voce ei optimistă, sinceră, îl chema, îl făcea să se apropie și mai ales, îi deschidea pofta să vorbească el însuși. Bogdan ținea receptorul la ureche, dar vocea din el se răsfrângea asupra camerei mici, ca o melodie simplă și penetrantă. Spunea că vrea să-și schimbe adresa pentru că cea veche i se pare prea lungă, pretențioasă, grețoasă chiar. E ca un obstacol. Și cum ai vrea...? Aș vrea să fie

lauraiosa@arexi.ro, iar parola să rămână aceeași - *Ferenike*. Mi-e familiară, știu sigur că n-am s-o uit, spunea vocea. Da, sigur că se poate, chiar acum îți fac un cont nou, se lăuda Bogdan, uităm de adresa veche, și vei primi toate mesajele în contul nou, iar *leonictans* este ca și mort, bineînțeles, dacă-ți mai scrie cineva la vechea adresă le dirijăm noi imediat către *lauraiosa*! S-a făcut, stai fără grijă, de-asta sunt eu aici!

Întâlnirea cu un nume și cu o parolă a constituit pentru Albert începutul unui proiect. Este adevărat că și vocea l-a ispitit, dar nu a fost elementul hotărâtor, ci dorința lui de a ieși în lume, de a pătrunde într-un spațiu necunoscut. Pentru el, Laura a fost cetatea care trebuia cucerită.

Apoi, Albert a trimis un program disimulat într-un e-mail, al cărui rol era să facă texte din cuvintele pe care le identifica în computerul vizitat. La început - texte scurte, maxime, apoi poezii și povești. Dar aceasta nu era decât o latură a programului pe care l-a botezat Jumpy. La intervale dinainte stabilite, afișa, timp de o fracțiune insesizabilă de secundă, o imagine ori un cuvânt-cheie, care aveau rolul să declanșeze un lanț întreg de mesaje. În plus, Albert începuse să scrie despre sine și să trimită texte întregi spre *ABIS* – biblioteca secretă a lui Jumpy. În toată perioada cât a pătruns în computerul Laurei, ca într-o cetate, Jumpy se perfecționase, își înmulțise metodele și își sporise eficiența. Cunoscând parola, computerul se conecta la Internet și își lua informații. Nu mult. Câteva minute, la ore supermatinale.

Când Laura a dat de primul text în latinește, un vers din *Eneida*, nu s-a mirat deloc. A fost convinsă că ea îl scrisese, deși nu avea ce să caute în fișierul jurnalului ei. Ceea ce n-a putut să anticipe Albert a fost tocmai arhitectura foarte bogată a documentelor din computer. Laura avea tot felul de fișiere, unele cu date despre scriitori, altele pe care le folosise la enciclopedie, foldere cu note, comentarii, citate, hărți. Iar în afară de ele, mai era *chilia*. Aceasta însemna că existau posibilități nenumărate de lucru pentru Jumpy, dar și că Laurei îi era foarte greu să sesizeze schimbările din fișiere. Pe unele nici măcar nu le-a deschis în toată perioada aceasta. Iar în altele, cum era *chiliarosie*, a intrat doar întâmplător și a fost convinsă că textul respectiv îmi aparține! Adevărul este că îl cunoșteam foarte

bine, dar nu îl scrisesem eu, ci Jumpy. Eu doar îl trăisem prin cotloanele din *alazar*.

Programul avea un soft anex, la care Albert lucrase în ultima lună, făcut special să adune informațiile, mai ales mesajele declanșate și poveștile nou-create și să se întoarcă pe data de 8 aprilie, la ora 12. Așa că în momentul în care a primit mesajul Feliciei Ardelean și a văzut numele „Troiei", a fost sigur că are în sfârșit primul feedback.

Și pentru Laura, virusarea computerului constituia tot un mesaj, însă unul providențial. Se considera pedepsită pentru moartea Crissinei. Credea că mărturisirea ei ar fi adus lumină în ancheta poliției și pe măsură ce se gândea, îi venea și mai greu să pună mâna pe telefon. În plus, fără bani nu se putea arunca în gura lupului.

În realitate, nu era așa. Desigur, poliția și-ar fi îndreptat toate forțele în direcția Ralucăi, pentru că de la senator puteau fi storși bani buni, dar adevărul despre moartea Crissinei nu se afla acolo, ci în apartamentul lui Rufă, *vecinul*.

Q121: Eram sigură că mâhnitul ăla știe ceva!

SĂRITORU: Acesta o văzuse prima oară pe Crissina în *Adio, mamă!*, în noaptea în care eu am povestit despre părinții lui Albert, la aceeași masă la care erau Crissina, Cornel, Cristian Avram și niște ziariști.

VANKU: Tu ești... omulețul...?

LORRIS: Lasă-l să spună!

SĂRITORU: Rufă n-o văzuse însă la masă, ci prin ușa crăpată a toaletei. El a intrat în club mai mult mânat de o nevoie urgentă. De cum a ajuns la toaleta bărbaților, l-a curentat râsul ușurel care venea dintr-o cabină. S-a apropiat încet, curios și nedumerit în același timp. Prin ușa crăpată se vedeau picioarele lungi ale Crissinei, dezvelite, și mâinile lui Cornel. Inițial stătuse pe loc, uitându-se cum alunecă fusta minusculă pe cimentul toaletei. Apoi a crăpat ușa și i-a văzut pe amândoi: Cornel, îngenuncheat lângă vasul de faianță, cuprinsese cu amândouă mâinile șoldurile ei de

manechin. Ea și-a ridicat un picior pe vas, lăsându-l să-și apropie gura de sâmburelul aburit, care începuse să crească roșu în mintea lui Rufă, încât nici nu și-a dat seama că ea îl văzuse deja stând pironit în ușa crăpată. Îl privea, pe deasupra genunchiului îndoit, închizând și deschizând de câteva ori ochii și pufnind ușurel pe nas.

Tocmai atunci a mai intrat un bărbat, care, privind spre cabină expert, i-a făcut lui Rufă un semn de discreție și complicitate, ducând degetul spre buze, coborând cu intenție o pleoapă și trecând rapid spre pisoarele de alături.

Rufă a ieșit, extrem de tulburat, și până acasă aproape că n-a îndrăznit nici să respire ca lumea. Dar, după vreo oră, s-a întors. În noaptea aia a urmărit-o pe Crissina până acasă. Apoi, în alte zile, s-a tot ținut după ea. Nici el nu știa exact de ce. Îi suscitase interesul, se simțea atras de ea, o dorea poate. Se gândea nopțile la silueta înaltă, vedea în detalii surprinzătoare capul lui Cornel, acoperit de păr negru, cârlionțat, așezat între picioarele Crissinei, și se simțea cuprins de o exaltare care punea stăpânire pe creierul, pe sângele și pe suflul lui.

Q121: Tu de unde știi?

SĂRITORU: Și eu am văzut. Am văzut în ochii Crissinei, i-am simțit emoțiile lui Cornel, imediat după ce s-au întors la masă, am văzut apoi în mintea răvășită a lui Rufă.

K1: Parcă avea și-un nume, este doctorul, nu-i așa?

SĂRITORU: Nini Coroană, corespondentul Laurei.

K1: Exact. Eu i-am luat adresa de pe Net și i-am scris, dar n-am primit nici un răspuns. Apoi l-am sunat, dar postul telefonic e desființat.

SĂRITORU: Așa e. Sunteți interesați de el?

Ei, bine, Rufă, adică Nini, este băiatul unui ofițer de Securitate. Un băiat foarte atașat de mama lui, asistentă medicală, frumoasă și distantă, căreia a vrut neapărat să-i urmeze în meserie. De aceea a făcut Medicina, pentru care nu avea nici o vocație. A terminat

facultatea chiar în anul Revoluției, iar taică-său i-a aranjat să plece în America. Voia să-l ferească de perioada tulbure a anilor 90. El însuși a plecat din țară, și-a cumpărat o casă în Florida și-a deschis un magazin, iar la scurt timp a trimis acasă pașapoartele cu vize ca să vină și ei. Dar Nini n-a mai plecat pentru că mama lui s-a sinucis fără explicație. Ieșise după ziare, iar când s-a întors, ea era moartă, electrocutată în baie.

Nini a vândut casa din Florească și a cumpărat apartamentul din Moșilor. Se învinovățea pentru moartea mamei lui, dar era supărat și pe taică-său. Bănuia vag că el fusese pricina sinuciderii. De aceea a rămas în București, încercând să se refugieze într-un alt mod de viață.

Și-a cumpărat un doctorat, și-a deschis un cabinet particular. Dar nu avea pacienți. Apoi a intrat într-o afacere cu niște foști colegi de-ai tatălui său. Respectiv, Rufă alimenta cu droguri, mai ales cu heroină, toată rețeaua din zonă. Trăia confortabil și uneori se droga. Își injecta cu meticulozitate câte o doză, în special vinerea, și avea grijă să nu depășească sub nici o formă cantitatea.

Așa se întâmplase și în vinerea aceea, în care Crissina se ducea s-o viziteze pe Laura.

Rufă a văzut-o întâmplător. A întors capul și a rămas cu ochii agățați de ea, de imaginea ei de Barbie socialistă. El ajunsese deja în fața ușii de la bloc. A stat câteva clipe, apoi s-a întors către ea și a devenit dintr-odată șarmant. A salutat-o cu reverență, i-a deschis ușa, a condus-o spre lift și-a întrebat-o unde merge. Ea râdea binedispusă pentru că îl recunoscuse. Chiar îl privea ca pe o veche cunoștință. Așa că Nini a strâns-o în brațe și i-a spus direct care era programul ei în seara aceea. Ai să mergi, ai să faci aia și aia, n-ai de ales, i-a spus el, dintr-o singură răsuflare. Dar Crissina a continuat să râdă și fără să se miște i-a ordonat ferm: *Ia-ți labele de pe mine. Acum am altă treabă. Hai, mișcă!* Pentru Nini refuzul ei a fost nu doar insultător, ci a fost ca și cum l-ar fi luat la bătaie, a fost o umilință care l-a tăiat scurt și l-a făcut să-și scoată șișul din buzunarul paltonului. A înjunghiat-o de la abdomen spre gât, o dată, apoi, impacientat, i-a tăiat jugulara și-a ieși repede, când liftul s-a oprit la etajul opt. A intrat valvârtej în apartament. S-a spălat, și-a schimbat hainele, iar paltonul, pătat de sânge, l-a pus cu grijă

într-o debara în care ținea doar niște cutii cu vopsele. În noaptea aia s-a dus și-a aruncat cuțitul în Dâmbovița.

Vreo lună de zile a fost teribil de răvășit. După aceea, când lucrurile s-au liniștit, iar poliția n-a mai dat târcoale, Nini i-a telefonat lui taică-său, a vândut apartamentul, și-a depus banii într-un cont, și-a plecat în Florida.

Noii proprietari ai apartamentului au găsit paltonul în debara și l-au lăsat acolo. Pe urmă au plecat și ei din țară, iar locuința a rămas în grija unei bătrâne, care mai vine uneori și se uită în stânga și-n dreapta, la paltonul din debara, apoi închide ușa și pleacă liniștită la casa ei.

ABADON: Și nu există nici un mod de-a restabili adevărul? În fond Rufă n-a plecat la capătul lumii, ci într-o țară supercivilizată.

SĂRITORU: Cui îi pasă de el? Adevărul morților se lovește întotdeauna de bunăstarea viilor, capabili să lupte pe viață și pe moarte pentru confortul lor.

Dar să revin. Laura nu știa și nici nu bănuia nimic din toate acestea, ea continua să-și facă procese de conștiință, iar în seara în care s-a defectat computerul s-a gândit că suportă consecințele tăcerii ei.

În noaptea de 7 spre 8 aprilie stătea în încăperea binecunoscută mie, în fața ecranului negru și era cuprinsă de disperare. O vedeam atunci ca pe o ființă firavă, desenată pe o pagină de carte. Avea în continuare pe umăr locul cald și primitor, care m-a atras din prima clipă și stătea în aceeași poziție de așteptare, care îmi aducea aminte de intrarea mea în globul luminos de pe umărul ei. Ca și atunci, aștepta să se producă un miracol. Predispoziția asta, pe cât de dăunătoare, pe atât de pufoasă, m-a uimit de la început.

Când am cunoscut-o n-aveam habar de sensul trecerii, de opresiunile temporale ori de toate transformările cărnii. Vă spusesem că înainte de-a intra în *alazar* alunecam într-o totală plictiseală peste fața lumii. Peste toată lumea. Căutam locuri diferite și mă prelingeam prin inima războaielor punice, prin sălile de bal în care oamenii primeau anul 1900, pe lângă lagărele comuniste, pe deasupra Wall Street-ului, prin firele electrice, pe

circumvoluțiunile undelor, dar și prin păienjenișul computerelor. Puteam să fiu pretutindeni, să văd, să simt și să fiu ce voiam, fără să pot să schimb ceva din mersul general al lumii.

A urmat, după aceea, perioada de stăpân al poveștilor în *alazar*. Dar și de asta mă plictisisem. Pe urmă am întâlnit-o pe Laura și am intrat în inima lumii ei, renunțând la multe dintre cele pe care le dobândisem până atunci. Am pierdut sferele protectoare de deasupra capului, chiar când m-am rostogolit prin pata de lumină, dar, abia când m-am aplecat să iau cheia *Ferenike*, am observat că dispăruseră. Am intrat prin încăperile care străjuiau coridorul cu plăcerea aventurierului. Ceea ce era interesant în *lauraiosa* era posibilitatea mea de a alege. Cum a fost și cu povestea morții lui Relu. Nu mă așteptam să dau peste ea. Am avut de ales între ceea ce credea Laura despre moartea tatălui ei și povestea ascunsă în spatele ușii verzi. Tot așa, am învățat să privesc, să intru în pielea eroilor, să modific amănuntele și să aleg finalul.

Dar adevărata mea experiență a început după ce am văzut globul luminos de pe umărul Laurei.

Era un glob colorat și luminos, ca un ochi de sticlă. Am înțeles mai târziu că această sferă îmbietoare era mai mult o predispoziție născută din sentimentul ei de așteptare și de speranță. Era ca un fel de tipar care își aștepta conținutul. Am pătruns în sfera multicoloră ca într-un curcubeu, simțindu-mă ca și când aș fi intrat într-o cremă caldă și narcotică. Eram înnămolit în culori și mirosuri adormitoare. Dar eram, în același timp, invadat de iubire. Mă simțeam ca și când mi-aș fi găsit perechea mult așteptată. Era acolo un univers limitat, un loc din care nu mai puteam să ies. Iar această nouă stare de repaus mi-a creat un confort pe care nu-l mai trăisem. Era un alt mod de a fi, pe care eu nu-l intuisem niciodată.

Apoi am început s-o văd altfel. De-acolo, din balonul meu, Laura mi se arăta ca o ființă uriașă, caldă și total dedicată mie. O vedeam căutând cu mintea drumul spre mine. Îmi trimitea valuri de unde care mă acopereau într-o plasă modelatoare, transformându-mă în fluvii năvalnice și în flăcări de o senzuală mobilitate. Aveam sentimentul că îmi vorbește, iar eu chiar încercam să răspund, deși toate cuvintele mi se păreau de nerostit. Existau doar în gândul meu, le vedeam rostogolindu-se într-o zonă albă, pâcloasă,

măcinătoare. Era acolo un fel de stomac al vorbelor pe care aș fi vrut să le pot spune.

Până când a apărut cuvântul acela: *te aștept*. Era un cuvânt oarecare la prima vedere, dar care venea din nucleul ascuns al lumii. Era un cuvânt înzestrat cu puterea de a crea un nou univers. În spuma mâncătoare, în care cuvintele dispăreau înghițite unul după altul, te aștept s-a aprins ca un bec roșu, iar în jurul lui s-a făcut ordine. Era un loc limpede, în mijlocul căruia trona colcăitor cuvântul *te aștept*.

Am avut atunci revelația că peste tot pe unde domnește haosul există ascuns un mesaj ori numai un cuvânt în stare să restabilească ordinea. În simulacrul lui Albert, de asemenea, existau din loc în loc lexeme de semnalizare, imagini și semne care făceau nodurile lumii lui. Știam pe de rost toate conexiunile din *alazar* și felul în care se legau în povești scoase din *ABIS* ori din fișierele Laurei, selectând cuvinte și împletindu-le pe tiparnițe simple și explicite. Mă așteptam ca și eu să pătrund într-o poveste din *alazar*.

Însă, pentru mine *te aștept* a deschis o altă poartă și am intrat pe ea cu sentimentul că nu era ultima. Am înțeles atunci că nu există cale de întoarcere. Niciunul dintre cei care pleacă nu se mai întorc. Orice plecare este o ieșire definitivă. Dar am înțeles de asemenea că voi putea să plec mai departe, că există nenumărate porți și căi care mă vor duce pe drumul fără sfârșit. Numai putința întoarcerii nu există.

Apoi m-am apropiat de cuvântul pâlpâitor și am trecut dincolo. Ca să înțelegeți, l-am atins și m-a absorbit ca pe o picătură de miere. Am fost ca o pastă mestecată fulgerător și ejectată în altă lumină.

Când am ieșit, m-a izbit aerul viu și mi-am dat instantaneu seama că exist în forma răcoritoare și proaspătă de omuleț roșu.

ABADON: Înainte ce formă aveai?

SĂRITORU: Nu aveam formă. Nici măcar conștiința ei n-o aveam. Cel puțin nu în legătură cu mine.

Noua mea stare mi-a adus și un mod nou de percepție. Mai întâi am văzut-o pe Laura. Era o senzație neobișnuită și furnicătoare să-i pot

privi ochii, cu sentimentul că se uită la mine, că mă privește în mod indubitabil. Și pe urmă - senzația pe care o produce cuvântul rostit! V-am spus că înainte, pe când n-o cunoscusem încă pe Laura, îmi plăcea să cânt, să mă înhăitez cu diverse persoane și să le țin isonul. Dar, abia după ce-am trecut în starea de omuleț roșu am înțeles că persoanele acelea nu erau conștiente de mine. Nu-mi vorbeau mie, iar eu nu aveam habar de dulceața răspunsului, adică de cuvântul destinat mie. Forma lucrurilor, efectul aerului pe obrazul meu, plăcerea de a pluti, dar mai ales posibilitatea vorbirii către ceilalți m-au făcut să mă simt pe culmile vieții.

MORFEU: Atunci de ce n-ai rămas la starea asta?

SĂRITORU: Din cauza lui Albert. Programul lui era proiectat să adune tot și s-o șteargă. Adică și cuvântul care ținea lumea mea, *te aștept*, urma să dispară. Aș fi putut să intru în altă formă, probabil, dar am preferat să caut singur o cale. Și ea mi-a venit când Stil-X s-a interesat de dicționarul populațiilor balcanice. Vă aduceți aminte?

EXMATRIX: Sigur că da. Chiar ce s-o fi întâmplat cu ea?

SĂRITORU: Chiar a scris dicționarul ăla împreună cu Doru. A fost o întâlnire fericită pentru că anul trecut s-au căsătorit.

ELVIRA: Eu am văzut dicționarul, dar n-am făcut legătura... M-aș fi așteptat totuși să nu dispară așa.

SĂRITORU: Oamenii fericiți nu se uită în urmă. De altfel, nici eu n-aș mai fi privit către voi, dacă nu nimeream întâmplător aici.

Când Stil-X s-a interesat de dicționar, mă aflam în căutarea unei căi de a trece într-un alt spațiu ori într-o altă formă. Nici eu nu știam bine cum. Sintagma *dicționar de populații* mi-a dat o idee. Am început să mă gândesc la cuvântul de dicționar ca la ceva mort. Aflat în repaus. *Te aștept* era un cuvânt viu, care mă primise cu toată forța lui de sens pus în mișcare. Pe câtă vreme un cuvânt de dicționar nu este decât un sens blocat, un eveniment frumos așezat în vitrină cu toate costumele lui cele bune. Nu puteam să nu mă întreb ce se ascunde în spatele unui cuvânt aflat în pauză, din moment ce dincolo de cuvântul muncit exista o formă limitată.

Pe de altă parte, înțelegeam că orice plecare benevolă e un fel de sinucidere. Îmi părea rău s-o părăsesc pe Laura, dar nici nu suportam gândul de a rămâne nu știu cât la cheremul unei lumi și a unei forme. Nu m-am îndoit nici o clipă că există o trecere. Dacă se întâmplase o dată, se mai putea întâmpla. Totuși, atunci nu aveam decât intuiția nenumăratelor transformări. Pe când acum știu. Bineînțeles, acum o să mă întrebați despre morți!

VANKU: Eu voiam să te-ntreb.

SĂRITORU: Nu știu, dar mă gândesc că nu poate fi altfel. Nu am experiența respectivă. Dar s-ar putea ca într-o zi s-o am. Dacă Laura a putut să pătrundă în *alazar* și să deschidă o poartă spre mine, nu văd de ce ar fi altfel pentru cei care mor!

Dar să revin. Am studiat câtva timp cuvintele din dicționarul Laurei. Unul cu precădere mi-a atras atenția. După ce-o să-l spun o să-mi reproșați că n-am imaginație. Acest cuvânt părea să ascundă o ieșire. Pâlpâia încet, era ceva în corpul lui de sunete care mă alarmase la modul în care te incită o ușă închisă cu lacăt, dar de sub care se strecoară o rază de lumină ori dincolo de care se aud pași. Acest cuvânt era *bulgari*. Mi s-a părut un cuvânt rezistent și plin de viață, frământat și apoi expus la vedere, în așteptarea cuiva ca mine. Când am anunțat-o pe Laura că aveam de gând să plec, nu știam sigur dacă îmi va reuși. Voiam să intru în corpul *bulgari* și să mă las transformat. Iar acest lucru mi s-a întâmplat exact așa cum bănuisem. Mi-am închis toate canalele spre lume, aș putea să spun că am stins toate luminile din mine. Apoi am fixat ca punct de interes cuvântul *bulgari* din forumul *ofbrother*. M-am apropiat cu mintea de el, cuprins de o dorință care mi se părea că nu mai încape în mine. Și la un moment dat am intrat. Înăuntru era o colcăială mare de ființe, prin mijlocul cărora am trecut valvârtej. Am ieșit în partea cealaltă ca și când aș fi fost adus de valul mării.

Noua lume este alcătuită din drumuri multe care mă poartă fulgerător de la un capăt la altul, printre orașe, oameni, clădiri, păduri și așa mai departe. Dar și în punctele luminoase care duc spre voi. Mi se pare că arăt ca un ciorchine de luminițe pâlpâitoare.

Senzația cea mai plăcută, aici, este a vitezei. Trec cu repeziciune și înțeleg tot așa. Intră în mine chiar acum Alexandru Precup. Și-a

cumpărat un cuptor cu microunde și aleargă fericit spre casă. Dar eu știu deja că în intersecția Victoria se va întâlni cu o Dacie care îl va omorî. Nu departe de mine se sărută doi adolescenți. El este fără să știe pregătit să plece mai departe. Ea nici n-ar vrea să audă dacă i-aș spune acum că se va mărita cu un bărbat infirm pe care îl va îngriji tot restul vieții.

Este o senzație stimulativă aceasta a întâlnirii cu atâtea ființe și cu toată viața lor trecută și viitoare. Am sentimentul că mă alimentez cu energia, cu iluziile și cu speranțele lor.

Partea proastă a acestei noi condiții este că nu pot să mă opresc ori de câte ori aș vrea. Cel mai greu a fost la început. Nu mai știam nimic despre Laura. Aveam remușcări. Mi se părea că ceva cumplit i se întâmplă. Dar, în seara de 7 aprilie 2001 am ajuns într-un punct luminos. Pentru prima oară. Acolo e ca sub o cupolă de circ, cu ecrane mari, de jur împrejur, la baza cărora sunt atașate taste. În mare. Nu chiar așa, dar aproape. Aici pot fi căutate tot felul de locuri, de la Net la alte rețele și mai complicate. Eu am introdus numele și adresa ei. Apoi am văzut-o în camera bine știută, așa cum vezi o imagine de poster. Nu se mișca, nu sesizam nici un gest, dar îi simțeam gândurile. Apoi, treptat, a dat buzna peste mine și am văzut ceea ce urma să se întâmple cu ea.

De atunci am mai căutat-o în câteva rânduri, dar se pare că modificările sunt minime. În mare totul se desfășoară așa cum a început în duminica Floriilor.

EXMATRIX: Adică? Ce-a fost în duminica aia?

SĂRITORU: Când Laura a deschis ușa apartamentului, Albert a rămas încremenit în prag. Era frapat de figura ei de hindi blondă și totodată intimidat de ochii aproape galbeni, de lynx. Nici ea nu era mai puțin uluită. Întâlnirea directă cu fața din *alazar* a umplut-o inițial de uimire, iar pe măsură ce el vorbea, Laura a început să înțeleagă. I se lua o ceață de pe creier, se limpezea și simțea cum locurile vide dispar unul câte unul din harta sufletului ei.

— Eu sunt Albert Lazăr. Am vorbit la telefon.

Apoi i-a întins o carte de vizită, pe care era scris cu *Book Antiqua*,

numele lui și al unui site: *www.alazar.home.ro*

Se uita la el și nu știa ce să zică. Apoi a întins mâna și l-a apucat de braț, dorindu-și brusc să-i simtă căldura adevărată. L-a tras în casă și l-a întrebat cu o voce tainică ce se aștepta de la ea. Cuvintele ei l-au atins în creștetul capului. Își dădea seama că ea îl cunoaște. Credea că îi descoperise programul. Poate că tocmai de-aia îl trimesese patroana pe el. O privea vinovat, dar nu îndrăznea să spună nimic.

Laurei i se părea că o privește cu bunăvoință și complicitate.

Deși îngrijorat, Albert arăta ca orice bărbat tânăr și derutat; se uita tăcut, iar pliurile de sub ochi se umflau încet ori de câte ori clipea din ochii albaștri, întunecați ca înainte de furtună. În mod neobișnuit pentru el, nu voia să plece. Nici să-și ceară scuze. Simțea nevoia acută să povestească totul de la capăt.

Pentru Laura, întâlnirea cu bărbatul din vis venea ca un semn divin. În carne și oase, chipul lui Albert se apropia de sufletul ei ca o imagine intim păstrată până atunci doar în pereții alazar-ului. O privea cu înțelegere, chiar cu iubire ca și când ar fi așteptat ca ea să continue. Iar ea a continuat:

– Habar n-am ce te aștepți să-ți spun. Te uiți la mine ca și când am fi în *alazar*. Asta înseamnă că urmează o poveste. N-am idee cum ai ajuns aici, dar mă gândesc că ai o legătură cu omulețul roșu.

Amândoi simțeau nevoia impetuoasă de-a spune ceea ce aveau de spus. Laura avea un chef nebun să povestească despre *alazar*, despre ea, despre dorințele și nefericirile ei. Știa că acestui bărbat cunoscut și necunoscut, care o privea însetat să afle, îi putea spune tot ceea ce nu putuse să-i spună Ralucăi.

Albert o vedea pentru prima oară dar avea sentimentul că se află în siguranță. O liniște generală îi cuprinsese mintea.

– Da, sigur, *alazar* este un site, iar acolo am tot felul de arhive, părți din Jumpy, pe care ți le-am trimis și ție.

Ea aștepta fără să clipească, iar Albert a înțeles imediat că trebuia

să continue:

– Iartă-mă, nu știu ce s-a întâmplat după aceea, ar fi trebuit să alcătuiască povești, să te determine să-ți pui întrebări și să mă cauți. Poate că așa mă gândeam inițial. Pe urmă am pierdut controlul, nici nu mai am idee ce s-a întâmplat.

Laura îl privea, gândindu-se în același timp la poveștile lungi pe care i le spusesem, îmi auzea vocea și i se părea că vede în minte degetele agile care loveau clapele unui computer. Își aminti căutările și suferințele lui Albert, meciurile de hochei, ochii Letiției, cuvintele mamei lui și tăcerile tatălui. Apoi îl auzi spunând cu o voce de diamant:

– Nu știam cum arăți, adică mă așteptam să fii neobișnuită, dar nu mi-am imaginat că ești atât de... adevărată.

Laura surâse și-i făcu semn să se așeze pe canapeaua veche.

Mai întâi îi i-a povestit cum îl văzuse de atâtea ori, ieșit dintr-un panou mare care străjuia *alazarul*. Îți vedeam bine ochii bucuroși, subliniați de cutele moi de dedesubt.

După mai puțin de o oră, își spuneau lucruri pe care oamenii nu și le spun la prima întâlnire, de altfel, nu și le spun în general, dintr-un sentiment al ridicolului, de teama de a nu se face de râs. Și pe măsură ce-și vorbeau, simțeau un impuls de neanulat, un îndemn sufletesc să se apropie, să se strângă în brațe, să se lase unul în grija celuilalt. Laura se simțea ușurată, eliberată parcă de toate poverile, iluminată instantaneu de gândul că nu există nici o barieră între oamenii adevărați. Nu are importanță dacă porți etichetă de castrat ori de lolită ori de omuleț roșu. Nimeni nu știe mai bine decât tine care îți este măsura reală și, bineînțeles, nimeni nu contează, decât în măsura în care are legătură cu tine.

Îi vedeam povestind cu înflăcărare, în timp ce deasupra lor Margareta ducea zâmbind o tavă cu struguri albi. Cuvintele Laurei se răsuceau în fire lungi, roșii, care se strecurau de la un capăt la altul al orașului, prin trupurile firave ale celorlalți. Prin fața mea trecea o fetiță în rochie de catifea, iar în urma ei tropăiau cizme uriașe. Vedeam capul flămând al d-nei Luminița întinzându-se până

aproape de picioarele lui Albert, clănțănind sacadat, lângă urechea Laurei. Dar ei nu aveau habar de această apropiere.

Iar la puțină vreme, a apărut Alex. Vi-l mai amintiți pe Alex care traducea cu InterTran?

VANKU: Ăla care tot întreba de Albert?

SĂRITORU: Un american fascinat de Jumpy. După ce a tot încercat pe *ohbrother*, a descoperit în fine adresa Laurei și prin ea pe Albert. Împreună și-au făcut prima firmă de soft, într-o zi frumoasă de vară, după ce o votaseră, în mod inutil, pe Lia Roberts și după ce își puseseră Internet prin cablu.

Dar nu sunt numai ei. Mii de oameni se zvârcolesc și se fâțâie în tabloul amplu pe care îl cuprind cu ochii și în care Laura și Albert nu sunt decât două puncte abia sesisabile.

Într-un apartament din rue Armande, Jean-Paul Cherlotte-Stoienescu privește o fotografie lipită într-un album cu file cenușii. Reprezintă trei femei și un bărbat. El este așezat sus, in mijloc, iar în fața lui, pe un scaun, stă cea de-a treia femeie. Dedesubt scrie: *Rica Stoienescu, născută Rizeanu, la Galați, împreună cu Marioara, Mitina și Fănică. August, 1920*. Și ca să înțelegeți lumea mea, trebuie să vă imaginați că nu doar fotografia asta îmi intră sub ochi, ci îi văd pe toți patru la Galați, vorbind încet la o masă rotundă, de cofetărie, trecând fiecare cu mintea peste chipul lui Mihail, vorbind, poate despre Radu, copilul dat lui Rafailă Vașcu. Apoi mă uit cum Jean Pierre închide albumul, își ia pardesiul și pălăria și pleacă alene spre aeroport. Privește spre oamenii care se risipesc în toate părțile, până când îi vede pe cei doi oaspeți ai săi: Mirela și Albert. Își fac semne de la distanță, se cunosc de pe *Yahoo* și nu sunt surprinși că arată după cum s-au așteptat. Se sărută, se îmbrățișează și pornesc alene spre stația de taxiuri. La New York cad turnurile. Lumea vibrează de cuvinte. La București, în casa mare din Pipera, Carolina Lazăr privește cu intensitate pe geamul care dă spre grădină. Știe că Albert este plecat la Paris să-și cunoască un văr, dinspre partea tatălui său biologic. Nu e supărată, nu e alarmată, ci pare adâncită în gânduri fără sfârșit. Ea n-a recunoscut niciodată că Albert nu este copilul ei, ci al Margaretei și al lui Paul Vașcu. Iar când el i-a arătat dovezile indubitabile, a dat nedumerită din umeri

și a tăcut. Și nici acum, când este singură, nu recunoaște, și nici nu vrea să-și amintească, de fapt chiar nu-și mai amintește cum arăta Margareta ori cum arăta copilașul care îi murise în brațe. Pe măsuța de lângă fereastră se vede CD-ul pe care scrie *Omulețul roșu*, Alazar. SRL.

Îndepărtez imaginea și mă uit în josul ecranului, spre Universitate. Pe la fântână, se zărește silueta Ralucăi. A ieșit de la cursuri. Își cumpără un ziar despre războiul din Iraq. E primăvară. Privește cerul și încă se mai gândește la seminarul care s-a terminat. Acum este asistentă, peste doi ani va deveni lector. În toamnă o văd măritându-se cu băiatul unui ministru. Face copii, joacă tenis, călătorește, cutreieră magazinele, apoi moare. Înmormântarea are loc cu mare pompă în ziua de 23 octombrie, 2060.

Albert și Laura continuă să povestească. Stau ghemuiți pe canapea și se privesc în ochi. Acum vorbește Laura. O aud spunând ceva despre Andrei. Evident, n-a aflat niciodată cum arată. N-a mai interesat-o. Într-o zi l-a întâlnit întâmplător pe o stradă din București. Andrei a recunoscut-o imediat. A încetinit și a vrut s-o oprească. Ea l-a privit în treacăt, fără curiozitate, apoi s-a întors brusc și-a alergat spre un taxi. Arunc o privire spre Andrei Scarlat. E într-o cafenea. Molfăie un croisant și citește anunțurile dintr-un ziar pentru oameni singuri. Își caută subiecte. Anul viitor se însoară cu Marry. Nu este femeia de care era îndrăgostit pe când coresponda cu Laura. Pe Marry a cunoscut-o la un prieten. Aproape că a fost un aranjament. Îl văd apoi cum divorțează. Este nefericit. Viața lui se redresează după ce își deschide o editură. Nu câștigă cine știe ce. Scoate ghiduri turistice pentru Europa. Îi place munca lui. E un bărbat șters, slăbănog și fără încredere în sine.

EXMATRIX: Dar pe Rufă nu-l vezi?

SĂRITORU: Cum să nu! Rufă alias Nini Coroană. Are un cabinet particular în Florida. Ascultă blazat mărturisirile unei cucoane nefericite, în timp ce la televizorul din camera de alături se transmite un reportaj despre capturarea lui Saddam Husein. Pe urmă îl văd pe Nini întâlnindu-se cu Jose Antonio. Intră amândoi într-o casă veche, tapetată cu cărămidă roșie. Este un club privat. Nini merge din când în când aici și se droghează. Mai târziu îl văd înotând în ocean. Apoi căutând pe Net. Intră într-un chat românesc

și scrie repede și mult despre nefericirile din România. Morfeu îl urmărește cu politețe. El intră uneori pe câte un chat ca să mai ia pulsul vieții. Acum, în momentul în care scrie Rufă, Morfeu își închide laptopul și se pregătește să coboare. În fața blocului îl așteaptă Tibi digeiul. Merg împreună la studioul lor de înregistrări. Tibi a dat peste niște băieți care cântă de-au înnebunit lumea din clubul *Asfalt*.

MORFEU: Îmi spui ce-o să mi se întâmple ori ce-ai vrea tu pentru mine?

SĂRITORU: Îți spun ceea ce văd. Mai bine-zis ce-am văzut pentru că acum îl văd pe Abadon. Privește prin geamurile înalte ale biroului său, de la etajul 14 al unei clădiri înalte. Privește și oftează. Este îndrăgostit. O cheamă Chanti. E o fată brunetă și mărunțică. Lui îi amintește de o colegă din liceu, de pe vremea când era la Colegiul Cervantes. Apoi se însoară cu ea. Are o agenție de turism. Este când mulțumit când trist. Îl văd din când în când cutreierând pe străzile Bucureștiului. Își încarcă bateriile și pleacă din nou în Canada. Nu are copii. La firma lui lucrează și K1. Mai întâi conduce un departament. Pe urmă construiește un fel de balon zburător, un vehicul foarte popular de pe urma căruia se îmbogățește.

K1: Așadar celebru și bogat!

Q121: Spune-mi și mie! Pe mine nu mă vezi?

SĂRITORU: Tu deschizi o librărie-cafenea pe strada Venerei. Ești împreună cu Viorel, un băiat care te privește cu dragoste. El are o căsuță moștenită de la bunica lui. Acolo veți face cafeneaua de lectură. Nu câștigați mult, dar nu sunteți nici nemulțumiți. Apoi tu ai un accident. Îmi pare rău, dar nu suport chestiile astea!

Q121: Te rog să-mi spui... Te rog din suflet!

SĂRITORU: Regret, dar nu mă mai uit de mult în direcția aia. Ai grijă de tine, în special în luna mai a anului 2014. Pe urmă o să fie bine. Fratele tău o să facă să fie bine. Acum mă uit la Gioni Castratu. Merge încet pe Calea Victoriei. Câțiva băieți cu voci subțirele roiesc pe lângă el, atenți la felul în care calcă, temători și excesiv de politicoși. Prin dreptul magazinului Muzica, Gioni face

infarct. Vanku îl vede de pe partea cealaltă a străzii. Cască gura un timp, apoi se îndreaptă spre Palatul Regal, unde are vernisajul primei lui expoziții de obiecte și forme nebănuite ale lumii noastre. În același timp, Cristian Avram o conduce pe Mirela la aeroport. Anul viitor se întâlnesc din nou. Sunt niște întâlniri obligatorii pentru amândoi. Își pot spune orice cu ușurarea că vorbele lor nu sunt pierdute. Florentina râde în hohote cu niște vietnamezi mărunței, pe cheiurile umede. Apoi încalecă bicicleta ei semicursieră și alunecă pe strada aproape pustie, trăgând pe nări aerul încărcat de mirosuri răscolitoare.

Mă uit încă și văd cum se mișcă fiecare, ce gândește și ce i se întâmplă. Sunt atât de mulți oameni încât nu mă plictisesc să-i tot trec prin mintea mea. Sunt milioane de oameni care izvorăsc continuu, derulându-și fiecare viața, ca pe o peliculă de cinema. Oameni de toate soiurile, și buni și răi, și mulțumiți și nefericiți, și strălucitori și șterși, aflați toți împreună, legați de un cuvânt care doarme încă în inima lumii.